

Khi đại thần gặp đại thần

Contents

Khi đại thần gặp đại thần	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	22
3. Chương 05-06	44
4. Chương 07-08	82
5. Chương 09-10	103
6. Chương 11-12	111
7. Chương 13-14	119
8. Chương 15-16	124
9. Chương 17-18	131
10. Chương 19-20	138
11. Chương 21-22	146
12. Chương 23-24	152
13. Chương 25-26	156
14. Chương 27-28	163
15. Chương 29-30	169
16. Chương 31-32	178
17. Chương 33-34	188
18. Chương 35-36	192
19. Chương 37 (kết)	198

Khi đại thần gặp đại thần

Giới thiệu

Diệp Hân Mạch , là một tác gia rất nổi tiếng được nhiều người yêu thích, bút danh Mật Đại. Nhân v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-dai-than-gap-dai-than>

1. Chương 01-02

Chương 01: Phu quân Đại thần. (p.1)

Rạng sáng một ngày nào đó năm 2010, 2 giờ 19 phút, thành phố S, đường L, chung cư số 728 tầng 12 phòng số 3.

Một tấm lưng gầy yếu đang ngồi trước máy tính, ngón tay gõ bàn phím lách cách. Mái tóc dài hỗn độn uốn lượn bên eo, 1 bộ áo ngủ hơi có vẻ bảo thủ đầy nếp nhăn ôm lấy thân hình chủ nhân, ánh đèn chiếu xuống phản xạ sắc hồng như ánh chiều tà. “Két” một tiếng, ghế da mềm mại bị đẩy trên sàn nhà, làm xuất hiện tiếng kêu dài. Diệp Hân Mạch đứng dậy, loẹt xoẹt lê dép đến phòng bếp, mở tủ lạnh, nhìn vào thấy chỉ còn một tô mì tôm bên trong, cô thở dài một hơi. Cầm tô mì trên tay, cô tìm đến ấm nước, khẽ lắc lắc, thật may — vẫn còn nước. Đem đĩa ăn trong tô mì ném vào thùng rác, thuận tay cầm một đôi đũa giả gỗ tử đàn, bưng tô mì trở lại trong phòng ngủ, tiếp tục ngồi trước máy vi tính. Đóng trang Word đang làm dở, mở giao diện trò chơi. Trên màn hình là 1 cô gái khả ái với mái tóc màu lam đang ở sân sau nhà mình cần mẫn thu thập nguyên liệu dệt vải, tại góc phải phía dưới màn hình, biểu tượng [hảo hữu] chột sáng lên, Diệp Hân Mạch click hai cái, một mẫu tin nhắn liền hiện ra.

[hảo hữu]Cười lừa tìm tức phụ: Khuya như vậy mà vẫn còn thức?

Đưa lên miệng 1 miếng mì tôm, thuận tay gõ 1 câu: “Uh”. Vừa gửi đi 1 cái, biểu tượng bên kia đã lại sáng lên.

[hảo hữu]Cười lừa tìm tức phụ: Em vẫn hay ngủ muộn như vậy sao?

Vẫn hay ngủ muộn như vậy sao? Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nghĩ ngợi, đúng nha. Từ khi công ty Lôi Đình quyết định cho cô từ chức biên tập, giờ giấc sinh hoạt của cô liền biến thành như vậy, không phân ngày đêm, đảo lộn hết cả rồi.

[hảo hữu] sinh hoạt 0322: Đúng vậy.

Đối phương gửi tới 1 icon biểu tình choáng váng, Diệp Hân Mạch cười cười, đem khung trò chơi thu xuống thanh công cụ, đăng nhập vào QQ, nháy mắt, hơn mười tin nhắn hiện lên, cô khẽ cau mày, tin nhắn cũng không thèm xem liền tắt hết đi, bạn bè chỉ có hai người, một cái màu xám, một cái vẫn đang online. Cái màu xám có tên Sam Thụ, Hân Mạch gửi cho nick đó 1 tin nhắn.

Sinh hoạt 0322: Sắp kết thúc rồi.

Đối phương không có phản ứng, cũng phải thôi, ngày mai là thứ hai, bé ngoan Trần Tự Vining tất nhiên là đã sớm đi ngủ rồi. Ăn nốt vài miếng mì tôm trên tay, vốn rất khó ăn khi đã nguội lạnh, cô thật ko có cách nào ăn cho hết nốt. Đang muốn thoát khỏi QQ, lại chần chừ, mở danh sách, ngay lập tức hiện ra rất nhiều tài khoản QQ màu đỏ kéo dài đầy cả danh sách.

Danh sách độc giả của Mật Đại 1

Danh sách độc giả của Mật Đại 2

Danh sách độc giả của Mật Đại 3

...

Đằng sau từng nhóm QQ đó là những cái đuôi đầy các con số, hơn nữa đang ko ngừng tăng thêm với tốc độ điên cuồng. Diệp Hân Mạch biết rõ những con số đó là số tin nhắn. Xem ra, những người cũng thức muộn như cô ko phải là ít. Tùy tiện mở bữa một cái, màn hình máy tính bỗng nhiên bất động, Diệp Hân Mạch buồn bực di di con chuột, bất động, vẫn là bất động, đành phải vút con chuột lại đó, đem mì tôm ăn nốt cho xong, xoay người kéo khăn, lau qua cái miệng, rồi lại nhìn màn hình.

Tiểu Trà Trà: Xin chào mọi người, tôi mới tới.

Sói dụ hoặc: này này, ta như vậy còn gọi mẹ sao, rất soái đó nha.

Tiểu Trà Trà: chào mọi người, xin hỏi Mật Đại có ở đây không?

Cây táo: ta không thích tiểu bạch kiểm, để hự hự lên đi!

Tiểu Trà Trà: ko biết Mật Đại thích dạng con gái nào nhỉ, mọi người có biết ko?

Ái ca*hự hự: hảo a hảo a, sói con, tới đây tỷ tỷ hun 1 cái nào!

Sói dụ hoặc: Tiểu Trà Trà, định tự tiến cử sao?

Tiểu Trà Trà: hì hì, biết đâu đó! Có lẽ, mình lại đúng là kiểu người ta thích thì sao...?

Cây táo: ta cảm thấy anh ta thích kiểu con gái mà anh ta miêu tả đó, dịu dàng, hiền thực, xinh đẹp, phóng khoáng.

...

Bị mọi người thấy mình đang onl, Diệp Hân Mạch nhanh chóng đóng QQ, mở khung trò chơi lên.

[hảo hữu]Cười lừa tìm tức phụ: em đang ở đâu, anh có thứ này muốn đưa cho em.

Đang muốn trả lời anh một câu, lại phát hiện ngay cạnh nhân vật nữ có mái tóc màu lam là một nhân vật nam với tên gọi “Phu quân của [Sinh hoạt 0322]” đang an tĩnh đứng đây không nhúc nhích. Cô chợt ngây cả người, đóng khung đối thoại, tại kênh phụ cận gõ 1 hàng chữ

[phụ cận]Sinh hoạt 0322: vừa mới có việc nên ra ngoài 1 chút, tìm em có việc gì vậy?

[phụ cận]Cười lừa tìm tức phụ: Uh.

Sau đó, 1 yêu cầu giao dịch liền xuất hiện, Diệp Hân Mạch nghi ngờ nhấn ‘xác nhận’, lại thấy đối phương chuyển sang 1 thần thú với dòng chữ “Tặng bà xã “, cô khẽ đỏ mặt, trong lòng cũng có chút hồi hộp. Nhìn qua chỉ số của thần thú, lam miêu, sức mạnh 2.5, tấn công 2.6, phòng thủ 2.4, quả nhiên là thần thú hiếm có nha. Trên thị trường giá lam miêu ít nhất cũng là 500RMB, con này chỉ số cao như vậy chắc cũng lên tới 800RMB, anh ta cho cô cũng thật thoải mái nha!

[phụ cận]Sinh hoạt 0322: Ngày mai anh không phải đi làm sao?

[phụ cận]Cười lừa tìm tức phụ: Có, vừa mới có người bán lam miêu, giờ đã tặng em rồi, bây giờ out đây.

[phụ cận]Sinh hoạt 0322: Cảm ơn.

[phụ cận]Cười lừa tìm tức phụ: Không cần khách khí.

Gửi tới 1 khuôn mặt cười thật lớn, sau đó phu quân của cô liền biến mất, tên anh trong danh sách bạn bè cũng rất nhanh đổi thành màu xám. Diệp Hân Mạch lấy lam miêu ra xem, dễ thương quá, con mèo nhỏ màu lam ở bên cạnh nhân vật của cô khẽ chuyển động nhìn thật thú vị. Nhìn một hồi lâu mới phát hiện ra mình từ nãy đến giờ cứ đứng yên tại chỗ, quên mất luôn việc thu thập nguyên liệu. Vậy là đem lam miêu cất vào kho, khoá lại rồi tiếp tục thu thập.

Lôi Đình là 1 công ty mới thành lập vài năm gần đây, chuyên về mảng tiểu thuyết online. Lầu 5 công ty Lôi Đình là tầng dành cho ban biên tập, 1 nhân viên nữ mái tóc dài gọn sóng, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, quay sang người bên cạnh mặc bộ đồ màu đen đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, bĩu môi: “Nhìn thấy không, tổng biên tập của chúng ta đêm qua chắc chắn là ngủ không ngon, khó trách, mắt có quầng thâm — khẳng định là tối qua vui vẻ với mỹ nữ nha ... Haizz...”

” Tiểu Trần, đừng nói vậy, tổng biên tập nghe thấy vậy giờ.” – Nữ biên tập mặc đồ đen lên tiếng.

“Hứ...” Người đẹp có mái tóc dài lười gương ra soi, sau khi chắc chắn khuôn mặt vẫn hoàn hảo mới vừa lòng thu son môi và gương cất vào túi xách, quay ra nói: “Không phải nói tổng biên tập của chúng ta rất phong lưu sao? Sao lại ko có chuyện anh ta qua lại với phụ nữ chứ?”

Cô cũng là phụ nữ mà, thử nhìn xem toàn bộ nhân viên trong công ty, ngoài cô – người cao 1m73, thân hình quyến rũ, xinh đẹp lại thêm tài viết văn, thì thử hỏi còn ai có khả năng lọt vào mắt xanh của Tổng biên tập chứ?

Nghe nói tổng biên tập phong lưu thành tính, cô cũng muốn tìm cơ hội thể hiện phong thái hơn người của mình trước mắt anh. Nhưng ai ngờ, hơn 1 tháng nay sắp chưa từng liếc mắt nhìn cô quá 5s, lấy đâu ra cơ hội mà thể hiện chứ.

Đương nhiên, Tổng biên tập đại nhân — Lục Thủy Hàn chẳng có thời gian mà nghe lời oán thán của nhân viên vì anh hiện tại đang rất khổ đốn. Vì sao vậy? Tất nhiên là vì tìm quà sinh nhật cho “bà xã” rồi. Có điều, ko biết cô thích cái gì nữa, lam miêu lại đem tặng mất rồi. Ngày sinh nhật là do anh suy đoán từ dãy số 0322 phía sau tên nhân vật của cô, tuyệt đối không phải đoán bừa nha.

Muốn biết vì sao họ kết hôn, phải quay về lần đầu tiên 2 người gặp mặt. Hôm đó, anh làm nhiệm vụ đi qua khu vực có quái mới, vừa lúc gặp đội của cô đang đánh Boss. Đột nhiên Boss tấn công bất ngờ, 1 người ko tránh kịp nên bị giết, tổ đội vì thiếu người nên có phần yếu thế. Những người khác ko nói gì, cứ thế lặng lẽ bỏ đi, chỉ còn lại 1 mình cô. Không oán trách, ko chửi mắng cũng ko hề tức giận, cô cứ như vậy yên lặng đánh quái.(đoạn này chém hơi quá tay, bà con thông cảm)

Anh thấy lòng mình khê động, tuy rằng tên gọi của cô có chút ko được nữ tính —— “Sinh hoạt 0322 , nhưng sự trầm mặc ấy khiến trong anh nảy sinh ko ít hảo cảm, thật sự muốn che chở, bảo vệ cô. Thế là, anh tiến lên trước hỏi 1 câu.

[phụ cận]Cười lừa tìm tức phụ: Người có LG không?

[phụ cận]Sinh hoạt 0322: Không.

Cô trả lời như thế khiến anh lập tức ngớ ra, anh vốn định hỏi: người có phải LG không? LG= Long cung, Long cung và Thiên cung có ngoại hình tương tự, nhưng pháp công mạnh hơn, nếu như là Long cung anh có thể mang cô cùng đi luyện cấp. Điều buồn bực nhất chính là, anh gõ thiếu 1 chữ thành ra câu hỏi của anh lại khiến cô hiểu lầm : “Người có LG không?” = “Người có phu quân không?”. Vì thế những việc kể tiếp liền rất rõ ràng: anh dẫn cô tới trước mặt Nguyệt lão, cùng nhau thề lời thề hôn nhân —— đương nhiên là chỉ ở trong game thôi.

Kỳ thật, Lục Thủy Hàn cũng có lúc nghi ngờ liệu bà xã mình có phải nhân yêu hay ko? Cô trầm mặc ít lời, lại lạnh lùng, khó tiếp cận, suốt 1 thời gian dài online không thấy thăng cấp, cũng không để ý tới trang bị. Vì thế, Lục Thủy Hàn cho rằng đây là một người rất bận rộn, tranh thủ thời gian giải trí 1 chút sau khi làm việc điên cuồng, mà những người làm việc điên cuồng thì 80% là đàn ông rồi.

Tuy trong lòng biết bà xã mình là nhân yêu mà vẫn đối xử tốt như vậy thì quả thật có chút mâu thuẫn, nhưng thân là đại thần trong game “Toái Thiên Tinh”, anh đương nhiên không thể để “bà xã” mình bị người ta bắt nạt, cho nên mới hao tâm tốn sức thay “cô” tìm kiếm trang bị, chế tạo binh khí, thu thập thần thú, lần này đem lam miêu tặng cô rồi, năng lực của “bà xã” cũng sẽ tăng thêm nhiều, anh ko còn phải lo bị cô làm mất mặt nữa.(hoá ra a ĐT lo mất mặt chứ hem phải lo bà xã bị người ta bắt nạt. Thế mà cứ chém như đúng rồi ý.>”<>

Nghĩ đến đó, Lục Thủy Hàn liền vô cùng cao hứng, có điều cơn buồn ngủ cũng thừa dịp tràn tới. Đúng lúc anh buồn ngủ dịp cả mắt thì lại có tiếng gõ cửa.

Tất cả các phòng làm việc tại Lôi Đình đều có tường bằng thủy tinh trong suốt, cho nên dù Lục Thủy Hàn thân là tổng biên tập, nhất cử nhất động của anh cũng ko thể lọt qua mắt của mấy nữ nhân viên dưới quyền. Lẽ ra, lúc này mấy người đó không nên nhân lúc tổng biên tập buồn ngủ mà tới làm phiền chứ.

Lục Thủy Hàn nhíu mày, thanh giọng hỏi vọng ra: “Ai đó?”

“Là tôi.”

Có người muốn ám sát mình sao ...

Ngoài cửa truyền tới thanh âm trầm thấp của nam giới, 2 từ đơn giản ấy khiến cơn buồn ngủ của Lục Thủy Hàn lập tức bị đá văng tới tận Bắc Cực. Anh vội vàng nhảy dựng lên, nhanh chóng xoa xoa mặt, sau đó đi tới cửa phòng làm việc, mở cửa ra —— một người đàn ông mặc âu phục màu trắng xuất hiện trước mắt.

“Đáng ghét !!” Lục Thủy Hàn rửa thầm một tiếng, rồi lập tức nở nụ cười nhiệt tình, khom lưng làm tư thế mời :“Tưởng ai! Hóa ra là tổng giám đốc —— mời anh vào”. Tổng tài đại nhân liếc anh một cái rồi mới

thần nhiên vào phòng, Lục Thủy Hàn trong lòng ra sức nói thầm: Tổng tài đại nhân luôn là con rồng thấy đầu chẳng thấy đuôi [1], đột nhiên hôm nay lại quá bộ tới đây, lẽ nào nhân rồi mà đi loanh quanh? Còn mình sao lại đen đuôi để bị bắt gặp khi đang nhân rồi thế này chứ?

“Tổng biên Lục, gần đây công việc thế nào?” Bạch Mặc Nhiên nhìn quanh phòng làm việc, cách bài trí vẫn như trước khi Linh tỷ còn ở đây, chỉ có điều trên bàn làm việc loạn thất bát nháo, ko vừa mắt chút nào. Anh ta tới ngồi tại bàn tiếp khách, 2 chân vắt chéo, hai tay đặt trên đùi, cho dù chỉ ngồi thôi cũng có khí chất điềm đạm hơn người.

“Rất tốt, rất tốt.” Lục Thủy Hàn xoa xoa trán, nhìn xuống bàn tay, ko có gì, vậy mà sao anh cứ có cảm giác đang đổ mồ hôi lạnh? Tổng tài đại nhân không bảo anh ngồi, anh thế nào cũng không dám ngồi xuống chỗ của mình.

Bạch Mặc Nhiên khẽ gật đầu.” Hẳn anh cũng biết rõ, đối với công ty Lôi Đình mà nói, đây là bộ phận rất trọng yếu —— Linh tỷ tuy đã về hưu, nhưng đây là tâm huyết của chị ấy, anh hãy cố gắng thay chị ấy làm nó phát triển cho tốt!” Nghe những lời này Lục Thủy Hàn không ngừng gật đầu như gà con mổ thóc.

“Đương nhiên, tôi sẽ nỗ lực hết mình.”

”Uh, vừa lúc tôi có việc phải tới công ty một chuyến, từ lúc cậu nhậm chức tới nay, còn chưa có thời gian cùng cậu trao đổi 1 số chuyện, hôm nay thuận tiện nên đến xem qua. Đúng rồi, thật ra tôi còn có một chuyện muốn nhờ...”

Oa, không ngờ nha! Tổng tài đại nhân còn có việc nhờ mình sao? Lục Thủy Hàn có vẻ lo lắng: “Anh cứ nói, nếu có thể tôi nhất định giúp.”

“Cũng không phải việc lớn gì, chỉ là ... vị hôn thê của tôi gần đây lại muốn viết tiểu thuyết, cậu biết đó, nữ sinh bây giờ...” Bạch Mặc Nhiên có vẻ không tự nhiên mở miệng nói, cô nàng nghịch ngợm ấy thật khó hầu hạ, lúc muốn cái này, lúc muốn cái khác, bây giờ tự nhiên lại nảy ra ý tưởng bột phát muốn viết tiểu thuyết, khiến anh hận không thể đem cô nhốt lại.

Lục Thủy Hàn trợn mắt, tổng tài đại nhân đã có vị hôn thê —— đến khi đám nhân viên nữ của công ty biết chuyện hẳn là không ít trái tim tan vỡ nha. Hóa ra tổng tài đại nhân hôm nay tới đây mục đích chủ yếu là muốn anh chiếu cố một chút tới cô vợ tương lai.

“Không biết vị hôn thê của anh bút danh là gì?” Sợ Bạch Mặc Nhiên nghe không rõ, Lục Thủy Hàn lại bổ sung một câu: “Là bút danh trên mạng đó!”

“Để tôi nghĩ xem...” Bạch Mặc Nhiên nhíu mày, ra sức nhớ lại xem tiểu nha đầu kia bút danh là gì.

“Đại khái là, Lam Thi Nghi —— ”

Oh, Lam Thi Nghi sao, xem nào...

Nhưng trong trí nhớ, Lục Thủy Hàn ko tài nào tìm ra được cái bút danh “Lam Thi Nghi”, anh buồn bực vò đầu, cảm giác tóc mình sắp rụng hết mất rồi.

Tan tầm về nhà, vội vàng mở máy, đăng nhập vào game. Trong “Toái Thiên Tinh” , hôm nay anh định làm nhiệm vụ thăng cấp, nếu hoàn thành trước 8h thì sẽ nhận được gấp bốn lần điểm kinh nghiệm. Để thăng cấp, tất nhiên không thể ko vượt qua nhiệm vụ này.

Diệp Hân Mạch lạch cạch gõ chữ, dự định thu thập đủ nguyên liệu. Đẩy túi đồ sang một bên, mở danh sách bạn bè liền thấy ông xã mình. Cô mỉm cười, khẽ lắc đầu, người này tuy rằng thích giả vờ lạnh lùng, nhưng trong game cũng là ông xã rất chu đáo.

[hảo hữu]Cười lừa tìm túc phụ: Nhiệm vụ thế nào? Buổi tối cùng nhau thăng cấp đc ko?

Thăng cấp? Phần thưởng lúc 8h? Diệp Hân Mạch đau cả đầu, 8h sao, mệt chết đi được. Nhưng nhìn lại, toàn thân trang bị đều là anh đưa tặng vô điều kiện, thôi thì đồng ý một lần xem như là bồi thường đi! Vì thế cô gửi qua cho ông xã 1 icon gật đầu lia lịa.

Xem lại kho đồ của mình, sau đó cười bặc bặc, nhanh chóng chạy đi làm nốt nhiệm vụ, rồi qua vị trí đã hẹn trước chờ anh. Chỉ trong chốc lát, [Cười lừa tìm túc phụ] liền đưa tổ đội tới, trong đội có ba cao thủ

cấp bậc trên 140, thêm cả ông xã đại thần nữa là bốn. Cao thủ sao, có vẻ không thích nói chuyện, thích ra vẻ trầm mặc, đương nhiên đám cao thủ này không bao gồm Diệp Hân Mạch mới cấp 102.

Bắt đầu khởi hành, quá trình thăng cấp rất đơn giản, tại địa điểm được định trước, đội trưởng nhận nhiệm vụ từ NPC, sau đó năm người phân công nhau đi tìm quái, tìm được rồi thì hợp lực giết chết, nhiệm vụ như vậy là hoàn thành. Nhiệm vụ này giúp người chơi của “Toái Thiên Tinh” thăng cấp cực nhanh, cho nên dọc theo đường đi có thể thấy vô số tổ đội khác cũng đang làm nhiệm vụ, hơn nữa vì phần thưởng lúc 8h mà có phần hỗn loạn.

[Cười lừa tìm tức phụ] nhận nhiệm vụ, sau đó tại kênh [tổ đội] gõ 1 hàng chữ, đại ý là các thành viên không cần rời khỏi đội, cứ cùng nhau đi tìm quái —— nếu có ai trong lúc đánh quái kéo dài thời gian, anh sẽ ko khách khí lần sau mời ra khỏi đội. Lời này tất nhiên là nhắc nhở Diệp Hân Mạch rồi, mấy cao thủ cấp bậc 140+ lẽ nào lại không biết rõ điều này? Anh ta hẳn là sợ cô giữa đường ko chú ý khiến bạn bè trong nhóm chế giễu.

Diệp Hân Mạch không lên tiếng, tiện tay mở trang Word đang làm dở, một bên mở kênh [thế giới] xem người ta mua bán, tán chuyện, một bên đi theo [Cười lừa tìm tức phụ].

Trong đội, ba người kia ban đầu có vẻ coi thường cấp bậc thấp của cô, nhưng khi vừa nhìn thấy toạ kỵ (con bạch hạc mà vừa nãy Mạch tỷ cười ý) lại thêm lam miêu thần thú và trang bị cao cấp thì bao nhiêu bất mãn đành nuốt xuống, e là lúc đánh quái ko cẩn thận lại để cô nàng cấp thấp này chiếm đc lợi thế thì thật mất mặt.

Vì thế, lần đánh quái thăng cấp này hiệu suất vô cùng cao. Chỉ sau bốn giờ, Diệp Hân Mạch thăng liền ba cấp. Cân nhắc một chút, nếu cứ tiếp tục thế này thì sau 8h cô có lên đến cấp 107 không? Đang nghĩ ngợi, bỗng phát hiện nhân vật của mình cột máu chỉ còn một nửa, cô vội vàng kick chuột thêm máu, rồi đi loanh quanh, một đám người cách đó không xa đang hỗn chiến, có một người toàn thân tỏa hào quang mang tên [Đạm mặc phong tâm], từ phía đó không ngừng đem kỹ năng đánh xa tấn công cô.

Bởi vì cô đang đi theo đội, không có cách nào tự ý bỏ đi, kỹ năng mạnh nhất lại là kỹ năng theo dõi, cho nên bị trúng đòn mấy lần, mất thấy máu càng thêm càng ít, Diệp Hân Mạch không thể không rời nhóm để né tránh theo kiểu nhảy lên rồi lại lún xuống, mới miễn cưỡng tránh được mấy đòn công kích, cột máu cũng dần dần đầy lên —— trang bị cao cấp trên người không phải chỉ để ngắm, muốn giết cũng không dễ như vậy đâu.

Một lát sau, [Cười lừa tìm tức phụ] bất mãn gửi tới một dấu chấm hỏi.

Diệp Hân Mạch buồn bực nhanh chóng gõ lại một câu : “Có người đuổi giết muội”,rốt cuộc cũng không rảnh để ý phản ứng của anh ta. Diệp Hân Mạch rất buồn bực, [Cười lừa tìm tức phụ] lại càng buồn bực hơn, tốt xấu gì anh cũng là đại thần, đứng đầu trong top 10 người cấp bậc cao nhất, thế mà lại có kẻ cứng đầu nào dám phá hỏng nhiệm vụ thăng cấp của anh. Vì thế anh liền cùng tổ đội đang làm nhiệm vụ thăng cấp trực tiếp kéo tới hiện trường, lại nhờ một người bạn loan tin trên kênh [thế giới], tại bang phái cũng kêu gào tìm người giúp đỡ —— kết quả, nơi này vốn đã hỗn loạn giờ lại càng hỗn loạn hơn...

Bỏ qua tình trạng hỗn loạn, điều đáng nói chính là, nhiệm vụ thăng cấp của bọn họ không thể tiếp tục được nữa, mà trên kênh [thế giới], có vô số người nói [Cười lừa tìm tức phụ] cậy mạnh hiếp yếu. Vài người khác lại cảm thấy thương hại cho bà xã của [cười lừa] đại nhân, ông xã là đại thần mà vẫn không bảo vệ được.

Sau trận chiến hôm đó, [Cười lừa tìm tức phụ] cuối cùng cũng không đòi phải cùng nhau thăng cấp nữa, Diệp Hân Mạch tất nhiên là mừng rỡ, thanh nhàn tự tại, ngày ngày trốn trong sân sau nhà mình nhõm nhõm, trông thảo được, quan hệ hai người liền trở nên kì quái, có quan hệ nhưng lại không có liên hệ. Ôi trời, cô vừa mới viết xong một đoạn văn, đầu rảnh mà để ý nhiều vậy chứ. Trong căn phòng an tĩnh chỉ có một mình, cô bắt đầu hoảng hốt, rồi nhận ra đó chỉ là cảm giác cô đơn mà thôi.

Suy nghĩ bay loạn trong đầu, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lên QQ. Vừa đăng nhập, tin nhắn của Trần Tự Vĩnh lập tức hiện ra.

Sam Thụ: Tiểu Mạch, với tốc độ sáng tác của cô, đến bao giờ mới có thể xuất bản một cuốn sách?

Sam Thụ: Tiểu Mạch, cô thực sự không nghĩ tới việc xuất bản sách sao?

Sam Thụ: Tiểu Mạch, hôm nay mới có hai ngàn năm trăm chữ, độc giả của cô đang muốn phát điên kìa!!

Sam Thụ: Tiểu Mạch, tôi cũng muốn điên rồi, nghĩ mà xem...

Cuối cùng, còn gửi tới một cái icon mặt khóc hu hu.

Nghĩ đến cảnh đại biên tập “Sam Thụ” đang nổi cơn lôi đình nhấn tin đòi bản thảo, Hân Mạch bật cười thành tiếng. Ý cười trong mắt còn chưa tan hết, khoé miệng chợt thoát ra thanh âm giễu cợt, nếu như có thể, cô nhất định sẽ không để mình trở nên nổi tiếng trong năm 2010 — chỉ là, có muốn cũng chẳng thể quyết định. Nghĩ đến đây, cô hồ hững tắt tin nhắn, mở danh sách bạn.

Tiểu Trà Trà: trong tiểu thuyết có thể lột tả được khí khái nam nhi như thế, chắc chắn phải là con trai rồi! Còn nghi ngờ gì nữa chứ?

Cây táo: ta đồng ý, Mật Đại hành tung bí ẩn, hành văn mạnh mẽ, nhất định là phái nam.

Sói dụ hoặc: ta cũng cảm thấy là nam, Mật Đại suy nghĩ đặc biệt, không thể không bội phục !

Tiểu Trà Trà: he he, cho nên ta muốn đi hỏi lộ Mật Đại, nhờ anh ấy dạy ta viết văn. Ta hiện tại cũng là tiểu thuyết gia, nhưng tổng biên tập lại nói ta nhân khí không đủ, không chịu ký hợp đồng, thật tức chết!!

Sói dụ hoặc: Tiểu Trà Trà cũng là tác giả sao, ta cũng vậy!! Ký được ba hợp đồng xuất bản, nhưng cũng không thể so với một tác phẩm của Mật Đại, có khi dù xuất bản được ba mươi cuốn cũng chẳng thể so sánh. Haizz...!!

Tiểu Trà Trà: thật hâm mộ, Mật Đại !! Văn chương cuốn hút, lại bí ẩn như vậy, quả là chàng trai hoàn mỹ
~~Ái ca * hự hự: Mật Đại hình như đang trên QQ.

Một lần không cẩn thận, quả nhiên gặp phải mấy cái tên quen thuộc, mà sao lại nghĩ cô là nam, đầu óc mấy người có vấn đề à. Diệp Hân Mạch rất buồn bực, tự biết mình hành văn mạnh mẽ, nhưng cũng không đến mức quy kết cô là đàn ông chứ. Đang buồn bực, lại bị người ta phát hiện.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, anh có ở đây không?

Không thèm để ý, cô liền ẩn nick.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, tôi là fan của anh! Anh viết tiểu thuyết rất hay!

Cô vẫn làm ngơ, không lên tiếng.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, đông tây kim cổ, thiên văn địa lý, lịch sử tôn giáo, thần học, trong sách của anh thứ nào cũng có, vừa uyên thâm vừa ảo diệu làm tôi càng xem càng thích, anh có thể cho tôi biết bí quyết được không, tôi muốn có tài năng như anh!

Tiếp tục không để ý.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, anh đã logout rồi sao? Tôi vẫn chưa nói được với anh câu nào mà!

Diệp Hân Mạch sáng suốt logout, rốt cuộc cũng không bị Tiểu Trà Trà làm phiền. Tay đặt trên con chuột, vô thức vuốt ve một hồi, đến khi ngón trở cảm thấy chỗ nhấn bóng trên con chuột mới chậm rãi dừng tay, những ngày thế này, còn kéo dài bao lâu nữa đây? Chẳng lẽ, là cả đời?

Khẽ thở dài một tiếng, mở trang web rất lâu rồi chưa từng xem lại, tìm đến bài viết của mình. Trong những ment bình luận bên dưới, có một ment viết rất rõ ràng “Chúng tôi sẽ luôn ủng hộ Mật Đại”.

Diệp Hân Mạch bật cười, nghĩ lại lúc mới 20 tuổi, mình cũng từng cuồng nhiệt như vậy — chỉ tiếc rằng, lòng người thay đổi, đến giờ chỉ còn lại mình cô ở đây hoài niệm quá khứ!

Hồi ức hiện lên trong lòng, mũi tên trên màn hình vẫn bất động tại vị trí bài viết cũ. Tám trăm vạn người yêu thích, không phải dễ dàng mà vượt qua nha. Người ta thường nói Mật Đại ý được nhiều người hâm mộ mà kiêu căng, không bao giờ chịu lên tiếng. Chẳng ai hiểu rằng cô đơn thuần chỉ là sợ bị tổn thương, là nỗi sợ bình thường như mọi người mà thôi.

Cuối cùng, cô di di con chuột, không nghĩ nữa, tốt xấu gì thì những người kia đều là vì cô mà tranh luận, vậy cũng tốt. Khu vực Bình luận văn học thật náo nhiệt, mỗi ngày những đánh giá mới đều được post lên liên tục, chỉ là, trước giờ cô không hay để ý, nên cũng không biết, khu vực Bình luận văn học này có mấy người quản lý, hàng ngày bận rộn giữ trật tự.

Thật lòng, cô cũng cảm kích không ít. Bị kéo vào mấy cái tranh luận khen – chê thế này thì thật là rắc rối, cô không hề mong muốn nha.

Trong vô số bình luận, tán dương chiếm đa số, số ít cảm thấy cô không chịu đổi mới phong cách, cũng không ít người phê bình kín đáo. Từ khi cô bắt đầu viết tới nay, 365 ngày, ngày nào cũng có phần mới, nhưng phần nào cũng ngắn ngủn – hai ngàn năm trăm chữ. Người không biết, lại cho rằng cô tỉ mỉ xem xét chứ không vì kiếm tiền mà làm ẩu, lại còn thay cô biện hộ, kỳ thật cô ở đâu cũng vậy, độ dài tác phẩm đều là tùy hứng mà thôi.

Ông trời cũng rất công bằng, sau bao nhiêu sự kiện như vậy, giờ đã xuất hiện 1 độc giả nhận xét rất tốt nha.

Diệp Hân Mạch thờ dài, chăm chú nhìn lại, hoá ra là bình luận của người tên Tiểu Trà Trà. Một bình luận lưu loát, tối thiểu cũng phải tới một vạn chữ. Diệp Hân Mạch có chút xấu hổ, đối với sự nhiệt tình của Tiểu Trà Trà, cô lại vô cùng hồ hững, hành vi đó giống như được ái mộ mà trở thành kiêu ngạo.

Diệp Hân Mạch vẫn im lặng, Tiểu Trà Trà này tuy rằng bộp chộp, từ ngữ có phần kích động, nhưng cũng đã nhìn ra rất nhiều điểm đặc biệt trong cách hành văn của mình. Phải chăng, đó là tri kỷ mà mình tìm kiếm bấy lâu? Đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, khiến cô ma xui quỷ khiến thế nào lại mở QQ.

Vừa online rất nhiều tin nhắn liên tiếp ra, hơn bốn mươi tin nhắn toàn bộ đều là của Tiểu Trà Trà. Diệp Hân Mạch tròn mắt, thầm nhắc nhở bản thân, vừa rồi trong lúc không tỉnh táo, lại cho rằng Tiểu Trà Trà lắm lời kia là tri kỷ. Quên đi, có đánh chết cô thì điều đó cũng là không thể nha!!

Hơn bốn mươi tin nhắn đều là Tiểu Trà Trà tự giới thiệu, cuối cùng, còn rất thành tâm viết ba vạn chữ bản thảo gửi cho cô, nói là nhờ cô giúp đỡ, nhìn xem có chỗ nào chưa ổn.

Tiểu Trà Trà tự xưng là người thành phố S, 20 tuổi, hiện đang học đại học. Trên mạng có nghe danh Mật Đại văn chương vô cùng suất sắc. Bình thường cô nàng vốn tự xưng là tiểu tài nữ, không phục nên liền lên mạng tìm tác phẩm của nổi tiếng nhất của Mật Đại – “Toái Thiên Tinh”, sau một đêm đọc hết sạch, từ đó trở thành fan trung thành của cô.

Diệp Hân Mạch lắc đầu cười khổ, có thể đem vài thông tin ngắn ngủn như vậy mà viết thành hơn bốn mươi tin nhắn, người này khả năng quả không tồi nha. Nhìn lại ba vạn chữ.....câu cú lộn xộn, đến ngữ cú và hoa màu cũng không phân biệt được, giống y như học sinh tiểu học làm tập làm văn vậy.

Xem văn chương của nàng ta như vậy, chẳng trách biên tập không chịu ký hợp đồng, nếu ký người ta sẽ nói các nữ biên tập ngực lớn mà não lại nhỏ. Diệp Hân Mạch miễn cưỡng xem cho xong, di di chuột.

Cuối cùng lại không thể từ chối.

Cô đơn, cảm giác này vốn đã rất quen, nhưng từ khi gặp người nhiệt tình như Tiểu Trà, Hân Mạch thấy rất ấm áp, ấm áp đến mức khiến cô sinh ra ảo giác, rằng bản thân không chỉ có một mình... Hơn nữa, ba vạn chữ cũng không nhiều nhận gì.

Vì thế, phòng số 3 lầu 12 sáng đèn suốt cả đêm. Ba vạn chữ, nói thì đơn giản, nhưng một khi bắt tay vào viết, cũng rất hao tâm tốn sức. Cả đêm, đem ba vạn chữ sửa qua sửa lại, rồi lại đọc qua một lượt, cứ như vậy tới 8h sáng.

Vượt vai một cái, đem ba vạn chữ gửi cho Tiểu Trà Trà, Diệp Hân Mạch cuối cùng cũng có thể leo lên giường đi ngủ.

Cô không hề biết, ngay khi mình ôm gối đi tìm Chu công, thì tại ban biên tập công ty Lôi Đình, một nữ biên tập đang đọc tác phẩm của cô.

“Tiểu Trần! Mau tới đây xem này!!”. Biên tập có mái tóc ngắn rất hợp một ôm gọn lấy khuôn mặt tới công ty lúc 9:30, việc đầu tiên là lấy một tách cà phê rồi mở máy tính kiểm tra những bản thảo mình quản lý. Kick vào bản thảo gửi đến lúc chín giờ mười lăm, đọc qua một lượt, cô nàng kinh ngạc đến nỗi suýt nữa thì đánh đổ luôn tách cà phê trên tay mình.

Mỹ nữ tóc xoăn chậm chạp cất gương vào túi xách, đến bên cạnh người tóc ngắn, liếc mắt nhìn: “Cái gì vậy?!!”

“Này... đây chẳng phải là phong cách của Mật Đại sao ??”.

Toàn bộ biên tập trong văn phòng liền tập trung, xem đi xem lại ba vạn chữ ngắn ngủi, đưa mắt nhìn nhau. Tuyệt đối là phong cách của Mật Đại. Câu văn mượt mà nhưng không mất đi khí chất, chặt chẽ hàm súc, nếu không phải Mật Đại thì phải chăng là một nhân tài mới được phát hiện!!

Phòng biên tập tuy ít người, nhưng hiệu suất lại vô cùng cao. Mười giờ sáng, toàn bộ bản thảo cũng như tư liệu về tác giả đều được chuyển tới bàn làm việc của tổng biên tập, tiểu Trần uyển chuyển bước đi, không quên nhún nhủ vài câu, nói tổng biên tập hãy nhanh chóng xét duyệt bản thảo.

Lục Thủy Hàn nhíu mày nhìn nhân viên của mình rời đi, cầm tài liệu trong tay, nhìn thoáng qua. Ba vạn chữ? Sao lại chỉ có ba vạn chữ, quá ngắn, hoàn toàn không phải sở thích của anh. Thế nên anh đặc biệt lưu ý đám nhân viên, về sau nếu không trên năm vạn từ, không phải văn chương đặc biệt xuất sắc tuyệt đối không thể tới tay anh xét duyệt. Nhưng các cô lại dám mạo hiểm đưa đoạn văn này tới ...

Xem nào! Lục Thủy Hàn theo thói quen cầm lên một cây bút, tay trái với lấy tài liệu — đây là thói quen, anh rõ ràng là tổng biên tập mảng văn học mạng lại có thói quen duyệt bản thảo. Ban đầu mọi người còn thấy kỳ lạ nhưng rồi cũng quen với điểm khác người này của anh. Đọc đến dòng cuối cùng, Lục Thủy Hàn đã bị ba vạn chữ như mây bay nước chảy này hấp dẫn, đọc xong lần thứ nhất lại muốn đọc thêm lần thứ hai, đọc xong lần thứ hai, quay lại đọc lần lần thứ ba cũng chưa thấy nhàm chán...

Thế là cây bút của Lục Thủy Hàn lần đầu tiên không có đất dụng võ. Dù chỉ ba vạn chữ, nhưng một chữ chẳng thể lược bỏ, một chữ cũng không thể sửa khiến anh có cảm giác thất bại. Rót cục đọc lại lần thứ 10, tâm tình anh trở nên phức tạp bèn nhìn qua thông tin về tác giả.

Bút danh: Tiểu Trà Trà.

Tuổi: 20.

Giới tính: nữ.

Nhận xét của biên tập về bản thảo trước của Tiểu Trà Trà : hành văn không lưu loát, sự kiện miêu tả không rõ ràng, nhiều điểm chưa chặt chẽ.

Bản thảo trước vì không lưu lại nên không thể kiểm tra. Nhưng nhận xét của biên tập cộng với sự xuất sắc của bản thảo lần này, anh không thể không nghi ngờ Tiểu Trà Trà có phải tự mình viết hay không ?

Mười ngày sau, bản thảo Tiểu Trà Trà gửi tới được đọc giả khen ngợi không ngớt. Lục Thủy Hàn lại không thấy cô ta yêu cầu ký hợp đồng, sau một hồi cân nhắc, quyết định chủ động liên lạc với Tiểu Trà Trà.

Chương 02: Buổi gặp mặt (p.1)

Viết nốt mấy chữ cuối cùng rồi nhấn nút lưu lại bản thảo, Diệp Hân Mạch xoay xoay sau gáy, tiếp theo nên viết cái gì đây? Nghĩ đến đoạn văn viết cho Tiểu Trà Trà, cô ngầy cả người, hay là, mình cũng viết thể loại ấy nhỉ?

Chỉ là, tiểu thuyết tình cảm đối với con trai mà nói thì không đủ thu hút, đối với con gái thì chẳng thực tế chút nào. Tình cảm ới là tình cảm! Cô hiện đang có đơn thể này, lấy đâu ra tình cảm mà viết chứ?

Lắc đầu cười, giờ mới phát hiện websites phía trên vừa đăng lên một thông báo: 12 giờ ngày mùng 1, công ty Lôi Đình tổ chức một buổi gặp mặt các tác giả, mong mọi người bớt chút thời gian tới dự.

Lại gặp mặt, nghĩ đến tự nhiên lại buồn rầu không thôi. Viết văn hơn hai năm, đây là hoạt động công ty Lôi Đình yêu cầu cô tham dự, mấy lần trước cô dùng đủ loại lý do qua loa tặc trách để trốn không đi. Nhưng lần này, không biết Trần Tự Vịnh sẽ dùng phương pháp gì để ép buộc mình đây?

Sam Thụ: tiểu Mạch, buổi gặp mặt lần này, cô có tới không?

Sam Thụ: tiểu Mạch, coi như tôi năn nỉ cô đó. Lần này cô mà không tới, tôi sẽ mất việc à xem!!

Sam Thụ: tiểu Mạch, cô chỉ cần tới một lần thôi mà, tôi cam đoan sau này cô muốn tôi làm gì cũng ok. Được không?

Quả nhiên, Trần Tự Vịnh đã ở trong QQ лай nhả một đồng. Chớp chớp mắt, Hân Mạch kéo khung đối thoại cương quyết gõ hai chữ: Không đi.

Đột nhiên, tài khoản vốn đang màu xám lại sáng lên.

Sam Thụ: Này này, tiểu Mạch, tôi cuối cùng cũng bắt được cô rồi!

Sam Thụ: Đừng như vậy! Tiểu mạch, rất nhiều người mong được gặp cô mà.

Sinh hoạt 0322: Tôi không phải con khỉ.

Sam Thụ: Khả năng cô có bị so với con khỉ không còn chưa rõ nha!! Đúng rồi, tiểu Mạch tác phẩm tiếp theo của cô định viết về đề tài gì vậy?

Sinh hoạt 0322: nữ quyền.

Sam Thụ:... Tiểu Mạch cô muốn vứt bỏ tôi để đi theo nữ quyền sao?

Sam Thụ: Tiểu Mạch sao cô không thử viết tiểu thuyết tình cảm đi? Nếu không thì cứ tới buổi gặp mặt, biết đâu lại tìm được ý tưởng đó.

Trần Tự Vịnh không hổ là người đã hợp tác với cô hơn hai năm, gãi một phát liền trúng chỗ ngứa luôn. Diệp Hân Mạch không trả lời, ở trước máy tính chống tay lên trán suy nghĩ. Viết tiểu thuyết tình cảm á, nhưng với những độc giả yêu cầu cảnh H, cô thật là hữu tâm vô lực, viết không được. Hix.

Muốn viết thì cũng được thôi, nhưng cô là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nên muốn viết được tiểu thuyết tình cảm, cần phải tìm một người để phối hợp. Chỉ là, tìm ai mới tốt đây? Ngày nào cũng trốn trong nhà hết viết tiểu thuyết lại chơi game, tìm đâu ra chứ ...

Ý kiến của Trần Tự Vịnh còn phải cân nhắc đã.

Đúng lúc cô còn đang suy tư, một tin nhắn được gửi tới, tiếp theo là cả một đồng tin nhắn khác liên tiếp thi nhau nhảy ra.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, anh có đây không?

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, tôi có chuyện muốn nói với anh! Lần trước anh giúp tôi viết văn, tôi đem đi gửi, sau đó có người của ban biên tập liên hệ với tôi!!

Tiểu Trà Trà: Anh ta nói muốn ký hợp đồng, nhưng vẫn không phải do tôi viết, nên không dám ký, anh ta lại nói nếu không ký thì tôi sẽ không được tới buổi gặp mặt lần này!!

Tiểu Trà Trà: anh ta còn bảo buổi gặp mặt lần này anh cũng tới!! Cho nên tôi liền ký, Mật Đại anh không giận chứ?

Sinh hoạt 0322: Không biết.

Đối phương trầm mặc rất lâu, lâu đến mức Diệp Hân Mạch cho rằng cô nàng bị rớt mạng. Đến tận lúc Trần Tự Vịnh lại tiếp tục lèo nhèo bắt cô đến dự buổi gặp mặt, Tiểu Trà Trà rốt cục mới có phản ứng.

Tiểu Trà Trà: a a a a, Mật Đại đang trả lời tôi này!! Mật Đại anh đúng là người tốt nha!! Mật Đại anh sẽ tới buổi gặp mặt đúng không?

... Lược bỏ 3000 chữ không cần thiết....

Diệp Hân Mạch vỗ trán, đối phó với hai người này thật khiến cô đau hết cả đầu.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, anh đến nhé! Tôi rất muốn gặp anh.

Sinh hoạt 0322: Được.

Đối phương lại trầm mặc, rốt cục cũng được yên tĩnh một chút. Diệp Hân Mạch khóe miệng giật giật, đối với sự ngẫu hứng của mình quả là không thể ngăn cản. Đúng như Trần Tự Vĩnh đã nói, cô rất dễ tìm được cảm hứng, mỗi ngày ở nhà nhắm mắt làm liều, cũng viết ra được khối thứ hay ho. Nhiều lúc Trần Tự Vĩnh rất muốn theo đường dây điện, chui vào máy tính của cô, xem xem liệu cô có phải người sao Hoả rơi xuống trái đất hay không...

Nhưng không có cơ hội, vì Diệp Hân Mạch đã logout với tốc độ ánh sáng, khiến anh ta và Tiểu Trà Trà phản ứng không kịp, tức giận không nói lên lời.

Mười ngày sau, Diệp Hân Mạch ở nhà nhàn nhã hết ăn lại ngủ, không hề biết rằng quyết định của mình lại khiến công ty Lôi Đình cùng những người yêu thích tiểu thuyết online hỗn loạn.

Mấy ngày trước, nhóm biên tập mỗi lần gặp nhau thường hỏi: “Hôm nay có bản thảo mới chưa?”. Giờ thì hỏi: “Còn mấy ngày nữa là tới buổi gặp mặt?”.

Trước kia, nhóm tác giả khi gặp nhau thường hỏi: “Hôm nay viết được bao nhiêu chữ?”. Bây giờ thì lại hỏi: “Có đến buổi gặp mặt không?”

Trước kia, nhóm độc giả khi gặp nhau thường hỏi: “Hôm nay có tin gì về Mật Đại không?”. Bây giờ thì chuyển thành: “Ai muốn đi chụp ảnh Mật Đại nào?”.

Cuối cùng cũng đến ngày gặp mặt. Diệp Hân Mạch là hồ nước nhỏ, cứ tĩnh lặng như tờ. Suy nghĩ về chủ đề cho tác phẩm mới một lần cuối, lại cân nhắc cả đêm, đến khi nhìn xuống góc màn hình mới thấy đã là 6h45 ngày mùng 1.

Nhớ ra mình còn phải đến tham dự buổi gặp mặt các tác giả... Diệp Hân Mạch gãi gãi mái tóc dài, quyết định tắm rửa một cái, ngủ thêm khoảng 1 tiếng rồi xuất phát.

Công viên nước thành phố S, một chiếc xe buýt đang an tĩnh chờ đợi. Khoảng hơn một trăm người trước ngực đeo thẻ tên, túm năm tụm ba tụ lại một chỗ tán gẫu.

“Mọi người nói xem, Mật Đại là người thế nào?”

“Theo thông tin đáng tin cậy, Mật Đại hôm nay sẽ tới!”

“Tôi cũng rất tò mò nha! Báu vật của Lôi Đình đó!”

” Đã 8h20 rồi, sao còn chưa thấy đâu!”

Đã 8h20, sao tiểu Mạch còn chưa tới vậy?

Trần Tự Vĩnh nhăn nhó đi tới đi lui, hận không thể đem bà cô này đánh ột trận. Nói cái gì mà sợ người ta làm phiền nên cương quyết cắt điện thoại bàn, lại bảo vì muốn tiết kiệm nên không mua di động. Giờ thì tốt rồi, làm sao mà liên lạc đây. Cô nàng này nghĩ mình đang sống trong xã hội nguyên thủy sao? Không hiểu bố mẹ cô làm thế nào để quản lý cô con gái này chứ?

Thời gian càng lúc càng gấp, 8h30 mọi người chuẩn bị xuất phát, Trần Tự Vĩnh không ngừng nhìn đồng hồ, nhân viên cơ bản đã tề tựu đông đủ, thẻ tên chỉ còn lại hai cái, một cái đề tên Mật Đại, cái kia đề tên Hồ Hề Hề.

8h30 lên đường. Trần Tự Vĩnh không cam tâm, cẩn thận đi theo nhóm tác giả leo lên xe, ai cũng nhìn mấy lượt, khiến hình tượng Sam Thụ đại nhân trong lòng mọi người bị đá kích một phen. Bất quá, những người khác cũng sốt ruột chẳng kém. Haizz! Gặp được Mật Đại cũng không dễ!!

Xe buýt công cộng xả một làn khói thật dài, gầm rú chuẩn bị rời đi, nhân viên lễ tân cúi đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị leo lên xe, đột nhiên nghe thấy một giọng nói :”Xin hỏi, đây có phải điểm hẹn họp mặt tác giả của công ty Lôi Đình không?”

Nhân viên lễ tân ngẩng đầu lên, một cô gái tóc dài tới eo, khuôn mặt thanh tú, áo gió vàng nhạt khoác ngoài áo len màu đen, bên dưới mặc 1 chiếc quần bò đơn giản. Lễ tân nghiêng đầu nhìn gương mặt hơi tái có ý chờ đợi. Sau một hồi nhìn qua nhìn lại, chiếc xe hơi dịch chuyển, cô lễ tân mới giật mình, lấy lại tinh thần, đem thẻ tên Hồ Hề Hề đưa cho cô gái, túm lấy cô lôi tuột lên xe, miệng không ngừng cằn nhằn: “Mau lên, sao cô tới muộn vậy chứ!!”

Cô gái kia nhìn bảng tên trên tay, phân vân không biết có nên nói với người đang kéo tay mình rằng mình không phải là Hồ Hề Hề... Đáng tiếc là đã bị cô ta kéo tới trước cửa xe, nhìn một xe toàn là nữ ngẫu nhiên xuất hiện nam giới tóc ngắn, Diệp Hân Mạch quyết định —— thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

Tìm một ghế còn trống để ngồi xuống, xe dần tăng tốc. Diệp Hân Mạch ngồi trên xe nhìn qua một lượt, quyết định nhắm mắt đi ngủ.

“Haiz... Mặt Đại lại không tới sao!!”

“Không phải nghe biên tập Sam Thụ đại nhân nói là nhất định sẽ tới sao?”

“Lại bị cho leo cây rồi!”

“Có khi nào vì việc đột xuất mà không tới không?”

...

Diệp Hân Mạch cười thầm, nhân lúc mọi người đang bàn tán tranh thủ ngủ một giấc. Sau đó không lâu lại có cảm giác ai đó đang lay mình dậy. Mở mắt ra thì thấy bên cạnh có một cô gái nước da ngăm đen nhìn mình ngại ngần nói: “Đến lúc xuống xe rồi.”

Hân Mạch vội vàng đứng lên nhường chỗ, chờ ọi người xuống gần hết mới chậm chậm theo sau .

“Tác giả số 123 tập trung tại chỗ này, số 456 tập trung chỗ tắm biểm màu da cam bên kia ...”

Xuống xe chỉ nghe thấy một giọng nữ đang nói trong loa, cô hơi chột dạ, tác giả Hồ Hề Hề này là số bao nhiêu không biết?

Mất thấy mọi người đều đã đứng vào vị trí, Diệp Hân Mạch cảm thấy không biết phải làm thế nào.

“Sao cô vẫn chưa tập hợp cùng mọi người?”. Bỗng dưng, bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông. Quay đầu nhìn qua, một người mặc áo sơ mi màu hồng phanh cúc ngực làm lộ ra bộ ngực rắn chắc với đôi mắt mang theo ý cười đang nhìn cô.

Diệp Hân Mạch có chút không tự nhiên, liếm liếm môi: “Tôi quên mất mình là số bao nhiêu nên...”

“Ra là vậy....”. Người kia khẽ gật đầu, hơi nghiêng người, đưa mắt về phía một cô gái tóc dài gọn sóng, ghé miệng vào tai cô nói: “Cô thử hỏi cô ấy xem, đó là người phụ trách, có thể cô ấy biết đó!!”

Hơi thở của anh ta mang theo hơi ẩm phả tới, Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng lui về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Không có quan hệ gì mà lại ân cần, nhẹ nhàng thế không trộm cắp thì cũng có ý đồ không tốt. Giúp đỡ một chút thôi sao lại phải làm ra cái tư thế thân mật này. Người này nếu không phải nhân phẩm thấp kém thì cũng là kẻ phong lưu, tránh xa ra là tốt nhất.

“Cám ơn, tôi biết rồi.” Lịch sự nói một câu rồi nhanh chân bước về phía người quản lý, mới đi được vài bước bỗng có một người va vào cô, Hân Mạch vội đưa tay bám lấy đối phương, nhưng vẫn lảo đảo vài bước mới đứng vững được.

“Thực xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý...” . Giọng nữ trong veo cuống quýt giải thích.

Diệp Hân Mạch nhú mày, giờ mới nhìn rõ mình đang bám lấy một nữ sinh, gương mặt xinh xắn, toàn thân mặc toàn màu hồng, trên cổ buộc một chiếc khăn lụa, trang điểm đúng kiểu ngọt ngào mà giới trẻ đang thịnh hành.

“Không sao.”

“Thật chứ? Rất xin lỗi cô!” Nữ sinh thè lưỡi, gương mặt hồng hào có mấy vệt đỏ ửng.” Tôi đến muộn, cho nên mới vội vàng mà đụng vào cô, thật xin lỗi.”

Đến muộn? Chẳng lẽ cô ấy là Hồ Hề Hề? Diệp Hân Mạch thận trọng hỏi: “Cô là...?”

“Tôi hả? Tôi là Tiểu Trà Trà, còn cô...”. Cô nữ sinh đảo mắt, dừng trên thẻ tên Hân Mạch đang đeo, mắt sáng rõ.”A, thấy rồi, cô là Hồ Hề Hề! Nghe danh đã lâu!!”

Diệp Hân Mạch cười gượng, thầm nghĩ mình và Tiểu Trà Trà đúng là có duyên.

Vì đụng phải Diệp Hân Mạch, Tiểu Trà Trà tự trách cả nửa ngày, sau đó liền lôi kéo Diệp Hân Mạch cùng đi tập hợp. Con gái tại nơi xa lạ luôn muốn tìm một người bạn mà.

Tại buổi giao lưu này, ai cũng muốn thể hiện tài năng và ưu điểm của mình. Tiểu Trà Trà và Hân Mạch tới muộn, với những người khác lại không có tiếng nói chung, vì thế Tiểu Trà Trà cứ bám chặt lấy Hân Mạch, hai người chậm rãi leo lên —— đúng, leo lên trên, là leo núi đó.

Người tổ chức hoạt động phía công ty Lôi Đình cảm thấy đám tác giả này tính cách mạnh mẽ, thế nên sắp xếp địa điểm tại một đỉnh núi, còn đặc biệt dặn chủ xe không cần leo lên theo, đến chân núi liền nhả một làn khói rồi bỏ đi.

Vì thế Diệp Hân Mạch khuôn mặt nhăn nhó, một bên nghe Tiểu Trà Trà nói hươu nói vượn, một bên nghiêng rằng leo leo trèo trèo. Khó khăn lắm mới bò tới sườn núi, ngẩng đầu lên nhìn, không biết đến bao giờ mới lên đến đỉnh đây? Diệp Hân Mạch hối hận gần chết, sớm biết thế này thì dù có móc meo trong nhà cũng nhất quyết không đến đây chịu tội.

Bên cạnh, Tiểu Trà Trà lại vô cùng thích thú, không ngừng kể lể với Diệp Hân Mạch: “Hề Hề này, Mật Đại rõ ràng nói với mình là sẽ tới, thế mà cuối cùng lại nuốt lời...”

...

Diệp Hân Mạch không ngừng lau mồ hôi, oán thầm: “Tôi không phải đang đi bên cạnh cô sao?”, nhưng không nói ra miệng, chỉ nhẹ nhàng hỏi 1 câu: “Tiểu Trà Trà, cô không thấy mệt sao?”

“Mệt á?”. Tiểu Trà Trà ngây người, sau đó lập tức toe toét cười: “Hi hi, bạn trai tôi là đại biến thái, mỗi ngày đều bắt tôi chạy bộ nửa giờ lúc sáng sớm, leo núi thế này chỉ là chuyện nhỏ, không làm khó được tôi đâu!!”

“...” . Không ngờ là đã có bạn trai. Diệp Hân Mạch ngậm miệng, quyết định không thêm so đo với trẻ con.(có muốn chị cũng chả so được đâu ạ.).

Tiểu Trà Trà thật ra cũng rất dễ thương, thấy Hân Mạch mệt mỏi, liền đưa tay đỡ cô. Diệp Hân Mạch thấy cô nàng tuy rằng gương mặt đỏ bừng, nhưng tinh thần nhiệt tình quả thật rất cao. Nhờ Tiểu Trà Trà hết lời lại kéo, Diệp Hân Mạch dù mệt mỏi nhưng cũng leo thêm được một đoạn khá dài, xem ra thì không bị mọi người bỏ lại phía sau.

“Hề Hề, cô nhìn anh chàng kia xem, đẹp trai quá đi!” Tiểu Trà Trà đột nhiên chỉ vào một người đang nghỉ chân bên phiến đá ven đường.

Diệp Hân Mạch liếc qua, hoá ra là người lúc nãy vừa nói chuyện với cô. Gương mặt cũng khá ưa nhìn, có điều sau một hồi leo tới leo lui, bây giờ nhăn nhó nhăn nhó khiến nhìn vào có chút buồn cười.

“Không biết là biên tập hay tác giả nhỉ!! Thực không nghĩ ra, bây giờ còn có người phong độ như vậy, mọi người đều nói, người viết văn diện mạo rất là khó coi nha...” Tiểu Trà Trà tiếp tục nói say mê.

Đẹp trai thì sao, dù gì cũng chẳng đến mức xuất trần thoát tục... Diệp Hân Mạch ngây người, tự nhiên sao lại nghĩ đến anh ta làm gì chứ. Khẽ cúi đầu, cười một tiếng, cô vẫn nên cảm ơn anh ta, đúng không nhỉ?

Mọi người đi thêm khoảng 1h nữa, cuối cùng cũng đã leo tới đỉnh núi. Vừa lên đến đỉnh, tất cả mọi người không nói gì, chỉ đứng đó nhìn ra xa, ngắm nhìn đôi núi trập trùng ẩn hiện sau mây mù. Thật là một cảnh

đẹp khó quên. Diệp Hân Mạch đột nhiên nhận ra, người sắp xếp hoạt động này muốn hàm ý: Nhân sinh, tựa như một ngọn núi, chỉ khi lên đến đỉnh, mới biết mình nhỏ bé thế nào...

Tiểu Trà Trà cũng đã bị mây núi làm cho rung động, há hốc miệng, hết nhìn đông lại nhìn tây, hận không thể đem cả ngọn núi đặt trước mắt mình.

Nhìn một lúc lâu, nhóm biên tập tuyên bố có thể ăn cơm dã ngoại, rồi lôi ra cả mấy túi du lịch to tướng. Cũng dễ hiểu thôi, chỗ này cũng phải tới gần hai trăm người, mỗi người một chút thì khi gom cả lại cũng thành 1 đồng lớn.

Diệp Hân Mạch cùng Tiểu Trà Trà cầm phần ăn của mình, nhìn ngó xung quanh tìm chỗ ngồi. Bữa sáng là bánh ngọt và sữa. Hân Mạch vừa ăn vừa đảo mắt qua đám người tìm Trần Tự Vính, có điều ở đây nhiều người quá, cô không thể tìm thấy.

Ăn xong, Tiểu Trà Trà đề nghị đứng dậy đi loanh quanh. Hân Mạch nhún vai, liền cùng cô nàng nhân lúc mọi người đang tán chuyện đi ra ngoài, không lâu sau liền đem những lời bàn luận bỏ lại sau lưng. Rừng cây vắng vẻ, tiếng bước chân của hai cô gái nghe vô cùng trống vắng.

“Hề Hề, không khí nơi này thật trong lành!!” Tiểu Trà Trà ríu rít như trẻ con, hét nứ chỗ này lại túm chỗ kia, gương mặt vui mừng hết sức, khiến Hân Mạch vô cùng hâm mộ. Đã rất lâu rồi cô chưa hề vui vẻ như vậy.

“Hề Hề, nhìn xem, ở đó có con sông kia!!”. Đột nhiên, Tiểu Trà Trà kinh ngạc chỉ trỏ rồi quay đầu nói vọng ra.

Diệp Hân Mạch đi qua xem, thấy tiếng nước chảy róc rách tràn ngập, vui vẻ cười :”Quả nhiên là một con sông!!”

Đúng vậy, là một dòng sông sóng cuộn cuộn chảy về hạ nguồn, tuy rằng rộng không đến ba thước, nhưng thoát nhìn vẫn khá sâu.

“Hề Hề, chúng ta xuống đó đi!!”

Tiểu Trà Trà sung sướng kéo lấy tay Diệp Hân Mạch, theo con đường nhỏ đi xuống. Hân Mạch lắc đầu cười, cô nàng này thật là trẻ con. Không lâu sau, Tiểu Trà Trà phát hiện lối xuống bờ sông, hai người thuận lợi đi đến đó. Bờ sông trơ trụi, đá cuội bị dòng nước xối qua trở nên nhẵn bóng, ánh nắng phản chiếu trên mặt nước lung linh, vô cùng đẹp mắt.

“Thật là đẹp!”

Diệp Hân Mạch gật gật đầu, bình thường mình toàn ở nhà, rất ít khi đi dã ngoại, dòng sông nhỏ mỹ lệ này cũng khiến cô được mở mang tầm mắt. Hai người buông mấy thứ đang cầm, đưa tay lướt qua mặt nước. Nước sông trong veo vỗ về những ngón tay, thật vô cùng sáng khoái.

“Tôi muốn xuống nước chơi!!”. Tiểu Trà Trà hưng phấn kêu lên, tay chân lưu loát tháo giày tháo tất, đem đôi chân trắng nõn nhỏ xinh đạp lên đá cuội.

“Haha, thật là thoải mái!! Hề Hề, sao cô còn chưa tới đây?”

Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, mấp máy môi. Tiểu Trà Trà cũng không ép buộc, một mình đứng bên bờ sông nghịch nước. Được một lúc, cô nàng lại có phát hiện mới.

“Oa ... Còn có cả tôm nhỏ nữa, Hề Hề, mau đến đây xem này!!”

Tiểu Trà Trà xoay người, vẫn đứng trong nước, một bên quay đầu nhìn cô cười, một bên lại nhanh chóng đi tìm mấy chú tôm nhỏ, cùng Diệp Hân Mạch cười đùa vui vẻ.

“Dưới chân có rắn đó.”

“A?”. Tiểu Trà Trà hốt hoảng chạy lên bờ, thấy Diệp Hân Mạch đang che miệng cười liền chạy qua : “Ui, Hề Hề, cô làm tôi sợ hết hồn!!”

Diệp Hân Mạch nhanh chóng lặn đầu, đuôi mắt vẫn cong cong. Tiểu Trà Trà đảo mắt, lại chạy xuống hồ nước, khum bàn tay té nước về phía Hân Mạch: “Hề Hề, cô dám cười tôi”. Tuy rằng hắt nước về phía cô, nhưng Tiểu Trà Trà cũng không có quá tay, làm cô ướt nhẹp.

Diệp Hân Mạch trong lòng bắt đầu thấy thích cô bé này, người thân thiện như vậy thật không dễ tìm. Nhìn cô nàng cười vui vẻ, Diệp Hân Mạch liền giở trò lấu cá, cố ý làm vẻ mặt nghiêm túc: “Dám hắt nước vào tôi, xem tôi xuống đó sẽ làm gì cô!!”. Thế là cũng tháo giày, cởi tất đi xuống nước.

Hai người hắt qua hắt lại, cười đùa vui vẻ bên hồ nước. Cuối cùng Tiểu Trà Trà cười đến phát mệt bèn bước lên bờ: “Ai da, mệt chết đi được, Hề Hề, lên đây đi!! Nghỉ một lát đã...”

Diệp Hân Mạch gật đầu, quay người định đi lên. Đột nhiên dưới chân trơn trượt, hoá ra là giẫm phải đá cuội. Cô hốt hoảng kêu lên một tiếng, cảm thấy trọng tâm dồn cả về phía sau, chờ đến lúc phục hồi lại tinh thần lại, thì đã thấy mình ngã xuống nước ...lại còn xui xẻo uống phải mấy ngụm nước lớn...

“A!! Cứu mạng, cứu mạng a!!” Tiểu Trà Trà đứng trên bờ bị cô làm cho giật mình, nhanh chóng chạy tới mép nước, nhưng thấy nước khá sâu, không dám nhảy xuống, đành ở trên bờ kêu cứu.

Diệp Hân Mạch ngoi lên mặt nước, nhìn về phía Tiểu Trà Trà hỏi: “Kêu cái gì vậy?”

Tiểu Trà Trà nhất thời im bật, run run nhìn cô. Hoá ra sông này độ sâu không đồng nhất, chỗ Hân Mạch đứng nước chỉ đến bả vai..., hại Tiểu Trà Trà còn tưởng rằng xảy ra án mạng tới nơi.

“Này... Hề Hề, dưới nước có đẹp không?”

“Tới đây thử nhìn xem?”

“ây, thôi đi vậy ...” Tiểu Trà Trà cười khô khốc, xua tay: “Mau lên đây đi! Trời lạnh lắm, cẩn thận kéo bị cảm!!”

Diệp Hân Mạch gật đầu, chật vật đi đến chỗ nước cạn, thấy mình cả người ướt nhẹp thì không khỏi thở dài: “Xui quá đi...”

Tiểu Trà Trà vuốt tóc, nhăn nhó cười.

Đúng lúc không biết nên làm thế nào thì bỗng có tiếng nói xen vào: “Sao tự nhiên lại thành thế này?”

Hai người ngạc nhiên quay lại thì thấy một người đàn ông đang kinh ngạc nhìn Diệp Hân Mạch, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt như cười như không: “Hai cô có vẻ nghịch nước quá đà rồi đó?”

Hân Mạch nhìn qua một lượt từ đầu đến chân, nửa người dưới vẫn còn chấp nhận được, dù sao cũng là quần bò bó sát, không vấn đề. Nhưng nửa thân trên càng nhìn càng thấy bức, áo tuy màu đen nhưng thấm nước, dính bết vào người, nhỏ nước như mưa, thảm nhất là trước ngực, phập phồng phập phồng, còn lộ liễu hơn là không mặc gì.

Đoán không ra người kia đang nghĩ gì. Diệp Hân Mạch không trả lời, lặng lẽ bước lên bờ lấy áo gió khoác lên người. Tính toán xem làm thế nào mà ra ngoài, cả người ướt nhẹp như thế sợ là còn chưa tới nơi đã bị cảm rồi. Lần họp gặp mặt này không biết còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa đây!

“Oh, là anh sao!!” Tiểu Trà Trà mãi mới có phản ứng, cô nàng nheo mắt nhìn rồi thốt lên: “Đẹp trai quá đi!! Anh là tác giả phải không?”

“Không phải”. Anh ta lắc đầu, mắt lại nhìn chăm chăm vào Diệp Hân Mạch, trong con ngươi ánh lên vẻ suy nghĩ.

“Vậy thì là biên tập rồi! Đẹp trai thật đó, không ngờ ở Lôi Đình còn có người đẹp trai như anh!!”

Tiểu Trà Trà gặp phải mỹ nam thì cứ như là mất trí, nói không ngừng nghỉ. Diệp Hân Mạch không nói gì, chỉ đứng đó vắt qua quần áo, ít ra cũng không để nó nhỏ nước tong tong nữa, nhưng toàn thân bắt đầu lạnh ngắt, cứ thế này thì không ổn, lạnh quá đi mất ... Hân Mạch không nhận được, cả người run lẩy bẩy.

“À, này đại biên tập! Anh xem, Hề Hề của chúng ta thành ra thế này, phải làm sao bây giờ...” Còn không đợi trai đẹp trước mặt hưởng ứng lời khen của mình, Tiểu Trà Trà lập tức đề cập đến vấn đề của Diệp Hân Mạch.

“Uh, cứ để như vậy sẽ cảm lạnh mất”. Cúi đầu trầm tư một chút, khoe miệng anh ta bỗng nhiên hiện lên một nét cười: “Thế này đi, để tôi đưa cô xuống núi, được không?”

Diệp Hân Mạch nghe thấy vậy, ngẩng đầu lên, không ngờ lại gặp ánh mắt anh ta cũng đang nhìn mình, thế là lại vội cup mắt xuống. Bên cạnh Tiểu Trà Trà lại vô cùng phấn khích đối với việc làm mối cho hai người: “Vậy thì rất cảm ơn anh!! Nhờ anh đưa cô ấy về giúp tôi!! để cô ấy về một mình thì thật nguy hiểm!!”

Diệp Hân Mạch đang muốn mở miệng phản bác, vừa há miệng ra thì : “A... Hắt xì!!”. Bàn tay theo phản xạ đưa lên che mũi, lại thấy người đàn ông kia nhướn mày, khoe miệng lại nhếch lên. Cô tới buổi gặp mặt lần này không phải để giao lưu tìm người phối hợp sao? Tìm được rồi, về đi thôi. (cái này là tại phần trước mình edit chưa rõ, tìm người phối hợp tức là chị Hân Mạch muốn tìm người cùng mình xoxo lấy kinh nghiệm để viết cảnh H ý, giờ tìm được rồi nên đi về thôi.^^)

Nghĩ vậy liền thần nhiên : “Như vậy thật phiền cho anh quá.”

“Không phiền”. Nói là làm, anh ta liền đi tới xách túi đồ của Hân Mạch rồi vô cùng tự nhiên đưa tay kéo cô dựa vào ngực mình. Hơi ấm truyền đến khiến Hân Mạch khẽ dịch người ra xa nhưng anh ta lại càng ôm chặt hơn, không cho cô nhúc nhích: “Nào chúng ta đi xuống thôi. Người đẹp, cô tự mình quay lại chỗ mọi người nhé, đừng để bị rơi xuống nước, biết chưa!”

“Được rồi, được rồi mà”. Tiểu Trà Trà thấy hai người kia thân thiết như vậy thì mừng rỡ cười tươi như hoa, cứ như người được ôm trai đẹp là cô chứ không phải Hân Mạch.

“Có lạnh lắm không”. Lục Thuỷ Hàn nhìn cô gái trong vòng tay mình, khuôn mặt trắng trẻo giờ gần như là trong suốt, có thể thấy cả mạch máu dưới da, đôi môi cũng tím tái, cả người không ngừng run rẩy.

Cô ra ngoài không hề trang điểm, trang phục thì vô cùng đơn giản nhưng lại làm cho người khác cảm thấy cô lạnh đậm, trong trẻo, linh động mà hài hoà, có tìm cả thành phố cũng chẳng có người thứ hai.

Anh liếc mắt nhìn bảng tên mà cô đang đeo: Hồ Hề Hề

Là Hồ Hề Hề sao? Lục Thuỷ Hàn cười cười, đôi mắt sáng bỗng trở nên sâu thẳm.

“Tôi vẫn ổn”. Giọng nói thanh thúy vang lên, không chịu thừa nhận mình đang lạnh run người.

Thấy vậy, Lục Thuỷ Hàn cũng không nói gì nữa, đỡ cô từng bước xuống chân núi, đến thẳng chỗ ô tô đang đậu, mở cửa leo lên. Chính điều hoà cho ấm hơn, lại cởi áo khoác của mình đưa cho cô, anh nhìn qua cửa sổ khẽ cười một tiếng nói: “Bây giờ chúng ta đi, chỉ một lát là về tới thôi”.

“Cảm ơn anh.”

Không để anh ta bắt chuyện với mình, cô liền lạnh nhạt ngắt lời, khép mắt giả bộ ngủ. Vì nhắm mắt nên không thấy Lục Thuỷ Hàn bị cô chặn họng không nói được lời nào nữa, đành im lặng, đưa tay bật nhạc, mặc cho tiếng nhạc lan tràn khắp không gian giữa hai người.

Quả nhiên là rất gần, chưa tới 10 phút sau, chiếc xe dừng lại trước cửa khu nhà anh

Bước vào cửa, ghé sofa màu hồng bên tay phải, đối diện là tivi. Liếc mắt lần nữa thì thấy khá nhiều đồ dùng bất mắt. Diệp Hân Mạch lười quan sát, chỉ nghĩ sẽ ngồi lại một chút, nhưng lại phát hiện người mình vẫn còn ướt nên im lặng đứng tại chỗ, chờ chủ nhà chỉ đạo.

“Cô mau đi tắm đi”. Lục Thuỷ Hàn đưa cô tới trước cửa phòng tắm, lại đưa cả áo sơ mi và quần đùi của mình cho cô, chỉ chỉ vào bộ quần áo trên người: “Cởi ra đi, tôi giúp cô hong khô, khoảng một tiếng nữa là có thể mặc được.”

Nghe anh ta nói chuyện, Diệp Hân Mạch mù mờ đoán được sau đó sẽ phát sinh hành động gì, người này âm mưu thật là lộ liễu. Nhưng nghĩ lại thì mình đến đây cũng là có mục đích nên liền gật đầu. Lúc ấy Lục Thuỷ hàn mới xoay người bước ra ngoài

Tắm xong, cô nhìn chăm chăm vào gương, trong đầu còn rất mơ hồ, cảm thấy sấy sấy tóc. Thấy cô đang sấy tóc, anh liền đi tới đưa tay ôm đồng quần áo cô vừa thay, đem ra ngoài. Đến lúc đổi máy sấy sang tay trái Hân Mạch mới giật mình, trong đồng quần áo đó còn có đồ lót của cô a.....

Đang nghĩ ngợi lung tung, anh ta lại thò đầu vào, thấy cô không tập trung liền bước tới đón lấy máy sấy trong tay: “Để tôi giúp cô...”. Nói xong không đợi cô phản ứng, lấy một chiếc khăn lông khoác lên lưng cô

Đợi đến lúc Hân Mạch phản ứng, định nói “không cần” thì bàn tay đã bị nắm lấy, kéo ra ghế sofa ngoài phòng khách. Sắp xếp xong xuôi, anh ta một tay đùa nghịch mấy sợi tóc, một tay cầm máy sấy tỉ mỉ sấy tóc cho cô.

Diệp Hân Mạch trong lòng không khỏi thắc mắc, anh ta đối với phụ nữ xa lạ đều như vậy sao?

Anh ta tưởng cô không để ý, vì thế cô chỉ có thể nhìn màn hình, chăm chú xem tivi. Diệp Hân Mạch nghĩ ngợi, cuối cùng cũng biết nên để cho nam chính của mình có tính cách gì rồi. Đầu tiên chính là bản tính phong lưu đó..

Không hiểu thế nào, hai người ngày càng lại gần, Diệp Hân Mạch vì phối hợp với hành động đó nên đành phải tựa hẳn vào trong ngực anh ta, để mặc người ta đàn áp. Lại nghĩ ra một điểm nữa, đó là làm chuyện xằng bậy không cần để ý đến cảm nhận của người khác.

Đầu óc mơ hồ suy nghĩ, hơn nữa cảm giác ngón tay tiếp xúc với da đầu thật êm ái, ai đó vừa suy nghĩ phút trước, phút sau đã lăn ra ngủ.

Lục Thủy Hàn phát hiện Hân Mạch đã ngủ, trợn trắng mắt, cô gái này có thể ngủ ngay trong nhà một người đàn ông xa lạ sao? Nhưng lại thấy khuôn mặt cô tái nhợt, không nỡ đánh thức, đành nhẹ chân nhẹ tay bế cô vào phòng ngủ

Đặt cô nằm lên đệm giường, định kéo chăn đắp lên thì lại thấy một mảng da thịt trắng nõn theo cổ áo sơ mi lộ ra ngoài, bộ ngực đầy đặn theo hô hấp của chủ nhân không ngừng phập phồng. Anh bỗng thấy cả người cứng đờ, máu nóng chạy khắp cơ thể, chỗ nào đó cũng bắt đầu có phản ứng.

Lục Thủy Hàn thở dài một tiếng, nhanh như chớp bước ra khỏi phòng.

Ở phòng khách, bật ti vi, chuyển qua tất cả các kênh, chuyển lần thứ hai, lại lần thứ ba...

Trong đầu tràn ngập hình ảnh lúc này...

Rốt cục sau hơn một giờ, ai đó cũng không nhịn được lại lao vào phòng ngủ ...

Tác giả có lời muốn nói: lại nói, ai đó không phải muốn viết thể loại tình cảm nhẹ nhàng sao, sao càng lúc lại càng nghiêm túc thế này...Rơi lệ a

Diệp Hân Mạch mơ màng ngủ, tự nhiên lại thấy bị đẩy lùi vào trong, thoáng nhúu mày, xoay người định ngủ tiếp, lúc này đầu óc bỗng trở nên minh mẫn. Đây là đâu vậy? Chăn đệm này không phải của cô.....

Phía sau có một thân thể nóng rực áp tới, bàn tay nhẹ nhàng kéo cô tựa về phía sau, rất nhẹ nhàng như sợ làm cô tỉnh giấc. Diệp Hân Mạch suy nghĩ, lúc này không biết là nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là bật dậy mắng cho anh ta một trận

Bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay trái của cô đang đặt trước ngực, tỉ mỉ ngắm vuốt từng ngón tay. Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong đầu, Diệp Hân Mạch đột nhiên rất tham lam sự ấm áp như đang vây quanh mình, lặng lẽ cảm nhận từng cái vuốt ve của người đàn ông xa lạ này. Một lúc sau, có vẻ như đã thấy nhàm chán những ngón tay, bàn tay ấy lại chậm rãi chuyển lên ngực cô, khẽ chạm nhẹ, thấy cô không có phản ứng gì liền to gan đem cả hai bàn tay đưa ... Cả căn phòng tràn ngập tiếng thở gấp...

“Uhm...”. Dục vọng đột nhiên tràn tới theo những va chạm đầy kích thích, tiếng rên nhẹ từ khoé miệng tràn ra. Thân thể nóng hực càng thêm khẩn trương, đôi môi đột nhiên đưa tới chạm lên môi cô, đầu lưỡi thừa dịp cô không để ý mà tiến vào khoang miệng đùa giỡn.....

Anh ta biết rõ cô đã tỉnh!!

Thần trí có chút tỉnh táo lại, dục vọng như thủy triều cũng tạm thời lui bớt. Ah, thứ ba, lợi dụng lúc người ta không phòng bị mà làm tới.

Xoay người một cái, anh ta nằm đè lên cô, đôi môi vẫn dầy dứa không dứt, đồng thời cũng nhanh chóng lột bỏ quần áo của mình, da thịt trần trụi chạm vào nhau khiến người ta khó mà suy nghĩ. Uhm, thứ tư động tác phải nhanh gọn, chính xác.

Bàn tay chậm rãi trượt vào áo sơ mi vuốt ve. Cảm nhận được thân nhiệt của người bên dưới, anh ta thỏa mãn rên rỉ một tiếng, bị dục vọng quán lấy, đôi môi dần chuyển xuống phía dưới, hôn lên cổ và xương quai xanh... Thứ năm, kỹ xảo phải thành thục, điêu luyện.

Anh ta cầm tay cô đặt lên lưng mình, Diệp Hân Mạch không tự giác đem lòng bàn tay xoa xoa, cảm nhận tấm lưng bóng loáng mồ hôi. Không hiểu thế nào, lại đụng phải vùng da thô ráp. Thứ sáu, sau lưng có mụn. (nhắm nhủ quá đi mất, bó tay).

Diệp Hân Mạch tự nhiên lại thấy buồn cười, trong đầu cũng xuất hiện vài tia lý trí, cô đối với làn da anh ta có chút bất mãn, đối với đôi môi đang lướt trên thân thể mình cũng bất mãn, đối với ria mép chạm vào da — bất mãn.....

Danh sách mười tội danh được thành lập.

Chờ anh ta lần thứ hai áp lên người mình, Diệp Hân Mạch phản ứng — mở miệng nói : “Thật xin lỗi, tôi muốn vào nhà vệ sinh.”

Nam nhân ngây người, đành phải buông cô ra, Diệp Hân Mạch cũng không thèm nhìn anh ta, đi tới cửa phòng. Anh nghĩ thầm, cô có lẽ là xấu hổ thể nên nhẹ nhàng cười khẽ, đem quần áo lột hết, quần chắn chờ đợi... Chờ hoài, chờ mãi vẫn không thấy cửa phòng mở ra.

Lục Thủy Hàn cảm thấy không được bình thường, khoác áo lên, vội vàng chạy ra cửa tìm kiếm. Dục vọng nháy mắt bị tạt một gáo nước lạnh làm tắt ngấm — trong phòng không còn chút dấu vết gì của cô gái đó.

Cô nàng chết tiệt kia, đừng để tôi bắt được cô. Nếu không.....

Những ngày tiếp theo đối với nhân viên phòng biên tập quả đúng là như địa ngục. Tổng biên tập đại nhân không hiểu là táo bón hay là mãn kinh, cả ngày mặt mũi lạnh như tiền, nhìn ai cũng thấy khó chịu, lại còn hay qua bên nhân sự hỏi thăm về một tác giả tên Hồ Hề Hề...

Đến lúc anh ta tìm được Hồ Hề Hề kia thì mặt lại càng thêm lạnh.... Nhân viên phòng biên tập lại càng thêm xui xẻo — bị mắng mỏ, bắt phải tăng ca, chế độ quản lý cũng sửa lại, khối lượng công việc thì ngày càng nhiều... Trong lúc mọi người không ngừng kêu khổ thì cái kẻ gây ra chuyện này vẫn tiếp tục khó chịu, vô cùng khó chịu

Ah, cô gái này dám giả mạo tác giả để đến buổi gặp mặt!!! Lục Thủy Hàn nghiêng răng nghiêng lợi đem bút máy đắt tiền ném hết xuống sàn nhà. Vậy là không có biện pháp gì, cô không phải tác giả thì anh làm thế nào để tìm được cô trong cái thành phố rộng lớn này đây....

Nghĩ đến đó, Lục Thủy Hàn hận không thể oánh vào mông cô nàng mấy phát.(sao mấy anh zai đẹp hay thích oánh vào mông thía.?_?).

Trong khi Lục THủy hàn đem đám nhân viên hành hạ đến nổi oán khí mù mịt thì Diệp Hân Mạch tiểu thư lại núp ở trên giường, lạnh phát run. Làm thế nào được, đi leo núi lại bị rơi xuống nước, ngâm nước quá lâu nên ốm mất rồi. Chỉ là lần này trên giường chẳng có ai ôm cho ấm cả.

Cô chỉ có thể tự ôm lấy mình, quần chặt trong chăn, không ngừng lẩm bẩm: “Ngủ đi, ngủ đi, ngủ đây là sẽ không sao nữa”.

Liên tiếp ba ngày liền, Diệp Hân Mạch ngoài uống nước ra thì không làm gì cả, chỉ nằm trên giường quần chắn. Vì bị sốt nên lúc nào cũng mơ màng lúc ngủ lúc thức, hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài đang xảy ra chuyện gì

Nói đại, có khi cô lăn ra chết chắc cũng chẳng ai biết.T_T

Ngày thứ tư, bỗng kỳ tích xuất hiện, thần trí khôi phục, trong đầu ý nghĩ đầu tiên xuất hiện lại là ám ức. Nhẹ nhàng chạm vào đôi môi, dường như vẫn còn lưu lại chút hơi ấm. Ngắn ngơ trong nháy mắt, Hàn Mạch tự trấn an bản thân, một người đàn ông xa lạ, có gì để mà lưu luyến chứ!!!

Mấy ngày sau đó, Diệp Hàn Mạch nhàn nhã nghỉ ngơi vì biết rõ bản thân vốn đã không khoẻ, ăn uống cũng không chú ý cho nên một cơn cảm lạnh nho nhỏ cũng khiến mình sống không bằng chết. Người đang bệnh, cảm giác thứ gì cũng không tốt.

Cô vừa đăng nhập vào trò chơi, ID quen thuộc đã gửi tới một tin nhắn: “Sao lâu rồi không thấy em online”.

[Sinh hoạt 0322]: bị bệnh.

Biểu tượng của đối phương lập tức sáng lên.

[cười lừa tìm tức phụ]: bây giờ đã ổn chưa?

[Sinh hoạt 0322]: đã tốt hơn nhiều rồi.

Đối phương không nói gì nữa, Diệp Hàn Mạch bỗng mỉm cười, hoá ra vẫn có người quan tâm đến mình. Những ngày tiếp theo trôi qua bình lặng như nước, nhưng là do cô muốn như thế. Mỗi ngày viết mấy ngàn chữ, tối đến thì chơi game, nhìn người ta ở kênh [thế giới] tranh cãi, giao dịch mua bán, còn mình thì trốn ở sân sau nhỏ cỏ, đào khoáng thạch, trồng thảo dược, không thì đem kỹ năng sống luyện đến mãn cấp

Sau đó thấy chính mình có thể làm ra trang bị cao cấp, cô nàng khoái trá đem nguyên liệu ra làm thành vũ khí, trang bị, sau đó bày quầy bán hàng.

Dần dần, thông tin [sinh hoạt 0322] rao bán trang bị cao cấp trên thị trường được rất nhiều người biết đến, Hàn Mạch cũng quen biết nhiều người hơn.

Nhưng vì [sinh hoạt 0322] trầm mặc, ít lời lại có thể làm ra trang bị cao cấp thế này khiến nhiều người cho rằng đây chẳng qua là [cười lừa tìm tức phụ] đại thần bày trò mà thôi. Diệp Hàn Mạch cũng lười phản bác, mặc ọi người hỏi thế nào cũng không trả lời.

Một hôm, Diệp Hàn Mạch vừa mới hoàn thành bản thảo, đăng nhập vào game không lâu thì nhận được một tin nhắn.

[cười lừa tìm tức phụ]: bà xã, có ở đây không?

Diệp Hàn Mạch ngây cả người, “ông xã” này của cô trước giờ nói chuyện không xưng tên cũng không dùng từ thân mật thế này, tự nhiên hôm nay lại gọi “bà xã” này nọ, không phải là lúc đi công tác bị người ta trộm ID đấy chứ.

Chắc là đối phương thấy cô trầm mặc hơi lâu nên lại gửi tới một tin nhắn nữa.

[cười lừa tìm tức phụ]: bà xã, đang làm gì vậy?

Tay run lên, Diệp Hàn Mạch suýt nữa làm đổ ly trà đang cầm trong tay. Sao tự nhiên [cười lừa tìm tức phụ] nói chuyện lại khác thường thế, hay là đã bị trộm ID thật rồi?

[Sinh hoạt 0322]: đang ở nhà, có chuyện gì vậy?

[cười lừa tìm tức phụ]: không có gì! Chỉ là đi công tác lâu như vậy, lúc về muốn tìm em mà lại không thấy đâu!

[cười lừa tìm tức phụ] tuyệt đối không phải là người hay dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện. nhưng người này cũng biết là anh ta đi công tác? Ăn trộm mà cũng biết sao...Chẳng lẽ, là người quen?

Nghĩ vậy, cô một bên gõ chữ, một bên lên mạng xem tin tức.

[Sinh hoạt 0322] : ông xã lâu như vậy không để ý đến người ta, người ta còn tưởng bị ông xã bỏ quên mất rồi chứ! [icon khóc lóc]

[cười lừa tìm tức phụ]: thực xin lỗi, ông xã dạo này bận quá. Đúng rồi, bà xã còn tiền không, ông xã vừa thấy một trang bị rất tốt nhưng bây giờ không còn đủ, để ngày mai trả cho bà xã được không?

[Sinh hoạt 0322]: Uh, có. Đạo này bán trang bị nên không thiếu tiền, qua tài khoản của ta mà chuyển tiền. Đối phương lập tức đồng ý, Diệp Hân Mạch cười cười, vừa lúc đối phương nói “được” ngay lập tức sửa lại mật khẩu của cả hai tài khoản.

Cô và [cười lừa tìm tức phụ] đều biết rõ ID cũng như mật mã của đối phương, đây cũng là một cách biểu đạt sự thân thiết giữa hai người trong game. Dù không quá thân mật nhưng sau khi kết hôn được một thời gian [cười lừa tìm tức phụ] liền đem mật mã nói cho cô, cô cũng đem mật mã của mình nói ra. Chỉ có điều hai người thường ngày bận rộn, cũng chẳng có thời gian lên nhìn ngó tài khoản của đối phương.

Diệp Hân Mạch cảm thán trong lòng, [cười lừa tìm tức phụ] có thể coi là người đáng tin, dù hôm nay cô biết ID bị trộm cũng đành bất lực. ID được bảo mật bằng thông tin cá nhân. Một khi trộm được ID kẻ trộm không những lấy được tiền trong tài khoản đó mà còn có thể dùng ID trộm được đi lừa người khác.

Chỉ tiếc là, hiện tại vô luận là đại thần hay tiểu nhân thì ý thức bảo mật cũng rất cao, công ty phát hành game cũng có nhiều biện pháp, vì thế muốn chuyển trang bị cần nhập mật mã bằng bàn phím ảo, mỗi lần chuyển đều phải nhập lại, rất mất thời gian...

Diệp Hân Mạch thế nào cũng không nghĩ ra mình cũng chính là người bị lừa bởi một thành viên khác. Sửa mật khẩu, hệ thống sẽ gửi tin nhắn thông báo đến điện thoại của [cười lừa tìm tức phụ], đồng thời logout tài khoản nếu như đang online. Đổi mật khẩu xong, Diệp Hân Mạch quay lại đăng nhập vào game, dựa vào mật khẩu cũ, cố ý gõ sai. Sau mười lần hệ thống thông báo gõ sai mật khẩu quá nhiều, tạm thời không cho đăng nhập trong 1 giờ.

Đến lúc này, Diệp Hân Mạch thở phào một hơi. Một giờ coi như đủ để anh ta quay về kiểm tra tài khoản đi. Nếu như đến lúc đó mà vẫn chưa trở lại, cô cũng chỉ có thể tiếp tục dùng cách đăng nhập sai để khoá chặt số tài khoản chờ anh ta trở về...

Một giờ, hai giờ, rồi ba giờ ... mật khẩu của [cười lừa tìm tức phụ] vẫn chưa được đổi lại, như vậy có nghĩa là anh ta còn chưa đi công tác về. Diệp Hân Mạch có chút buồn bực, này rốt cuộc là đang làm gì vậy! Có tin nhắn mà cũng không thèm chú ý sao?

Rốt cục năm giờ sao, Diệp Hân Mạch này mới phát hiện mật mã đã được đổi lại, thế là lại thở phào nhẹ nhõm.

[cười lừa tìm tức phụ]: em đang ở đâu thế?

[Sinh hoạt 0322]: trong nhà.

Một lát sau, tin nhắn của anh ta lại được gửi tới.

[cười lừa tìm tức phụ]: mau ra ngoài đi!!

Cô đang ở sân sau thu thập vật phẩm, chỉ cần tới đây là có thể tìm được, việc gì phải gọi cô đi đâu chứ, chẳng lẽ còn có người khác nữa? Liên tưởng đến lúc trước tài khoản của anh ta bị người khác lấy mất, Diệp Hân Mạch trong lòng lạnh lùng, hay là, [cười lừa tìm tức phụ] cho rằng cô làm?

Không nói tiếng nào, Hân Mạch xác nhận mấy món đồ rồi mở cửa đi ra, quả nhiên có một đội năm người đang đứng trước cửa chờ cô đại giá quang lâm. Có hai người trang bị khá giống nhau tên là [Thiên đường tiểu ngư] và [Thiên đường tiểu quang] đều mặc áo giáp, tay cầm đại kiếm, còn có hai cô gái, một người mặc áo giáp đỏ kêu là [Xuân sắc thần nhiên], một người mặc bố y xanh biếc tên [Hiếu hiếu hiếu]

[phụ cận][cười lừa tìm tức phụ]: cô ấy ra rồi, mọi người muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Đây là ý gì? Diệp Hân Mạch sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, trong lòng có điểm xung đột. Này tên kia, đừng có không phân biệt đúng sai như thế chứ!!

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]: sinh hoạt, cô đổi mật khẩu của [cười lừa] đại ca phải không?

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: đúng.

[phụ cận] [hiếu hiếu hiếu hiếu]: thấy không? Cô ấy thừa nhận rồi đó!!

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]: vậy người lừa chúng ta đưa trang bị chính là cô?

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: không phải.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]:...

[cười lừa tìm tức phụ] định giải tán mấy người đó, nhưng không ai chịu đi, cứ lải nhải mãi.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: nói đi?

[phụ cận] [hiểu hiểu hiểu hiểu]: Làm sao như thế được!! [cười lừa] đại ca, anh sẽ không tin cô ta chứ?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: ta ở trong bang có nói là đi công tác hơn năm ngày mới về, nhưng ta nói với [nguyệt sắc] là chỉ đi có năm ngày. Mọi người hiểu chưa? Chỉ có khả năng là [nguyệt sắc] thôi!!

Ý? Sao lại thành ra thế này? Diệp Hân Mạch mơ hồ một lúc. Tình huống này với những gì cô tưởng tượng có chút không giống nhau.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]: nhưng [nguyệt sắc] không giống người hay lừa gạt người khác!

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: số tài khoản của ta ít có khả năng bị trộm, mà mật khẩu chỉ có cô ấy và [nguyệt sắc] biết. Ta đứng lúc đang ở bên ngoài, đột nhiên nhận được tin nhắn báo mật khẩu đã được thay đổi, một lúc sau thì [nguyệt sắc] cũng gọi đến bảo rằng mật khẩu bị đổi rồi, khi trở về thì tài khoản bị đóng băng.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: như vậy chỉ có một đáp án, chính là trong hai người đó, một người lên tài khoản của ta lừa gạt mọi người, một người giúp ta khoá tài khoản lại.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: tiểu ngư, tiểu quang, trong bang phải người biết số điện thoại của ta không nhiều, nhưng [nguyệt sắc] vừa hay là một trong số đó. Hai người biết không?

Trong lúc đó, kênh [phụ cận] chỉ có [cười lừa tìm tức phụ] lên tiếng. Những người khác toàn bộ đều im lặng. Diệp Hân Mạch khóe miệng chậm rãi nhếch lên, được lắm, tiểu tử này quả là người thông minh, nếu không thì đã bị lừa rồi.

[phụ cận] [hiểu hiểu hiểu] : [cười lừa] ca ca, ý anh là [sinh hoạt] không biết số di động của anh sao? Hai người là vợ chồng mà?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: chúng ta chú trọng tâm đầu ý hợp hơn....

Ặc...

Diệp Hân Mạch phun hết cả nước trà trong miệng ra.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: Lão Đại, anh nói như vậy không công bằng.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: không công bằng ? Bởi vì nàng ta là bà xã người hay vì nàng ta là mỹ nữ ?

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: mọi người cũng đã từng gặp qua [nguyệt sắc], nàng ấy giống kẻ lừa gạt sao? Còn [sinh hoạt 0322], người ta là nam hay nữ anh biết rõ chắc?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: cô ấy là bà xã của ta. Ta tất nhiên là tin tưởng.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: [nguyệt sắc] là bà xã của ta, ta cũng tin tưởng nàng ấy.

Nhất thời, cục diện lâm vào bế tắc.

[phụ cận] [xuân sắc thản nhiên]: không hay rồi, [nguyệt sắc] nói muốn tới đây!!

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: là ta bảo nàng ấy tới đây.

Hết chương 02

2. Chương 03-04

Chương 03: Mọi người vây nhục (p.1)

Diệp Hân Mạch đứng dậy đi rót một ly nước nóng, áp hai tay vào thành ly, cảm giác ấm áp truyền đến, lúc này ấm ức trong lòng mới dần dịu lại. Thật may, người kết hôn với mình cũng không phải kẻ ngốc

Chờ cô trở lại trước màn hình máy tính, kênh [phụ cận] đã hết lỗi. Diệp Hân Mạch khẽ nhếch khoé miệng, từ khi cô mua “căn nhà” này đến nay chưa từng náo nhiệt như vậy. Có lẽ bởi khu này chỉ có 108 căn phòng hoa lệ, do “ông xã” cô tặng cho. Cô từng nghĩ, người này vì sao lại kết hôn với mình chứ???

Khi ấy, cô mới cấp 20, [cười lừa tìm tức phụ] liếc mắt trông thấy liền hỏi cô đã có ông xã chưa, khi biết cô còn độc thân liền ngay lập tức đưa đến chỗ Nguyệt lão. Mà khi ấy, anh ta đã cấp 89, là đệ nhị cao thủ nổi danh toàn server. Tuy cô không biết rõ anh ta nhưng cũng hiểu được một điều, cấp cat như vậy hẳn không phải là kẻ tầm thường.

Chỉ là, một đại thần cao cấp như thế sao tự nhiên vừa gặp một người chơi mới như cô đã lập tức muốn kết hôn? Nghĩ thế nào cũng không thông nhưng cô cũng chưa từng đem chuyện này thắc mắc với anh ta

Lúc kết hôn cũng không hề cầu kì, Diệp Hân Mạch nhớ mang máng, lúc ấy trời tối, anh ta một thân áo trắng phiêu phiêu, còn cô thì bố y rách nát vì vừa bị Boss đánh te tua đứng trước mặt một ông lão râu tóc bạc trắng trịnh trọng hứa hẹn. Đây là lần đầu tiên cô chơi game, đùa chứ nghe như trong tiểu thuyết vậy.

Lúc mới chơi cô rất không hài lòng với việc công ty phát hành game thay đổi lịch sử quá đáng, như vậy chẳng ra làm sao cả, lại tìm không thấy lý do để thích Toái Thiên Tinh. Nhưng sau hôn lễ, cô vẫn tiếp tục chơi một thời gian khá dài. Mười một tháng, gần một năm...

Trong thời gian này, anh ta mua chP cô rất nhiều thứ, mua trang bị, mua tài liệu để làm nhiệm vụ, mua quần áo này nọ.....Kiểu tặng quà này không phải giữa hai người thân cận nhiều năm thì cũng là tình nhân yêu nhau thắm thiết. Lần đầu cô còn từ chối không lấy, nhưng anh ta lại ném qua một câu: “Không thích thì vứt đi!!” làm cô dở khóc dở cười.

Tốt xấu gì cũng là tiền, làm sao cô dám ném đi chứ. Vì thế càng ngày anh ta tặng càng nhiều, nhiều đến nỗi cô thấy mình như đang mang nợ vậy. Cô tuyệt đối không tin đại thần lợi hại này nhìn trúng mình vì anh ta đại khái cũng không rõ cô là nam hay nữ, mà cô thì tất nhiên sẽ không chủ động nói ra rồi.

Một năm này, nội dung trò chuyện của hai người cũng rất đơn giản, đơn giản đến nỗi như là có công thức...Đa phần đều là:

Anh ta hỏi: em đang ở đâu

Cô đáp: ở nhà

Anh ta lại nói: có việc muốn tìm em. Sau đó qua ném chit cô ít đồ vật rồi biến mất luôn.

Cô lại tiếp tục ở trong nhà nhỏ cỏ, đào khoáng thạch, trồng thảo dược. Hai người cứ như vậy chung sống rất bình thản mà tự nhiên, lần làm nhiệm vụ thăng cấp hồi tháng trước chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi.

Cũng vì cái việc ngoài ý muốn ấy cô mới biết “ông xã” mình trong game vô cùng có ảnh hưởng, đồng thời thân phận của cô cũng bị mọi người phát hiện.

Vì saP đại thần không chịu lấy vợ? Vì cái gì mà mỗi ngày đều cô đơn lẻ bóng? Vì cái gì mà đại thần như rồng thấy đầu chẳng thấy đuôi? Chỉ có thể vì một lý do.

Chính là đại thần đã lén lút cưới bà xã.

Cho dù rất nhiều người phỏng đoán này nọ, cũng nhiều người nói cô không xứng làm bà xã đại thần nhưng chẳng ai biết rõ hai người kết hôn đã gần được một năm.

Trò chơi mà, lòng người thay đổi, tới đi vội vàng, người cũ vừa đi lại có người mới kéo đến

Nhìn đi nhìn lại, [sinh hoạt 0322] trong danh sách hảo hữu chỉ có [cười lừa tìm tức phụ], hơn nữa cô hàng ngày đều ở trong vườn đào tới đào lui, không lên kênh [thế giới], không làm nhiệm vụ tổ đội, ai mà tìm được chứ? Nếu nói tới cuộc sống ẩn dật thì đó chính là cô chứ còn ai nữa.

Diệp Hân Mạch cảm thán một hồi, nhìn chăm chú màn hình, một đám người hào hoa chen lấn trong phòng khách không tìm đâu ra chỗ hở, có khi phải tới gần 20 người. rốt cuộc là thế nào đây? Mấy người không liên quan này tự nhiên chạy tới nhà cô làm gì?

[phụ cận] [Nguyệt Sắc Mông Lung]: [cười lừa] đại ca, thực không phải muội làm, những người này có thể làm chứng.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: anh cũng thấy rồi đó, [nguyệt sắc] có bạn học làm chứng, từng này người đã đủ để chứng minh, chẳng lẽ anh cho rằng tất cả bọn họ đều đang nói dối?

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: mấy người bọn họ đều có thể nói dối sao? [nguyệt sắc] cơ bản không có thời gian để đăng nhập vào tài khoản của anh, lúc ấy nàng ta đang họp mặt cùng bạn học mà, còn có cả ảnh chụp nữa.

[Cười lừa tìm tức phụ] vẫn không nói chuyện, những người khác thì nhat nhao ầm ĩ cả lên, tự nhiên đứng cả về phía [Nguyệt Sắc Mông Lung]. Nàng ta có nhân chứng, vật chứng chứng minh mình hoàn toàn không có mặt trong game vào thời điểm đó. Nhìn lại mình, Diệp Hân Mạch không khỏi thở dài, không có bằng hữu làm chứng, vào thời điểm đó mình lại vào tài khoản của anh ta, không phải là kẻ tình nghi số một sao?

[phụ cận] [hiểu hiểu hiểu hiểu]: này sao không nói gì đi? Từ bây đến giờ cô ta không nói gì nhiều, có phải ctn gái không vậy? (cứ con gái thì phải nói nhiều à, cái bà tám này >"<>

[phụ cận] [xuân sắc thản nhiên]: hiểu hiểu đừng nói vậy.

[phụ cận] [tử thần]: nghĩ mà xem? Gần đây người này bán rất nhiều trang bị cao cấp! Không phải là lừa được đấy chứ?

Diệp Hân Mạch trợn trắng mắt, không thêm nhiều lời giải thích với bọn họ lại thành ra trang bị cô bán là do lừa đảo mà có được. Mấy người không có não à? Mà sao [cười lừa tìm tức phụ] vẫn trầm mặc, không hiểu là đang làm gì nữa. Hân Mạch liền mở kho hàng của mình, xem xem từ lúc bán trang bị đến giờ được bao nhiêu tiền rồi. Hai triệu tám trăm ngàn, đổi ra nhân dân tệ chắc cũng được một ngàn chứ. Mình cố gắng thật đó!!

Nếu như, anh ta không tin tưởng cô thì được rồi, ly hôn đi. Thở dài một hơi, cũng chẳng thể trách anh ta, chỉ có thể trách cô xui xẻo, tự nhiên lại rơi vào hoàn cảnh khó giải thích này. Trên màn hình, càng ngày càng có nhiều lời khó nghe hiện lên.

[phụ cận] [đạm mạc phong tâm]: nhân yêu chết tiệt, ta mắng chết ngươi!! Sao có thể tham tiền đến vậy?!!

Đại khái là [cười lừa tìm tức phụ] không bảo vệ cô thì cô đành chấp nhận thôi, Diệp Hân Mạch ẩn tượng với cái tên này, gõ ra mấy chữ đó cũng đủ biết là người ăn nói lỗ mãng. Diệp Hân Mạch hí mắt, rất tốt, [đạm mạc phong tâm] phải không?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: [đạm mạc phong tâm], xin lỗi mau.

[phụ cận] [đạm mạc phong tâm]: saP chứ, ta nói sai gì nào?

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]: [cười lừa] đại ca bỏ đi, [phong tâm] cũng chỉ là vì anh mà nóng nảy thôi.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: tiểu Quang, việc lừa trang bị lần này không nói nữa, ta sẽ ọi người một lời giả thích rõ ràng. Nhưng hiện giờ [đạm mạc phong tâm] nhất định phải xin lỗi.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: [cười lừa] đại ca, lời này ta thật không muốn nói ra!! Nhưng [phong tâm] là em trai bang chủ – là ta, hẳn cũng là có lòng tốt, như vậy coi như bỏ qua đi!!

[phụ cận] [cười lừa tìm túc phụ]: OK, nếu bang chủ cảm thấy thế là ổn, thì cứ như vậy đi!!

[Cười lừa tìm túc phụ] nói một câu khiến mọi người vui vẻ, rốt cục anh ta nghe lời bọn họ, bỏ qua cho [đạm mặc phong tâm], chẳng khác nào nói trong lòng đang dao động, chỉ cần mấy người đó nói thêm vài câu, chẳng lẽ [cười lừa tìm túc phụ] cũng đổ hết tội lên đầu [sinh hoạt 0322] rồi sau đó đòi ly hôn, thật là dễ dàng a....

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: cảm ơn [cười lừa] đại ca đại nhân đại lượng.

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]:...

[phụ cận] [hiếu hiếu hiếu hiếu]: [icon hoảng sợ]

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]:...

[phụ cận] [Nguyệt Sắc Mông Lung]: choáng

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]:... [cười lừa] đại ca, sao tự nhiên lại ra khỏi bang chứ?

Làm cái gì vậy?

Trong lúc ấy, kên [phụ cận] lại bị lỗi (gọi là bug, mấy game online ta từng chơi thì lại gọi là lag, chắc cũng tương tự nhau, thường thì lúc ấy người chơi không làm gì đc, cứ đứng cứng ngắc, xog Pài vắng ra ngái lun, nhưng đây là game VN, còm game này chắc hok thế.^^). Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nhìn trong game đại thần hào quang chói lọi, nhất thời không rõ trong lòng anh ta đang nghĩ cái gì.

[phụ cận] [cười lừa tìm túc phụ]: tiểu Quang, thần nhiên, hiếu hiếu, mọi người tổn thất bao nhiêu trang bị cứ nói, ta sẽ đền bù.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]: [cười lừa] đại ca, chúng ta chơi cùng nhau cũng hơn nửa năm, chẳng lẽ nửa năm ấy tình cảm là giả sao?

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]: anh không thể rời bỏ [Thiên đường môn] được!!

[phụ cận] [hiếu hiếu hiếu hiếu]: [sinh hoạt 0322], giờ cô vui chưa!! Hại chúng tôi thành như vậy, cô vui lắm phải không?

[phụ cận] [cười lừa tìm túc phụ]: người không liên quan mời ra ngoài, tiểu Quang, thần nhiên và hiếu hiếu hãy lưu lại. Từ nay ta và [Thiên đường môn] không còn quan hệ.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: thực muốn như vậy sao?

[phụ cận] [cười lừa tìm túc phụ]: cứ như vậy đi!

Không biết là [cười lừa tìm túc phụ] trong lời nói có chút uy quyền hay là bởi trò náo nhiệt đã không còn nên mấy người kia cũng bước ra ngoài, chỉ có người tên [đạm mặc phong tâm] và cô nàng [nguyệt sắc mông lung] kia là còn đứng chờ ra đó, không nhúc nhích.

[phụ cận] [cười lừa tìm túc phụ]: mỗi người một triệu tiền vàng có đủ không?

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]: [cười lừa] đại ca, không nhiều như vậy đâu, ta bị lấy hai món đồ trang bị năm sao, chỉ khoảng hai ngàn vạn thôi.

Những người khác trầm mặc, Diệp Hân Mạch nhìn thấy [cười lừa tìm túc phụ] và [hiếu hiếu hiếu hiếu] trên đầu xuất hiện biểu tượng giao dịch, chỉ lát sau, lại đến phiên [Thiên đường tiểu Quang], cuối cùng là [xuân sắc thần nhiên], nhưng lại giao dịch tới mấy lần.

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]: [cười lừa] đại ca, thật không có nhiều như vậy.

[phụ cận] [cười lừa tìm túc phụ]: cầm đi, coi như đại ca đưa uôi của hội môn cũng được.

[phụ cận] [xuân sắc thần nhiên]: [cười lừa] đại ca, anh không đi không được sao?

[Cười lừa tìm túc phụ] lại không nói gì, hai người nhanh chóng kết thúc giao dịch, [xuân sắc thần nhiên] rốt cục vẫn tiếp nhận một triệu tiền vàng. Diệp Hân Mạch thở dài một tiếng, nước âm ban nãy không chịu uống giờ lại lạnh ngắt. Phát hiện ra nước bắt đầu nguội lạnh, lúc này mới đưa lên miệng uống một ngụm.

Sự việc này rốt cuộc là có liên quan gì đến cô chứ? Diệp Hân Mạch một bên uống nước, một bên vô tội lắc đầu.

[phụ cận] cười lừa tìm tức phụ: từ nay về sau ta cùng [Thiên đường môn] không có bất cứ quan hệ nào, mời mọi người ra ngoài đi!

Mấy người kia nói mấy câu tạm biệt, chỉ riêng có [Nguyệt Sắc Mông Lung] lại không nói gì. [Cười lừa tìm tức phụ] lúc trước có nói ID của anh là do cô ta lấy, hẳn là trong lòng rất khó chịu. Bây giờ, [cười lừa tìm tức phụ] lại lấy việc đoạn tuyệt quan hệ với bang phái để tỏ rõ thái độ. Rõ ràng là bà xã hắn làm sai, vì cái gì lại muốn đẩy trách nhiệm cho người khác?

[Cười lừa tìm tức phụ] thái độ tiếp tục không mặn không nhạt, Hân Mạch lại nhìn ra được bọn họ đối với anh có vài phần kính sợ, tuy rằng không rõ ràng lắm. Bọn họ nói vài câu từ biệt, rồi cũng chậm rãi đi ra, chỉ còn thừa lại [đạm mạc phong tâm] vẫn đứng nguyên tại chỗ.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: [đạm mạc phong tâm], người tốt nhất là nên xin lỗi đi.

[phụ cận] [đạm mạc phong tâm]: người là cái gì chứ, nghĩ người nói mà ta phải nghe sao.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: tốt thôi, vậy xin mời ra ngoài! Đừng quấy rầy phu thê chúng tôi.

[phụ cận] [đạm mạc phong tâm]: chờ xem, có ngày ta sẽ cùng người so cao thấp. Tiền thôi mà! Đại gia ta còn rất nhiều. Đến lúc đó người đừng khóc lóc tới cầu xin ta.

Diệp Hân Mạch cười khê, thật không vậy? [Đạm mạc phong tâm], người không đi ra ngay là vì muốn nói mấy câu này ầy hả? Đừng là đồ trẻ con!!!

Không đợi hai người có phản ứng, [đạm mạc phong tâm] rất tiêu sái rời đi. Diệp Hân Mạch lắc đầu, nhìn sang người bên cạnh.

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: vì sao lại tin tưởng em vô điều kiện như vậy chứ?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: em đang ở đây sao? Anh còn tưởng em đang có việc nên ra ngoài rồi chứ!.

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: vẫn đang ở trong game này.^^.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: một đám trẻ con, nói chuyện với bọn họ đầu đầu muốn chết. Nếu em muốn trộm ID thì không phải nên làm từ lâu rồi sao. Cần gì phải đợi tới tận bây giờ.

Diệp Hân Mạch ngậy người, mím mím môi. Một năm qua, [cười lừa tìm tức phụ] vẫn đứng đầu bảng xếp hạng tài phú, trong kho luôn đầy ắp tiền vàng cùng trang bị, mà mặt khẩu này nọ thì đều nói cho cô biết hết. Cô mà muốn trộm thì đúng là chẳng cần phải đợi tới bây giờ, tuy tiện mang mấy trăm triệu tiền vàng đổi ra nhân dân tệ cũng được một khoản lớn, rồi còn bao nhiêu trang bị nữa chứ. Cần gì chờ đến hôm nay cho thiệt thân

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: hôm nay rất cảm ơn em.

[phụ cận] sinh hPạt 0322: sao lại cảm ơn em?

[phụ cận] cười lừa tìm tức phụ: em biết rồi còn gì.

Diệp Hân Mạch đột nhiên cảm giác trái tim muốn bay lên, anh chàng này đúng là không phải kẻ dằn nha! Liếc mắt ra cửa sổ, bỗng thấy trời đêm có vô vàn các vì sao, đẹp lạ thường. (iêu rồi nó thế đấy chị ạ^^)

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: mai là Giáng Sinh, em có bận gì không?

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: không có.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: vậy tối mai tám giờ, chờ anh cùng làm nhiệm vụ nhé.

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: được.

Kế tiếp, hai người đều im lặng. Diệp Hân Mạch di chuyển con chuột, chẳng buồn đi thu thập thảo dược nữa, thấy nhàm chán bèn mở kênh [thế giới], không xem thì không sao, xem rồi thì giết hết cả mình.

Hoá ra [cười lừa tìm tức phụ] im lặng như thế là vì anh ở kênh [thế giới] phát lệnh truy sát. Lại nói trên kênh [thế giới] đang loan tin [cười lừa tìm tức phụ] rời bỏ [thiên đường môn] không rõ lý do. Vì thế mấy người ở các bang phái khác liền không ngừng mời gọi anh gia nhập bang của họ khiến kênh [thế giới] hỗn loạn, mấy người giao dịch mua bán bị dồn vào trong góc, tìm mãi không thấy đâu.

[thế giới] [luyện thiên tinh quang]: [cười lừa] đại thần, mau gia nhập [Luyện Thiên bang], có rất nhiều ưu đãi nha!!!!

[thế giới] [ngạo thế cuồng gia]: [Ngạo Thế bang] luôn mở rộng cửa chờ đón đại thần đó.

[thế giới] [tiểu cuồng cuồng]: [sinh hoạt 0322] là ai vậy? Lên tiếng cti nào.

[thế giới] [cười lừa tìm tức phụ]: chỉ cần ai giết chết [đạm mạc phong tâm] xin mời tới gặp ta lĩnh năm vạn tiền thưởng. Báo cáo nhanh cho ta toạ độ của người này, thưởng một vạn tiền vàng.

[thế giới] [Ma sứ đầu bạc]: [tiểu cuồng cuồng], người không biết sao? Bà xã của [cười lừa] lão đại trước giờ không lộ diện, muốn thêm bạn với nàng vô cùng khó a!!!

[thế giới] [tiểu cuồng cuồng]: không phải là nhân yêu đấy chứ?

Diệp Hân Mạch cảm thấy rất bức bối, sao cái đề tài này lúc nào cũng quần lầy cô thế không biết!

[thế giới] [đốt hương]: giận dữ vì hồng nhan a!!

[thế giới] [tiểu cuồng cuồng]: mãnh liệt yêu cầu [sinh hoạt 0322] lộ diện.

[thế giới] [đốt hương]: đúng đó.

[thế giới] [lập lập bán báo] : đúng đo.

[thế giới] [Luyện Thiên Hoa Hoa]: mau lên tiếng đi nào.

[thế giới] [luyện thiên bá bá]: mau lên a....

Mọi người trên kênh [thế giới] như lên cơn điên, mỗi người một câu muốn cô ra mặt rồi lên tiếng này nọ, Diệp Hân Mạch bĩu môi, đem quần áo trên người kéo sát lại, tiếp tục xem.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: em là nam hay nữ?

Làm bạn gái anh đi

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: nữ.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: Uh.

Hai người kết hôn đã gần một năm, nhà trai mới thèm hỏi nhà gái là nam hay nữ, có thể tính là tình huống kỳ quặc nhất trong game không hả trời? Nhưng khi biết bà xã mình là nữ, anh ta lại không nói gì nữa, trên kênh [thế giới] cũng im bất. Diệp Hân Mạch đi chuôt vòng quanh, trong lòng thầm hỏi, hay là anh ta hi vọng mình là nam vì giới tính có vấn đề.

Lục Thủy Hàn rất buồn bức, không phải buồn bức bình thường. Vừa mới biết bà xã trong game của mình là nữ, tự nhiên thấy cô gái trên màn hình bỗng trở nên hoa lệ lạ thường (vâng, iêu rồi nó thế đấy anh ạ). Trùng mắt nhìn màn hình nửa ngày, thấy cô gái nhỏ kia cũng không hề nhúc nhích.

Chờ anh nghiêng rằng nghiêng lợi dề cơn xúc động trong lòng xuống thì trời đã rất tối... Vì thế đêm nay, anh chỉ có thể ôm nỗi buồn bức mà đi lên giường. Không dễ dàng mới biết bà xã trong game của mình là nữ, sao không tranh thủ bồi đắp chút tình cảm nhỉ. Nhưng ai biết trong lòng anh đang lẩn cấn cái gì chứ.

Tình yêu qua mạng thì đáng giá bao nhiêu chứ. Anh cũng không hi vọng gì nhiều.

Tùy tiện ném ra mấy trăm tệ cũng có một đồng phụ nữ quỳ dưới chân anh, tình nguyện làm chuyện tình một đêm mà không đòi hỏi gì thêm. Hơn nữa, đó đều là mỹ nữ, không tầm thường đâu nha. Con gái trPng game thường hay dùng nhan sắc để mua chuộc người khác, kiếm trang bị, vũ khí. Dù sao cũng không mất tiền, tội gì không làm?

Tỷ như [Nguyệt Sắc Mông Lung], cô ta trăm phương ngàn kế tiếp cận anh, lại còn dùng ID của [Thiên đường tiểu Quang] đến thăm dò, nghĩ lại cũng đã từng bóng gió nói chuyện tình ái với anh, có khi nào cô ta biết anh cũng có ý định tìm bạn gái trong game?

Vì thế nhất kế không thành, liền sinh nhị kế. Cô ta hỏi [Thiên đường tiểu Quang] số di động của anh rồi gọi điện thoại tới, nói thật đáng thương là có một nhiệm vụ làm mãi không được, muốn nhờ anh giúp. Có điều nếu không phải chính miệng cô ta nói là chỉ cần anh giúp một lần này, về sau nhất định không làm phiền nữa thì anh cũng không điên mà đi giúp cô ta làm gì.

Để cô ta biết số tài khoản và mật khẩu tuyệt đối là sai lầm của anh, sau đó không thay đổi số tài khoản và mật khẩu cũng là sai lầm trí mạng của anh, đây đưa với đám trẻ con kia cũng là dP anh không chú ý, còn khiến bà xã trong game gánh tội oan.

Hừ, cô nàng này dám cho rằng anh không biết rõ, cái đám bạn học đó cùng một giuộc, còn bà xã anh lúc ấy không có chứng cứ, lại không có bạn bè làm chứng. Đây chính là một đám người cùng chơi game có ưu thế vậy đó, ở đâu cũng có thể hoành hành ngang ngược, trắng đen đảo lộn hết cả.

Chỉ có mình anh với [sinh hoạt 0322] trong game vẫn là cô độc, không có bất cứ quan hệ nào với người ngoài, đùa chứ đây chỉ là game, không phải tình thân hay tình yêu. Đem cảm tình nói hết ra miệng như trẻ con, cả ngày yêu tới yêu lui, cũng thấy ngượng mồm.

Lục Thủy Hàn trong lòng ra sức đem nửa năm gia nhập bang phái của mình mắng mủ rồi mơ hồ tiến vào mộng đẹp, Trước khi đi ngủ còn tự nhắc mình, ngày mai nhất định đem mật khẩu nói cho [sinh hoạt 0322], lại phải đi sửa cả máy tính để buổi tối còn cùng bà xã đi làm nhiệm vụ...

Bên này, Diệp Hân Mạch thấy [cưỡi lừa tìm tức phụ] không thèm chào hỏi đã trực tiếp logPut một cách lặng lẽ thì gãi gãi đầu rồi lại đưa nhân vật của mình về sân sau thu thập nguyên liệu. Đào bới cả một buổi tối, lại đem số nguyên liệu đào được ra làm mấy vật phẩm nho nhỏ, mãi đến gần sáng cô mới hài lòng leo lên giường đi ngủ.

Lúc tỉnh dậy đã là sáu giờ tối, Diệp Hân Mạch đem cơm trưa và cơm tối gộp làm một, xuống bếp nấu mì, khó khăn lắm mới ăn hết. Xong xuôi mọi việc đã là bảy giờ, đăng nhập vào game thấy trên kênh [thế giới] vô cùng náo nhiệt, nhưng không phải là trao đổi mua bán như mấy ngày trước mà tràn ngập những lời chúc mừng giáng sinh. Chỉ tiếc hứng thú của cô với mấy thứ hội hè này gần như bằng không cho nên đối với mấy lời chúc mừng đó có phần không hưởng ứng

Loáng một cái đã đến tám giờ, Diệp Hân Mạch ngừng thu thập, kiểm tra lại trang bị trên người mình rồi cưỡi bạch hạc chậm chạp đến nơi làm nhiệm vụ lễ Giáng sinh. Mấy ngày nay xảy ra bao nhiêu việc nên đã phần mọi người đều đã nghe nói đến [sinh hoạt 0322], vừa thấy cô xuất hiện, kênh [phụ cận] náo nhiệt hẳn lên. Hân Mạch nhìn qua nhưng không nói gì.

Tám giờ năm phút, [cưỡi lừa tìm tức phụ] vẫn chưa thấy đâu. Diệp Hân Mạch an tĩnh ngồi xuống bên cạnh NPC, nhàm chán đếm đi đếm lại số NPC có mặt ở đây. Cô vốn có trí nhớ vô cùng xuất sắc, thơ ca nghe một lần thì có thể nói ý chính, nghe ba lần thì đọc lại trôi chảy, tuyệt đối không sai một từ. Mà ở khu vực này, ngoài số NPC thì phần giới thiệu cũng như phần thưởng có được sau khi hoàn thành nhiệm vụ đã được cô đọc thuộc lòng.

Tám giờ rưỡi, [cưỡi lừa tìm tức phụ] vẫn chưa online.

Chín giờ, hầu hết mọi người đã làm xong nhiệm vụ, trở lại chỗ NPC vẫn thấy một cô gái nhỏ tóc ngắn màu lam an tĩnh ngồi một chỗ không nhúc nhích. Vì thế, ai cũng thấy kỳ lạ.

Chín giờ ba mươi, còn 30 phút nữa là kết thúc thời gian làm nhiệm vụ. Diệp Hân Mạch nhìn một đồng người đã thay đồ ông già Noel đỏ rực, sau lưng đeo túi quà đứng thành vòng tròn vây lấy mình như đang quan sát động vật quý hiếm, cũng có người đánh giá trang bị trên người cô, cố gắng gọi chuyện.

Chín giờ bốn mươi lăm phút, trên màn hình, bên cạnh [sinh hoạt 0322] tiếng chế nhạo, tiếng khen ngợi không ngừng hiện lên, vô số câu nói theo vòng tròn hiện lên trên đầu các nhân vật, cứ hiện lên rồi lại biến mất..... Diệp Hân Mạch lần đầu tiên thấy cảnh náo nhiệt này, trong lòng cảm thán, mấy người này xem ra còn nhàm chán hơn cả cô nữa,

Chín giờ năm mươi tám phút, [cười lừa tìm tức phụ] khoan thai tới muộn

[Cười lừa tìm tức phụ]: thật xin lỗi, không kịp làm nhiệm vụ nữa rồi.

[Sinh hoạt 0322]: không sao.

[Cười lừa tìm tức phụ]: lúc tan tầm bị đồng nghiệp kéo đi ăn cơm, còn phải đi sửa máy tính, bây giờ mới về. Thực xin lỗi, anh không cố ý tới muộn.

[Sinh hoạt 0322]: không sao.

[Cười lừa tìm tức phụ] được cô tha thứ, liền im lặng không nói tiếng nào. Diệp Hân Mạch nhìn đồng người đang vây quanh mình, giữa một rừng ông già Ntel kick chuột một cái, cô gái tóc xanh đứng dậy khiến mọi người hoảng hốt.

[phụ cận] [danh tự tám chữ]: cô ấy đứng lên rồi, đứng lên rồi kìa!!

[phụ cận] [đạm mạc phong tâm]: tiện nhân, ra đây, xem Lão Tử đây, người tìm không ra phải không.

[phụ cận] [Luyến Thiên Hoa Hoa]: Sinh hoạt, cô đang chờ [cười lừa] đại thần à? Anh ta không tới làm nhiệm vụ với cô sao?

[phụ cận] [Thiên đường đồ ăn]: khẳng định là bị bỏ rơi rồi, còn hỏi gì nữa chứ.

Diệp Hân Mạch bỏ qua bọn họ, gọi bạch hạc thần thú, nghênh ngang theo NPC đi về phía gia viên. Lúc đi qua đám người ồn ào mua bán trao đổi, [cười lừa tìm tức phụ] lại nói thêm một câu.

[Cười lừa tìm tức phụ]: làm bạn gái anh đi!

Một giây sau, bạch hạc đưa cô gái nhỏ từ nơi phồn hoa tới một nơi vô cùng yên tĩnh... Nhìn cô gái nhỏ đứng trong đình viện, Diệp Hân Mạch mới sờ sờ chớp mũi, gửi cho anh một dấu chấm hỏi.

[Cười lừa tìm tức phụ]: giúp anh một việc, làm bạn gái anh trong một ngày thôi, được không?

[Sinh hoạt 0322]: ?

[Cười lừa tìm tức phụ]: năn nỉ, năn nỉ mà. [icon hay bàn tay bắt vào nhau]

Diệp Hân Mạch sau khi thấy icon này, chợt thấy buồn cười. Này nha, tự nhiên dùng ngữ khí đánh thương để nói chuyện, khiến cô thấy không quen chút nào. Nhưng mà quen hay không thì để nói sau, bây giờ phải hỏi cho rõ đã.

[Sinh hoạt 0322]: tại sao vậy.

Đối phương trầm mặc.

Diệp Hân Mạch đợi năm phút đồng hồ, thấy anh không nói thêm lời nào nữa bèn đem nhân vật của mình kéo ra sân sau, đang muốn nhờ cô thì lại có tin gửi tới.

[Cười lừa tìm tức phụ]: mẹ anh nói nếu tết Nguyên Đán không dẫn bạn gái về ra mắt sẽ đem anh đóng gói mang về nhà.T_T

[Sinh hoạt 0322]:...

[Cười lừa tìm tức phụ]: giúp anh một lần đi. [icon bĩu môi]

[Sinh hoạt 0322]:...

[Cười lừa tìm tức phụ]: nè, em lên tiếng đi chứ!

[Sinh hoạt 0322]: anh không sợ đưa nhầm khủng long về nhà sao?

[Cười lừa tìm tức phụ]: vậy càng tốt.....

[Sinh hoạt 0322]:...

Giúp anh việc này thật ra cũng chẳng sao, nhưng tại sao lại nhờ cô chứ, nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Hân Mạch vẫn cảm thấy rất kỳ quái.

[Sinh hoạt 0322]: anh không tìm được ai khác sao?

[Cười lừa tìm tức phụ]: em muốn nghe nói thật hay nói dối?

[Sinh hoạt 0322]: nói dối trước đi.

Lần này đến phiên [cười lừa tìm tức phụ] không nói được lời nào. Một lúc lâu sau anh mới lên tiếng.

[Cười lừa tìm tức phụ]: nói dối là anh muốn gặp em.

[Sinh hoạt 0322]: thế còn nói thật!!

[Cười lừa tìm tức phụ]:...

[Cười lừa tìm tức phụ]: nói thật là anh thấy phụ nữ có chút đáng sợ

Diệp Hân Mạch nhăn nhó nghĩ ngợi, mãi mới nói một câu.

[Sinh hoạt 0322]: em không có ai để hỏi qua khinh nghiệm.

[Cười lừa tìm tức phụ]: chỉ cần là nữ là được rồi.

Diệp Hân Mạch há miệng, trong lòng thầm nghĩ, thế thì anh ra đường khua đại một người là được, việc gì phải nhờ tôi. Nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

[Sinh hoạt 0322]: giúp anh thì có thể, nhưng em có hai điều kiện

[Cười lừa tìm tức phụ]: em nói đi.

[Sinh hoạt 0322]: thứ nhất, thời gian là trong vòng một ngày, hết một ngày đó mặc kệ là kết quả thế nào cũng không ai được làm phiền ai nữa, chúng ta tiếp tục trở về mối quan hệ như trước kia.

[Cười lừa tìm tức phụ]: đây cũng là hi vọng của anh.

[Sinh hoạt 0322] thứ hai, tính tình em vốn lạnh nhạt, nếu như đắc tội với bố mẹ anh, lúc ấy không được oán trách em.

[Cười lừa tìm tức phụ]: tuyệt đối không oán trách.

[Sinh hoạt 0322] :

Cô không thể không nhận ra người này trời sinh ăn nói lạnh lùng. Nói đến đây là xong, [Cười lừa tìm tức phụ] không nói gì thêm nữa, khi nói chuyện cũng khôi phục như bình thường.

[Cười lừa tìm tức phụ]: tết Nguyên Đán, buổi sáng tám giờ anh tới đón em, địa chỉ nhà em như thế nào?

Diệp Hân Mạch cắn cắn môi, đem địa chỉ nói cho anh ta sao? Nói hay không đây? Ấy dè, cô thế nào lại quên khu này còn hơn hai trăm người nữa, anh ta sẽ không đi từng phòng mà tìm đâu, thế nên, không cần lo lắng anh ta quẩn lầy mình. Nghĩ thế, Diệp Hân Mạch liền đem địa chỉ của mình nói cho anh.

[Cười lừa tìm tức phụ]: thế còn số điện thoại di động?

[Sinh hoạt 0322]: không có.

Đối phương đoán cô không muốn nói, vì thế cũng không hỏi nhiều.

[Cười lừa tìm tức phụ]: vậy cứ thế đi, mấy ngày nữa gặp lại.

[Sinh hoạt 0322]: được.

Lục Thủy Hàn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, đuổi thất lưỡng. Vừa vặn chuông điện thoại vang lên, anh liếc mắt nhìn, thì ra là ông anh họ Lục Triển Bằng.

“Có việc gì vậy?”

“He he, thế nào rồi? Có muốn anh giới thiệu cho cậu vài cô không?”

“Không cần, em tìm được rồi, đến tết sẽ dẫn về ra mắt mẫu thân đại nhân.” Lục Thủy Hàn bĩu môi, lên giọng khoe.

“Không phải chứ!!” Lục Triển Bằng kêu lên quái dị: “Cậu tìm đâu ra mà nhanh vậy?”

“Chuyện này, không liên quan đến anh!!” . Lục Thủy Hàn không khách khí nói một câu, hại anh ra nông nổi này không phải đều nhờ ông anh họ thân yêu sao?

“Kỳ thật, anh nói nè tiểu Hàn, cái cô Lily đó cũng không tồi nha!! Ngực lớn mông lớn, thân hình sexy, lấy về cũng đâu có thiệt thòi gì chứ!!”

Lục Thủy Hàn nghĩ tới cô gái đó, không nhịn được rung mình một cái: “Tốt thì anh đi mà hưởng thụ đi!”

“Xì...” Đối phương khinh thường xì một tiếng. “Cậu thừa biết anh không có hứng thú với mấy người đó mà. Mà cậu cũng giỏi thật, có thể đem cô em láng lờ đó biến thành dễ bảo, không đơn giản đâu nha!!”

Lục Thủy Hàn chỉ lo trợn trắng mắt, không thèm trả lời.

“Lại nói, sao mà cậu lại muốn làm hoà thượng thế hả. Thật là lãng phí nha!!”.

“Không thích.” Lục Thủy Hàn lạnh nhạt đáp lại một tiếng, đi đi con chuột trên danh sách bạn tốt, lướt qua tên của đối phương. Đột nhiên nhớ ra mình đã từng xem qua lời nhận xét về các chòm sao.

Chòm sao song nam: bề ngoài phong lưu phóng đảng không kềm chế được, trên thực tế thì lưu luyến hoa bướm chỉ là vì đang tìm kiếm một người tâm đầu ý hợp. Lời khuyên chân thành, bất kể là đã từng hay vẫn đang phong lưu trên hoa gheo nguyệt tốt nhất là nên thu tay đi!! (loạn xạ cả lên, hix đoạn này chả biết chém thế nào nữa, mọi người thông cảm)

Lục Thủy Hàn tuyệt đối không thừa nhận mình là vì câu nói này mà ít có quan hệ với phụ nữ, cũng không chịu nhận mình sợ sau này tìm được người mình thật lòng yêu thương lại vì quá khứ phong lưu mà mất tư cách theo đuổi

Dù không thừa nhận nhưng anh lại biết rõ, bản thân mình cũng đang tìm kiếm một người phù hợp, có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời. Mong muốn này có vẻ rất ấu trĩ nên anh chỉ có thể cất sâu trong lòng, nhiều khi chính mình cũng không nhớ tới nó nữa

Nhưng chính vì anh trước sau đối lập khiến mẹ anh lo cho con trai mà muốn đưa anh tới khoa thần kinh khám thử xem sao. Tự nhiên vì một lời khuyên mà cả ngày ngồi trước máy tính, chẳng chịu đi đâu. Mẹ anh nguyện ý cho anh ra ngoài ăn chơi phóng túng để bà sớm có cháu bé nhưng bây giờ thành ra thất vọng, về phương diện này anh căn bản là không có nhu cầu.....

Vì thế, Lục gia từ trên xuống dưới liền biết rõ vấn đề của anh, thi nhau tới làm phiền. Đầu tiên là các bác tới đưa đi khám sức khỏe, đi thì bắt đi xem mắt, cuối cùng là mấy ông anh bà chị ngày ngày gọi điện thăm hỏi... Nếu như không có điện thoại di động thì tốt rồi, Lục Thủy Hàn nhìn trời thở dài không dưới mười lần.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái đã đến ngày hai người hẹn gặp.

Lục Thủy Hàn nhìn mình trong gương, tùy tiện gảy mấy sợi tóc. Anh giơ tay nhìn đồng hồ, mới bảy giờ ba mươi.

Hai mươi phút sau, Lục Thủy Hàn dừng xe bên tán cây bên dưới khu nhà. Mở máy tính online.

[Cưỡi lừa tìm tước phụ]: anh đang ở bên ngoài.

[Sinh hoạt 0322]: được, em xuống bây giờ đây.

[Cưỡi lừa tìm tước phụ]: mặc đẹp một chút nha.

[Sinh hoạt 0322]: uh, biết rồi.

[Cưỡi lừa tìm tước phụ]: à em mặc quần áo thế nào để anh còn nhận ra.

[Sinh hoạt 0322]: áo màu đen, quần màu vàng nhạt.

[Cưỡi lừa tìm tước phụ]: được rồi, xuống đây đi!!

[hệ thống] Thê tử của bạn: [sinh hoạt 0322] đã logout.

Lục Thủy Hàn cười cười, đây là lần đầu tiên anh thấy bà xã logout nha. Tiếp theo, anh cũng logPut rồi tắt máy, mắt nhìn chăm chăm vào cửa ra vào.

Đúng tám giờ, ở cửa là một cô gái tóc dài yếu điệu, bên trong áo khoác lông đen là áo sơ mi trắng, quần dài màu vàng nhạt, trang phục tinh tế khiến những đường cong thân thể được tôn lên tối da. Lục Thủy Hàn đặt tay lên cửa, định xuống xe, đột nhiên nhìn thấy gương mặt của cô gái đó, nhất thời cứng đờ không nói nên lời

Hết chương 03

Chương 04: Cửa anh quá nhỏ (cái gì nhỏ đây ta)

Diệp Hân Mạch đứng ở cửa khu chung cư chờ vài phút mà vẫn chưa thấy ông xã đại thần đâu. Cô nghi ngờ gãi gãi đầu, mái tóc dài lười nhác theo ngón tay tản ra xung quanh, dưới tia nắng sớm ánh lên rực rỡ.

“Sinh hoạt 0322?” Giọng trầm thấp của nam giới vọng tới từ phía sau, Hân Mạch trong lòng nhủ thầm, cuối cùng cũng tới rồi.

Khi cô xoay người về phía anh, vài sợi tóc dài vương lại trước ngực. Khi đã nhìn rõ người vừa tới, Diệp Hân Mạch tròn mắt. Sao lại là anh ta? Sao lại là cái tên phong lưu thành tính này chứ? Lại còn là người suýt nữa thì cùng cô lên giường nữa.

Anh ta sao lại là [cười lừa tìm tức phụ]?

Trong ấn tượng của cô, không, thậm chí là ấn tượng của mọi người trong game Toái Thiên Tinh, [cười lừa tìm tức phụ] hẳn phải là một chính nhân quân tử, phong độ bất phàm, không chút thô tục, nhưng người trước mặt này thoạt nhìn thì có phong độ của người trí thức, ngoài mặt mỉm cười như gió xuân nhưng kỳ thật lại phong lưu thành tính. Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Hân Mạch trong lòng thầm nghĩ, người này chẳng lẽ là do [cười lừa tìm tức phụ] tìm tới để giả mạo? Hay là, bọn họ kỳ thật sớm đã thông đồng với nhau? Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Diệp Hân Mạch cũng tính tường minh bạch, người này được Tiểu Trà Trà khen ngợi là đẹp trai, hơn nữa nhìn lên quả thật có thể thấy được phong độ đàn ông, sợ rằng đây chính là ông xã mình chơi cùng một năm qua, [cười lừa tìm tức phụ].

Cô trừng mắt nhìn anh ta, anh ta cũng trừng lại, hai người mặt mày đờ đờ sát khí nhìn nhau, ánh mắt như phóng điện. Diệp Hân Mạch buồn bực, sao lại trùng hợp thế này, lần trước gặp phải anh ta không nói làm gì, lần này thì tự mình đưa đến cửa.

Lục Thủy Hàn cũng buồn bực, nhìn cô né tránh ánh mắt anh tựa như muốn bỏ chạy lần thứ hai, tuyệt đối anh không thể phạm sai lầm lần nữa!!

Vì thế, suy nghĩ trong đầu hai người đại khái là:

Nữ: tại sao lại là anh? Đồ âm hồn bất tán!

Nam: lần trước tôi để cô chạy mất, lần này đừng mong thoát!!

Nhưng trên thực tế, trong mắt người khác, cụ thể là mấy người cùng sống tại khu nhà đó cảnh tượng mất to trừng mắt nhỏ này lại biến thành

Người trẻ tuổi thật là tốt nha, tình yêu đẹp như thế, tuy tiện nhìn nhau cũng là liếc mắt đưa tình, nữ thì trách sao anh giờ mới tới, để người ta chờ lâu quá đi, nam thì yêi chiều nói xin lỗi bảo bối, lần sau sẽ không như vậy nữa.....

Nếu như Diệp Hân Mạch và Lục Thủy Hàn nghe được tiếng lòng của mọi người xung quanh hẳn sẽ không sống đôi đi cùng nữa, nhưng căn bản là chẳng nghe thấy gì nên hai người tiếp tục anh nhìn, tôi nhìn giữa ban ngày ban mặt một lúc lâu.

Rất cục cảm thấy cứ đứng như vậy không phải ý hay, Diệp Hân Mạch bèn lên tiếng: “Là tôi”. Sau khi ổn định lại tinh thần cô mới gật gật đầu :” Đi thôi”

Nghe cô nói vậy, Lục Thủy Hàn có phần bất ngờ. Cô ấy không sợ lại phát sinh chuyện giống lần trước sao? Lần này đừng hòng chạy thoát. Lục Thủy Hàn mài mài răng, không lên tiếng, đưa cô ra xe.

Bởi vì đã từng gặp nhau một lần nên hai người không cảm thấy ngại ngùng. Diệp Hân Mạch vừa lên xe, liền dựa vào lưng ghế khép hờ mắt nghỉ ngơi, thức suốt cả đêm rồi, tranh thủ lúc này mà chợp mắt một chút. (chị liều nhỉ, nhớ anh ý bắt đem bán thì sao)

Lục Thủy Hàn liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt, biết ngay cô nàng này lại không ngủ đủ giấc nên bây giờ mới lơ đãng như thế. Liếc thêm vài lần nữa, anh liền mở nhạc, một bản nhạc không lời chơi bằng nhạc cụ dân tộc du dương uyển chuyển khiến Hân Mạch càng thêm buồn ngủ.

“Anh vì sao lại đặt tên là [cười lừa tình tức phụ]”. Bỗng nhiên Diệp Hân Mạch mở mắt, đột ngột hỏi một câu.

Lục Thủy Hàn đang chuyên tâm lái xe, đột nhiên bị hỏi thì giật cả mình, tay lái có phần lệch đi. “Anh không thích mấy cái tên nho nhỏ”. Kỳ thật anh dùng cái tên này là để mây cô gái trong game không bám theo. Nói con gái trong game bập dạn theo đuổi con trai nhưng mà họ cũng kén chọn lắm nha. Anh có cả đồng nhân viên nữ, tâm lý phụ nữ ít nhiều cũng hiểu biết đôi chút

Diệp Hân Mạch gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Lục Thủy Hàn bị cô trêu chọc cũng muốn nói chuyện tiếp, ai ngờ cô hỏi xong một câu thì thôi luôn khiến anh có phần thất vọng. Sau vài lần đắn đo anh mới lên tiếng: “Vì sao lần trước em lại bỏ chạy?”

“Muốn nghe nói thật hay nói dối?”. Câu này nghe quen quen nha.

Lục Thủy Hàn ngây người, đây chẳng phải là câu nói anh dùng để trêu chọc cô hôm trước sao? Học hỏi nhanh quá đấy.

“Nói thật.”

“Nói thật là,...” Diệp Hân Mạch dừng một chút, bỗng dưng mở mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh ta một lần, trong mắt chợt ánh lên một tia tinh quái, ánh mắt cuối cùng dừng lại chỗ thắt lưng: “Anh quá nhỏ.” (=)). bó tay vs chị, chị đã kịp nhìn đâu mà chê nhỏ)

“...” Bên tai như sấm động khiến tay lái chệch hẳn đi, chiếc xe đi lệch sang làn đường bên cạnh. Lục Thủy Hàn chật vật đưa ô tô về đúng làn đường, liếc cô một cái, thở hắt ra, may mà đây không phải là đường cao tốc. Vui mừng xong, lại không khỏi thẹn quá hoá giận: “Chỗ nào nhỏ chứ?”

Con người đen lấy lại đánh giá từ trên xuống dưới, khẽ gật đầu: “Uh, chỗ nào đó nhỏ đó.”

“...” Nếu như không phải đang lái xe, anh nhất định đem treo cô lên mà đánh ột trận.”Em còn chưa sờ qua, làm sao biết là nhỏ?!!”

“Bởi vì tôi không có cảm giác.” Diệp Hân Mạch nhìn anh ta, cảm thấy trêu chọc đã đủ rồi, vì thế tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thế là trong xe chỉ còn một người ngiên rỗng nghiêng lợi nuốt trôi cục tức đến phát ghen. “Em không có cảm giác là vì anh không chạm được tới em ấy hả?” (chết luôn, không còn cái gì để nói hay sao mà cứ nói mãi cái chủ đề này thế hả.)

“Uh, chính xác.” Lạnh nhạt trả lời một câu, Hân mạch phẩy tay nói: “Tôi mệt rồi, đừng làm phiền.”

Lục Thủy Hàn lần thứ hai tổn hơi thừa lời, tay nắm vô lăng đến nỗi cả gân xanh, hít sâu một lần, hai lần....Sau vài lần hít thở sâu anh mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Không thèm cùng cô so đo, cô lại nghĩ rằng anh không có gì để nói!! Nhưng anh ở đây cực khổ lái xe còn cô ngồi bên thì chỉ biết chế giễu với ngủ. Thật là bực mình!!!

“Thế còn nói dối thì sao?”. Anh cố tình không cho cô ngủ yên.

“Nói dối sao?” Diệp Hân Mạch mở mắt, liếc nhìn anh ta một hồi lâu mới trả lời: “Nói dối là di của tôi tới nhà chơi, tôi phải về gấp.”

“...” Cái này quả đúng là nói dối.

Kỳ thật đối với Diệp Hân Mạch mà nói, cả hai câu trả lời này đều là nói dối, chẳng qua nói thật để đả kích anh ta còn nói dối là để an ủi thôi. Lý do thực sự là ấn tượng với anh ta ngay từ đầu đã rất xấu, không thể làm nó xấu hơn được, bề ngoài thì phong độ nhưng bên trong thì nham hiểm, ddn tối, không chạy mới là lạ ấy!!Chỉ là bây giờ cô vẫn đang ngồi trên xe, nếu chộc giận anh ta thì người chịu thiệt chỉ có cô thôi – cho nên, cứ giấu nhẹm cái lý do ấy đi cho an toàn.

Nhưng nói đi nói lại, nếu như anh ta là [cười lừa tùm tùm phụ], thì cái hình tượng công tử phóng đảng có vẻ như không hợp lắm. Cuối cùng là sai lệch ở đâu ta? Diệp Hân Mạch cau mày, vấn đề này rắc rối quá đi, không nghĩ nữa, ngủ trước đã!

Đến tận khi được Lục Thủy Hân đánh thức, cô mới dụi dụi mắt, hỏi qua lta: “Đến rồi sao?”. Lời vừa ra khỏi miệng cô bỗng giật nảy mình, giọng nói của mình sao lại khàn như vậy, không phải vì đêm qua không ngủ mà bị cảm rồi chứ?

Lục Thủy Hân lườm lườm, xem ra sức khoẻ cô có phần không ổn, trong lòng đột nhiên tức giận: “Về sau đừng có thức đêm nữa”.

“Á.” Diệp Hân Mạch ngẩng đầu lên, hơi giật mình nhìn anh ta, nửa ngày mới nói ra một chữ.

Lục Thủy Hân khe khẽ thở dài, chỉ chỉ cửa xe.”Xuống thôi, còn phải mua vài thứ nữa. Đúng rồi, tên em là gì?”

“Diệp Hân Mạch.” Lúc xoay người xuống xe, Diệp Hân Mạch lạnh nhạt trả lời.

Diệp Hân Mạch sao? Anh tươi cười, cái tên này chẳng phù hợp với cô gì cả. “Lục Thủy Hân, em nhớ kỹ đó.”

“Uh, nhớ rồi.” Diệp Hân Mạch gật đầu, mặc cho anh ta bước tới, rất tự nhiên cầm lấy tay cô. Sao anh ta có thể tự nhiên như thế chứ? Tự nhiên như thế hai người không phải người lạ. Tuy trong lòng có chút nghi ngờ nhưng ngoài mặt, Diệp Hân Mạch vẫn rất trấn tĩnh, dù gì mình cũng đã đồng ý làm bạn gái anh ta trong ngày hôm nay.

“Ah!! Tiểu Hân hôm nay đã về rồi?” Vừa mới ra cửa bãi đỗ xe, một ông lão khoảng tầm năm mươi tuổi liền tiến tới bên Lục Thủy Hân chào hỏi.

Lục Thủy Hân cười cười, cũng đáp lại: “Bác Khu, hôm nay cháu dẫn bạn gái về ra mắt mẹ cháu!! Gần đây bác vẫn khỏe chứ?”

“Uh, vẫn khỏe!! Ô, cô bé này thật xinh xắn, chỉ là hơi gầy một chút, tiểu Hân cháu không nên bắt nạt người ta chứ!!” Khu bá bá cười tít mắt.

“Cháu đâu dám ạ!! Đau lòng còn chưa hết nữa ấy chứ!” Lục Thủy Hân quay đầu có vẻ “thâm tình” liếc nhìn cô một cái, tiếp tục quay ra cười cười: “Bác Khu, lần sau gặp lại! Mẹ cháu đang chờ trên nhà!!”.

“Uh, được!! Nhà họ Lục thật có phúc nha, sinh được cậi con trai ngoan như vậy, giờ lại sắp có con dâu xinh xắn thế kia, thật là có phúc!!” Bác Khi một bên tán đồng một bên phát tay bước đi.

Lục Thủy Hân lúc này mới thôi tươi cười, lãnh đạm dẫn cô bước vào siêu thị bên cạnh khu nhà. Trên đường gặp rất nhiều người, ai cũng nhiệt tình chào hỏi anh ta mà anh ta cũng đáp lại rất lễ phép. Diệp Hân Mạch nhìn xuống bàn tay đang bị anh ta nắm lấy, trong lòng cảm thán, một người đàn ông chuẩn mực thế này hẳn là được không ít cô gái mến mộ.

Lục Thủy Hân đưa cô đi mua mấy thứ thuốc bổ cho người lớn tuổi xong thì vội vàng vàng kéo cô lên trên. Lúc đi qua khu bán đồ uống, anh ta dừng chân, vào mua một ly trà sữa nóng đưa cho cô: “Uống đi”. Có vẻ thấy mình nói như ra lệnh nên bổ sung thêm một câu: “Cho ấm người.”

Diệp Hân Mạch hơi giật mình, tay cầm ly trà nóng ngược nhìn lên. Người này không ngờ lại tinh tế như vậy!! Nghĩ xong, lại bước nhanh để đuổi kịp bước chân anh ta, hai người rất nhanh vào tới khu nhà quen thuộc của anh.

Trước khi mở cửa, Lục Thủy Hân hít thật sâu mấy lần.”Này!”

“Gì vậy?” Diệp Hân Mạch nhìn lại, chớp chớp mắt.

“Xin nhờ em.” Gương mặt thoáng chút không tự nhiên, đến khi Diệp Hân Mạch gật đầu, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhấn chuông cửa ——

“Về rồi sao?” Cửa được mở ra, khuôn mặt mang theo nét vui mừng của một cô bé bỗng xuất hiện, trong nháy mắt, vui mừng bị ngạc nhiên lấn át.

Có tiếng nói vọng ra từ trong bếp: “Tiểu Ngân, là ai về vậy?”

Lục Thủy Hàn không thấy mẹ ra mở cửa liền nói văng lên: “Mẹ, hôm nay con đưa bạn gái về ra mắt mẹ đây”.

“A?” Giọng nữ kinh ngạc kêu một tiếng, không biết là bởi vì nghe tiếng con trai mình hay là nghe thấy con trai nói đưa bạn gái về ra mắt mà kinh ngạc. Diệp Hân Mạch ngó nghiêng liền thấy một phụ nữ trung niên đeo tạp dề, tay cầm muôi lớn từ trong bếp đi ra.

“Ai nha, đúng là tiểu Hàn rồi, tiểu tử đáng chết này cuối cùng cũng chịu về nhà rồi sao?”. Bà Lục thấy con trai về thì vừa nhũn mày vừa oán trách, miệng thì mắng còn ánh mắt lại dán chặt trên người Diệp Hân Mạch

Ánh mắt tuy không nghiêm khắc nhưng là đang âm thầm đánh giá. Sau một hồi bà Lục mới cười cười nhìn Lục Thủy hàn: “Con trai, đây là...”

“Mẹ, đây là tiểu Mạch.” Lục Thủy Hàn giới thiệu qua lta rồi quay sang nháy mắt với cô một cái.

Diệp Hân Mạch hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu: “Cháu chào bác.”

Thanh âm lạnh nhạt mơ hồ, nghe qua thật không biết con trai mình đã nắm chắc được người ta chưa nữa. Bà Lục tươi cười khẽ nói: “Được rồi, được rồi. Tiểu Mạch lại đây ngồi đi.”

Lúc mọi người đều đã ngồi xuống, bà Lục mới chợt nhớ ra là mình vẫn còn có việc trong bếp, đành tùy tiện để con mình tiếp khách, vội vàng chạy vào bếp. Cô bé tên tiểu Ngân chẳng hề ngại ngùng, tại nhà họ Lục cũng tự nhiên như ở nhà, đứng dậy đi lấy đồ uống cùng một đĩa hoa quả đưa cho Lục Thủy Hàn và Hân Mạch

“Chào anh chị, em tên là Diêu Ngân, là học trò của thầy Lục. Hôm nay được nghỉ lại vừa lúc làm luận văn tốt nghiệp nên muốn qua nhờ thầy chỉ dạy đôi chút, vừa này cứ tưởng là thầy :Lục đã về nên thất lễ với anh chị, thật xin lỗi!!”tổng thiên luận văn quá lai, vừa mới còn tưởng Lục bá bá trở về ni!!” Diêu Ngân nói một tràng, giải thích về vẻ mặt kinh ngạc lúc này của mình, đồng thời thuận tiện tự giới thiệu bản thân.

“Tiểu Hàn này!! Tiểu Ngân không phải người ở đây, cho nên thường hay tới nhà ta chơi, cùng mẹ và bố con nói chuyện. Con bé rất lễ phép, con có rảnh thì quan tâm tới em nó một chút”. Tiếng của bà Lục nường theo khói dầu vang lên

Lục Thủy Hàn híp mắt, mà sau đó nhẹ nhàng lên tiếng trả lời: “Con biết rồi.”

Quay đầu nhìn, thấy Diệp Hân Mạch đang suy nghĩ gì đó, anh bèn đưa tay qua, nhéo lên tay cô một cái. Diệp Hân Mạch lúc này mới hoàn hồn, nghi ngờ nhìn về phía anh. Lục Thủy Hàn thu hồi ánh mắt, biết thừa cô nàng này chẳng phải khách khứa gì mà là người mẹ anh đã chấm, hôm nay gọi anh về là để tranh thủ bồi đắp tình cảm — chỉ tiếc là hôm nay anh lại dẫn theo Diệp Hân Mạch.

Diêu Ngân lại như không hề biết gì, gọt vỏ táo rồi đưa cho Hân Mạch một miếng, miệng cười cười. Cô cũng rất biết phối hợp, chớp mắt mấy cái, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn.”

Gặp Diêu Ngân mà còn muốn khách khí như vậy sao? Lục Thủy Hàn vội vàng ngăn cô: “Không cần, cảm ơn em, tiểu Ngân.”

Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng cắn một miếng táo, bĩu môi. Tiểu ngân, gọi thân mật thế, đây là kiểu đã quen thân lâu ngày rồi nha.

Diêu Ngân ngẩn người, liền cũng không kiên trì nữa, cùng hai người này không có chuyện gì để nói nên liền trầm mặc cúi đầu. Đúng lúc ba người đang không có việc gì làm, người thì nhìn chăm chăm vào mặt bàn, người thì chăm chú ngắm lòng bàn tay, người thì cặm cụi nhai táo chuông cửa liền vang lên. Diêu Ngân nhảy ngay ra mở cửa, thì ra là bố của Lục Thủy Hàn.

Ông Lục thấy Diêu Ngân liền lên tiếng chào hỏi, vào nhà lại thấy con trai đang ngồi thì cười híp mắt: “Tiểu Hàn, về rồi sao?”

“Vâng, ba.” Lục Thủy Hàn đáp, tự nhiên cũng khó tránh khỏi phải giới thiệu “bạn gái” mình lần nữa, bỗng bà Lục từ phòng bếp nói vọng ra: “Mọi người chuẩn bị vào ăn cơm!!”

Diêu Ngân vội: “Thầy, bác Lục, gia đình mọi người đoàn viên, cháu không làm phiền nữa, cháu xin phép về trước ạ.”

Hai ông bà cố gắng giữ lại, nhưng Diêu Ngân qua dứt khoát nên bà Lục cũng đành để cô bé ra về.

Trên bàn cơm, ông Lục và Lục Thủy Hàn nói chuyện câu được câu chăng: “Công việc dạo này thế nào.”, “Vẫn tốt ạ.” linh tinh các thứ. Hai người phụ nữ cầm cúi ăn cơm. Đến lúc Lục Thủy Hàn thấy người bên cạnh cứ mãi im lặng mới giật mình gấp thức ăn cho cô: “Ăn nhiều một chút, xem em gầy chưa kìa!”

Ông bà Lục nhìn nhau. Xem ra con trai mình đã tìm được người yêu thương rồi.

Diệp Hân Mạch đỏ hết cả mặt, dù sao cũng là trPng nhà người lạ, một anh chàng lạc hoặc nói với mình thân mật như vậy khiến cô không quen, chỉ rụt rè nói: “Cảm ơn!”

Vừa nói xong, Lục Thủy Hàn liền trừng mắt nhìn cô, Diệp Hân Mạch biết mình lỡ lời, giả bộ bận rộn gấp đồ ăn, trong đầu hỗn loạn hết cả lên. Ông bà Lục lại nhìn nhau, xem cô con dâu này với con trai mình còn nói câu cảm ơn, chắc hẳn là chưa vừa lòng rồi.

Bà Lục cảm thán, con trai à, con đúng là không có tương lai a!!!!!!

“Tiểu Mạch là người ở đâu vậy?”. Không khí trở nên nặng nề, bà Lục bèn giả bộ lơ đãng hỏi han.

“Ah,... Cháu ở thành phố C.”

“Thành phố C sao?”. Bà Lục trừng mắt, xa quá.

“Vậy là cháu đến đây làm việc?”

Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đại khái cũng là như vậy. Vì thế khẽ gật đầu.”Vâng “

Hỏi ngắn gọn, trả lời ngắn gọn như thế khiến bà Lục nhất thời không biết nên nói gì nữa, đành cúi đầu ăn cơm rồi đứng dậy.

Lục Thủy Hàn buồn bực trong lòng. Sớm biết Diệp Hân Mạch là người lạnh nhạt, nhưng lạnh nhạt đến thế này thì không phải hơi quá rồi sao? Trong lòng thì nghĩ thế nhưng bên ngoài vẫn làm bộ ân cần giúp Hân Mạch gấp thức ăn này nọ, để ông Lục khỏi nghi ngờ.

Bữa cơm này Lục Thủy Hàn phải tận lực chống đỡ mới có thể vượt qua. Ăn xong, bà Lục thu dọn bàn ăn còn ông Lục bắt Lục Thủy Hàn ra ngồi ngoài phòng khách bày bàn cờ vua. Lục Thủy Hàn khóc không ra nước mắt nhìn cô “bạn gái” sắc mặt bình thản bên cạnh, thở dài một hơi liền ngồi xuống. làm sao được, ai bảo bố anh thích nhất là cờ vua chứ. Ngày còn bé, mỗi lần ăn cơm xong ông vẫn thường lôi kéo, cưỡng ép anh phải chơi cùng mình.

Nhìn hai người đánh cờ, Diệp Hân Mạch cắn môi, nghĩ tới nghĩ lui, lần đầu về ra mắt gia đình người ta không phải nên chịu khó xuống bếp giúp mẹ của “bạn trai” dọn dẹp sao?

Tuy rằng chưa từng rơi vào hần cảnh này, nhưng cô cũng không phải kẻ ngu dốt, hai cha con họ đang chém giết nhau trên bàn cờ mình không nên quấy rầy. Vì thế do dự một lát cô liền thản nhiên đi đến cửa phòng bếp. Bà Lục đang thu dọn chén đĩa và đồ ăn còn thừa, bên kia còn có một đồng hoa quả tán loạn.

“Bác gái, để cháu giúp bác một tay!”

Âm thanh nhàn nhạt lại vang lên, bà Lục ngẩng đầu lên thì thấy cô gái nhỏ đang ngượng ngùng nhìn mình, thấy bà nhìn lại, đôi mắt đen láy bỗng tràn đầy cũng khí. Lấy kinh nghiệm hai mươi năm nhìn người của bà mà nói cô gái này hẳn là phải có điểm hơn người, nhưng đối với con trai bà lại không có mấy lòng tin. Tiếc là thằng nhóc kia không chịu nghe lời, cùng cô bé Diêu Ngân kia thành đôi có phải là tốt rồi không.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Vậy thì phiền tiểu Mạch giúp bác một chút vậy.”

“Không phiền đâu ạ.” Diệp Hân Mạch khẽ gạt đầu, đi đến bên bồn rửa chén, xắn cao tay áo, từ tốn rửa sạch đồng chén bát đầy dãi mỡ. Bình thường cô vẫn lười không chịu làm, nhưng mấy việc nhà con con này không làm khó được cô đâu nha.

Bà Lục được rảnh tay rảnh chân ngồi gọt hoa quả. Một lúc sau không nhịn được lại hỏi tiếp: “Tiểu Mạch này, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi bốn ạ.”

“Tốt nghiệp trường nào vậy?”. Trả lời vẫn vô cùng ngắn gọn, không sao, tiếp tục hỏi.

“Đại học S ạ.”

“Đại học S là trường danh tiếng nha, xem ra thành tích của cháu cũng không tồi!! Hiện nay đang làm gì vậy?” Vì cố gắng giải toả không khí nặng nề, tiếp tục hỏi.

“Sáng tác.”

“Vậy à! Tiểu Hàn không phải là biên tập sao? Chẳng lẽ hai đứa là đồng nghiệp?”

“Vâng ạ.”. Sợ rằng nói hai người chơi game gặp nhau chắc bà Lục lên máu mà ngất mất, Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng đơn giản hoá quá trình gặp mặt của hai người.

Bà Lục bị một tiếng “Vâng” này khiến mặt xám mày tro, Bà làm mẹ dễ dàng lắm sao? Tự nhiên lại không quản được bạn gái của con mình. Không sao, hỏi tiếp đả: “Này tiểu Mạch à, gia đình cháu có ai ở đây không?”

Người nhà cũng ở bên cạnh sao? Người nhà cũng ở bên cạnh sao?... Diệp Hân Mạch bỗng nhiên ngừng tay, trong đầu chỉ quay cuồng có một câu này. Đến tận khi bà Lục cảm thấy không bình thường, đang muốn ngẩng đầu lên nhìn cô thì chợt nghe thấy câu trả lời: “Người nhà của cháu không còn ai ở đây cả...!”

Chỉ cần cố công một chút, không sợ không có tác dụng

“Người nhà của cháu không còn ai ở đây cả...”

Bà Lục bỗng đứng chần động, trong giọng nói lạnh nhạt ấy còn có cả bi thương, phiền muộn và chút gì đó thê lương. Cô gái nhỏ vẫn đang từ tốn rửa chén bát, nâng niu từng thứ trong tay như đang cầm đồ quý vậy. Bà Lục nhất thời không nói được lời nào nữa bởi cô bé này có vẻ như không cần mình thương hại, cuối cùng không nhịn được nói nhanh: “Thật xin lỗi...”

“Bác gái, bác nói gì vậy?”. Lời nói xen lẫn tiếng cười vang lên, bà Lục lại ngẩng đầu, thấy cô bé đó cũng đang nhìn mình cười nói: “Bây giờ cháu vẫn sống tốt mà.”

Bà Lục kéo kéo khóe miệng, thở dài một hơi, buông con dao gọt hoa quả xuống, đến bên bồn rửa, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Chỉ cần cháu vui vẻ là tốt rồi.”

Diệp Hân Mạch tiếp tục mỉm cười liếc nhìn bà một cái, sau đó lại hạ mắt, nhanh chóng rửa sạch chén đĩa. Bà Lục đưa tay qua, đón lấy chén đĩa đã được rửa sạch dùng khăn lau khô sau đó cất lên giá. Hai người cứ trầm mặc dọn dẹp như vậy, rất nhanh chóng đem số chén đĩa vốn không nhiều nhận gì rửa xong xuôi.

Mà trong phòng khách, có một người không ngừng ngó về phía phòng bếp.

Lục Thủy Hàn cau mày nhìn bàn cờ, anh và ông Lục đã đánh sang ván cờ thứ ba rồi mà anh vẫn chưa được tha. “Chiếu tướng!!” ông Lục phấn khích kêu lên.

Lục Thủy Hàn vội vàng đem tầm mắt kéo về trên bàn cờ, không nhịn được cười khổ. Một quân mã, một quân pháo với mấy quân tốt mà vẫn có thể bảo vệ vua với hậu, từ này đến giờ ba anh toàn chơi kiểu “cờ bí, gì tốt” thế mà anh vẫn thua. “Ba, hôm nay ba chơi cờ lạ thế.”

“Haha, con cho rằng ba chỉ biết gì tốt thôi sao? Tiểu tử, chỉ cần một tướng cũng đủ giữ quan ải, vạn người không thể bước qua, nhưng cũng có thời điểm vẫn muốn xem đối phương tiến tới như thế nào...”. Ông Lục giao hoạt cười, trong lời nói có chút không giống kiểu dạy dỗ ngày xưa.

Lục Thủy Hàn cúi đầu xoa chóp mũi, ba không phải đang ám chỉ mình đối với Diệp Hân Mạch không thể thái quá nóng vội sao? Chỉ có điều mối quan hệ này, chính anh căn bản cũng không có quyền quyết định!!

“Tiểu Hàn này, ba và mẹ con hiện tại đã không còn khỏe mạnh như trước nữa, chuyện của con tuy không ai thúc ép, nhưng ba đã sớm muốn giao việc nhà cho con!! Cho nên, con cũng mau mau...thành gia lập nghiệp đi!!”

Ông Lục tiếp tục xếp các con cờ, một bên xếp một bên giống như lơ đãng nói ra vài câu.

Lục Thủy Hàn vừa nghe, vừa nhăn mặt: “Ba, ba nói con hiện tại thế này không phải rất tốt sao?”

Ông Lục không lên tiếng nữa, hất cằm ý bảo ai đó tiếp tục bắt đầu chiến đấu.

Trong phòng bếp, bà Lục nhanh chóng dọn dẹp những thứ khác, kéo Diệp Hân Mạch ra cửa. Nhìn thấy ông xã và con trai vẫn đang chiến đấu thì cũng mặc kệ. “Tiểu Hàn, cô bé này lần đầu tôi chơi nhà chúng ta, con chơi cờ làm gì chứ. Mau dẫn con bé về phòng mà tâm sự đi!!”

Diệp Hân Mạch ngẩn người, sắc mặt thậm chí có điểm phiếm hồng. Lục Thủy Hàn vừa nghe thấy vậy, lập tức bỏ rơi ba mình, tóm lấy Diệp Hân Mạch kéo về phòng, lờ đi mấy ánh mắt tò mò sau lưng.

“Cô bé này thế nào?”. Bà Lục ngồi xuống chỗ Lục Thủy Hàn vừa rời đi, ông Lục nhanh chóng rót một chén trà đưa qua, bà Lục tiếp nhận nhấp một ngụm.

“Tiểu Hàn...” ông Lục lắc đầu.

Bà Lục cũng thở dài, nhìn lướt qua bàn cờ con trai bỏ lại, nhặt quân pháo lên: “Ăn.” ông Lục ngẩn người, buồn rười rượi, đi quân mã, lại tiếp tục bị quân xe bên kia ăn luôn. “Hừ, chỉ cần dụng công sâu, không sợ ăn không xong.”

Vừa mới vào phòng, Lục Thủy Hàn liền khoát tay nhìn Diệp Hân Mạch nhún vai.

“Em làm anh sợ muốn chết. Lúc này em cùng với mẹ ở trong bếp sao?”.

Diệp Hân Mạch gật đầu, không nói gì. Gian phòng này bài trí rất nhã nhặn, so với anh ta có điểm bất đồng, phần lớn là màu sắc trang nhã, có vẻ như bà Lục là người thu xếp.

“Ngồi đi!”. Cô không lên tiếng, Lục Thủy Hàn cũng không biết nên nói gì, thấy Hân Mạch nhìn chăm chú vào kệ sách của mình bèn nói: “Muốn xem thì cứ tự nhiên”.

Diệp Hân Mạch chần chờ một chút, rồi cũng gật đầu.

“Tự lấy đi, anh đi ngủ một lát.”

Diệp Hân Mạch trợn mắt, cả đêm qua mình thức trắng còn không ngủ thì thôi, anh ta ngủ cái gì chứ. Không thèm để mắt đến anh ta làm gì nữa, cô tiến đến bên giá sách, rút ra một quyển sách đóng bìa dày cộp hình như là triết thuyết lịch sử, đi đến bên cửa sổ ngồi đọc

Đúng là lạnh nhạt hết sức có thể nha!! Lục Thủy Hàn nằm trên giường, hai tay gối sau gáy, ngẩn cổ nhìn Diệp Hân Mạch. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào căn phòng, nhảy nhót trên trang sách trên tay cô như đang khiêu vũ. Lục Thủy Hàn nhìn mãi, nhìn mãi không hiểu sao lại thấy đôi môi nhợt nhạt cùng đôi mắt chăm chú kia càng ngày càng thu hút mắt.

Xem ra mình rất lâu rồi không ăn thịt, nên mới có thể đem thịt heo xem như thịt thiên nga, anh thấy tâm lý mình hình như có vấn đề rồi. Không được, nhất định sau này phải tìm mấy cô em xinh đẹp, nóng bỏng nghiên cứu một chút mới được.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy Hàn liền lăn ra ngủ. Đến tận khi nghe tiếng bà Lục gọi ra ăn cơm mới tỉnh dậy, đưa mắt liếc nhìn người đang đọc sách bên cửa sổ. Ráng chiều đỏ rực phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng xanh bỗng trở nên quý phái, khiến anh chợt có cảm giác thân thiết.

Có vẻ cũng nghe thấy tiếng gọi bên ngoài, gương mặt nhỏ nhắn liền ngẩng lên, chớp mắt vài cái rồi mở ra, đúng lúc thấy Lục Thủy Hàn cũng đang nhìn mình, ánh mắt giao nhau khiến cô khẽ giật mình, nhìn lại thấy bản thân không có gì khác thường liền ngược mắt nhìn thẳng vào anh, khoe miệng khẽ nhướn lên thành một nụ cười.

Lục Thủy Hàn giật mình thu lại ánh mắt, giả bộ ho khù khụ mấy cái rồi nói: “Uh, ra ăn cơm thôi!!”

Trên bàn ăn, bà Lục rất nhiệt tình gấp thức ăn cho con trai và “con dâu” tương lai, ra sức dăn dò hai người phải ăn thật nhiều, thật nhiều mới tốt. Lục Thủy Hàn nghi ngờ khi thấy thái độ của bà thay đổi nhanh như vậy, không biết có âm mưu gì đây.

Quả nhiên, bữa cơm gần kết thúc, bà Lục liền tuyên bố: “Tiểu Hàn, hôm nay ba con mới nhận một bản vẽ, ông ấy nói có nhiều chỗ cần chỉnh sửa lại, con theo giúp ba một chút đi. Tiểu Mạch, cơm nước xong theo bác đi dạo phố nhé. Gần đây bận rộn, bác lâu rồi cũng chưa có đi.”

“Đợi một chút, mẹ, đây là” Lục Thủy Hàn cảm thấy tình huống này có chút không thích hợp, dùng ánh mắt thăm dò ý kiến của ba, chỉ thấy ông cúi đầu giả bộ chăm chú ăn cơm. Đùa sao, bà xã đại nhân nói thì tất nhiên là phải nghe rồi, ông dám cãi sao? Lục Thủy Hàn quyết định bỏ qua ông bố, nghi ngại nhìn mẹ.

“Thế nào? Con có ý kiến gì sao?”. Bà Lục khẽ nhíu mày.

“Nhưng bây giờ... cũng đã muộn rồi, bọn con nên về thôi.....”. Lục Thủy Hàn vẫn cố vung vẩy giấy chết.

“Về cái gì mà về. Con không phải đang ở nhà sao?”. Bà Lục phụng phịu nhấn nhó, giáo huấn mấy câu rồi lại đổi ngay sang vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Hân Mạch: “Tiểu Mạch à, hôm nay đừng về nữa, ở lại đây ngủ một hôm không được sao?”

Nghỉ lại một đêm sao?

Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nhìn về phía Lục Thủy Hàn, thấy anh ta mắt kiên nhẫn nhún nhún vai.

Cô khẽ nhíu mày, đang định mở miệng, ai ngờ bà Lục nhanh hơn, cướp lời cô: “A. Tốt quá, cứ như vậy đi. Tiểu Hàn, con cùng ba vào phòng làm việc, để mẹ và tiểu Mạch thu dọn một chút.”

Diệp Hân Mạch há mồm, ai mà biết bà Lục lại nhanh miệng như vậy chứ. Trước khi mọi người đứng lên, bà Lục còn bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, tiểu Hàn, buổi tối không cần nghiên cứu muộn quá, nên đi ngủ sớm nha!!”

Đi nghỉ sớm nha. Đi nghỉ sớm nha ở đây ai cũng hiểu rõ bà Lục đang muốn ám chỉ cái gì, nhưng không một ai dám phản bác. Như thế là đủ hiểu gia đình này dưới ách thống trị của bà Lục vẫn sống yên bình bao nhiêu năm qua. Diệp Hân Mạch hạ mí mắt, thái độ của bà Lục như thế là nhất định muốn giữ cô lại đêm nay, nếu mình cứ cương quyết đòi về, không phải rất thất lễ sao?

Vậy nên đành gấp chiêu phá chiêu, đi bước trước rồi tính bước sau thôi.

Ăn cơm xong, hai cha con Lục Thủy Hàn bị nhốt trong phòng đọc sách, không được ra ngoài. Diệp Hân Mạch lặng lẽ thở dài, đành cùng bà Lục thu dọn bàn ăn rồi đi dạo phố

“Tiểu Mạch a! Cháu rất ít khi ra ngoài phải không?”

“Vâng.”

“Như vậy không được đâu nha! Cháu xem, sắc mặt cháu không được tốt, cPn gái muốn chăm sóc tốt cho bản thân mình nên thường xuyên ra ngoài mới phải chứ.”

“Vâng ạ.”

“Nếu có thời gian rảnh thì cứ đến đây với bác, bác chỉ ở nhà phải lo cơm nước, dọn dẹp, tiểu Hàn và ba nó lại rất bận nên toàn để bác ở nhà một mình, rất buồn chán a...”

“Vâng, được ạ.”

“Ngao lăm, tiểu Mạch cháu xem cái quần này thế nào? Ba của tiểu Hàn cũng lâu rồi không mua quần áo mới”

“Rất được ạ.”

...

Bà Lục trong lúc mua quần áo cho ông xã đã rất thành công kéo tay Diệp Hân Mạch khoác vào tay mình. Diệp Hân Mạch cũng không cự tuyệt, còn bám chặt vào tay bà Lục, để bà kéo đi.

Vừa mua xong giày cho ông Lục, bà bán hàng niềm nở nói: “Ai dza, con gái chị lớn lên thật xinh xắn nha!!”

“Ây, đây không phải con gái tôi, là con dâu đó. Rất xinh đúng không?”.

Người bán hàng đang định đi và P, nghe bà Lục nói vậy liền đứng lại, nhìn Hân Mạch từ đầu đến chân.

“Oa!! Chị thật có phúc nha!! Con gái bây giờ cả ngày trang điểm lòe loẹt, trông còn diễm lệ hơn cả yêu tinh, mấy cô gái đó so với cô bé này chẳng được một phần mười!! Con trai chị đúng là có mắt nhìn người nha!!”. Bà bán hàng nói có mấy câu đã khiến bà Lục vui vẻ ra mặt, cầm lên một chiếc sơ mi nam, ngắm nghía. Người bán hàng bước lên phía trước: “Ai! Chị tinh mắt thật đó, chiếc áo này không bình thường đâu, chất vải rất tốt, đường kim mũi chỉ cũng tỉ mỉ, cẩn thận. Cô gái trẻ này cũng chọn một chiếc cho bạn trai đi.”

Diệp Hân Mạch miễn cưỡng mỉm cười gật đầu. Hai người cuối cùng cũng mua một chiếc áo sơ mi.

“Tiểu Mạch này! Cháu có phải cảm thấy chúng ta rất phiền phức không?” Ra khỏi cửa hàng, bà Lục nhẹ nhàng đón lấy chiếc túi trên tay cô, kéo tay Diệp Hân Mạch hỏi.

“Sao thế được ạ?” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu vẻ không hiểu.

“Cháu có vẻ như... không thích người nói nhiều?”. Bà Lục dò hỏi.

“Cháu cũng không biết.” Diệp Hân Mạch lắc đầu, dừng một chút, lập tức quay sang bà Lục, cười duyên đáp: “Người nói nhiều cũng rất ấm áp.”

Bà Lục nhìn cô vài lần, thấy cô vẫn đang cười, không hề giả tạo hay chán ghét, con người trong suốt sâu thẳm, phản chiếu sự chân thật.

Khẽ thở dài, bà Lục yên lặng trong chốc lát. Cô bé này, sợ là đã cô độc lâu lắm rồi, cho nên mới không tìm ra cách tiếp cận người khác. Thế này cũng thực khó, một cô gái nhỏ lại phải sống cô độc một mình hẳn là không dễ dàng.

Chờ đến khi bà Lục kéo Diệp Hân Mạch đi dạo khoảng hai giờ đồng hồ, Diệp Hân Mạch đã cười không nổi, thật khổ cái chân cô!! Quảng đường cô đi trong tối nay có khi bằng cả quãng đường cô đi hơn mười năm qua.

Cuối cùng, khi bà Lục cũng cảm thấy mệt mỏi cùng Diệp Hân Mạch xách túi lớn túi bé bắt xe về nhà.

Về đến nhà, hai cha con Lục Thủy Hân cũng sớm đã “nghiên cứu” xong cái bản vẽ gì đó, đang ngồi trong phòng khách “chém giết” trên bàn cờ.

Nhìn thấy bà Lục cùng Diệp Hân Mạch trở về, Lục Thủy Hân bận rộn đẩy bàn cờ, tiến lên xách giùm mấy túi đồ to tướng, đến bên Diệp Hân Mạch nói: “Về rồi sao?”

Hân Mạch khẽ gật đầu, thật sự không còn sức lực để nói chuyện, đến chỗ ghế sofa, vừa ngồi xuống, bà Lục liền thúc giục: “Tiểu Mạch đã mệt chưa? Mau đi tắm rửa rồi còn đi ngủ!!”

Lục Thủy Hân giờ phút này đối với phụ mẫu nhà mình đã không còn lời nào để nói. Trước tiên là thuận nước đẩy thuyền, đến nơi thích hợp thì lật úp thuyền luôn. Thật là phong cách quá đi. Xem Diệp Hân Mạch sắc mặt hiện lên mấy chữ “mệt muốn chết” do vận động quá sức, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt, không nói gì. Anh biết rõ cô gái này cho dù mệt thế nào cũng sẽ không nói ra miệng.

Đưa cô vào phòng, đưa luôn cả quần áo của bà Lục để cô thay ra, anh chỉ tay về phía phòng tắm: “Em đi tắm đi.”

“Uh.”

Lúc nhận quần áo từ tay anh, trong tích tắc hai người không hẹn mà cùng nghĩ về một ngày nào đó, hai người đơn độc ở cùng một chỗ. Cô khẽ run rẩy, cảm thấy ngón tay anh ta lướt qua lòng bàn tay mình như muốn nắm lấy, vội ôm quần áo chạy vào phòng tắm.

Tắm xong, Diệp Hân Mạch mở cửa, nhìn thấy Lục Thủy Hàn đang ngồi vẽ vẽ gì đó trên bàn, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu lại: “Tắm xong rồi sao. Đi ngủ sớm một chút đi!!”

“Umh” Diệp Hân Mạch khẽ nhú mồm.

Lục Thủy Hàn nhìn thấu cô đang lo lắng điều gì, cười nói: “Anh ngủ ở phòng khách, em cứ yên tâm ngủ đi”.

Diệp Hân Mạch thở dài một hơi, nhìn anh ta sắp xếp chăn mền, rụt rè bước tới: “Chỉ là...”

“Sao cơ?” Lục Thủy Hàn nghi ngờ xem cô, không phải mình đã tỏ ý sẽ không động đến cô, cô ấy còn suy nghĩ gì nữa đây?

“Không, không có gì.” Diệp Hân Mạch kinh hãi như con thỏ nhỏ, vèP một cái liền chui tọt vào trong chăn, Lục Thủy Hàn ngây người, kéo chăn đắp cho cô.

“VẬY anh ra ngoài đây.”

“Uh!”

Trên người Hân Mạch là áo ngủ của bà Lục, tuy rằng không rộng lắm nhưng mặc vào thì trước ngực hở một mảng lớn, khiến xương gai xanh cứ như có tay, theo sát Lục Thủy Hàn ngoắc ngoắc: tới bắt ta nha, tới bắt ta nha...

Lục Thủy Hàn trợn trắng mắt, xoay người đi ra, lúc đi tới cửa lại tiện tay tắt luôn đèn. Diệp Hân Mạch đột nhiên kêu lên: “Á.....”

“Sao thế?”

“Không, không sao...”

Cô nàng này sao thế nhỉ? Lục Thủy Hàn không hiểu, cũng lười chả thêm hiểu, đi luôn ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, lại thấy mẹ đang trợn mắt nhìn mình.

Anh thần nhiên bĩu môi, ngồi xuống cùng ông Lục tiếp tục đánh cờ. Bà Lục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lôi kéo ông Lục về phòng nghỉ ngơi, vứt lại một mình Lục Thủy Hàn ngồi ngẩn ngơ ngoài phòng khách.

Bình thường, lúc này ở nhà cũng chỉ có một mình anh, nhưng rõ ràng vừa mới đây hãy còn vài người, loáng một cái chỉ thừa mỗi mình mình, Lục Thủy Hàn ngây ngốc không khỏi suy nghĩ linh tinh. Cô ấy ngủ rồi sao? Hẳn là hôm nay dạo phố mệt muốn chết. Cô ấy sẽ quyết định sau hôm nay cô và anh không có bất cứ quan hệ gì sao?...

Những suy nghĩ này đột nhiên kéo tới khiến Lục Thủy Hàn trầm mặc, lòng nặng trĩu, khiến anh chợt dạ, hốt hoảng...Cảm giác trong lòng như lửa, mà chẳng hiểu vì sao.

Lục Thủy Hàn ra ban công, nhìn xa xa đèn đường rực rỡ, trong đầu lại nhớ về ngày hôm ấy, da thịt mềm mại, hơi thở yếu ớt và ... ngón tay cô rất nhỏ... Đáng chết, sao lại nhớ rõ vậy chứ? Lục Thủy Hàn hung hăng đập lên thành lan can, cắn chặt răng, từ từ đi đi lại lại.

Vào, hay là không vào?

Vào, hay là không vào?

Lục Thủy Hàn xoắn xuýt, không biết làm thế nào! Đầu óc hỗn loạn!! Vào thì sao nào?! Tuy biết cô không hề muốn phát sinh quan hệ với mình. Nhưng căn phòng đó là phòng anh mà!! Sao anh lại không thể vào?... Không được, không phải chính mình nói muốn ra phòng khách ngủ sao!! Nhưng ghế ngoài phòng khách cứng quá.... Không được, không được...

Lục Thủy Hàn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn đi đến cửa phòng. Giờ phút này, anh chỉ thiếu nước kiếm một bông hoa hồng tới, xé một cánh —— vào, xé một cánh nữa —— không vào. Nhắc chân đi hai bước, tay vừa mới đặt tới tay nắm cửa, lại đột ngột thu về, đột nhiên xoay người...

Hít vào mấy hơi, Lục Thủy Hàn, mày đang làm cái gì thế hả? Cô gái trong kia cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, mày sợ cái gì chứ? Muốn vào thì cứ vào đi. Việc gì phải st đo lăm chuyện thế. Còn không thì chỉ việc ngoan ngoãn ôm gối đi ngủ thôi!! Như vậy, rốt cuộc là vào hay không đây?

Lục Thủy Hàn nghĩ tới nghĩ lui, nghiêng rằng, không cưỡng lại được cảm dỗ, đẩy cửa phòng. Trong lúc bối rối anh không hề hay biết, sau lưng có hai đôi mắt đang nhòm ngó. (hehe, cháu là cháu thích hai bác tài đây.^^)

Phía sau cánh cửa, vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức anh có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, rón rén bước đến bên giường ...

Lục Thủy Hàn than thầm, ngồi lên mép giường, bàn tay run run chậm rãi mò mẫm trong không trung. Thực là khôi hài, mình không phải không có kinh nghiệm, tại sao đối với cô gái này lại không thể bình tĩnh? Ý, không đúng, người đâu rồi? Lục Thủy Hàn nhú nhú mày, bàn tay khua loạn vẫn không đụng đến người. Hay là cô biết anh sẽ vào nên trốn mất rồi?

Người trốn thì phải còn chặn chứ. Nhưng chặn cũng đi đâu hết rồi? Sao không thấy? Lục Thủy Hàn cảm thấy có gì là lạ, đưa tay bật đèn ngủ trên đầu giường, ánh đèn mờ ảo tỏa xuống giường soi rõ hình ảnh khiến anh đỡ dần.

Trên chiếc giường lớn của anh, chăn mền bị quăn lại một chỗ, hơn nữa có thể nhìn thấy ai đó rõ ràng đang run rẩy. Lục Thủy Hàn cúi dè, leo lên giường vỗ nhẹ: “Này, em sao thế?”

Người trong chăn vẫn đang run rẩy, Lục Thủy Hàn đành phải đưa tay kéo chăn, người bên trong cảm nhận được gió lạnh, càng run mạnh hơn. Anh liền phát hiện ra. Cô ấy hình như rất sợ lạnh

Không chút nghĩ ngợi, anh liền đem cả người cả chăn ôm lấy. Thấy người kia dần dần ổn định, anh chậm rãi đưa tay kéo chăn ra, liền thấy một khuôn mặt tái nhợt, lạnh ngắt đang nhăn nhó, chân tay cũng bắt đầu ngơ ngậy.

Lục Thủy Hàn thấy vừa bực mình vừa buồn cười: “Không phải bị đông lạnh thành như vậy chứ? Trời đâu có lạnh lắm đâu”. Chính là bởi vì không quá lạnh nên trong phòng không mở điều hòa.

“Tôi trời sinh thể chất âm hàn.” Cô tiếp tục co ro, gương mặt tái nhợt, môi cũng đã biến thành màu tím nhạt.

“Cho nên mới thường xuyên thức suốt đêm, ban ngày thì ngủ bù?”. Lục Thủy Hàn đầu óc chợt minh bạch, nhanh chóng đưa ra kết luận. Thấy cô chần chừ gật đầu, Lục Thủy Hàn thực hận không thể đem đầu óc cô bỏ ra xem có dây thần kinh nào khác thường hay không: “Em ngày nào cũng suốt đêm không ngủ, sức khỏe càng kém, khả năng chống lạnh cũng kém, chẳng lẽ em không hiểu sao?”

“Hiểu...” Ai đó thấp giọng trả lời.

“Vậy mà em còn dám thường xuyên thức đêm?”

“Tại vì... rất lạnh...”

Bộ dạng đáng thương khiến Lục Thủy Hàn tròng mắt, không nói nặng lời được nữa, đành phải tiếp tục ôm. Một lát sau, anh mới tiếp tục nói: “Em có phải còn sợ tối nữa không?”

“Phải...”

Hoá ra lúc trước cô cứ muốn nói gì đó rồi lại thôi là muốn giữ mình lại. Lục Thủy Hàn trong lòng đắc ý, mình rất cục cựa cũng có công dụng nha —— tuy rằng công dụng này so với ý định ban đầu của anh có điểm bất đồng: “Không saP, vì em đã giúp anh hôm nay, tối nay anh sẽ ngủ cùng em——”

Nằm trong lòng anh ai đó đột nhiên mở to hai mắt, có chút kinh ngạc, có chút sợ hãi, có chút vui mừng, lại có chút gì đó nhân nhượng...

“Không...”

Không chờ cô nói hết câu, Lục Thủy Hàn đã cởi áo khoác đem chăn mền xốc lên, chui vào: “Anh sẽ không động vào em”.

“Nhưng...” Diệp Hân Mạch há miệng thở dốc, nhưng cánh tay anh ta đã đặt dưới gáy mình, thân nhiệt cách một lớp áo mỏng manh truyền tới chợt khiến cô có cảm giác an toàn. Nghĩ ngợi một chút, vào hoàn cảnh này mình thực sự cần anh ta, mà anh ta cũng nói sẽ không động tới mình còn gì?

Ngoan ngoãn nằm thẳng, nhưng cảm giác ấm áp lại khiến Hân Mạch hận không thể dán chặt vào người anh ta. Đàn ông là lò sưởi tự nhiên vào mùa đông, cổ nhân chỉ được cái nói đúng.

Nữ thuần âm nam thuần dương, bình thường khi trời lạnh nam giới thường có thân nhiệt cao hơn nữ giới, cho nên Diệp Hân Mạch tự an ủi mình, cti anh ta là cái gối ôm là xong.

Lục Thủy Hàn nham hiểm, đem quần áo trên người cởi sạch sẽ —— chỉ để lại mỗi chiếc quần đùi, trong lòng rất muốn nhếch miệng cười, ai bảo chính mình không sợ lạnh, không sợ lạnh. Đưa tay tắt đèn đi, quay đầu, ôm chặt lấy khối băng mềm nhũn. Vẫn còn rất lạnh nha!

Một lần không cẩn thận, đụng phải chân cô, Lục Thủy Hàn không nói nên lời, lạnh y như đá vậy. Diệp Hân Mạch vốn không nghĩ vì đụng phải chân mình lại khiến anh ta khó chịu như vậy, liền rút chân lại: “Thực xin lỗi, chân tôi vẫn thường như vậy...”

“Vẫn thường như vậy?” Lục Thủy Hàn trong bóng đêm khẽ nhú mày.

“Đúng, một năm bốn mùa, vào mùa đông lại càng lạnh hơn.”

Lục Thủy Hàn thở dài một hơi, hoá ra tính tình lạnh nhạt là bởi vì thân thể thường xuyên bị lạnh a! Đưa chân do thám, đem chân cô kẹp giữa hai chân mình, cảm giác lạnh buốt lúc đầu còn chưa thích ứng, sau vài giây cũng thấy bình thường trở lại: “Bây giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Uh...” Diệp Hân Mạch cúi đầu uh một tiếng, đầu óc lại thanh tỉnh hết sức.

Trên chân truyền tới cảm giác ấm áp, cảm giác này mùa đông của hơn hai mươi năm qua chưa từng được hưởng thụ. Theo đó trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Người này, chẳng hề như cô tưởng tượng! Tuy rằng vẫn có chút lợi dụng thời cơ ...

Lục Thủy Hàn so với thường ngày có chút trầm mặc. Ôm mỹ nhân trong lòng, anh không thể không có ý nghĩ đen tối, nhưng không thể không kìm chế lại —— việc này hao phí của anh bao nhiêu tinh lực đó nha!!

Diệp Hân Mạch cho rằng anh ta không muốn nói chuyện, tự nhiên càng không chịu mở miệng. Thế nên hai người đều trầm mặc, chP rằng đối phương đã bắt đầu ngủ. Mà trên thực tế, Diệp Hân Mạch đem mặt giấu trước ngực anh, mở trừng mắt không hề buồn ngủ, còn trên đỉnh đầu cô là Lục Thủy Hàn trừng mắt hết nhìn trần nhà lại nhìn theo khe hở của rèm cửa mà ngăn người...

Trong bóng tối, chỉ có tiếng thở nhè nhẹ của một nam một nữ.

Bởi vì có Lục Thủy Hàn ủ ấm, Diệp Hân Mạch cũng không còn cảm thấy khó chịu, vì thế khẽ cựa quậy, bấp đầu vô tình lướt qua chỗ không nên lướt qua... “ Úi...!” Trong đầu lại tưởng tượng

“Của anh quá nhỏ!”

“Tôi mà nhỏ sao?”

“ Đúng vậy, quá nhỏ.”

...

Diệp Hân Mạch phục hồi tinh thần, cười khê. Sau đó cũng không dám tùy tiện đụng chạm lung tung. Chỉ tiếc là va chạm vừa rồi khiến ai đó liền có phản ứng. Bàn tay ấm áp không chịu đứng yên, bên eo Diệp Hân Mạch khẽ cử động.

Động đây một hồi lại chậm rãi luồn vào trong áo ngủ, vuốt ve da thịt mịn màng

“Anh nói sẽ không động vào tôi cơ mà!!”.Diệp Hân Mạch lạnh lùng lên tiếng.

Ai đó ngậy người, nhưng tay vẫn tiếp tục không ngừng, cười hì hì: “Đây là anh giúp em làm ấm lên.”

Diệp Hân Mạch trợn trắng mắt, bàn tay vươn xuống bắt lấy tay anh: “Không cần nữa, mau ngủ đi”.

Lục Thủy Hàn bĩu môi, được thôi! Ngủ thì ngủ. Bất quá, tay anh đang được tay cô chủ động nắm lấy ... Ai đó giống như con chuột trộm được trứng, cười gian vài phút, rốt cục chịu không nổi Chu công vậy gọi, quay đầu ngủ một giấc.

Sáng sớm tỉnh lại, Lục Thủy Hàn thấy bên cạnh không còn ai. Chính mình thế nào lại ngủ như heo thế chứ!! Tỉnh dậy sớm một chút là có thể thưởng thức cảnh cô ấy chủ động ôm ấp mình rồi! A a a, tham ngủ thực không phải thói quen tốt.

Rửa mặt xong xuôi, đi ra ngoài liền nghe thấy tiếng cô đang nói chuyện cùng bà Lục. Lục Thủy Hàn nhăn mũi, đi vào phòng bếp, quả nhiên, mẹ vẫn không gọi anh dậy ăn sáng như trước. Cũng may có cô nhớ để phần cho anh. Tùy tiện mang đồ ăn ra bàn, vừa lúc gặp phải Diệp Hân Mạch xoay người tiến vào.

Hai người ánh mắt giao nhau, Lục Thủy Hàn bận rộn nuốt trôi thức ăn, chào: “Chào, buổi sáng tốt lành.”

Diệp Hân Mạch khẽ gật đầu, xem như đáp lễ, sau đó ngồi trên ghế sofa xem tv. Ngoài ban công, bà Lục cất mấy thứ đồ này nọ rồi bước vào, thấy con trai mình đang nhìn chăm chăm con gái nhà người ta thì cốc đầu con trai một phát, mắng: “Thằng nhóc này, ngủ như heo ấy, vẫn còn biết đường dậy ăn sáng sao!!”

Lục Thủy Hàn lúng túng thu hồi ánh mắt, liếc qua mẹ mình một cái, nhanh chóng nhét cơm vào miệng, một bên nhai một bên cau có: “Mẹ...”

Được lắm, còn định mè nheo! Chỉ tiếc trong miệng đầy cơm khiến ngữ điệu làm nũng bay hết sạch. Bà Lục rùng mình, hận không thể đập cho thằng con này mấy phát. Nhưng vì nghĩ đến đứa con dâu tương lai, đành để cho nó ít mặt mũi, chỉ trừng mắt nhìn vài lần, liền trở lại phòng bếp, đi bận việc khác.

Diệp Hân Mạch nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lặng lẽ nở nụ cười. Lục Thủy Hàn trong mồm toàn là cơm ngồi xuống bên cạnh cô, vừa ăn vừa xem TV, trên màn hình là cảnh máu me đầm đìa, khiến anh không nuốt nổi cơm nữa. Đáng ghét, mình thế nào xem phim kinh dị còn có thể cười được chứ...

Lục Thủy Hàn cuối cùng vẫn đem miếng cơm nuốt xuống, nhưng không dám nhìn màn hình TV, chỉ có thể nhìn chăm chăm người bên cạnh.

“Nhìn đủ chưa vậy?” Giọng nói mang theo ý cười yểu ớt.

“Vẫn đang nhìn.” Lục Thủy Hàn hơi giật mình gật đầu, lập tức tỉnh ngộ, nhìn lên bị người khác phát hiện — anh cũng không phát hiện, một miếng cơm nhai năm phút đồng hồ còn không nuốt xuống, ai chẳng biết anh đang nhìn lên.

Không đợi Lục Thủy Hàn lúng túng xong, bà Lục lại xuất hiện ở cửa, trên tay cầm một đồng hồ. “Mẹ, ba đâu rồi?”

“Đến trường rồi, đợi lát nữa mới về.”

“Vậy sao!” Lục Thủy Hàn đáp lại một tiếng, nhanh chóng cúi đầu ăn cơm, không dám tiếp tục nhìn chăm chăm người bên cạnh.

Thời gian một ngày trôi qua nhanh như chớp mắt. Lúc chạng vạng tối, bà Lục rốt cục cũng không thể giữ hai người ở lại thêm một đêm. Hai người ban ngày còn phải làm việc, không tiện ở lại lâu. Bà Lục lưu luyến tiễn hai người ra cửa, nhìn theo ô tô đến tận khi khuất mắt sau góc đường.

Gió đêm vi vu ngoài cửa sổ.

Diệp Hân Mạch nhìn ra ngoài, khuôn mặt bình thản soi lên kính xe, im lặng không nói gì. Lục Thủy Hàn do dự một hồi, cuối cùng mới lên tiếng: “Hai ngày này, rất cảm ơn em.”

“Không cần khách khí.”

“Sau này...”. Nghĩ đến hôm đó Diệp Hân Mạch ra điều kiện, Lục Thủy Hàn trong lòng hết sức buồn bực, sớm biết thế này thì đã không đáp ứng, cái gì mà điều kiện chứ!! Chính mình lúc trước không phải cũng sợ dính vào cái cô Lily gì đó sao? Cứ nghĩ các cô cùng một dạng nên mới đáp ứng, ai mà biết, lần này đối phương lại khác người thế, làm anh trở tay không kịp.

“Cứ giống như trước đi!” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu, nhìn mông lung ngoài cửa sổ.

“Uh.” Lục Thủy Hàn rầu rĩ lên tiếng trả lời, xe chạy trên đường không khác gì ốc sên. Đường về không hiểu sao lại quá ngắn ngủi... Không lâu sau, đã về tới thành phố S.

“Này!!?”

“Gì vậy?”

“Đi xuống hóng gió đi!”

Diệp Hân Mạch nheo mắt, tự nhiên lại chạy trên cầu, không sợ trúng gió sao, anh ta lên cơn động kinh à? Nhưng cô cũng chẳng thèm tranh cãi với anh ta làm gì. Coi như nể mặt anh ta một lần cũng được. Vì thế cô liền gật đầu.

Nhìn Lục Thủy Hàn nhảy nhót ra khỏi xe, cô đành mở cửa xe, xuống theo. Vừa mới mở cửa xe, bước xuống, một luồng ánh sáng từ xa chiếu tới. Cô theo phản xạ giơ tay che mặt, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng động rất lớn, thân thể bị một vòng tay ấm áp ôn lấy kéo sang một bên. Rồi lại nghe thấy tiếng ai đó kêu lên đau đớn.

Hết chương 04

3. Chương 05-06

Chương 05: Lòng tham không đáy (p.1)

Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, nhìn theo chiếc xe máy vừa phóng qua, vỗ vỗ cánh tay ai đó.

“Anh rất nặng đấy, biết không hả.”

“Uhm...” Lục Thủy Hàn lui về phía sau hai bước, tay trái ôm lấy cánh tay phải, chợt có cảm giác nhầy nhụa, xoay sang hướng có ánh sáng thì thấy toàn là máu.

“Có thể lái xe được không?” Âm thanh vẫn vô cùng tỉnh táo, trấn tĩnh

Lục Thủy Hàn ngằm đảo mắt, cô ấy không thể giống mấy cô gái bình thường, sau khi xảy ra chuyện thì la hét, khóc lóc rồi ôm chặt lấy anh nói: “Anh không thể chết được, anh không thể chết được” sao —— khụ, tưởng tượng xa quá rồi. Lục Thủy Hàn quay về với hiện thực, khẽ cử động cánh tay, đau đến nhúu mày nhưng vẫn cứng miệng nói: “Không sao đâu”.

Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, xem anh ta ngoài miệng thì nói không sao nhưng biểu hiện lại rất khó chịu, cảm thấy mình cũng nên nói gì đó, bèn suy nghĩ cả nửa ngày rồi mới nói: “Nếu đã không sao... thì nên về sớm một chút để nghỉ ngơi đi!”

Cô gái này!! Mình bị thương, đã không an ủi thì thôi, lại còn đòi về sớm thế làm gì. Muốn chạy sao!! Lục Thủy Hàn bắt đầu thấy nản, không ngờ mình bị người ta ghét như vậy!!! Hừ, muốn đuổi anh đi sao, không dễ đâu nha. Nghĩ ngợi một lát, rồi khẽ đảo con ngươi, anh liền gật đầu: “Được.”

Nói xong liền xoay người, bước về phía cửa xe, đi được hai bước liền giả vờ bị tay áo cọ vào vết thương, nhăn nhó nhíu mày hít hà vẻ rất đau đớn.

Nhưng vẫn không được người ta để ý!!! Nhìn sang bên kia đã thấy cô nhanh chóng bước lên xe, căn bản là không thấy được màn trình diễn vừa rồi của anh. Lục Thủy Hàn trong lòng phát cáu!! Ngồi vào chỗ liền đưa cánh tay đau ra nói: “Anh không mở được khoá xe”. Tay đau không cử động được

“Ừ. Vậy phải làm thế nào??”

“Đưa tay đây cho anh.”

Bàn tay nhỏ bé trắng trẻo đưa tới khiến trong lòng anh mừng muốn chết: “Cầm tay anh vặn chìa khoá đi, dùng sức một chút!!”

Diệp Hân Mạch nhíu mày, vặn chìa khoá thì ai mà chả biết, việc gì phải cầm tay. Hơn nữa chẳng lẽ anh ta vươn tay lên như thế thì không đau hay sao? Đúng là cái đồ chỉ biết lợi dụng. Được rồi, bệnh nhân là to nhất, cô nhịn. Hướng về phía tay anh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay lớn, vặn chìa khoá xe.

Kế tiếp, Lục Thủy Hàn lại nói: “Gạt cần số đi!”

Được rồi! Gạt thì gạt. Diệp Hân Mạch không nói tiếng nào, cứ thế làm theo chỉ thị của anh ta, xe cuối cùng cũng bắt đầu chuyển động. Xong xuôi đầu đấy, cô lại tiếp tục mơ màng nhìn ra cửa sổ, không hề phát hiện cánh tay ai đó giờ đã lại linh hoạt như thường. Khoảng mười phút sau, xe dừng lại bên ngoài khu nhà cô ở.

“Được rồi, anh về đi.” Diệp Hân Mạch quay sang nói nhỏ

Anh ta lại làm như không nghe thấy, đặt tay lên cửa hỏi: “Nhà em ở khu nào???”

Hân Mạch lại nhíu mày, đang định nói không cần thì anh ta đã mở cửa, bước xuống xe: “Đưa Phạt phải đưa tới Tây Thiên thôi! Hôm nay em giúp anh nhiều như vậy, anh đưa em về cũng nên chu đáo một chút. Không phải sao??”

Tuy rằng trăm lần không tình nguyện nhưng xe đã chạy gần tới nơi, không thể để anh ta cửa chạy qua chạy lại giữa mấy khu nhà như thế được. Cân nhắc vài giây, Hân Mạch chỉ chỉ khu nhà trước mặt: “Là khu này.”

Lục Thủy Hàn mắt sáng lên, nhanh chóng giảm tốc độ, tìm chỗ đỗ xe.

“Cám ơn, anh về nhà nghỉ sớm đi!”. Vừa đưa tay mở cửa, cô vừa quay về phía anh khẽ gật đầu chào tạm biệt. Nhưng lúc quay đầu lại thấy ai đó cũng theo mình xuống xe. “Anh.....”

“Ôi!! Đau quá!!” Lục Thủy Hàn vội ôm cánh tay kêu la thảm thiết, cúi mặt xuống, thỉnh thoảng liếc mắt về phía cô gái nhỏ đứng gần đó.

“Ah...” Dù sao thì anh ta cũng vì mình mới bị thương, cô đành nhẹ giọng: “Hay là Đi khám bác sĩ nhé!”

Có quỷ mới đi khám bác sĩ! Lục Thủy Hàn lại giả bộ “Đau quá, đau quá đi mất...”

Diệp Hân Mạch khoé miệng giật giật, sao cô cứ thấy con người này không bình thường thế nhỉ? Hay là anh ta không bình thường thật.

“Anh không đi đâu!! Lái xe cũng không được nữa rồi!!” Lục Thủy Hàn ra vẻ rất nghiêm túc nói.

Diệp Hân Mạch khó xử gỡ gỡ tóc, mái tóc dài theo ngón tay bay toán loạn. Anh ta rốt cuộc là muốn thế nào đây???

“Tôi công anh đi khám bác sĩ được không?”

“...”

Này, cô suy nghĩ logic chút đi được không!! Cô công nổi tôi sao? Lục Thủy Hàn thản nhiên ôm cánh tay đau, vẻ mặt buồn rười rượi: “Vừa rồi lái xe khiến anh rất mệt, giờ tay đau lắm. Anh chỉ muốn nghỉ ngơi một chút thôi!”

“Vậy tôi ngồi đây với anh một lúc vậy.....”

Quả nhiên là không muốn cho anh biết nhà.

“Anh muốn lên nhà em nghỉ ngơi

“Á...” Diệp Hân Mạch giật mình hiểu ra, nhưng mà cô không muốn dây dưa với anh ta thêm nữa, để anh ta lên nhà không phải càng rắc rối sao?

“Nhà tôi sao.....?”

“Đau quá!! Đau quá đi...” Lục Thủy Hàn tiếp tục kêu rên.”Hôm nay thật xui xẻo! Thay người ta chịu đau, thế mà một ly nước cũng không muốn mời anh uống. Em thật là”

Diệp Hân Mạch tiếp tục gãi đầu, đột nhiên cảm thấy anh ta đúng là có điểm bất thường. Cứ như cáo ấy. Muốn lên nhà không phải lại định tranh thủ giờ trò đay chứ? Không được, nhất quyết không thể cho anh ta lên nhà..... Nhưng mà, anh ta vì mình nên mới bị thương, làm thế có quá đáng không??

“Anh chỉ muốn lên uống ly nước, nghỉ ngơi một chút rồi đi ngay.....” Ai đó giả vờ đáng thương năn nỉ

Im lặng.

“Anh cam đoan sẽ ngồi im, tuyệt đối không lại gần em, được không?”. Lại tiếp tục giả vờ đáng thương.

Vẫn im lặng

“Ôi...” Miệng mếu máo, ai đó bắt đầu giả vờ khóc.

“Điện thoại của anh đâu rồi!! Điện thoại đâu rồi... Phải gọi về ẹ mới được.....”

“...” Diệp Hân Mạch đau hết cả đầu: “Đành mặc kệ thôi...”

“Anh cam đoan.” Giơ bàn tay trái lên đảm bảo, tay phải ôm hờ trước bụng. Cầu trời cho cô đừng nhìn ra sơ hở gì nha. Nếu không thì công toi.

“Không được lại gần tôi”.

“Nhất định không lại gần, anh mà động vào em, em có thể gọi điện mách mẹ anh”. Ai đó rất thẳng thắn hứa, chuyện cười sao, mẹ anh lại chẳng mong ngày mong đêm cho anh làm thịt được cô “con dâu” tương lai này ấy chứ, mách gì mà mách...

“Nghỉ ngơi xong phải lập tức đi ngay.”

“Được được!!” Gật đầu như già tói.

“Vậy được rồi! Muốn tôi đỡ anh không?”

“Có!” Tất nhiên là muốn rồi.^^

Diệp Hân Mạch đỡ lấy cánh tay anh ta. Chỉ đỡ thôi mà, sao anh ta lại dồn hết cả sức nặng sang người cô thế này? Diệp Hân Mạch nghiêng răng nhưng vẫn không giẫy ra, chờ một lát là anh ta có thể đi lại bình thường rồi. Cô nhin a...

Sự thật chứng minh, lời nói đàn ông không đáng tin!

Ai đó cùng cô vào nhà xong liền không thèm để ý ánh mắt chém giết của chủ nhà, lượn lờ khắp nơi, cuối cùng leo lên giường cô, nằm xuống, lại còn tiện tay vớ lấy cuốn tiểu thuyết trên đầu giường ngắm nghía.

Diệp Hân Mạch tiếp tục nhin, pha trà đưa cho anh ta, sau đó mở máy tính, lên mạng kiểm tra kho hàng. Cuối cùng quay đầu nhìn lại đã thấy anh ta nằm trên giường cô ngủ rất là thư thái.

Cô mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, đã mười phút rồi, không phải nên đi rồi sao? Vì thế cô liền bò lên giường, vỗ vai: “Này...”

“Umh...” Ai đó xoay người, không thèm để ý.

Cô cắn chặt răng, dùng lực mạnh hơn, đập tiếp.”Này, mau dậy đi.”

“Không muốn... tránh ra đi ...”. Anh ta cất giọng ngái ngủ, hất tay cô ra. Ặc, tay phải hoạt động rất bình thường nha....

Diệp Hân Mạch mí mắt giật giật, có dự cảm bất thường. Xong rồi, sắp bầy rồi.

“Dậy mau!!”. Lần này cô không nhin nữa đâm thùm thụp, khiến anh ta thiếu điều nhảy dựng lên.

Thấy cô đang cau có nhìn mình, anh lại giả vờ mơ hồ, nhìn lại cô từ trên xuống dưới rồi lại nằm xuống — ngủ

“...” Gặp phải kẻ vô lại này khiến Diệp Hân Mạch buồn bực trừng mắt nhìn, tiếp tục kéo kéo cánh tay: “Anh phải đi về mà.”

“Umh... Mấy giờ rồi?”

“11 giờ rồi.”

“Còn sớm mà!”

“...” 11 giờ mà vẫn còn sớm á? Đầu anh có sỏi à?

“Lục Thủy Hàn!”

“Có anh!” Không tồi nha, vẫn còn nhớ tên anh. Ai đó khê hé mắt, nhìn cô tức đến xì khói, lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Anh rốt cuộc có chịu về hay không hả?”

“Không về.”

“...”

Diệp Hân Mạch hận không kiếm đầu ra lựu đạn, quăng chết anh ta luôn. “Anh nói mà không giữ lời...”

“Anh đang bị thương mà....” Để đạt được mục đích anh nhất quyết sẽ không từ một thủ đoạn nào.

Bị mấy lời ngang ngược làm cho nổi điên, cô tiếp tục nghiêng răng kéo tay anh ta: “Bị thương thì không thể về nhà sao?”. Tay vừa động vào vai anh ta liền bị bắt lấy.

“Á! Đau!” Muốn đuổi anh đi sao, còn khuya nhá!!

Đau mà anh còn có thể túm được tay tôi sao? Diệp Hân Mạch cảm thấy đỉnh đầu mình sắp bốc khói, không ngờ lại gặp một tên vô lại thế này: “Vậy anh muốn thế nào?”. (muốn nhiều thứ à nha.=)).

“Để anh ở lại đây một đêm đi.”

“Anh...” . Không thể nói nổi cái loại người này nữa, Diệp Hân Mạch nghiêng răng ken két, hồi lâu mới phát hiện bàn tay mình vẫn nằm trong tay anh ta, vội vàng thu về. Quên đi, mặc kệ anh ta, mình cũng phải nghỉ ngơi nữa.

Vì thế, Diệp Hân Mạch quay lại bên máy tính, mở trang word đang viết dở. Kẻ vô lại trên giường thấy cô đã đầu hàng thì vô cùng mừng rỡ, lăn lộn đến mấy vòng nhưng cũng biết điều không gây ra tiếng động, “an tĩnh” ngủ tiếp. Đêm qua cảm xúc dâng trào, ngủ chưa đủ nha. Mau ngủ, mau ngủ thôi.

Đúng rồi, cô từng nói ban đêm cô không ngủ được. Aiz, vấn đề nan giải đây, Lục Thủy Hàn lại bắt đầu lên tiếng.

“Này!”

“Cái gì?”. Diệp Hân Mạch đang sáng tác, vô thức đáp lời

“Em không ngủ sao?”

“Sáng mai rồi ngủ.”

Sáng mai mới ngủ sao, thế còn đêm nay thì làm thế nào đây! Lục Thủy Hàn trừng mắt nhìn, sau đó liền chạy lại chỗ máy tính, cướp lấy con chuột trong tay cô, lưu lại bản word rồi tắt đi, cả game cũng thoát ra luôn.

“Anh làm cái gì thế hả?” Diệp Hân Mạch nhất thời không phản ứng kịp, kêu lên

.

Anh ta tiếp tục thoát khỏi trò chơi, tắt máy, ngó nghiêng tìm ổ điện rồi thuận tay rút phích cắm ra luôn. Xong xuôi mới phỉ tay nói: “Em mau đi ngủ đi!!”

“Không ngủ.” Diệp Hân Mạch nghiêng răng.

“Không ngủ em sẽ rất xấu đó”.

“...” Xấu hay không thì liên quan gì đến anh? Thân thể lại bị ai đó kéo lên kéo về phía giường ngủ. “Tôi đã nói là tôi không ngủ”.

“Em cứ bật đèn anh không ngủ được. Ngày mai anh còn phải đi làm đó. Ngoan, mau ngủ đi, mai làm tiếp cũng được mà”.

“...” Anh biến về nhà anh mà ngủ!!

Khí lực chung quy là không chống lại được anh ta, Diệp Hân Mạch bị kéo đến bên giường.

“Chỉ là ngủ thôi, anh cam đoan không động vào em”.

Vừa rồi anh cũng cam đoan nghỉ một chút rồi về ngay còn gì!!

“Nếu anh động vào em, em cứ việc gọi 110[*], được chưa?”

Cảnh sát cũng quản việc này nữa sao? Diệp Hân Mạch hoài nghi nhìn anh

Thấy cô hoài nghi như vậy, Lục Thủy Hàn bận rộn gật đầu cam đoan: “Thật mà, anh chỉ cần nghỉ ngơi một đêm thôi——”, tạm thời với lâu dài trước sau lẫn lộn, sau này hãy tính đi, hehehehe.

[*] 110: cảnh sát (giống 113 nhà mình.^^)

Cuối cùng Diệp Hân Mạch vô cùng khó chịu và Lục Thủy Hàn vô cùng thoả mãn ngủ chung lần thứ hai. Buổi sáng, lúc Diệp Hân Mạch đang mơ mơ màng màng thì cảm giác có người đang lay mình: “Này, chìa khóa em để chỗ nào thế?”

“Tự tìm đi ...”. Thật là phiền phức, mới sáng sớm đã tìm chìa khóa làm gì, xoay người lại, tiếp tục đi ngủ. Hoàn hảo, tiếng nói đáng ghét kia không còn xuất hiện, ai đó rất khoái trá tiếp tục chơi cờ cùng Chu công.

Trong khi Diệp Hân Mạch tiểu thư của chúng ta ngủ không biết trời trăng gì thì Lục Thủy Hàn tinh thần vô cùng sảng khoái bước vào phòng làm việc, ngay lập tức có người tới thông báo: “Tổng biên Lục, Sam Thụ đại nhân tìm anh.”

Đại gia ta đang rất có hứng thú nha.

Sam Thụ? Tổng biên tập của Lôi Đình sao? Lục Thủy Hàn dừng cười, nghiêng đầu nghĩ ngợi, anh ta tìm mình có việc gì? Thấy người kia còn đang chờ anh đáp lời bèn nhân tiện nói: “Được, tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi”.

(Hàn ca cũng là tổng biên tập, nhưng anh ý làm ở mảng tiểu thuyết tình cảm, nhân viên toàn nữ. Còn đồng chí Sam Thụ kia chắc làm ở mảng tiểu thuyết phiêu lưu, hành động gì đó. Thế nên mới suốt ngày đòi bản thảo của bạn Mật Đại.^^)

Thật là kỳ quặc! Anh và người tên Sam Thụ này vốn chẳng có gì liên quan, anh ta có việc gì mà tìm gặp mình? Mặc dù trên danh nghĩa anh cũng là tổng biên tập mảng tiểu thuyết tình cảm, nhưng trên thực tế tầm ảnh hưởng có lẽ còn chưa bằng một phần mười hần ta. Vì cái gì chứ? Cũng bởi vì Sam Thụ là biên tập riêng của Mật Đại!! Mật Đại là ai? Là người hiện nay có số lượng fan đông nhất trong số các tác giả của Lôi Đình. Là tác giả có tác phẩm được yêu thích nhất năm vừa qua. Thêm vào đó, thân thể lại vô cùng bí ẩn khiến độc giả càng thêm hứng thú.

Lục Thủy Hàn nghĩ cả nửa ngày cũng không ra lý do đại biên tập Sam Thụ đại danh鼎鼎 lại có việc tìm anh. Thôi không nghĩ nữa, anh đem bản thảo đang loạn xạ trên bàn thu lại cho gọn, đi lên lầu tám.

Vừa mới quẹo vào thang ỗ của Sam Thụ đại nhân, ở phòng ngoài nhóm biên tập chính lại cầm như hén, gương mặt nhìn anh một cách kỳ lạ. Lục Thủy Hàn bất động thanh sắc đến gần phòng làm việc của tổng biên Sam Thụ, lúc nhìn qua cửa kính thì thấy một thân âu phục màu xám, biểu tình nghiêm túc – Sam Thụ trên tay cầm mảnh vỡ của cái ly bằng sứ, nói gì đó với cô gái đứng trước mặt, mà cô gái đó sau khi nghe xong thì kinh hoàng cúi đầu, khom lưng, mãi đến khi Sam Thụ cau mày khoát tay, cô gái đó liền vội vàng mang theo cây chổi chạy ra ngoài.

“Thật đáng thương a! Lại bị Sam Thụ đại nhân mắng rồi...”

“Này cô không thấy sao, cái ly đó là đồ quý của Sam Thụ đại nhân đó, một ngày lau ba lượt, tôi mỗi lần vào đều phải cẩn thận sợ đụng tới nó. Cô ấy nghĩ sao lại vô ý làm vỡ chứ ...”

“Có cần khoa trương như vậy không? Chỉ là một cái ly thôi mà.”

“Tòilghĩ rồi! Nhất định là của bạn gái Sam Thụ đại nhân tặng, nếu không sao lại coi nó như bảo bối thế chứ?”

Đến cửa phòng làm việc của Sam Thụ thì tiếng bàn tán mới thôi không lọt vào tai Lục Thủy Hàn. Anh đưa tay gõ cửa.

“Mời vào.”

“Sam Thụ, anh tìm tôi có việc gì không?” Lục Thủy Hàn bước vào, không nhiều lời, trên danh nghĩa chức vụ của anh và Sam Thụ ngang nhau, tuổi anh còn lớn hơn, chịu tội tận nơi tìm đã là nể mặt anh ta lắm rồi đấy.

“Uh! Tổng biên Lục, mời ngồi”. Sam Thụ đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nói rất khách khí. “Tổng biên Lục, tôi tìm anh là vì có một việc muốn báo cho anh...”

Thông báo? Ngữ khí này có vẻ bề trên quá nha. Lục Thủy Hàn âm thầm đè nén cảm giác bất mãn, trả lời: “Anh cứ nói.”

“Mật Đại quyết định chuyển sang viết tiểu thuyết tình cảm.” Sam Thụ —— Trần Tự Vĩnh vẫn không ngẩng đầu lên, ném ra tin động trời này rồi lại tiếp tục gõ bàn phím.

Ách! Mật Đại quyết định viết tiểu thuyết tình cảm.

Ý? Mật Đại quyết định viết tiểu thuyết tình cảm sao?

A!! Mật Đại quyết định viết tiểu thuyết tình cảm sao??

Lục Thủy Hàn ngây ngốc vài giây, cuối cùng cũng đem tin tức này tiêu hoá hết, sau đó bỗng đứng từ trên ghế nhảy dựng lên. Có khả năng này sao? Mật Đại viết tiểu thuyết tình cảm? Thời cơ của anh đến rồi nha!!!

“Anh nói thật hả?”. Lục Thủy Hàn tiến lên hai bước liền dừng lại, hỏi Trần Tự Vĩnh.

Trần Tự Vĩnh lần này rốt cục cũng chịu ngẩng đầu, đẩy đẩy kính. “Đây là quyết định của cô ấy.” Nói xong thấy Lục Thủy Hàn còn đứng ì ra đó bèn nhân tiện nói thêm: “Hôm nay gọi anh tới để báo tin này, cũng muốn anh có thời gian chuẩn bị. Biên tập của Mật Đại vẫn là tôi, tôi sẽ phụ trách phần bản thảo và hầu hết các vấn đề, về phần quảng cáo tuyên truyền và ảnh bìa phiên anh phụ trách.”

“OK, tôi biết phải làm thế nào.” Lục Thủy Hàn trong lòng thoáng kích động, Mật Đại tự nhiên lại muốn viết tiểu thuyết tình cảm a!!

“Vậy được rồi, tôi còn đang bận biên tập nốt phần kết cho tác phẩm trước của Mật Đại, những ngày tiếp theo, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Trần Tự Vĩnh lại tiếp tục cắm mặt vào màn hình máy tính.

Lục Thủy Hàn khẽ gật đầu: “Được, tôi về trước, cụ thể thế nào anh có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Đến lúc đó tôi sẽ cho người tới báo cho anh. Chủ yếu là sự kiện này quả thật nằm ngoài dự đoán mọi người, tôi nghĩ nên đích thân báo cho anh thì tốt hơn. Tôi có dự cảm, tác phẩm này của Mật Đại nhất định thu hút nhiều sự chú ý”.

Lục Thủy Hàn nháy nháy mắt, cáo từ rời đi. Về đến phòng làm việc, chuyện đầu tiên là triệu tập đám nhân viên lại, thông báo tin tức, khiến một đám người vốn đã sùng bái Mật Đại, nay càng điên cuồng hơn.

Sau khi yêu cầu mọi người tạm thời giữ bí mật, anh liền phân công công việc, đẩy nhanh tiến độ. Đám nhân viên nữ hí hửng rời đi, Lục Thủy Hàn trở lại phòng làm việc, cười không khép được miệng. Anh bây giờ thương trường, tình trường đều rất đắc ý – Tuy rằng chưa thể nói là hoàn hảo nhưng anh là người rất có tính kiên nhẫn, vì thế ai đó nên chờ tiếp chiêu đi!!

Ai đó trong lòng Lục Thủy Hàn vì ngủ rất ngon, đến tận hai giờ chiều mới thèm tỉnh dậy. Đi lại loayh quanh một lúc rồi lại lên mạng chơi game, đào khoáng vật. Tiện thể lướt qua thị trường xem thế nào.

Diệp Hân Mạch trước giờ luôn không thích giao dịch kiểu này, rất phức tạp và mất thời gian. Về phần cô hiện tại lướt lên đó chính là vì muốn tìm người.

Tìm ai không biết?

Diệp Hân Mạch dạo qua một vòng, không nhìn thấy người mình tìm, liền để đó, mở word ra sáng tác. Chờ đến khi cô quay lại game, kênh [thế giới] lại náo nhiệt.

Lần này, tất nhiên là chẳng liên quan gì tới Diệp Hân Mạch, nhưng cô nàng lại vô cùng có hứng thú. Có lẽ bởi vì nhân vật chính là [Nguyệt Sắc Mông Lung].

[thế giới] Luyện Thiên Tiểu Phong: Nguyệt Sắc Mông Lung, kẻ tiện nhân này chuyên đi trộm ID. Thật đáng chết mà!

[thế giới] Luyện Thiên Hoa Hoa: Thiên Đường bang nếu như là quân tử thì mau lên tiếng đi. Sao cứ im lặng thế, hay chính các người tiếp tay cho ả tiện nhân đó?

[thế giới] Luyện Thiên Sương Mù: Đúng là kẻ không biết xấu hổ, vô cùng không biết xấu hổ, mặt dày mày dạn dám làm chuyện xấu xa này.

Lại là trộm ID! Diệp Hân Mạch cảm rất thấy hứng thú, đẩy bàn phím sang một bên, khuỷu tay chống cằm, chăm chú theo dõi chiến sự trên kênh [thế giới].

[thế giới] Thiên Đường Ghé: Luyện thiên bang các người đừng ngậm máu phun người, không quản được người, lại ở đó mà bắt nạt con gái .

[thế giới] Luyện Thiên Bá Vương: Nguyệt Sắc Mông Lung, người quả nhiên là tiện nhân, một bên dụ dỗ người khác, dụ dỗ xong cứ nhiên còn dám ăn trộm ID, chút tiền còm đó có đủ cho người mua mũ không? Có muốn đại gia ta ném cho vài đồng không?

[thế giới] Thiên Đường Xấu Xa: Luyện Thiên bang là đồ rác rưởi, người của chúng ta nói việc đó không liên quan đến nàng, các người ở đây làm loạn cái gì nào.

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: oa oa, thật là náo nhiệt nha! Việc gì, việc gì vậy, nói ta nghe chút coi?

[thế giới] Luyện Thiên Hoa Hoa: Thiên đường bang, các người xem, nữ nhân của bang chủ các người dụ dỗ bang chủ của chúng ta, dụ dỗ không thành lại nói bang chủ chúng ta đùa bỡn nàng ta, ượn tài khoản chơi đùa xem như đèn bù. Bang chủ của chúng ta lỡ tai có vấn đề nên mới đáp ứng, kết quả thế nào? Nàng ta cứ nhiên thừa dịp tết Nguyên Đán bang chủ chúng ta đi du lịch, đem tài khoản của hắn lấy sạch không còn thứ gì!

[thế giới] Thiên đường Ghé: các người đầu óc bị nước vào hả? Hắn ta cho bao nhiêu nữ nhân biết số tài khoản? Các người biết rõ sao? Ánh trăng hai ngày nay đều cùng chúng ta đánh BOSS, lấy đâu ra thời gian đi trộm ID của bang chủ nhà các người chứ?

Aha? Lại dùng chiêu cũ sao? Diệp Hân Mạch khẽ gật đầu, xem ra, [cười lừa tìm tức phụ] không phải người duy nhất bị hại nha!

[thế giới] Luyện Thiên Sương Mù: không thèm nói chuyện cùng mấy kẻ ngu ngốc các người, Thiên Đường bang, các người tốt nhất là đem Nguyệt Sắc Mông Lung giao ra đây, bằng không đại gia ta không khách khí nữa đâu!

[thế giới] Thiên Đường Đêm Tối: ô, tính sao đây, bang chiến thì là thế nào đây?

[thế giới] Luyện Thiên Tiểu Phong: được thôi! Đây là các người nói, bang chiến thì bang chiến! Thiên vũ, hạ chiến thư đi!

[thế giới] Luyện Thiên Bá Vương: lão đại đã hạ chiến thư!

[thế giới] Luyện Thiên Hoa Hoa: lão đại hạ chiến thư!

Hay nha! Có bang chiến sao?! Diệp Hân Mạch chớp mắt, nếu như hai bang này đánh nhau, như vậy mình không phải vừa lúc có thể đọc nước béo cò?...

[thế giới] Tiểu Cuồng Cuồng: Luyện Thiên bang các người kiểm chế nha, Thiên Đường bang đêm qua vừa mới thăng cấp bang phái, đánh bọn họ rất khó.

[thế giới] Đại Gia Thượng Hải: kệ họ thôi! Chúng ta xem náo nhiệt nào!

[thế giới] Hiểu Hiểu Hiểu Hiểu: Luyện Thiên bang, nói thật các người đánh không lại chúng ta, ta khuyên người tốt nhất vẫn là đừng tới kéo lại bề mặt.

Diệp Hân Mạch vỗ trán, cô nàng này hình như đập mạch mất rồi. Câu này không phải rõ ràng là khiêu chiến sao?

[thế giới] Luyện Thiên Tiểu Phong: chuyện cười, Luyện Thiên bang xuất thân thế nào? Đánh không lại các người sao?

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: Luyện Thiên bang xuất thân thế nào? Hảo hảo hiếu kỳ nha.

[thế giới] Luyện Thiên Hoa Hoa: Luyện Thiên bang ngày trước là chiến đội B.W, Thiên Đường bang, các người mạnh miệng quá rồi đấy.

[thế giới] Ngạo Thế Anh Hùng: [icon hoảng sợ]

[thế giới] Đốt Hương: thật sao, mọi người chính là chiến đội quán quân về kỹ thuật sao. Không đùa đó chứ?

[thế giới] Cô Em Tử Lật: cái gì mà chiến đội quán quân về kỹ thuật vậy?

[thế giới] Đốt Hương: là hội công ty phát hàng tổ chức thi đấu, lúc ấy B.W là chiến đội đột nhiên xuất hiện, nhưng nghe nói thi đấu xong liền giải tán.

[thế giới] Thiên đường Đêm Tối: ôi, chúng ta sợ chết mất! Ai biết là thật hay giả, lại còn chiến đội quán quân, có mà là cướp thì có!

[thế giới] Luyện Thiên Tiểu Phong: nếu không phải Thiên Vũ mê muội cuốn sách Toái Thiên Tinh, chúng ta cũng chẳng thêm tới đây làm gì!

Thấy câu này, Diệp Hân Mạch bối rối một chút, hoá ra mình chính là đầu sỏ.

[thế giới] Xuân Sắc Thản Nhiên: mấy vị đại gia bớt tranh cãi đi! Nguyệt Sắc bây giờ không có ở đây, nàng cùng chúng ta thắng cấp suốt đêm nên bị cấm, đã đi bệnh viện rồi, các người dù mắng thế nào cũng không giải quyết được vấn đề đâu!

Xuân Sắc Thản Nhiên nói một câu khiến Diệp Hân Mạch xấu hổ sờ sờ cái mũi, hai bang phái náo loạn cả nửa ngày, đương sự lại không có mặt. Có điều lần này Nguyệt Sắc Mông Lung lại có chứng cứ ngoại phạm, chẳng lẽ đúng là bị oan hay sao?

[thế giới] Luyện Thiên Tinh Quang: ai nói chúng ta là bang trộm cướp? Đứng ra đây.

[thế giới] Luyện Thiên Bá Vương: người mới là trộm cướp, cả nhà người là trộm cướp. Lão đại, Thiên đường bang chúng ta quyết định đi thôi!!

Rất hay, bang chiến xem ra là khó tránh khỏi a! Diệp Hân Mạch hí mắt, mấy người này rảnh rồi quá, cứ phải làm âm mưu lên mới hay.

[thế giới] Thiên đường Tiểu Quang: vậy thì mau hạ chiến thư đi!

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: oa oa, lão công mau tới xem, có bang chủ ra mặt kìa!

[thế giới] Ma Sứ Đầu Bạc: lão bà, đây là cái loại thùng rỗng bang chủ, không cần để ý làm gì! Không có [cười lừa] Đại thần, Thiên đường bang không đủ năng lực so sánh đâu.

[thế giới] Bạch Phát Ma Nữ: khó nói lắm! Game này cũng không dựa nhiều vào kỹ thuật, Luyện Thiên bang không phải cũng không xuất sắc lắm sao?

[hệ thống] Luyện Thiên bang mời Thiên Đường bang tham gia bang chiến.

[hệ thống] Thiên Đường bang chấp nhận lời mời của Luyến Thiên. Bang chiến chính thức bắt đầu vào 19:00 ngày mai. Thịnh chư vị có mặt trong khoảng từ 18:30 đến 18:59.

Đã hạ chiến thư rồi, vị bang chủ không lộ diện của Luyến Thiên bang này lá gan thực không nhỏ, không nắm chắc phần thắng mà hấn cũng dám đánh.

[thể giới] Ngạo Thế Cuồng Gia: Ngạo Thế giúp quan sát nha.

[thể giới] Trung A: phốc, không phải khiêu chiến sao? Lại tưởng là 3P.

[thể giới] 3P Rất Tiêu Hồn: kêu ta làm gì?

[thể giới] Trung A:...

Kênh [thể giới] lập tức náo loạn cả lên, Diệp Hân Mạch cảm thấy xem còn chưa đã mắt, liền cúi đầu, dụi dụi mắt rồi lại ngẩng lên nhìn màn hình, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng động cửa. Chẳng lẽ là con chuột?

Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, ngần ngừ một lúc liền quyết định kệ, không buồn đứng dậy xem xét, tiếp tục xem trò vui —— ai ngờ, cửa sắt loảng xoảng một tiếng, bị đá văng...

Không thể nào? Chẳng lẽ là trộm? Diệp Hân Mạch trừng mắt, đang suy nghĩ có nên ra xem thể nào hay không.

“Hân Mạch, em không khoá cửa sao”. Tiếng nói trầm ấm truyền đến bên tai Diệp Hân Mạch khiến cô có cảm giác mình đang bị ảo giác.

Sao tự nhiên lại có tiếng của đàn ông ở đây? Mà kinh khủng hơn là tiếng nói này nghe sao mà quen thể? Anh ta tại sao lại tới nữa? Lại còn cứ thể tự tiện vào nhà nữa chứ?... Chờ Diệp Hân Mạch dẹp hết đồng câu hỏi trong đầu thì đã thấy ai đó xách túi lớn túi nhỏ cùng một đồng đồ đặc xuất hiện tại cửa phòng ngủ. Nhìn thấy cô đang hai tay ôm gối ngồi ngẩn người, anh liền nhú mồm: “Đang nghĩ cái gì mà ngây người ra thế?”

“Không có gì”. Diệp Hân Mạch theo phản xạ trả lời một câu, lập tức cảm thấy không thỏa đáng, cũng nhú mồm hỏi lại: “Sao anh lại tới nữa?”

“Tại sao anh không thể tới đây?”. Ai đó đem túi lớn túi nhỏ quăng trên giường, sau đó đi ra cửa, lạch cạch đóng cửa sắt.

Ở trên giường, quai túi xách tựa như cảm ứng được chấn động, ngã xuống, lộ ra một đồng áo sơ mi cộng thêm một đồng nệm màu sáu sắc — là underwear nam giới. Diệp Hân Mạch nhất thời đỏ hết cả mặt. Ngày này, tự nhiên anh đem underwear đóng gói mang tới đây làm gì?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Diệp Hân Mạch nghĩ đến một khả năng có thể xảy ra, anh ta định ở đây luôn sao?!!!

Ai đó hồn nhiên không thèm để ý đến vẻ mặt kinh khủng của chủ nhà, rất là tự nhiên trở lại phòng ngủ, đem máy tính để ở đầu giường, quần áo cứ để nguyên trong túi, ném vào một ngăn còn trống trong tủ quần áo, bàn chải đánh răng và dao cạo râu tạm thời cứ để qua một bên đã...

“Anh, anh ... đang làm gì thế hả?”. Diệp Hân Mạch cảm thấy khả năng ngôn ngữ của mình tạm thời xuất hiện chướng ngại.

“Cái gì là cái gì?” Ai đó sống chết giả ngu.

“Cái này đó...” Diệp Hân Mạch nuốt nước bọt, tiếp thêm cho bản thân tí sức mạnh để đối phó với cái tên mặt dày ngang Vạn Lý trường thành này.

“Mấy thứ này sao? Là của anh!” Ai đó tiếp tục giả vờ ngây thơ.

Lại còn giả điên, ai chẳng biết đây là đồ của anh ta, dao cạo râu với quần áo nam giới cô dùng được sao!! Diệp Hân Mạch rốt cục bình tĩnh lại, phẩy tay đứng dậy chuẩn bị cùng anh ta giằng co, nhưng vừa chạm chân xuống sàn liền vội vàng nhảy ngược trở lại ghế, mặt mày nhăn nhó —— cô quên không đi dép, sàn nhà lạnh quá...

Lục Thủy Hàn bắt gặp bộ dạng đáng thương ấy thì vừa bực mình vừa buồn cười bèn buông mấy thứ đang cầm trong tay, đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, đưa tay bắt bàn chân trần. Bàn chân co rúm lại một chút, bàn tay ấm áp không ngừng chà xát, rốt cục bàn chân cô cũng bắt đầu ấm lên. “Xem em lạnh thế này.”

Diệp Hân Mạch há miệng thở dốc, chặt vật lắm mới có thể ngồi cho thẳng thân, quay qua hỏi thẳng: “Anh đem mấy thứ này tới đây làm gì?”

“Tới phục vụ bà xã chứ còn gì nữa!”. Ai đó nói như thế đó là sự thật hiển nhiên.

Diệp Hân Mạch hung hăng nghiêng răng.”Ai là bà xã của anh?”

“Đây này, đây chẳng phải là em sao?”. Lục Thủy Hàn một tay cố chấp giữ lấy chân cô, một tay chỉ lên màn hình, phía trên đầu nhân vật nữ tóc xanh là một hàng chữ “Nương tử của [Cười lừa tình tức phụ]”

Diệp Hân Mạch trong lòng thầm nguyên rửa công ty phát hành game, bọn họ sao không thiết kế mấy cái danh tự để che dấu chứ?

“Đây chỉ là trò chơi thôi.”

“Ah...”Lục Thủy Hàn ra vẻ đã hiểu, gật gật đầu, sau đó đem cô chân đẩy xuống dưới đùi. Đứng dậy, tiếp tục sắp xếp đồ đạc. “Nhưng mà, với anh trò chơi cũng giống như đời thực thôi!”

Nghe không hiểu, lại càng không muốn nghe. Diệp Hân Mạch cự tuyệt suy nghĩ, cái gì mà trò chơi cũng như đời thực, nhầm nhé.

“Tôi không muốn dây dưa với anh, mời anh ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi có thể dùng tội danh xâm nhập gia cư bắt hợp pháp để kiện anh đó ...”

Còn chưa nói xong, ai đó liền xoay người lại, nhìn cô chớp mắt vài cái, mếu máo nói: “Bà xã, em không muốn sống cùng anh....”

“...”. Diệp Hân Mạch nghiêng răng đến nổi trên trán nổi cả gân xanh: “Tôi không nói đùa đâu.”

“Anh cũng không nói giỡn mà!”. Ai đó tiếp tục quệt mếu máo.

“Vậy thì anh mau về nhà đi!”. Bỏ căn phòng lớn tiện nghi để chạy tới cái ổ nhỏ xíu của cô để tự làm khổ mình sao?

“Không về”. Ai đó lắc đầu quầy quậy.

Không thềm tổn hơi thừa lời nữa. “Vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

Giả vờ đáng thương không hiệu quả, Lục Thủy Hà nhún vai nói: “Báo đi! Em nghĩ người ta quản cả việc vợ chồng trẻ cãi lộn sao? Lại nói, anh đẹp trai phong độ thế này, có chỗ nào giống kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp chứ, chỉ cần anh nói chúng ta đang cãi nhau, em vì tức giận mới nói như vậy là xong rồi ... Dù sao, anh còn cầm chìa khóa nhà em, không lo. Nhưng thật ra, báo cảnh sát sẽ làm kinh động đến mẹ anh đó...”

“...”. Diệp Hân Mạch lần này nghiêng đến mồn cả răng, cái tên này đúng là da mặt không phải dày bình thường. Càng cay cú hơn là anh ta lại dám lấy bà Lục ra làm chỗ dựa. Hơn mười năm rồi cô mới gặp được một trưởng bối thực lòng quan tâm đến mình như vậy, thật không nhẫn tâm khiến bà thất vọng chặt vật. Nhưng vì thế mà phải nhắm mắt làm ngơ việc tên gia hỏa này ngang nhiên ăn ở trong nhà mình sao? Không thể được nha! Vì cái gì phải cho anh ta ăn chung mì tôm với cô chứ?

“Anh cầm chìa khóa nhà tôi lúc nào thế?”. Nghĩ ngợi một lúc, Diệp Hân Mạch quyết định trước tiên phải thu hồi chìa khóa đã rồi nói gì thì nói.

“Từ buổi sáng hôm nay!”. Thấy sắc mặt cô có vẻ không xuôi theo mình, ai đó nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Này, sáng nay chính em bảo anh tự đi tìm, không liên quan đến anh nha!”

Diệp Hân Mạch trừng mắt, nghĩ sáng nay lúc đang ngon giấc lại có người lay tỉnh sau đó mơ hồ nghe thấy người đó hỏi gì đó, nhất thời tức xì khói. Nói cái gì mà tôi bảo anh tự đi tìm? Anh không hỏi tôi thì tôi có thể nói tự anh đi tìm sao? Cô liền duỗi bàn tay trắng nõn ra: “Đưa đây cho tôi.”

“Á!”.Lục Thủy Hàn bận rộn lấy chìa khóa ra đặt vào lòng bàn tay Hàn Mạch: “Trả lại em nè, ha ha ...”.

Thấy anh ta mau mắn như vậy, Diệp Hàn Mạch chợt ngây người, lập tức sáng tỏ: “Anh dám đánh một chùm chìa khoá khác sao?!!”

“Tất nhiên! Đề phòng bị em đòi lại, lúc ấy thì anh biết làm thế nào”. Ai đó rất hồn nhiên gật đầu, tự tiện đem đồ đạc đi vào toilet. Sau một hồi lục cục trong đó, anh mới kéo cao tay áo sơ mi đi về phía cửa.

Diệp Hàn Mạch phần hân trường mắt nhìn cánh tay anh, anh ta không cảm thấy lạnh sao? Không đúng, hiện tại không cần phải quan tâm vấn đề này. “Dem cả chùm chìa khoá đó trả cho tôi.”

“Ấy dè?”. Ai đó kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, thấy cô vô cùng kiên trì, đành vừa than thở vừa lấy ra một chùm chìa khoá khác. “Không sao, anh vẫn còn vài cái nữa...”

“...”. Ở đâu ra cái loại người vô lại thế này chứ? Diệp Hàn Mạch quả thật đã bội phục sát đất. Đương cầm chìa khoá định đặt lên tay cô, ai đó chợt nghiêng đầu, chớp chớp mắt: “Còn muốn lấy lại nữa không?”

Còn muốn sao? Diệp Hàn Mạch nghiêng rằng, đem chìa khoá trong tay ném thẳng về phía Lục Thủy Hàn, thấy anh luống cuống tay chân đỡ lấy, cô liền nhảy xuống ghế, đẩy “khách quý” ra khỏi cửa phòng ngủ, sau đó lại nghe “Rầm” một tiếng.

Dù anh ta trong tay đã có chìa khoá, nhưng cô vẫn vội vàng đem cửa khoá trái lại, lúc này mới an tâm đưa lưng về phía cửa chậm rãi trượt xuống. Mông vừa chạm đất, cô liền bị cảm giác lạnh lẽo dọa cho nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy về phía cái ghế, kéo lấy áo len đan quần vào chân.

Xong xuôi, Diệp Hàn Mạch nghi ngờ nhìn về phía cửa. Anh chàng này cứ nhiên lại không hề có phản ứng?

Anh cứ nhiên không có phản ứng?

Bởi vì anh lúc này đang ở bên ban công ngắm phong cảnh!! Thật tốt, vị trí rất chuẩn, rất gần chỗ làm của anh, về sau có thể ngủ nhiều một chút rồi. Phương hướng cũng không tồi, đứng trên này có thể ngắm nhìn toàn cảnh thành phố S trắng lè lúc về đêm, đi mua đồ cũng rất tiện nữa; phong thủy cũng không tệ...

Lục Thủy Hàn không ngừng gật đầu, đối với căn nhà mới này vô cùng vừa lòng. Hừ hừ, đuổi anh đi sao? Không có cửa đâu!!

Sau một hồi thưởng thức, bụng liền có cảm giác điểm đói, vì thế anh tiến vào phòng bếp. Mở tủ lạnh, lập tức run rẩy khóe miệng. Có lầm hay không? Trong tủ lạnh sao lại toàn mì tôm thế này? Anh thật muốn đập cho cô nàng này một trận, ăn thế này sao mà không gầy chứ!!

“Hàn Mạch!!”. Nghĩ vậy liền kêu toáng lên.

Diệp Hàn Mạch nhìn cửa ngẩn người, nên giải quyết phiền toái này thế nào đây? Đột nhiên lại nghe thấy anh ta gọi mình, liếc mắt một cái, không buồn lên tiếng.

“Tối nay em muốn ăn gì?”. Vốn muốn nói cô vài câu, nhưng nghĩ mình bây giờ ăn nhờ ở đậu nhà người ta, vì thế lời nói ra đến cửa miệng đành phải nuốt vào.

Vốn không cảm thấy đói nhưng vừa nghe anh ta hỏi mình muốn ăn gì, bụng cô lập tức kêu ọt ọt. Hàn Mạch nhăn mặt nhăn mũi xoa bụng, lại không nghĩ vừa ra cửa đã thấy tên gia hỏa đang cầm cốc của mình uống nước —— kỳ cục thế nhỉ, nước lọc không phải đã bị cô uống hết rồi sao....

“Giờ anh đi mua đồ ăn, em có muốn đi cùng hay không?”. Anh ta đột nhiên lên tiếng khiến Hàn Mạch lại bực hết cả mình, nhanh chóng giật lấy cái cốc, đem cất kỹ, rồi lại đóng sập cửa.

“Tôi không đi.”

“Không đi thì không được ăn đâu!”

“Tôi ăn mì tôm”

“Anh ném hết đi rồi”

“...”. Diệp Hàn Mạch hận ánh mắt không phải đao kiếm có thể trừng mắt khiến anh ta thủng lỗ luôn. “Sao anh dám đụng đến mì tôm của tôi?”

“Ăn nhiều sẽ bị ung thư đó, em còn trẻ như vậy, muốn chết sớm làm gì?”

“...”. Chết sớm hay chết muộn cũng không liên quan đến anh. Diệp Hân Mạch hung hăng nguyên rửa một phen, hồn nhiên không nhận ra, đối tượng bị nguyên rửa lại chính là mình.

“Được rồi, nghe lời đi, không nên cáu kỉnh, chúng ta đi mua đồ ăn. Anh sẽ làm mấy món mà em thích ăn, thế nào?”. Ngoài cửa tiếng nói trầm thấp đang cực lực dụ dỗ.

“Không cần”. Diệp Hân Mạch ương ngạnh trả lời.

“Được, anh đi một mình! Không cần mua phần của em đâu nhỉ?”. Ta uy hiếp nha!! Uy hiếp quả hồng mềm trong phòng kia nha!!

Diệp Hân Mạch lại cắn răng, nhưng nghĩ đến lương thực chính của mình là mì tôm đã bị ném hết vào sọt rác, bây giờ không cần thận là bị nhịn đói đến mai luôn. Nghĩ đi nghĩ lại, cô mới bất đắc dĩ nói: “Bên ngoài rất lạnh”.

“Cũng là tại em đó! Em không chịu ra ngoài vận động, tất nhiên là sợ lạnh rồi!”

Ý? Có chuyển biến, anh tiếp tục nỗ lực. “Ra đây đi! Em muốn ăn gì?”

Bên trong phòng trầm mặc.

Lục Thủy Hàn buồn bực ngăn người, cô nàng này dầu muối đều không vào a!! Tốt xấu gì cũng nên trả lời chứ! Cứ thế này thì không tốt nha..... Đang buồn bực, cửa phòng ngủ lại nhẹ nhàng mở, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra, hít hít cái mũi: “Tôi có thể ăn sườn xào chua ngọt không?”

Lục Thủy Hàn vui quá là vui!! Cá mắc câu rồi nha. “Đương nhiên có thể, em còn muốn gì nữa nào?”

“Còn muốn gì nữa a?” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nghĩ: “Tôi còn muốn... khoai tây chiên nữa...”

Lục Thủy Hàn thấy cô bày ra vẻ mặt “anh có làm được không đó”, trong lòng vui lật trời. Cô gái này quả là dễ thương! Nhưng ngoài mặt, anh tiếp tục ra vẻ chừng chạc đang hoang gặt đầu: “Được, em mau thay đồ rồi chúng ta xuất phát?”

“Có thể nhanh lên không, tôi thật sự rất đói.” Bụng lại kêu ọt ọt khiến cô không thể suy nghĩ.

“Vậy em còn không mau đi thay quần áo!!” Lục Thủy Hàn gầm nhẹ, cô bé này thật là không biết cách yêu quý bản thân mình sao? Bụng đói tới mức ấy mà còn ở đây kì kèo.

Tựa hồ là bị dọa, Diệp Hân Mạch rụt cổ. Không phải là ăn cơm thôi sao! Nơi này vẫn là nhà của mình mà, anh ta có tư cách gì mắng cô chứ?

“Lớn tiếng như vậy làm gì?”

Lục Thủy Hàn không bắt lời, lại trợn mắt, cũng lười trình bày, duỗi tay đẩy cửa ra, thuận tay túm lấy cô, rồi vào tìm tất, ấn cô ngồi lên giường, cái gì cũng không nói bắt lấy mắt cá chân muốn đem tất đi vào cho cô.

“Đau quá!!”. Diệp Hân Mạch khẽ đỏ mặt, nhanh chóng đẩy tay anh ta ra, giật lấy tất, một bên lăm bắm một bên tự mình xỏ tất. Lục Thủy Hàn cũng không miễn cưỡng, nhìn lại bản thân một lần, sau đó cầm mấy thứ cần thiết, lại từ trong tủ treo quần áo ném ra áo khoác len, thấy cô đã mặc đủ ấm mới nắm lấy tay cô, đi ra ngoài.

Thay giày xong, Lục Thủy Hàn cầm lấy cô từ từ kéo về phía cầu thang bộ.

“Này, sao không dùng thang máy.”

“Em xem em như thế này, không vận động thì xong luôn”. Anh cương quyết không để ý đến thái độ của cô, cứ thế kéo đi. Diệp Hân Mạch về mặt đau khổ cùng anh ta đi xuống. Đi cầu thang bộ hết mười một tầng, không phải muốn lấy mạng cô đấy chứ. Xuống đến nơi cô thở không ra hơi đến bên cạnh chiếc xe, chẳng thêm để ý hình tượng một tay chống vào cửa xe, thở hổn hển. Chờ thở xong mới lên xe, chợt ai đó đưa ột quả táo, cô liền vui sướng ngậm ngất há miệng gặm luôn.

Thật không dễ dàng mới mua đủ nguyên liệu cùng vài vật dụng còn thiếu, Diệp Hân Mạch lại bị hương vị đồ ăn thử quyền rũ khiến chân bước loạn xạ, Lục Thủy Hàn phải ra sức kéo, mới đem được cô về nhà.

“Đồ ăn thử chỉ có ít thôi mà.”

“Rất thơm đó!” . Bộ dạng này của Diệp Hân Mạch chính là mấy trăm năm không nếm qua thịt vị.

Lục Thủy Hàn liếc cô một cái, rõ ràng tại nhà anh nàng ăn được không ít, thế nào vừa về đến nhà mình lại ăn như mèo?

Về đến nhà, cô nhanh chóng chui vào phòng ngủ, còn Lục Thủy Hàn lại trực tiếp đi xuống bếp, sau khi làm xong mới kêu cô ra ăn cơm. Oa nhân tài nha, mùi thức ăn thơm phức khiến cô chảy nước miếng. Lục Thủy Hàn quả nhiên khả năng nấu nướng không tồi. Chỉ ít, so với cô thì tốt hơn, Diệp Hân Mạch ngẫm đánh giá. Sau khi ăn xong, lo nghĩ đến ai đó thực hiện hành vi tu hú chiếm tổ, cô bèn ném chén đĩa trở về phòng, khoá trái cửa.

Lục Thủy Hàn trợn trắng mắt, còn nghĩ cơm nước xong sẽ cùng cô tiếp tục thương lượng! Rửa xong bát đĩa, Lục Thủy Hàn vô cùng buồn chán ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, phòng khách lại không có TV, nhàm chán muốn chết luôn, anh ngồi đó mơ tưởng làm nốt chuyện còn dang dở lần trước hẳn. Ấy, khuya hôm nay tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện đó, chính mình mang đồ đạc tới đây, đã khiến cô tức giận, hiện tại không đem anh đá ra khỏi nhà đã tốt lắm rồi, vẫn là lấy phúc từ bữa cơm kia. Chỉ là ngoài này nhàm chán quá đi, cô lại ở trong phòng ngủ tự do tự tại, thật sự là rất khó chịu, khó chịu a.

“Hân Mạch!”

Lại cái gì nữa đây? Anh ta lại nghĩ ra cái quỷ kế gì đây không biết? Diệp Hân Mạch tay cầm con chuột kìm lòng không được mà khẽ run.

“Đưa máy tính của anh đây.”

Gì? Máy tính gì? Diệp Hân Mạch xoay đầu, rốt cục nhìn thấy trên đầu giường có một chiếc laptop màu đen. Nể tình anh ta làm cho cô một bữa ăn ngon, đưa thì đưa thôi!

Vì thế, Diệp Hân Mạch hé cửa, đem máy tính đưa cho anh ta. Thấy anh ta đa nhận liền ngay lập tức đóng cửa, khoá trái.

Người ngoài cửa cười đến nội thương. Anh tất nhiên đã phát hiện hành vi chuột nhắt của cô, thật sự rất dễ thương nha.

Trở lại trước máy vi tính, Diệp Hân Mạch lấy cốc đi rót nước uống, lúc nhìn kênh [thế giới] thì ngẩn người.

Kênh [thế giới] vốn náo nhiệt từ trưa, tự nhiên buổi tối vẫn náo nhiệt như cũ. Ngoài chuyện của Nguyệt Sắc Mông Lung, còn có tin tức nói công ty khai thác Toái Thiên Tinh muốn tổ chức thi đấu toàn game, nghĩa là người trong mỗi server tỷ thí với nhau hoặc là đánh nhau linh tinh. Người chơi tuy rằng yên lặng được ngay, nhưng đối với sự kiện thi đấu toàn game vẫn có cảm giác vui buồn lẫn lộn.

Vui là vì, rốt cục cũng có việc để làm, đỡ phải mỗi ngày gặp mãi vài người nhàm chán.

Buồn là vì, nhờ đâu thi đấu toàn game, server của mình đứng bét, nói ra cũng không phải cái gì hay ho nha.

Vì thế, mọi người đều bàn tán về đệ nhất cao thủ trong game – chính là “ông xã” nhà cô, cũng là cái tên vô lại ngoài kia a.

[thế giới] Ngạo Thế Cuồng Hùng: Luyện Thiên bang và Thiên Đường bang, các người tốt xấu gì cũng là hai đại môn phái, thế nào lại tranh chấp mãi không dứt vậy?

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: oa hay nha! Ngạo Thế rốt cục cũng muốn tham dự 3P!!

[thế giới] Trung A: mong đợi 3P.

[thế giới] Thiên Đường Tiểu Ngư: Luyện Thiên rác rưởi, xem ngày mai các người thua thế nào.

[thế giới] Luyện Thiên Tinh Quang: rác rưởi Thiên Đường bang, khẩu khí còn rất lớn.

[thế giới] Luyện Thiên Bá Vương: thu mua được phẩm cấp 15, có bán MMM.

[thế giới] Luyện Thiên Hoa Hoa: thu mua được phẩm cấp 15, có bán M bá vương.

[thế giới] Luyện Thiên Bái Bái: thu mua được phẩm cấp 15, có bán M bá vương.

Trên kênh [thế giới], Luyện Thiên bang đang thu mua được phẩm với số lượng lớn khiến mọi người giật mình hiểu ra, nguyên lai, Luyện Thiên bang là muốn dùng được phẩm để luyện cấp. Quả nhiên là phương pháp hay, nhưng là được phẩm cấp 15, là được phẩm cao cấp, gồm hồng được, lam được và độc được, trong đó có vài loại bất luận là tốn công hay đã tốn rất nhiều tiền vẫn rất khó tìm được. Nhưng, vấn đề này không quan trọng, vẫn có nhiều người tiêu tiền như nước giống ông xã của [sinh hoạt 0322] nha.

Ngủ đi, ngủ đi thôi

[bang phải] Luyện Thiên Bá Vương: lão đại, lão đại đâu rồi!!

[bang phải] Luyện Thiên Thiên Vũ: ?

[bang phải] Luyện Thiên Bá Vương: có người muốn cùng người đàm phán.

[bang phải] Luyện Thiên Thiên Vũ: cùng ta đàm phán cái gì?

[bang phải] Luyện Thiên Bá Vương: hần nói hần có thể cung cấp cho chúng ta tất cả các loại được phẩm cấp 15, hơn nữa cam đoan ngày mai bang chiến chúng ta nhất định thắng, nhưng hần muốn tự mình cùng người đàm phán điều kiện.

[bang phải] Luyện Thiên Hoa Hoa: có nên đi không?

[bang phải] Luyện Thiên Tinh Quang: ta muốn đi cùng hần đàm phán.

[bang phải] Luyện Thiên Bá Vương: ta sẽ đưa tài khoản.

[bang phải] Luyện Thiên Tinh Quang: người mau nói tên tài khoản, danh tự hần ta gọi là gì?

[bang phải] Luyện Thiên Bá Vương: có ngay Bán Được Đại Sư

[bang phải] Luyện Thiên Hoa Hoa: ...

[bang phải] Luyện Thiên Bái Bái: [chảy mồ hôi]

[bang phải] Luyện Thiên Thiên Vũ: đã rồi.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: xin chào, ta là bang chủ Luyện Thiên bang, là người muốn tìm ta sao?

[tư liệu] Bán Được Đại Sư: ta có cửu chuyển hoàn hồn đan, thiên nương và nhân sâm ngàn năm

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: là người chế ra sao?

[tư liệu] Bán Được Đại Sư: việc này người không cần phải xen vào, chỉ cần người cung cấp phí tổn, ta cam đoan có đầy đủ được phẩm. Mặt khác, nếu như người cảm thấy dùng được vẫn không chắc thắng, ta còn có biện pháp giúp người đánh thắng trận bang chiến này, nhưng ta muốn người đáp ứng một điều kiện.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: điều kiện gì?

Ngoài phòng khách Lục Thủy Hàn vừa online liền bị một đám người lôi đi luyện cấp, dù sao có người chỉ huy rồi, anh liền đi. Trong đội ngũ có vài người, kỳ thật anh chẳng hề quen. Trong game [cưỡi lừa tìm tức phụ] tuy trầm mặc ít lời, nhưng đặc biệt là đối với người lạ vẫn có thể cùng nhau luyện cấp, vì thế nên dù không quen vẫn có thể mời anh góp sức đánh quái.

[Cưỡi lừa tìm tức phụ] tối hôm nay có vẻ tư tưởng không tập trung, đánh quái cũng lười biếng, nhưng những người khác căn bản nhìn không ra. Anh cũng vui vẻ nhàn hạ, nhìn trên kênh [thế giới] người ta đấu võ mồm, đại khái là tình huống giống anh hồi trước, bởi vì Nguyệt Sắc Mông Lung mà Luyện Thiên bang và Thiên Đường bang tối mai muốn bắt đầu bang chiến.

Anh nhếch mép cười lạnh, cô ả thực là không an phận, đến nơi nào cũng có thể nhảy nhót. Trái ngược với bà xã mình, lúc nào cũng an tĩnh a!! Hi hi, bà xã này thật tốt nha. Càng so sánh càng vừa lòng, ai đó nữa

tựa vào trên ghế sofa cười nham hiểm. Chỉ có điều “bà xã” mình hiện giờ căn bản vẫn chưa thèm để ý mình a!!

Hừ, không thèm để ý anh sao? Cứ chờ xem. Thế là mọi người trên kênh [thế giới] vì thấy một dòng chữ mà té ngửa hết cả.

[thế giới] Cười Lừa Tím Túc Phụ: bà xã, mở cửa cho anh đi, phòng khách lạnh lắm. [icon bĩu môi]

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: a a a a, đại thần cùng bà xã ở chung sao?

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: Lừa Đại người làm chuyện gì xấu phải không? Bị phạt là đúng rồi?

[thế giới] Luyện Thiên Tinh Quang: choáng!!

[thế giới] Ma Sứ Đầu Bạc: bà xã, anh không có phạm lỗi giống Lừa Đại, sao em vẫn phạt anh.

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: vì muốn xem anh có thành thật hay không!

[thế giới] Tình Nhân: Lừa Đại, đập cửa mà vào, thu phục cô nàng!

[thế giới] Kiều Nữ: nam nhân phải ôn nhu, Lừa Đại đừng nghe Tình Nhân.

Kênh [thế giới] đang vô cùng náo nhiệt nhưng [sinh hoạt 0322] vẫn không lên tiếng khiến mọi người suy đoán loạn xạ. Nào là [cười lừa] đại thần không phải nói [sinh hoạt 0322], dù sao cái danh tự ấy cũng chẳng giống của con gái tí nào.

Người trong đội ngũ nhìn thấy [cười lừa tím túc phụ] nói thế, vốn đang im lặng cũng sôi nổi bàn tán.

[đội ngũ] Tối Nay Không Ngủ: Lừa Đại không phải đang sống cùng [sinh hoạt 0322] đấy chứ?

[đội ngũ] Mười Bốn Tháng Bảy: [sinh hoạt 0322] thấy thế nào? Đang giận Lừa Đại sao? Lần trước Đạm Mặc Phong Tâm bị hành hạ thảm lắm đó!

[đội ngũ] Tối Nay Không Ngủ: không online rồi? Sao tôi cứ cảm thấy danh tự này không giống của con gái nhà

[đội ngũ] Rung Chuyển Trời Đất: quả thật là không giống.

[thế giới] Cười Lừa Tím Túc Phụ: Bà xã, mau mở cửa, tốt xấu gì cũng đưa chân cho anh đi chứ.

[thế giới] Mèo say :...

[thế giới] Ma Sứ Đầu Bạc: Lừa Đại thật thê thảm a...

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ:

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: Anh kêu loạn cái gì hả?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: anh lạnh lắm đó!!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: thế thì anh về nhà anh đi!

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: không muốn, bây giờ đã muộn lắm rồi, ra đường sẽ bị chết cồng đó!!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: tôi không quản anh.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: không muốn thì thôi! Tâm sự với anh chút đi

Không phản ứng.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: anh sắp chết cồng rồi...

Vẫn không phản ứng.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: em có muốn ăn bữa đêm không?

Tiếp tục không phản ứng.

Ai đó đảo tròn mắt, rút lui khỏi tổ đội, sau đó đến sân sau nhà [sinh hoạt 0322], quả nhiên thấy cô đang đào khoáng vật. Thế là anh liền xuống bếp, lộn xộn một hồi, sau đó lại ôm máy tính, cười nham hiểm

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: đã làm xong rồi! Cháo rất là thơm nha, em không muốn ăn hả?

Vẫn không thèm để ý? Ai đó nhắm nhó mặt mày

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: không muốn ăn sao? Anh làm mãi mới xong đó, ngón tay còn bị cắt vào, đau quá đi mất!!!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đi tìm bác sĩ đi.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: không muốn, em ăn thì anh sẽ đi.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: tôi không đói.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: lãng phí đồ ăn là hành vi không tốt.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: là anh nấu....

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: là vì em mà nấu đó.

Đổi phương trầm mặc. Ai đó cười hắc hắc, có cửa rồi

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: anh bưng tới cửa cho em, được không? Anh chờ nha!

Đổi phương tiếp tục trầm mặc, anh vò vò tóc, một tay ôm máy tính, một tay bưng tô cháo đến trước cửa phòng ngủ

Chờ a chờ a... Lục Thủy Hàn bưng bát đến bóng cả tay rồi, hay là mình đoán sai? Không thể nha! Đến mình còn bị mùi thơm này quyến rũ, quả nhiên mình là giỏi nhất. He he.

Sao mãi vẫn chưa ra? Ai đó tiếp tục đứng chờ, đang muốn đặt hết xuống sàn thì lại thấy phía trong truyền ra tiếng bước chân, sau đó cửa phòng hé ra một chút. Cô gái nhỏ trong phòng thấy tô cháo trên tray anh mất lập tức sáng rõ lên.

“Em ăn đi!”. Lục Thủy Hàn cười như mèo. Không mèo sao được khi một tay ôm laptop, một tay bưng tô cháo nóng thế này.

“Đau lắm hả?”. Diệp Hân Mạch đương nhiên không biết anh ta vì sao lại nhăn nhó nhí nhí, cứ nghĩ là do bị đứt tay nên khó chịu nên nhanh chóng mở cửa, định hỏi thăm vết thương xem thế nào. Ai ngờ, cửa vừa mở, tên kia đã nhanh nhẹn lách vào, sau đó quăng máy tính lên giường, dùng hai tay bưng tô cháo đến để trên bàn.

Diệp Hân Mạch trừng mắt: “Anh không phải bị cắt vào tay sao?”

“A! Vừa khỏi rồi!”. Ai đó rất đắc ý, đem bàn tay ra ngấm ngấm. “Thấy em liền không sao nữa rồi!”

Anh nghĩ anh là siêu nhân à? Diệp Hân Mạch cắn môi, đang muốn đẩy người ra ngoài thì tự nhiên thấy anh ta cởi áo khoác, tự biên tự diễn leo lên giường, kéo chăn che kín mặt: “Ah! Làm bữa đêm thật là mệt nha. Anh đi ngủ trước đây! Em ăn xong nhớ rửa chén đó, biết chưa!!”

“...” Ai tới giết anh ta giùm tôi đi!! Đúng là kẻ ngốc mới tin anh ta bị thương! Thực là bị chấp mạch mới tin lời anh ta. Dù sao cũng không thể lời được anh ta ra ngoài, Diệp Hân Mạch oán hận ngồi ăn cháo

Sau khi ăn xong, nhìn lên giường vẫn thấy anh ta nằm không nhúc nhích, cô đành ra ngoài rửa chén. Lúc về đến phòng lại thấy máy tính đã bị rút ổ cắm, ai đó nửa nằm trên giường, tay chống đầu, vỗ vỗ lên đệm nói: “Ngủ đi ngủ đi! Anh đã giúp em ủ ấm chân rồi đó!”

Hết chương 05

Lần này, Diệp Hân Mạch thực sự muốn lên cơn điên. Mình trước giờ đâu có làm gì trái với lương tâm đạo đức đâu mà sao lại gặp phải cái loại người vô sỉ thế này chứ? Nhưng bởi vì Diệp Hân Mạch chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này, cho nên cách thức nổi giận tự nhiên cũng không giống người thường. Cô sa

sầm mặt, xoay người đi ra ngoài, mới bước được vài bước, ai đó lại lên tiếng vẻ đáng thương: “Em ghét anh đến thế sao?”

Diệp Hân Mạch khựng lại một chút, không trả lời, đưa tay cầm lấy ly nước trên bàn, nhìn không chớp mắt rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Chính sách làm nũng không thành công, ai đó lại nghĩ kế. “Em sợ sao?”

Vẫn không để ý à.

“Sợ sẽ yêu anh sao?”. Tiếng nói trầm thấp vang vọng trong căn phòng nhỏ.

Á? Diệp Hân Mạch ngây người, bàn tay đang cầm ly nước không khỏi run rẩy, bước chân cũng dừng lại.

“Phải không?”. Kể phía sau tiếp tục không buông tha.

Diệp Hân Mạch xoay xoay cái ly trong tay, không nói một lời. Kể phần phức phía sau rốt cục không quấy rầy cô nữa, nhưng dường như lại vô cùng cố chấp chờ câu trả lời. Kim giây đồng hồ quay được vài vòng, đôi chân lạnh buốt cũng bắt đầu chậm rãi run rẩy, lúc ấy âm thanh lạnh nhạt mới vang lên: “Sao tôi lại sợ?”

“Vậy vì sao em không dám nhìn thẳng vào anh?”

Lại trầm mặc.

“Em như vậy, chắc đã khiến không ít anh chàng bỏ chạy nha...” Lục Thủy Hàn thở dài, trong giọng nói hàm chứa sự yêu chiều, bàn tay vươn ra cầm lấy ly nước trên tay, kéo Diệp Hân Mạch đang ngẩn người đến bên giường, ấn vai bắt ngồi xuống.

Diệp Hân Mạch lúc này mới hoàn hồn, nhìn thấy anh ta trên người chỉ còn mỗi chiếc quần đùi thì nhất thời đỏ mặt. Ánh mắt nhìn sang một bên, không dám nhìn thẳng. “Cẩn thận cảm lạnh đó.”

“Vậy thì mau ngủ đi!”. Lục Thủy Hàn miệng nói, tay làm, muốn kéo khoá áo khoác của cô.

Diệp Hân Mạch bận rộn bảo vệ, thấy trên cánh tay anh ta nổi đầy da gà, kiên nhẫn nói: “Tự tôi làm được, anh đừng để bị cảm... bác gái sẽ lo lắng...”

“Không được trốn”. Con người đen nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Cứ nhìn chòng chọc như thế khiến đầu óc cô bỗng nhiên trống rỗng. Anh ta.... không phải là người... Anh ta quá vô lại, quá khó chơi, quá cộc nhả... Không có chút phong độ đàn ông nào cả, lại còn không ôn nhu, không đủ kiêu ngạo... Chỉ là, đầu ngón tay ấm áp ấy lại làm cho cô không tự chủ nghĩ tới việc gần gũi thân thể chủ nhân của nó.

Diệp Hân Mạch mím môi gật gật đầu, xem anh sắp xếp chăn mền, rồi lại trừng mắt nhìn về phía cô, cô mới miễn cưỡng cởi áo khoác và quần bò. Chăn mền được xốc lên, Lục Thủy Hàn liền vươn tay ôm Hân Mạch trong lòng. Diệp Hân Mạch bị sự ấm áp của cơ thể ấy làm cho hết hoảng, vô thức giả vờ, liền bị anh ta đè chặt, đành phải ngoan ngoãn nằm yên, mắt láo liên nhìn xung quanh.

“Cạch” một tiếng, anh đem đèn đóng lại, thật lâu sau, hai người cũng không nói gì.

Hai ngày trước, vì sao không hề ngại ngủ như vậy?

Diệp Hân Mạch trừng mắt, không hề buồn ngủ nằm suy nghĩ rất lâu, mãi mới nghĩ ra trước đây mình vẫn đêm ngày đảo lộn, ngủ không đủ giấc, vừa thấy ấm áp liền thư thái ngủ say, nhưng từ đêm qua tới giờ cô đã ngủ hơn 18 tiếng rồi, lúc này làm sao ngủ tiếp được chứ.

“Ngủ không được hả? Chúng ta tâm sự chút đi”. Hoá ra anh ta cũng không ngủ được.

“Uh?”

“Trước kia em từng bị người ta yêu quá sao?”

Diệp Hân Mạch bị ôm cứng, anh ta còn giả vờ không để ý nữa chứ. “Không có.”

“Vậy thì là nguyên nhân gì?”

“Uhm... Đơn thuần cảm giác anh là người không đáng tin thôi.” Nói xong, Diệp Hân Mạch chợt muốn cắn lưỡi luôn, vì cái gì mà trong bóng tối, cô lại dễ dàng nói thật lòng mình như vậy?

Anh trầm mặc một hồi lại tiếp tục hỏi: “Cũng bởi vì anh tự ý tới ở nhà em?”

“Không phải.” Nguyên nhân rất nhiều, tội trạng cũng rất nhiều, một điều còn con này tính là gì.

“Cho nên, em đối với anh có ấn tượng rất xấu”. Cái này anh dù đau lòng nhưng cũng tự mình hiểu được.

Thấy anh thẳng thắn như vậy không hiểu sao cô lại có chút không vừa lòng, vì thể liên hắng giọng, đang muốn an ủi, nói không phải như vậy. Nhưng anh ta lại bắt đầu lải nhải: “Hân Mạch, cái gì mà anh yêu em hay mấy câu tình cảm linh tinh, anh chẳng thể nói nổi. Anh chỉ biết rằng mấy ngày vừa qua sống cùng em, cảm thấy vô cùng thoải mái, cho nên hôm nay quyết định chuyển tới, thế nào cũng không đi đâu hết. Ấn tượng của em với anh tốt hay không cũng như nhau cả thôi, không đạt được mục đích anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, em đừng nghĩ tới chuyện đuổi anh ra khỏi nhà, biết chưa?”

“...” Diệp Hân Mạch không nói lên lời.

“Nhưng anh cam đoan, nếu không có sự đồng ý của em, anh tuyệt đối không làm ra chuyện gì quá đáng. Tuy rằng bản thân anh cũng không phải người tốt gì hết, nhưng những việc làm tổn thương người khác anh nhất quyết không làm... Em thật sự không cần lo lắng.”

Biết ngay mà, thừa nhận rồi cơ đấy.

Nhưng mà, câu nói cuối cùng của anh ta, vì sao lại như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô thế? Anh ta không phải đang đóng vai đại thần trầm mặc ít lời trong game và một kẻ ăn chơi trác táng ngoài đời sao? Vì sao tự nhiên lại nói những lời khiến mình đoán không ra anh ta đang nghĩ gì? Diệp Hân Mạch cắn môi đau khổ suy tư, thật lâu sau, mới nghĩ tới những lúc anh ta đưa mình đi siêu thị, mua quà cho bố mẹ hết sức chu toàn. Từ khi nào cô lại dựa vào vẻ bề ngoài mà đánh giá nhân phẩm người khác chứ. Như vậy không phải có chút bất công với anh ta sao? Rõ ràng là không ổn rồi...

“Em cứ suy nghĩ kĩ đi, mỗi ngày đều có người nấu cơm cho em, mỗi đêm có người ủ ấm giường, nếu em buồn chán anh có thể chơi game với em, nếu mệt mỏi có thể cùng em nói chuyện phiếm, không vui có thể trút giận lên anh, như vậy không tốt sao, bỏ lỡ là sau này không tìm lại được đâu nha...”. Đúng đấy nói cho hết lời, ai đó tiếp tục dụ dỗ.

Diệp Hân Mạch tự nhiên nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng đập một cái lên ngực anh. “Da mặt anh dày quá đấy.”

“Nhờ tài năng này mà ôm được mỹ nhân về, anh tất nhiên không ngại phát huy”. Bàn tay ấm áp lại vươn tới, ôm trọn bàn tay cô. “Hân Mạch, không cần lo nghĩ gì hết!”

Diệp Hân Mạch trầm ngâm, không hề nhăn nhó nói nhỏ: “Không phải anh đã nói, tôi đuổi anh cũng không đi còn gì?”

“Để anh ở lại cũng được thôi”. Cô ở trong lòng anh than nhẹ, chính mình còn ko nghĩ là sẽ cho anh ta ưu đãi này.

“Có điều kiện gì phải không?”. Anh thật thông minh nhà.

“Không cho phép động vào đồ đạc riêng tư của tôi, không được can thiệp vào sinh hoạt của tôi, không được ép buộc tôi làm những việc tôi không muốn...”. Bàn tay ấm áp xoa nhẹ trên tay khiến cô không thể suy nghĩ, vì thể liền rút tay lại, gạt mấy sợi tóc vương trên trán. “Tôi không thích bị quấy rầy.” Tuy rằng đã bị anh ta quấy rầy rồi, nhưng có thể hạn chế tới đa sự quấy rầy đó thì cũng chấp nhận được.

“Tất nhiên là có thể”. Tự hồ như không cần nghĩ ngợi, anh liền có câu trả lời.

“Còn như anh nói đó, về sau cơm anh nấu, quần áo của tôi tôi tự giặt, còn trong game... không được làm loạn trên đó nữa...” Diệp Hân Mạch càng nói càng nhỏ, vì sao cô lại có cái cảm giác chính mình đang nói chuyện với ông xã thế này?

“Được.”

“Còn nữa, nếu như anh có bạn gái, thì phải lập tức chuyển ra ngoài.” Diệp Hân Mạch tuyệt đối không thừa nhận, bản thân mình khi nói câu này, trong lòng tự nhiên có một chút mất mát.

“Được.”

“Còn nữa, nếu giữa chúng ta phát sinh quan hệ, anh cũng nhất định phải chuyển ra ngoài.”

“Vì sao chứ?”

“Anh không phải đã biết rõ tôi mơ ước điều gì rồi sao?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lục Thủy Hàn trầm mặc, bàn tay vươn qua cầm lấy tay cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay. Diệp Hân Mạch cũng không phản kháng, mặc kệ anh khẽ vuốt. Rất lâu, anh mới lên tiếng: “Nếu như là em quyến rũ anh, điều kiện này sẽ bị xoá bỏ, đồng ý chứ?”

Diệp Hân Mạch trầm mặc, đang muốn nói không được, nhưng lập tức nghĩ lại, xem lý trí của mình như vậy, làm gì có khả năng đi quyến rũ anh ta chứ. Trừ phi... “Vậy thì anh cũng không được bắt buộc tôi uống rượu hay ăn mấy thứ tình được gì đó.”

“Tất nhiên”. Anh lập tức hỏi tiếp: “Còn có gì nữa không?”

Cô khẽ lắc đầu: “Về sau nghĩ thêm được gì nữa sẽ bổ sung sau.”

“Thế đã có bảng phân công lao động chưa?”. Lục Thủy Hàn rốt cục đã có thể thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Anh còn có ý kiến gì nữa sao?”. Thanh âm lạnh lẽo cắt ngang sự trêu đùa của anh.

“Không, không có”. Đùa à, anh nào dám ý kiến, bằng không cô lại cùng anh kháng chiến... Chỉ là, sao tự nhiên anh lại thấy như đang tự đào hố chôn mình thế này?

“Không có thì tốt rồi”. Đẩy đi không xong thì kéo về đi! Dù sao anh ta cũng rất được việc, đặc biệt là sự ầm ập tối hôm nay.

Lục Thủy Hàn giăng co cả đêm, cuối cùng được mấy lời này của cô làm cho nhẹ nhõm, giờ phút này ôm cô trong lòng, tuy chưa hề nghĩ tới tương lai tươi đẹp, chỉ cảm thấy hai người cứ như vậy ôm nhau thật sự rất hạnh phúc. Nghĩ đến sau này, cô bé trong lòng anh sẽ cùng anh cùng giường chung gối, Lục Thủy Hàn liền cảm thấy rất hưng phấn. Có điều hưng phấn thì hưng phấn, nhưng cái mong muốn đáng ghét kia lại làm cho anh không thể không suy nghĩ. Hừ, không thể phát sinh quan hệ sao? Ai cản được nào!!

“Hân Mạch, sao em không thăng cấp?”. Ai đó hình như mắc phải hội chứng ăn no rồi việc, hưng phấn đến nỗi không ngủ được.

“Phiền toái lắm.”

“Thế sao em còn muốn chơi làm gì?”

Diệp Hân Mạch trầm mặc nhìn, trả lời qua loa: “Tôi muốn giết thời gian”.

“Có phải trong game có hứng thú với anh rồi hay không? Cho nên không nỡ bỏ đi?”. Ai đó lại rục rịch.

“Đối với tiền của anh tôi mới có hứng thú”.

“Xì, không tin”. Cô tất nhiên không phải người như vậy!! Nghĩ lại lúc trước lần đầu tiên tặng cô một bộ vũ khí cấp 50, đã bị cô trực tiếp từ chối.

“Tin hay không tùy anh.”

“Ngoài ra biển cả khôn tìm nước, nếu bỏ non Vu đâu có mây.” (ta phó tay vs thơ ca, nên là để nguyên không edit, hi hi). Ai đó đột nhiên rất văn vẻ, trích dẫn mấy câu thơ.

Diệp Hân Mạch mắt trợn trắng, lười tiếp lời.

“Này Hân Mạch, nếu anh thực sự yêu em thì phải xử lý thế nào?”

“Mặc kệ.”

“Em tàn nhẫn thật đó. Mặc kệ thế nào được chứ.”

“...”

“Này, chúng ta kết hôn bao lâu rồi?”

“Không biết”. Mười một tháng mười chín ngày, có biết cũng không nói cho anh.

“Không phải người ta nói con gái dối với mấy ngày kỷ niệm này rất chú ý sao? Em nói không rõ là thế nào hả?”

Hân Mạch lại trợn mắt, thật may là chưa có nói ra. “Anh quản nhiều việc thế làm gì hả?”

“Anh đâu dám!! Anh chỉ muốn nói, tốt xấu gì chúng ta cũng nên nhớ kỷ mấy ngày kỷ niệm linh tinh thôi mà! A, đúng rồi, Hân Mạch, lúc trước vì sao em lại chơi game này?”

“Có bạn giới thiệu.”

Ai đó giật mình giật đầu. “Vây sao! Anh còn cho rằng em cũng thích tác giả của Toái Thiên Tình nữa chứ!”

“Cũng....?”

“Uh, anh rất thích tiểu thuyết của anh ta, cho nên liền chơi game này, em rảnh thì đọc thử xem! Nhiều người thích tiểu thuyết này lắm đó...”

Ah, rất tốt, đây hoá ra lại là fan của mình nha...

“Này, em có nghe anh nói chuyện không đó?”

Sao mà anh ta càng ngày càng lảm lời thế? Không thèm để ý nữa.

“Này, em ngủ rồi hả? Mới mười giờ mà, thực là giống con heo...”

“Ngủ rồi sao? Ngủ rồi sao?”. Ai đó tìm tòi nghiên cứu một hồi. “Ngủ rồi thì ta liền lợi dụng thôi?”

Diệp Hân Mạch nheo mắt, nhất định không nhúc nhích.

Đợi một hồi lâu: “Vẫn không phản ứng à? Xem ra là ngủ thật rồi, haizz...” Ai đó buồn bực thở dài, không dễ dàng nắm bắt được thời cơ tán chuyện, tự nhiên người ta lại ngủ mất. Hay là mình cũng ngủ đi thôi...

Chờ đến khi Diệp Hân Mạch tỉnh dậy, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, chui vào phòng bếp, thức ăn đã được bày trên bàn, vẫn còn hơi ấm. Thấy đồ ăn trên bàn, Hân Mạch chợt thấy trong lòng ấm áp, tên này quả là rất được việc.

Online, treo máy, lại mở trang word, sửa cho xong đoạn mở đầu. Nghĩ lại lời nói đêm qua của ai đó, khoe miệng bất giác nhếch lên, đem tâm tình tốt lên QQ. Vừa lên đã thấy vô số tin nhắn đập vào mắt. Trần Tự Vỹ và Tiểu Trà Trà hỏi cô vì sao không đến buổi gặp mặt, trình bày thỉnh cầu cả một đồng. Thật không dễ dàng xem cho xong, lúc này cô mới nhắn tin cho Trần Tự Vỹ.

Sinh hoạt 0322: tác phẩm mới đã bắt đầu viết, bản thảo của tác phẩm trước đã gửi chn anh rồi. Đã nhận được chưa vậy.

Vừa mới gửi tin nhắn đi, biểu tượng trước tên Sam Thụ liền sáng lên.

Sam Thụ: hoan hô! Tiểu Mạch tôi lại bắt được cô rồi!! Nhận được, nhận được rồi! Tôi đã trao đổi với nhân viên rồi, cô không biết đâu, tổng biên nghe nói cô muốn viết tiểu thuyết tình cảm, vui đến nỗi nhảy dựng cả lên ấy! Ha ha!!

Sinh hoạt 0322: Uh. Tốt lắm.

Sam Thụ: Hiện tại, tác phẩm trước vẫn còn hơn nửa tháng nữa mới phát hành, cô không cần phải gấp, cứ chậm rãi mà viết. A, đúng rồi, tiểu Mạch, không nên gấp gáp, tôi còn có việc muốn nói với cô.

Sinh hoạt 0322: Chuyện gì vậy?

Sam Thụ: Là thế này, Lôi Đình và một trang web rất nổi tiếng về tiểu thuyết tình cảm hợp tác tổ chức cuộc thi sáng tác, tôi định hỏi cô có muốn tham gia hay không?

Muốn bang chiến á

Sinh hoạt 0322: Không muốn.

Miễn cho anh ta lại dài dòng, Diệp Hân Mạch không đợi người ta đáp lời liền thoát luôn. Viết xong một ít bản thảo rồi trở lại game, trên kênh [thế giới] đã lại ầm ĩ, người thì ủng hộ Luyện Thiên bang, người lại về phe Thiên Đường bang. Nói gì thì nói, tuy rằng Thiên Đường bang lần này quả thật là có chơi xấu, nhưng bởi vì Luyện Thiên bang luôn kiêu ngạo, với người trong bang nhân thì giữ gìn đến cực điểm, bởi vậy trong server người ủng hộ Luyện Thiên bang cũng không nhiều.

Mà giờ Thiên Đường bang đã thắng thành siêu cấp bang phái, hơn nữa lại còn là siêu cấp bang phái duy nhất trong server, xem ra không ổn cho Luyện Thiên bang rồi. Nhưng điều này đó không quan trọng, bởi vì người của Luyện Thiên bang tựa hồ trong một đêm đã biến mất biệt tích, ở kênh [thế giới] không hề thấy bọn họ xuất hiện, ngược lại, Thiên Đường bang thì tổ chức cả đội cổ động viên ở kênh [thế giới] kêu gào ầm ĩ.

Diệp Hân Mạch xem báo nhiệt thấy rất oải, nhìn qua ngó lại đã đến hơn năm giờ. Có ai đó tan tầm trở về. Tiến vào phòng ngủ thì thấy cô đang nhìn chòng chọc màn hình, liền tiến tới vòng tay ôm cô gái trên ghế vào lòng, cầm tựa trên đỉnh đầu cô: “Em đang xem cái gì thế?”

Bị sự ầm áp bao vây, Diệp Hân Mạch bất động, cố gắng cự quật thoát khỏi vòng tay anh, nhưng trên đỉnh đầu vẫn bị ai đó ghì chặt, bởi vậy theo cử động của cô hướng nghiêng tới trước, không những không giãy ra được mà lại còn thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Cô ngẫm ngẫm, nghĩ nghĩ, nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh nhìn mà không biết à?”

“Hi...”. Anh cười nhạt một tiếng, thu cánh tay về, xoa khẽ trên đầu cô. “Không phải là Thiên Đường bang và Luyện Thiên bang chuẩn bị bang chiến sao? Xem em cười vui chưa kìa, cứ như con chuột nhỏ trộm được trứng ấy.”

Này, ai là con chuột nhỏ, anh mới là con chuột nhỏ, cả nhà anh là con chuột nhỏ ấy!!

Diệp Hân Mạch liếc một cái muốn rách cả mắt, tiếp tục xem báo nhiệt.

Ai đó đứng bên cạnh luôn mồm trêu ghẹo linh tinh, sau đó liền đi ra cửa, không bao lâu liền nghe anh kêu toáng lên: “Hân Mạch, có đói bụng không? Em muốn chờ người ta bang chiến xong rồi mới ăn cơm hay muốn ăn bây giờ hả?”

Giờ cô cũng không quá đói. “Ăn muộn chút đi!”

“Vậy anh đi tắm rửa cái đã, vài ngày không tắm rồi”. Tiếng nói vừa vang lên, ai đó lại từ bên ngoài tiến vào, trừ áo khoác ra, chỉ có áo lông cừu màu xám và áo POLO màu lam, Diệp Hân Mạch bĩu môi, anh ta thực không sợ lạnh, mình thường xuyên mặc ấm, hơn nữa còn có áo len đan và áo lông mới ầm áp một chút.

“Tôi còn tưởng rằng anh không cần tắm nữa cơ.”

Lục Thủy Hàn nhướn mày: “Còn không phải em mấy ngày qua làm ầm ĩ, nếu em sớm một chút đi vào khuôn khổ, anh không phải đã có thể làm việc và nghỉ ngơi như bình thường rồi sao?”

Mặc kệ đi, liên quan gì đến mình chứ? Diệp Hân Mạch cảm thấy mình rất vô tội, chẳng thèm tiếp lời.

“Hân Mạch!!” Ai đó lại gọi toáng lên.

“Cái gì?”

“Anh quên đem khăn mặt rồi, ở trong tủ treo quần áo.”

“...”. Nhìn màn hình chán chề, Diệp Hân Mạch mới nhận lệnh xô dép bỏ đi tìm khăn mặt, cuối cùng lại tìm thấy giữa một đống underwear, đành nghĩ rằng đưa cho anh ta. “Vứt bừa bãi quá đấy!!”. Khi anh đưa cánh tay dính đầy bọt nước qua khe cửa ra lấy khăn mặt, cô không nhận được quả trách một câu.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên, thôi em chịu khó chút đi...”

Nương theo tiếng nước chảy, ai đó nói thầm bị cô nghe được. Cái gì mà lần đầu tiên chứ ... Quên đi, không thêm so đo với anh ta làm gì, bỏ đi xem náo nhiệt. Chờ anh ta tắm xong, cả người mặc áo ngủ, hơn nữa tóc ướt nhỏ nước tong tong, thoát nhìn lại có hương vị quyến rũ.

“Cẩn thận bị cảm đó”. Diệp Hân Mạch không nhịn được nhắc nhở một câu, quần áo anh ta hở rộng như vậy không sợ gió lùa sao?

Dừng một chút, lại nói: “Tóc phải sấy khô mới được vào, không được nhỏ nước lung tung.”

“Tuân mệnh!” Lục Thủy Hàn cười hì hì, đi ngược ra cửa, một lúc sau lại thò đầu vào hỏi: “Đã bang chiến chưa thế?”

“Sớm thôi, còn nửa giờ nữa.”

“Muốn vào tham quan không?” Lục Thủy Hàn chui vào trong chăn, vừa mở máy tính vừa hỏi.

“Không đi.”

“Cũng không có mấy lần bang chiến, đi nhìn xem thôi!”. Mới vừa online, liền thấy có người gửi tin nhắn hỏi anh giữa Thiên Đường bang và Luyến Thiên bang xảy ra chuyện gì.

“Không có hứng thú.”

Lục Thủy Hàn chép một tiếng, rồi cũng không gây rối nữa. Bởi vì, bang chủ Thiên Đường bang đã tìm tới cửa.

[tư liệu] Thiên Đường Tiểu Quang: Lừa Đại, hôm nay bang chiến, anh có tới không?

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: Không tới.

[tư liệu] Thiên Đường Tiểu Quang: Dù sao cũng sẽ không thua đâu, Lừa Đại cứ tới để phòng trường hợp không may.

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: ta sẽ tới quan sát.

[tư liệu] Thiên Đường Tiểu Quang: Vậy cũng được rồi! Đúng rồi, Lừa Đại, Nguyệt Sắc thật sự vô tội, người nhất định phải tin ta.

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: ta biết rồi.

Thiên Đường Tiểu Quang còn muốn dài dòng thêm vài câu, liền bị anh lạnh nhạt đuổi đi, đến sáu giờ năm mươi lăm phút, anh hần liền cười tọa kỵ tiến đến địa điểm bang chiến, sau đó được NPC đưa đi tham quan. Hệ thống bang phái trong Toái Thiên Tinh hết sức bình thường, bang chiến trong game lại càng bình thường, thậm chí còn có rất nhiều lỗ hổng, cho dù sau này đã được nâng cấp rất nhiều, nhưng so với hệ thống lúc trước vẫn không khá hơn là mấy. Cảnh thường thấy nhất khi bang chiến là vào thời khắc náo nhiệt nhất thì người chơi liên tục bị logout, dù là gần thắng hay gần thua. Nhưng dù sao thì đó cũng là hệ thống, làm sao được chứ.

Vốn game Toái Thiên Tinh khi vừa ra mắt, quả là rất hot. Đáng tiếc nguyên tác bị bóp méo khá nhiều, chức năng PK hay sự liên kết giữa các bang phái hay các loại hệ thống khác khi thiết kế cũng không được hoàn thiện, khiến cho người chơi rất thất vọng. Trừ một ít người kiên trì thích Toái Thiên Tinh hay những người chơi lười chuyển trò chơi, những người khác đều nhao nhao chuyển sang trò khác.

Bởi vậy game này, đại đa số người chơi rất bình thản, người cũ tất nhiên là không cần nói, người mới cũng không dám mạo hiểm, toàn dân lúc nào cũng bình an. Nếu như không phải Nguyệt Sắc Mông Lung chọc đến Luyến Thiên bang kiêu ngạo ngang ngược thì cũng chẳng ai muốn bang chiến làm gì.

Luyến Thiên bang nhân số không nhiều, chỉ hơn hai mươi người, cấp bậc bang phái chưa quá ba cấp. Nhưng thành viên Luyến Thiên bang ai cũng từ cấp 100 trở lên, hơn nữa trong server độc lai độc vãng một đám người, từ khi server mở cửa tới nay vẫn chưa hề thay đổi.

Cười Lừa Tím Túc Phụ tuy rằng nửa năm trước gia nhập Thiên Đường bang, nhưng trên thực tế anh và Luyện Thiên bang nước giếng không phạm nước sông, thậm chí ngẫu nhiên gặp Luyện Thiên Thiên Vũ còn có thể chào hỏi nhau vài câu, cho nên lần này anh rời khỏi bang phái, tự nhiên sẽ không trở thành kẻ thù của Luyện Thiên bang.

Bang chiến vốn rất đơn giản, chính là toàn bộ thành viên xâm nhập vào địa bàn bang phái đối thủ, sau đó dốc toàn lực công kích, mỗi một khu kiến trúc bị phá hủy bang phái sẽ nhận được 80% điểm kinh nghiệm, sau hai giờ bang chiến hệ thống sẽ dựa vào tổn thất của từng bên để quyết định thắng thua.

Cấp bậc bang phái đã lên tới cấp sáu, kiến trúc phòng ngự khá kiên cố lại thêm lực lượng đông đảo, Thiên Đường bang ngay từ đầu đã chiếm được rất nhiều lợi thế, có thể nói là thiên thời, địa lợi, nhân hoà —— nói như vậy, chuyện Luyện Thiên bang thua là không cần nghi ngờ.

Ngay khi anh còn đang suy tư, đã có rất nhiều người cùng anh tiến vào quan chiến. Hình thức quan chiến là một hình thức người chơi có thể lựa chọn để quan sát bang chiến khi thành viên hai bang đã tập hợp. Khi chọn hình thức này, người chơi sẽ trở thành bạch danh, đi cùng với bang phái mình lựa chọn để quan sát. Trong khi bang chiến không thể PK và cũng không bị PK, đồng thời người chơi cũng không thể liên lạc ra bên ngoài lấy thông tin hay giao dịch mua bán.

Đúng 7 giờ, hệ thống thông báo, song phương khai chiến.

Cười Lừa Tím Túc Phụ tốt xấu gì cũng từng có quan hệ với Thiên Đường bang, về phe họ cũng là điều tự nhiên, cho nên liền chọn làm người quan chiến của Thiên Đường bang. Mà điều khiến anh buồn bực chính là, hệ thống vừa thông báo khai chiến, người của Thiên Đường bang ngay lập tức đổi hết thành nick đỏ, hùng hổ chém giết...

Không thèm phòng thủ, mà hiên nhiên muốn chạy đi tấn công ngay cửa nhà người khác. Không hiểu Thiên Đường bang lần này định dùng chiến thuật nào đây?

Cười Lừa Tím Túc Phụ sau một hồi chạy theo, rốt cục cũng chạy tới địa điểm chiến sự ác liệt nhất —— trước đại môn của Luyện Thiên bang.

Quả nhiên, chỉ huy Thiên Đường bang lần này muốn chặn Luyện Thiên bang ngay trong thành, xem chừng, người này quả thật cũng đã chuẩn bị tốt cả đôi đường. Thứ nhất, người trong bang mình so với Luyện Thiên bang nhiều hơn, nhiều đến nỗi binh lực dư thừa ở nhà nhân rồi, trong thời gian dài sẽ khiến cho nhiệt tình của các huynh đệ sút giảm, như thế thì thà chủ động công kích cho xong; thứ hai, chỉ huy cũng không phải kẻ ngốc, ngay từ đầu dốc toàn lực tấn công, đồng thời trong thành có người ở lại làm công tác phòng ngự, cam đoan bang chiến tất thắng.

Nếu như tiền phương chiến tuyến tiến lên thuận lợi, thì Luyện Thiên bang sẽ bị ngăn ở chính thành trì của bang mình, kết quả không cần đoán cũng biết, Thiên Đường bang sẽ thắng một lần hoa lệ vô cùng. Nhưng không thể không nghĩ đến hai mươi người của Luyện Thiên bang, ai cũng dũng mãnh thiện chiến, tuy rằng game này về phương diện PK, bảo bối, trang bị chính là ba thứ mang tính quyết định độ mạnh yếu của mỗi cá nhân, nhưng không thể không đề phòng đầu óc linh hoạt của họ, cho nên vạn nhất người phía trước có thể lọt qua, phía sau chiến tuyến cũng có thể chống đỡ được.

Cười Lừa Tím Túc Phụ cười lạnh một tiếng, người chỉ huy lần này của Thiên Đường bang quả thực lòng tham không đáy, miệng rắn mà muốn nuốt voi. Sợ lần này bang chiến dù bọn họ có là cấp sáu, thế nhưng đem nhân lực phân tán, Luyện Thiên bang dám đánh trận này, tất nhiên phải có nơi dựa dẫm, khẳng định so với dự đoán của hắn cách xa nhiều lắm.

Trên thực tế, lúc Thiên Đường bang dây dưa với Luyện Thiên bang, mọi người đã phát hiện một vấn đề trọng yếu. Đó là, Luyện Thiên bang này!! Vì cái gì mà từ đầu đến giờ vẫn chỉ có một đội năm người đấu với hơn một trăm người của Thiên Đường bang?

[phụ cận]Ta Tới Xem Náo Nhiệt : thực kì diệu, năm người đánh một trăm người, vậy mà không yếu thế.

[phụ cận]Ma Nữ Đầu Bạc: không ngờ còn có khả năng này nha, còn thần thánh hơn cả Lừa Đại.

[phụ cận]Danh Tự Tám Chữ: Lừa Đại Lừa Đại Lừa Đại.

Cưỡi Lừa Tím Túc phụ lẳng lẳng đứng giữa một đám người, theo dõi trận quyết chiến. Không phải anh không ngạc nhiên mà là năm người này anh đã từng gặp qua. Luyện Thiên Tinh Quang, Luyện Thiên Hoa Hoa, Luyện Thiên Bá Vương, Luyện Thiên Tiểu Phong, Luyện Thiên Bái Bái, đây chính là năm người thường xuyên không rõ hành tung, lúc ẩn lúc hiện của Luyện Thiên bang, quả thật rất có thực lực.

Nhưng dù có cao tay đến mấy thì năm người so với một trăm người kia chênh lệch quá lớn. Mà sao họ lại có thể ung dung như vậy, nhìn qua cũng không thấy có tổn thất gì lớn lắm.

Vì sao lại phát sinh cái tình huống này vậy trời?

[phụ cận]Ma Sứ Đầu Bạc: ta biết mà, chắc chắn bọn họ dùng được phẩm phụ trợ.

[phụ cận]Mèo Say: đúng, đúng, là loại kháng tính được cấp 15, có thể giảm bớt 80% khả năng công kích của đối phương

[phụ cận]Mười Bảy Tháng Tư: thật vậy sao.

[phụ cận]Cây Táo: thảo nào Luyện Thiên bang muốn mua được phẩm cấp 15!! Không ngờ kháng tính được lại lợi hại như vậy....

[phụ cận]Mèo Say: trong server người có thể điều chế được phẩm cấp 15 không nhiều, cùng lắm cũng chỉ 4, 5 người, trong đó có hai người đã không chơi game này nữa. Luyện Thiên bang tìm được người bán chắc cũng tốn không ít công sức nha.

[phụ cận]Mèo Say: nhưng kháng tính được chỉ có tác dụng trong khoảng 10 giây, mà hiện tại đã là hơn 5 phút rồi, bọn họ dùng đủ các loại được nào là kháng đòn vật lý, kháng độc, kháng yêu thuật... mấy loại tùm lum đó cũng lên đến gần 150 loại, dùng liên tục trong nửa giờ nữa cũng hết hơn một ngàn viên. Được cấp 15 bán tùy tiện cũng phải năm vạn, kinh khủng, đúng là đại gia nha.

[phụ cận]818: này còn chưa tính, bọn họ còn dùng được duy trì trạng thái nữa đó.

[phụ cận]Ta Tới Xem Náo Nhiệt: choáng váng...

Nhiều được phẩm như vậy, bọn họ chế ra thế nào được? Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ đứng tại chỗ nghĩ tới nghĩ lui, anh đột nhiên có cảm giác lần này Thiên Đường bang nhiều khả năng sẽ thất bại. Thiên thời, địa lợi, nhân hoà như vậy mà có thể thua sao? Lục Thuỷ Hàn lắc lắc đầu, đối với cảnh bang chiến kỳ quái này anh phi thường có hứng thú nha.

Ngay lúc anh còn đang lắc đầu, năm người Luyện Thiên bang đã xử lý gọn ghẽ hơn một trăm người, chỉ còn chừa lại Thiên Đường Tiểu Quang và vài người có thực lực. Thiên Đường bang có thể lên tới cấp sáu, thực lực của thành viên trong bang không thể nói là kém cỏi, nhưng nhìn tình cảnh này, hai mươi người còn sót lại muốn đối đầu với năm người của Luyện Thiên bang kia là điều không thể. Đánh không được, lui cũng không xong, tựa như một cái xương cá mắc trong cổ họng, lấy ra hay nuốt vào đều đau muốn chết luôn.

Đang theo dõi chăm chú, mọi người lại được một phen hoảng hốt khi nghe Hệ thống thông báo.

[hệ thống] Thiên Đường bang kiến trúc bị phá huỷ, tổn thất 8654452 hoàng kim

Trên kênh [thế giới] lập tức lại ầm ĩ bàn tán, người đang quan chiến không lên được kênh [thế giới] thì buồn bực không thôi. Bọn họ theo tới đây quan sát, hoàn toàn không thấy người của Luyện Thiên bang có ai chạy qua cổng thành, làm thế nào lại phá được kho của Thiên Đường bang?

Người của Thiên Đường bang cũng buồn bực, rõ ràng mình luôn chặn ở cửa, sao kho lại bị phá. thực là tà môn.

[phụ cận]Ma Nữ Đầu Bạc: Lão công ta nói, người của Luyện Thiên bang đã tới thành của Thiên Đường bang phá huỷ kiến trúc.

[phụ cận]Khai Thiên Lập Địa: gặp ma sao, chúng ta không hề thấy người của Luyện Thiên bang.

[phụ cận]A Tử Công Chúa: Luyện Thiên bang không phải vẫn bị chặn ở đây sao? Làm thế nào mà ra ngoài vậy?

[phụ cận]Mèo Say: lẽ nào bọn họ dùng ẩn thân được trong truyền thuyết.

[phụ cận]Mười Bảy Tháng Tư: không thể nào.

[phụ cận]Mèo Say: Thế nào là không thể? Trang chủ của Toái Thiên Tinh có nói trong game quả thật có ẩn thân được mà.

[phụ cận]Mười Bảy Tháng Tư: lấy đủ nguyên liệu điều chế ẩn thân được vô cùng khó, hơn nữa thời gian ẩn thân chỉ có 3 giây. Cứ cho là họ có ẩn thân được đi nữa cũng chẳng thể đủ để Luyện Thiên bang an toàn xâm nhập Thiên Đường bang.

[phụ cận]Mèo Say: chỉ cần bọn họ cứ 3s lại dùng một viên ẩn thân được, sao lại không thể chứ?

[phụ cận]Mười Bảy Tháng Tư: ...

[phụ cận]Ta Tới Xem Náo Nhiệt: Thật điên rồ mà ...

Quả thực là rất điên rồ, nguyên liệu để điều chế ẩn thân được anh cũng đã xem qua, ngoài các loại thảo dược từ cấp 1 đến cấp 30 còn cần hơn mười lăm loại khác nữa, như sợi dệt và quặng sắt.... Với ngần ấy thứ làng nhàng, để có đủ được dùng cho hôm nay, không hiểu Luyện Thiên bang cướp ở đâu ra?!!!

Cười Lừa Tím Túc Phụ nhìn hai bên giằng co một hồi thấy năm người Luyện Thiên bang đột nhiên quay đầu, để đám người Thiên Đường Tiểu Quang bước vào, anh cũng muốn nhìn xem rốt cuộc chủ ý của Luyện Thiên Vũ là thế nào.

Bởi vì Cười Lừa Tím Túc Phụ đã rời đi, nên mọi người cũng đi theo hướng Thiên Đường bang chạy, đại đa số đối với lần bang chiến này thật sự rất mong đợi. Rõ ràng lợi thế ban đầu nghiêng về một phía, chẳng hiểu sao tự nhiên lại đổi chiều?

Tới Thiên Đường bang, một nhóm người Thiên Đường bang tại chính bang phái mình phải kết bè kết đội chạy toán loạn. Lại thấy một nhóm bạch danh cũng quay đầu bỏ chạy, kết quả là chạy được vài bước, mới phát hiện ra đó không phải người của Luyện Thiên bang.

Trong chiến đấu thành viên cùng người xem không thể nói chuyện, bởi vậy không ai biết rõ bên kia nói gì. Chỉ cần gặp một nhóm người túm tụm lại với nhau liềm phát hoảng, nhưng đột nhiên trong đó, một bóng người xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, liền bị bao vây trong đám người, phần tử bất hạnh lập tức hóa thành bạch quang biến mất trong tích tắc.

Người này chỉ trong tích tắc đã chạy thoát được. không đùa đấy chứ!!

[phụ cận]Thương Tâm: NND, thêm điểm nhanh nhẹn!!

Mọi người giật mình, mưu thực cao, thực lợi hại!! Luyện Thiên bang lần này bang chiến, đánh rất tuyệt, hoàn toàn chính là dựa vào được phẩm mà chống đỡ. Cười Lừa Tím Túc Phụ lạng lẽ thoát ly quần chúng, đi về hướng những kiến trúc khác của bang phái.

[hệ thống] Thiên Đường bang viện nghiên cứu bị hủy, tổn thất 9543871.

Vừa vặn, ở trước mặt anh chính là viện nghiên cứu, sau đó ầm một tiếng, viện nghiên cứu đổ sụp.

Trong nháy mắt mấy thân ảnh bỗng xuất hiện trước mặt anh, cầm đầu là Luyện Thiên Vũ toàn thân trường bào đen tuyền. Nhìn thấy Cười Lừa Tím Túc Phụ, năm người bọn họ liền nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường. Ngay sau đó, người của Thiên Đường bang hối hả đuổi tới, trước sau chênh lệch nhiều lắm một phút đồng hồ.

Không thấy người của Luyện Thiên bang, Thiên Đường bang đành phần nộ rời đi.

[hệ thống] Thiên Đường bang cơ sở dữ liệu bị phá hủy, tổn thất 3487665 hoàng kim.

[hệ thống] Thiên Đường bang kim khố bị phá hủy, tổn thất 15664255 hoàng kim.

Rất tốt, bốn kiến trúc bị phá hủy, đã tổn thất 3700 vạn hoàng kim, xét thực lực, Luyện Thiên bang khả năng thành công nhiều hơn phân nửa. Lục Thủy Hàn suy nghĩ, trên màn hình nhân vật đã đi đến Tụ Nghĩa đường, từng đám người Thiên Đường bang đang nghiêm ngặt canh giữ.

Kiến trúc bang phái trong Toái Thiên Tinh lấy Tụ Nghĩa đường làm trung tâm, các kiến trúc khác đều chỉ là phụ. Nếu như bảo trụ được Tụ Nghĩa đường, bang chiến có lẽ cũng sẽ không thua. Lục Thủy Hàn nhẹ nhàng thở dài, chỉ huy bang chiến của Thiên Đường bang, không phải nói người sớm một chút tập hợp người bảo vệ cho đại môn sao, sao lại mau thất thủ thế này!!

Thất thủ rồi, kéo dài thêm nửa giờ thì thắng được à!! Phần lớn người kéo đến đại môn Luyến Thiên bang không phải tự tìm đường chết sao? Chết qua ba lượt, thành viên bang phái sẽ trở thành tù nhân, không thể tiếp tục tham gia chiến đấu. Cứ như vậy, tại đại môn Luyến Thiên bang một đám người, sớm đã mất đi một lần tư cách.

Sợ rằng, thêm hai lần nữa cũng không bớt hao tổn bao nhiêu?

Tuy nhân số nhiều, nhưng sớm đã không còn nhuệ khí. Vào thời điểm náo nhiệt nhất, Luyến Thiên Tinh Quang đã dẫn một nhóm người lặng lẽ xâm nhập. Trong thời điểm đó, bạch quang như chớp Luyến Thiên ngũ tướng gặp thân giết thân, gặp phạt giết phạt.

Chứng kiến cảnh này, Lục Thủy Hàn không khỏi cảm thán, năm người bọn họ phối hợp vô cùng tốt!!

Nguyên lai, năm người tựa lưng vào nhau, đối phó với đám người của Thiên Đường bang, đem phần lưng hoàn toàn giao cho chiến hữu, đầu tiên xử lý mấy người trang bị kém, cấp bậc thấp thành, nếu ngẫu nhiên chọn phải đối tượng khó đối phó, lập tức đổi vị trí mục tiêu. Nếu như mục tiêu công kích chính mình, liền nghênh tiếp, đồng thời bốn người khác cũng xoay qua hỗ trợ, năm người phối hợp vô cùng ăn ý.

Cứ như vậy, Luyến Thiên ngũ tướng giờ chỉ còn phải đối phó với một ít thành viên cấp bậc tương đối cao, những kẻ cấp bậc thấp không một ai dám tiến lên, chỉ cần vừa lên trước, lập tức bị giết.

[hệ thống] Thiên Đường bang kho tài liệu bị phá hủy, tổn thất 8992464 hoàng kim.

Lại tổn thất 900 vạn!! Trên kênh [thế giới] lại sôi sùng sục, mọi người thắc mắc có phải hệ thống bị động kinh rồi hay không, trong khoảng thời gian một giờ ngắn ngủi, Luyến Thiên bang đã làm tổn thất 4600 vạn hoàng kim? Nếu như Thiên Đường bang chỉ có tiền đủ để duy trì cấp bậc như người ta vẫn nói thì đến giờ còn có 200 vạn, Thiên Đường bang sắp thua rồi...

Phía trước Tụ Nghĩa đường phi thường náo nhiệt. Người của Thiên Đường bang ai nấy đều tập trung cả về phía Tụ Nghĩa, nhưng tiếc rằng người đi nhiều, người về ít. Các kiến trúc khác đã bị xoá sạch, cuối cùng cũng chỉ còn lại nơi này.

Cho nên, Thiên Đường bang nhất định phải bảo vệ Tụ Nghĩa đường. Mà rất nhanh, người của Luyến Thiên bang cũng chạy tới, hai mươi người không thiếu một ai, toàn bộ đều ở đây. Trang bị trên người đều là đồ cực phẩm. Mà điều không làm người xem thất vọng chính là, thành viên Luyến Thiên bang đều dùng được phụ trợ, dũng mãnh vô cùng.

Thiên Đường bang không thể kéo căng thế trận. Tuy rằng đám người Thiên Đường Tiểu Quang chỉ là một đám chim non, trang bị cấp bậc tuy không thấp, bình thường khi PK cũng rất mạnh, nhưng chẳng thể nào so được với Luyến Thiên bang.

Khi nhìn thấy khói tím do bị hạ độc tản ra trên người các thành viên Thiên Đường bang, Lục Thủy Hàn hít híp mắt.

Rất nhanh, hai mươi người Luyến Thiên bang nhất tề tiến sát Tụ Nghĩa đường.

Sau một hồi giằng co ác liệt, Thiên Đường bang tổn thất 7600 vạn hoàng kim. Bang chiến kết thúc.

[hệ thống] Trận bang chiến này Luyến Thiên chiến thắng, Thiên Đường bang cấp bậc bang phái hạ xuống cấp năm.

Người chơi tham gia quan chiến được truyền tống ra khỏi chiến trường, nhất thời, kênh [thế giới] điên cuồng.

[thế giới] Thiên Đường Bạch Điêu: Luyến Thiên bang các người làm cái quỷ gì thế!!

[thế giới] Lôi Lôi Kéo Kéo: thua không phục ác!!

[thế giới] Hiểu Hiểu Hiểu Hiểu: Luyện Thiên bang làm càn!! Chúng ta không phục!! GM đâu, mau ra giải quyết!!

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: GM mau ra xem !!

[thế giới] Đạm Mạc Phong Tâm: mẹ kiếp, ta và Luyện Thiên bang các người có cừu hận hay sao? Làm gì cứ quần quít ta mà đánh, trang bị của ta bị đánh hư rồi!!

[thế giới] Luyện Thiên Thiên Vũ: người và chúng ta không thù không hận, nhưng người gây thù oán với những người khác. Hôm nay bang chiến dừng ở đây, thỉnh bang chủ Thiên Đường bang bang giữ đúng giao ước, nếu không, ta không ngại đánh thêm một lần nữa đâu.

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: oa oa, Luyện Thiên bang chủ phong độ quá đi!!

[thế giới] Mộng Mộng: Luyện Thiên bang chủ đã có bà xã chưa? Ta đây 18 tuổi, nhìn cũng rất được, chúng ta làm quen đi!

[thế giới] Thiên Đường TTiểu Quang: tuy rằng bang chiến lần này chúng ta không phục, nhưng các huynh đệ dừng nên nhụt chí, bọn họ không quang minh, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn.

Tuy rằng Thiên Đường Tiểu Quang ngữ khí có phần không tốt, nhưng Luyện Thiên Thiên Vũ cũng không để bụng, trên kênh [thế giới] người của Luyện Thiên bang và Thiên Đường bang dường như trầm mặc, ngược lại là những bang phái khác nhân đó lên tiếng, trao đổi ý kiến về trận bang chiến vừa rồi. Có người nói Luyện Thiên bang xài tiền như nước, lại nói Thiên Đường thua thực oan ức, còn nói Luyện Thiên bang lấy ít thắng nhiều, cũng có người nói Thiên Đường bang tự tạo nghiệt không thể sống yên.

Lục Thủy Hàn đẩy máy tính sang một bên, ngẩng đầu ghé mắt nhìn vào màn hình máy tính trước mặt Diệp Hân Mạch, thấy cô xem người trên kênh [thế giới] nói chuyện phiếm mà vai run run, đôi mắt càng thêm thúy.

“Này, Hân Mạch.”

“Gi?”. Diệp Hân Mạch đang xem báo nhiệt trên kênh [thế giới] một cách hết sức sáng khoái, bỗng phía sau truyền tới tiếng ai đó gọi hồn.

“Lại đây.”

“Làm gì?” Cô quay đầu lại, nhìn kẻ đang nằm trên giường nhíu mày nhìn cô chằm chằm, thấy anh ta ngang ngược không nói gì, đành phải nhận lệnh loẹt xoẹt lê dép đến bên giường.

Lục Thủy Hàn duỗi cánh tay dài chụp tới, cô gái nhỏ đứng bên giường không giữ được thăng bằng, lập tức ngã lên người anh, cuống quýt muốn đứng thẳng người lên, lại bị anh hung hăng giữ chặt. “Đừng nói với anh, trận bang chiến này em không nhúng tay vào nhé.”

“Em chẳng làm gì cả.” Diệp Hân Mạch chột dạ bĩu môi, đảo mắt nhìn ra chỗ khác.

Ai đó xoay người một cái, đè lên người cô: “Nhất định không nói phải không?”

Anh ta vừa tắm, trên da vẫn lưu lại mùi sữa tắm ngọt ngào, Diệp Hân Mạch nhất thời đỏ mặt, hai tay chống lên ngực anh: “Này, anh làm gì thế hả? Đi xuống đi rồi nói.”

“Không muốn, em mau nói đi”. Thân thể mềm mại khiến anh sớm đã có phản ứng. Để đảm bảo mình không manh động làm càn, anh quyết định cứ giữ nguyên tư thế cho chắc ăn.

Cảm giác được sự thay đổi của ai đó, gương mặt Diệp Hân Mạch đang tái nhợt bỗng nhiên ửng đỏ: “Này ..., anh không được làm vậy...”

“Biết rồi, em mau nói xem, trận bang chiến hôm nay là thế nào”.

“Em có làm gì đâu!”. Hân Mạch lại mở to mắt chống chế, đến khi Lục Thủy Hàn trừng mắt cô mới miễn cưỡng nói ra: “Em chỉ là người cung cấp dược phẩm cho Luyện Thiên bang thôi mà”.

“Sau đó thì sao?” Có quỷ mới tin, cô hảo tâm như vậy sao?

“Không có sau đó!!”

“Em không chịu nói, anh hôn em cho xem!”

Diệp Hân Mạch bị giữ chặt, sắc mặt càng đỏ.”Anh... Vô lại!!”

“Vậy mau nói đi.”

“Em còn chỉ cho bọn họ thời điểm dùng độc được có hiệu quả nhất”

Ôi trời ơi

“Hân Mạch, em lợi hại thật đấy”. Lục Thủy Hàn đột nhiên có cảm giác lạnh gáy. Dùng độc áp chế đối phương, không ngờ cô lại nghĩ ra tuyệt chiêu này, độc được trong game khá đặc biệt và rất khó dùng. Độc được này thời gian sử dụng hạn chế nhưng sau lần hạ độc thứ 10 thì sức sát thương lại vô cùng lớn. Tuy không làm chết người nhưng sẽ làm giảm chỉ số của đối phương cũng như thuộc tính trang bị. Chỉ số nhân vật còn dễ, chỉ cần logout rồi vào lại là không sao, nhưng thuộc tính trang bị sau khi bị hạ độc nếu muốn khôi phục phải trải qua biết bao nhiêu công đoạn. Mà trong server này, chắc chẳng ai đủ khả năng làm được.

Bởi vì người duy nhất có đủ nguyên liệu để giải độc được, chính là bà xã thân yêu của anh.

Mà rất trùng hợp, kẻ từng đem vô số tuyệt phẩm đưa cho bà xã không ai khác lại chính là anh. Lục Thủy Hàn không ngờ có ngày hôm nay, hồi trước khi anh chăm chỉ luyện cấp thì cô toàn trốn trong nhà đào khoáng thạch. Giờ mới thấy ai lợi hại hơn ai nha.

“Đạm Mạc Phong Tâm có một bộ đồ mới tậu giá mấy ngàn RMB, chế ra bộ khác không dễ đâu nha.”

“Ta biết rõ mà!!” Hân Mạch vô tội gật đầu, nhưng Lục Thủy Hàn lại cảm giác mình vừa thấy trong mắt cô loé lên tia lấu cá.

“Giúp Luyến Thiên bang là vì em muốn trả đũa Đạm Mạc Phong Tâm?”

“Hắn không phải nói sau này sẽ vượt qua anh sao?”

Lục Thủy Hàn vỗ trán thở dài, cấu tạo đầu óc cô gái bên dưới mình quả thật có chút khác thường. Tự nhiên có thể vì một câu nói cuồng ngạo của tên nhóc đó mà hành động như vậy.

“Em định làm thế nào để ngăn cản tên đó khôi phục chỉ số trang bị?”

“Không a! Em không ngăn cản hắn.”

“Hả?”

“Em còn muốn giúp hắn nữa cơ!!” Diệp Hân Mạch cười vui vẻ, con mắt tít cả lại. Hành động đó khiến Lục Thủy Hàn không thể không thấy kỳ quái.

Diệp Hân Mạch nói không sai, quả thật cô muốn giúp Đạm Mạc Phong Tâm. Nói là làm, hôm sau cô online, lượn một vòng thì thấy không ít người có trang bị bị hạ thuộc tính do độc được khiến họ buồn bực không thôi. Thấy thế cô liền mở ngay một gian hàng

Tên gian hàng là : Bán quặng mỏ cấp 15

Quặng mỏ cấp 15 không phải muốn đào là đào được, yêu cầu đầu tiên là trang bị cũng phải lên tới cấp 15, đương nhiên là trang bị do thợ may, thợ kim hoàn hay thợ chế tạo vũ khí làm ra đều được chấp nhận. Gian hàng vừa mở đã có khách hàng gõ cửa rồi.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: kỹ năng chế tác của người đã đến cấp 15 rồi sao?

[tư liệu] Chủ gian hàng: người bán không nói chuyện phiếm.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ta không phải muốn nói chuyện phiếm với người, ta có việc cần, người có thể chế tạo trang phục cấp 15 không?

[tư liệu] Chủ gian hàng: làm được

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: Trang bị của ta bị hạ độc, bởi vì là độc cấp 15 nên nhất định phải là người chế tạo cấp 15 mới có thể khôi phục thuộc tính ban đầu. Người làm được không? Giá tiền không thành vấn đề.

Rất tốt, Diệp Hân Mạch khẽ mỉm cười lạnh.

[tư liệu] Chủ gian hàng: cần 50 nguyệt lượng thạch, 100 tiên tố, thêm các loại vật liệu khác từ cấp 0 đến cấp 15. Nếu có đủ, ta liền làm được.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: cần dùng nhiều như vậy sao?

[tư liệu] Chủ gian hàng: Máy thứ này không đắt, so với trang bị của người thì chẳng đáng là bao.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: được, ta đi tìm.

Tìm đi tìm đi!! Diệp Hân Mạch tâm tình tốt, đi rót một ly nước. Bất ngờ cửa chính mở ra, Lục Thủy Hàn tiến vào nhìn thấy cô, vừa cúi giày vừa nói: “Chào em.”

Diệp Hân Mạch khẽ gật đầu, trở lại phòng. Máy ngày nay, Lục Thủy Hàn rất ngoan, mỗi ngày hai bữa cơm, buổi tối làm ấm giường, cũng không có chiếm tiện nghi của cô nữa. Hai người giờ cứ như hai nhân vật trong game vậy, có quan hệ nhưng không liên hệ. Anh sáng chín giờ đi làm, năm giờ về nhà, còn cô cả ngày chỉ trốn trong nhà, thức dậy khi anh đã đi rồi. Hai người lúc ăn cơm cũng không nói gì nhiều, sau đó thì chơi game, anh muốn thắng cấp thì cô muốn đào quặng. Về phần buổi tối thì... Đại khái là gần đây công việc bận rộn, Lục Thủy Hàn căn bản không có hơi sức mà trêu chọc cô mãi.

Chương 06: Ước pháp tam chương (p.3)

Lục Thủy Hàn làm cơm, hai người yên lặng ăn xong, Diệp Hân Mạch bỏ đi rửa chén, còn anh thì vào nhà tắm.

Tắm xong, lúc chui vào chăn anh đột nhiên mở miệng: “Hân Mạch!”

“Uh?”

“Ngày mai anh phải đi công tác, khoảng nửa tháng sau mới về.”

“Vậy sao?”

Lục Thủy Hàn buồn bực trừng mắt nhìn lưng cô. Tốt xấu gì mình ở công ty bận rộn cả một ngày, về nhà ngay cả khuôn mặt tươi cười cô cũng chưa từng trưng ra cho anh xem, khó chịu nha. “Hân Mạch!!”

“Uh!!”

“Lại đây.”

Diệp Hân Mạch xoay người, xem ra anh ta lại không vừa ý gì rồi, nhìn cái mặt tối sầm kia là biết. Thế nên cô đành phải bước đến.

“Làm gì?”

“Đấm lưng cho anh đi, mệt chết đi được”. Còn không mệt sao? Cả ngày quản lý cả một đồng bà tám, bây giờ lại vì cấp trên lo họ không hoàn thành tốt công việc nên phải anh đi theo giám sát. Tự nhiên lại bị làm phiền ngay giai đoạn quan trọng này, bực mình chết đi được.

Diệp Hân Mạch trợn mắt, đang muốn vẫy tay ly khai, cổ tay lại bị ai đó một phát bắt được, đành méo miệng: “Tối nay đây!!...”

Được rồi, cái đồ khó tính này. Hân Mạch khẽ rung mình một cái, miễn cưỡng ngồi xuống giường, đẩy đẩy bờ vai Lục Thủy Hàn: “Anh mau nằm ra!”

“Được a! He he!!” Ai đó rất khoái trá nghe theo.

Bàn tay thon dài tiến lên từ sau lưng, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai và vùng sau gáy, khiến lưng anh một trận tê dại, dần dần bản thân lại có phản ứng. Lục Thủy Hàn không khỏi buồn bực !! Tự nhiên để giảm bớt mệt

mỗi ban ngày lại khiến mình chịu khổ nhiều hơn thế này. Đúng là khổ nhiều hơn được, tự làm khổ mình đây mà. “Hân Mạch”.

“Lại làm sao nữa?”

“Mạnh tay lên chút đi!! Em xoa bóp mà cứ như gãi ngứa ấy, càng gãi lại càng ngứa nữa chứ!!”. Lực công tử bắt đầu lắc lắc cái mông.

“Được.”

Tăng thêm lực là được chứ gì? Ta bóp ta bóp, bóp, bóp này!! Diệp Hân Mạch lấy hết sức đưa ngón tay bóp mạnh lên bả vai Lực Thủy Hàn, ra sức chà đạp. Lực công tử đau đến nỗi không ra nước mắt.

Đang lúc nhiệt tình đầm bóp, đột nhiên ai đó xoay người lại, giữ chặt hai cánh tay Hân Mạch, kéo cô tựa vào lồng ngực mình. “Em hư quá!!”

“Là chính anh nói lực chưa đủ mạnh mà!!”. Diệp Hân Mạch giãy giụa muốn đứng lên, nhưng càng giãy lại càng bị ôm chặt, đến nỗi không thể động đậy tay chân. Này nha, anh rõ ràng còn khỏe lắm mà.

Lực Thủy Hàn nhíu mày, đột nhiên đưa tay luồn xuống phía dưới áo len, khẽ vuốt ve làn da mịn màng.

“Haha, xem em còn dám giở trò nữa không nào!!”. Lực Thủy Hàn cười nham nhở, bàn tay trên eo cô nhẹ nhàng trượt qua trượt lại.

Diệp Hân Mạch trưng ra vẻ mặt đau khổ, vặn vẹo thân mình. Buồn quá đi mất, làm sao anh ta biết cô sợ bị chạm vào chỗ nào chứ?

“Được rồi,...em nhẹ tay là được chứ gì?”

“Không được!!” Lực Thủy Hàn giả bộ nghiêm mặt, nhưng khoé miệng khi ấy lại không giấu nổi nét cười: “Em phải nói là ‘ông xã, tha cho em đi’ mới được!!”

“Anh mơ ngủ à?”. Nghe câu này, Hân Mạch hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

“Trời còn chưa tối mà, ngủ cái gì chứ...”. Lực công tử đột nhiên dài giọng, giọng thật, dám nói anh mơ mộng hão huyền!! Cánh tay từ tốn tăng thêm lực, cô gái trong lòng hẳn đã rất khó chịu rồi. “Thế nào. Có chịu nói không?”

“Ông...xã...” Diệp Hân Mạch thật sự không có biện pháp, đành phải áp sát vào người anh để tránh bàn tay đáng ghét kia không vuốt ve trên eo cô phạm vi ngày càng rộng, lại không để ý rằng hai người đang ở trong một tư thế vô cùng ám muội, ngày càng dính sát nhau: “Được rồi, nói thì nói. Mau buông em ra!!”

“Hừ...” Lực Thủy Hàn nhăn mũi, nhưng cũng đã chịu ngừng tay. “Em xấu lắm.”

“...” Xin đi, anh mới là người xấu thì có.

Thấy cô không nói chuyện, Lực Thủy Hàn cũng trầm mặc nằm im, cánh tay quấn quanh eo cô, bàn tay vẫn ở bên trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác mềm mại này khiến anh lưu luyến không muốn rời đi.

Diệp Hân Mạch bị anh vuốt ve đến nỗi toàn thân mềm nhũn, không có sức lực mà giãy dụa nữa. Lại thấy anh ta không có ý định chạm đến những chỗ riêng tư khác nên không buồn ngăn cản, cứ nằm bò trên người anh, không nhúc nhích.

“Này, Hân Mạch!”. Nằm cả nửa buổi, Lực Thủy Hàn mới lên tiếng.

“Uh?”

“Nửa tháng... Em liệu có nhớ anh không?”. Nữ nhân không tìm không phổi này, nếu dám nói một chữ không, thế nào cũng bị xử lý.

Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nghĩ nghĩ một hồi, đáp: “Đại khái là cũng có!”

“Thật sao?” Đột nhiên nghe thấy đáp án bản thân không hề ngờ tới khiến trái tim như muốn nhảy cả ra ngoài, nếu không phải đang ôm người đẹp trong lòng, hẳn anh sẽ nhảy lên chạy sang khoe với hàng xóm mất.

“Uh...Nửa tháng không có người nấu cơm, em sẽ bị đói...” Diệp Hân Mạch thành thật trình bày.

“...”Cánh tay Lục Thủy Hàn cứng đờ, thiếu chút nữa là bóp chết cô luôn. “Không còn lý do nào khác sao?”

“Còn có...” Diệp Hân Mạch gật đầu khẳng định khiến ai đó vui sướng ngây ngất. “Không có người làm ấm chân, em không ngủ được...”

“...”Ai đó lần thứ hai run rẩy, mặt đen như đất nồi.

“Em đúng là đáng chết mà.” Lục Thủy Hàn miệng nói tay làm, quay qua phát vào hông Hân Mạch mấy cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm. “Anh lên cơn điên à?”. Gặp quỷ sao, anh ta tự nhiên lại tiến hành bạo lực gia đình thế này....Ah, không đúng, ai thêm lập gia đình với anh ta chứ?

“Trừ những chuyện đó ra, em không thích anh chút nào sao?” Lục Thủy Hàn áp sát thân người cô, không cam tâm hỏi han.

“Sao em phải thích anh?”. Đồ mặt dày vô duyên, còm dấm đánh mình, ai mà thêm thích anh!! Diệp Hân Mạch nhú nhú mày, lập tức giật mình hiểu ra: “Ah, hứng thú của anh với em lại gia tăng rồi?”

“...”Lục Thủy Hàn triệt để không nói nên lời, cô nàng này cư nhiên đã biết mình đối với cô ấy có hứng thú. Anh ôm cô ngủ suốt cả đêm, cô thì thờ ơ nhưng anh thì không thể không khổ sở nha. Đã thế lại còn hồn nhiên như không nữa chứ.

Ai đó giận quá hoá cười: “Hân Mạch!! Xem ra anh để em an nhàn đã quen, khiến em quên mất anh cũng là đàn ông nha?”

Diệp Hân Mạch lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, anh ta thật là, nói không lại cô liền động tay động chân ngay được.

“Thế này mới ngoan chứ!!”. Bàn tay to tiếp tục trêu chọc gương mặt cô. Lục Thủy Hàn trong lòng vui vô cùng, tiếp tục vuốt, vuốt.

“Này, nếu em tiếp tục không nói gì, anh sẽ coi đó là lời đồng ý nhé.”

Tiếp tục im lặng, không thêm để ý anh ta nữa.

“Hân Mạch, em lo lắng gì chứ! Hiện tại anh không có bạn gái, em cũng không có bạn trai mà. Em không thấy chúng ta cứ như vậy ở chung mà không có danh phận gì thì không hay sao?”. kệ xác ai đó mặc sức dụ dỗ, Diệp Hân Mạch bình thản nhắm mắt, giả ngủ.

“Đừng giả ngủ nữa! Em không thể ăn no rồi phải tay, không chịu trách nhiệm nha.” Ai đó ngày càng mặt dày mày dạn sấn đến trước mặt cô.

Bóng đen áp sát ngay trước mắt, ép Hân Mạch phải mở mắt ra, lập tức đập vào mắt là đôi con người đen đầy dục vọng. Cô khẽ nhú mày: “Không phải anh nói sáng mai đi công tác sao. Mau ngủ sớm đi...”

“Vậy được rồi...”. Ban đầu anh chỉ muốn trêu chọc cô một chút thôi! Nhưng cô lại không thêm để mắt tới. Ai đó nhất kế không thành, bại trận liền làm tới. Chớp mắt, lại bắt đầu lải nhải: “Này, ngày mai anh đi công tác, em không định cho anh chút kỷ niệm nào sao?”

“Đi công tác chứ có phải yên giấc ngàn thu đâu mà cần kỷ niệm?”

“...”Phi phi, thực là ác mồm nha. “Không muốn thì thôi! Em xem, hai ta tốt xấu gì cũng đang nằm trên giường, hay là em tặng anh chút kỷ niệm để lúc lên đường bớt cô đơn đi!”

Diệp Hân Mạch nhin không được lại trợn trắng mắt, cô đơn cái quỷ gì chứ? Với tính cách trăng hoa của anh ta, muốn cô đơn cũng không phải dễ đâu nha.

“Chậm chạp quá à, em còn không nói là anh cứ coi như em đã đồng ý đấy!”

Diệp Hân Mạch đang muốn mở miệng nói không thì đột nhiên khuôn miệng bị áp chặt. Đầu lưỡi mềm mại cứ thế nhẹ nhàng chui vào trong miệng cô, hàm răng anh chậm rãi cào nhẹ trên môi cô truyền tới một tia cảm xúc vô cùng lạ lẫm khiến toàn thân Hân Mạch tê dại. Môi và lưỡi anh nhiệt tình ve vuốt, trêu đùa lưỡi cô, dây dưa không rời....

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật hôn của anh vô cùng điêu luyện, khiến cô không khống chế được mà sa vào, buông thả bản thân mình trong cảm xúc mãnh liệt. Bất giác, Hân Mạch nhắm nghiền mắt, hai tay cũng tự giác đặt trên lưng anh, áp lực khiến cô không thể suy nghĩ cho tỉnh táo, phẳng phất như trong chốn lất, không còn níu giữ được bản thân mình, chỉ có thể để mặc anh dẫn dắt.

“Umh...” Rốt cục, Diệp Hân Mạch cảm thấy mình không thể thở nổi nữa, bàn tay đẩy khẽ vào lưng anh, bảo anh dừng lại.

Anh rõ ràng biết rõ nhưng lại cố tình không chịu ly khai, dùng đầu lưỡi viền nhẹ quanh vành môi cô thêm vài lần, sau đó mới chậm rãi rời ra.

“Anh nên đi ngủ đi”. Thanh âm lạnh nhạt hoàn toàn không có nhiệt tình như trước.

Âm thanh này cũng làm thanh tĩnh đầu óc hỗn loạn của Lục công tử, động tác rốt cục cũng dừng lại, anh bò lên, mặt vùi vào cổ cô. “Anh rất muốn ăn em!!”

Diệp Hân Mạch trừng mắt: “Ăn thịt người là phạm pháp đó.”

“Haha...” Lục Thủy Hàn cười khan khan. Cô bé này trong lời nói lạnh nhạt cũng có công lực gây cười không hề nhỏ nha. “Được, không đùa nữa, em mau đi tắm đi, rồi ngủ sớm một chút.”

“Em muốn ngủ thành heo...” Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng kháng nghị, nhưng lại nghĩ đến ai đó mỗi lần nói cô không được liền dùng mọi thủ đoạn không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, thế là đành phải đẩy anh: “Tránh ra.”

Lục Thủy Hàn nghe lời, xích người qua, lấy tay chống đầu xem cô bò lên giường, sau đó tìm quần áo đi tắm. Đến khi hình bóng cô khuất sau cửa nhà tắm, anh không khỏi thở dài, cô gái lạnh lùng này vì sao càng ngày càng chiếm cứ vị trí quan trọng trong lòng anh? Hơn nữa, anh hoàn toàn không có biện pháp xua đuổi hình bóng cô ra khỏi tâm trí mình...

Trời đất ơi!! Làm thế nào đây. Ai đó ngửa mặt lên trời thở dài.

Có kêu trời cũng không ăn thua, ông trời sẽ không chỉ cho anh làm thế nào để trốn đi công tác. Không còn cách nào khác, ai đó đành xách valy, khí phách hiên ngang đi công tác.

Diệp Hân Mạch bắt đầu hưởng thụ những ngày nhàn nhã tự tại. Nhưng chỉ được hai ngày sau đó thì thật thảm a. Không có đồ ăn anh làm, cô không ăn được, thật là đói ... Không có anh ủ ấm giường, cô cũng không ngủ được, đành thao thức suốt đêm nhìn trần nhà ngẩn người, thật thảm a ...

Diệp Hân Mạch khá mệt mỏi, nhưng cũng tạm ổn, trừ bỏ chuyện ăn và ngủ các sinh hoạt khác diễn ra rất tốt đẹp.

Ngày ngày ngồi sáng tác, rảnh rỗi thì online chơi game. Vừa online đã có người gõ cửa.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: mấy thứ cần đã tìm được rồi. Người quý danh là gì, để ta kết hảo hữu với người.

[tư liệu] Chủ quầy hàng: không cần, người mang mấy thứ đó cùng với trang bị đưa cho ta là được rồi.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm:

[tư liệu] Chủ quầy hàng: sợ ta lấy sạch sao?

Đối phương trầm mặc rất lâu, sau đó mới gửi tới một tin nhắn.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: không phải như vậy.

Diệp Hân Mạch cười nhẹ, ngón tay thon dài gõ lạch cạch trên bàn phím.

[tư liệu] Chủ quầy hàng: nếu như người sợ như vậy, thì quên đi.

Đối phương vẫn trầm mặc, khẳng định là đang đi xung quanh nghe ngóng xem chủ quầy này quý danh là gì, xác định là kẻ đáng tin mới dám đưa hân trang bị.

Diệp Hân Mạch sờ sờ cái mũi, ông trời chứng giám nha, cô thực sự muốn giúp hần mà ... Khụ, được rồi, thừa nhận là không có trong sáng như thế, chỉ là, cô quả thật không có ý định cướp không trang bị của hần đâu.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: người rút cuộc là ai?

[tư liệu] Chủ quầy hàng: ta không có thời gian cùng người tán chuyện đâu, người đồng ý làm thì làm, nếu không muốn ta đây cũng không ép.

Đối phương lại tiếp tục trầm mặc, Diệp Hân Mạch đang cầm ly uống nước, thể cục cô vất vả lắm mới bày ra được, làm sao thất bại được chứ? Hừ, cứ chờ đi! Hần đừng nghĩ ở server này tìm được ai khác có thể khôi phục thuộc tính trang bị...

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: có thể chờ chút không? Vài phút thôi.

[tư liệu] Chủ quầy hàng: được .

Một lát sau, người còn chưa tới, tin tức đã lại đến.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: người làm thế nào biết trang bị của ta trúng độc gì?

Quả nhiên phải đi tìm người khác xem xét, chỉ tiếc, độc cô chế ra, căn bản không phải thợ may cấp 15 cùng khoáng thạch là có thể giải được, còn cần được vật chế tạo cấp 15 nữa . Tài khoản này có danh tự là Hồng Nhan độc, chính là bởi vì độc là tuyệt phẩm, thụ độc trang bị nhất định phải có, nên người chế tạo trang bị và được sư phải cùng nhau loại bỏ được lưỡng chủng độc mới có thể hồi phục thuộc tính trang bị ban đầu.

[tư liệu] Chủ quầy hàng: người chế tạo vật phẩm sinh hoạt xem là biết rõ.

Câu này cũng không phải nói dối, trang bị của mỗi người có thể lựa chọn chế độ để người khác nhìn thấy hoặc chế độ che dấu. Đạm Mạc Phong Tâm kiêu ngạo ngang ngược, luôn muốn mọi người thấy được trang bị của mình. Đối phương lại trầm mặc, Diệp Hân Mạch kiên nhẫn chờ.

Rốt cục, hần nhắn cho cô một tin.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: dù sao cũng đã tìm tư liệu lâu như vậy, trang bị không khôi phục được cũng đành ném, người muốn lấy ta cũng không biện pháp. Quên đi, đưa cho người đi!

[tư liệu] Chủ quầy hàng: đợi ta ở chỗ cũ.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: được, cảm ơn trước.

Hừ, Diệp Hân Mạch bĩu môi, hần thật sự rất quan tâm đến bộ trang bị này nha!!

[tư liệu] Chủ quầy hàng: ba ngày nữa mới quay lại đây nhận trang bị.

Vì thế, ba ngày sau.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: lão thiên a!! Người thực lợi hại!!

[tư liệu] Chủ quầy hàng: ?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: thuộc tính của tất cả trang bị đều tăng thêm 10%!! Người làm thế nào làm được?

[tư liệu] Chủ quầy hàng: do đặc thù chế tạo.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: lợi hại a!! Ta về sau sẽ tìm người đặt làm trang bị được không?

[tư liệu] Chủ quầy hàng: Được.

[hệ thống] Đạm Mạc Phong Tâm đề nghị kết hảo hữu với bạn.

Diệp Hân Mạch cười quỷ dị, kết hảo hữu với hần, sau đó logout. Tiểu tử, người chờ mà khóc đi!! Trong con người hiện lên một tia lạnh nhạt, xem bên ngoài trời đã về chiều rồi, liền dọn dẹp một chút, sau đó bò đi tắm.

Nửa tháng trôi qua thật không dễ dàng, Lục Thủy Hàn vô cùng hứng thú nhảy ra từ thang máy lầu 12, chạy về mở cửa. “Hân Mạch, anh về rồi này!!”

Ý? Sao không có ai phản ứng ...

“Hân Mạch?!!!!” Đáng chết, nửa tháng không gặp, giờ thấy anh trở về lại không đi ra nghênh tiếp?!! Xem anh phạt cô thế nào... Ai đó một bên tự nhủ, một bên xông vào phòng ngủ, nháy mắt liền phát hoảng: “Hân Mạch!! Em sao thế!!!”

Sinh bệnh sao

Lọt vào mắt anh là một khung cảnh bừa bãi. Trên mặt đất là chiếc ly uống nước cô thường cầm trên tay, ly sứ đã vỡ thành vài miếng, gốm sứ trơn bóng trong ráng chiều phản xạ ánh sáng chói mắt mà quanh quẽ, trên sàn vẫn còn vệt nước đọng. Cách đó không xa là mấy cuốn sách vứt bừa bãi, còn có cả áo khoác lông nữa.

Trên giường bóng người quần trong chăn thành một khối, mái tóc đen quần quýt phía ngoài tạo nên một khung cảnh hỗn loạn... Mặt giấu trong chăn, tựa hồ như đang ngủ ...

Nghe thấy tiếng anh, Diệp Hân Mạch rên hừ hừ tỏ vẻ đã nghe thấy. Lục Thủy Hàn nhanh chóng đi lên giường, xoay người cô lại, thấy toàn thân mềm nhũn vô lực lại thêm đôi môi tái nhợt, cơ hồ chỉ có một hơi thở còn sót lại.

Cô ấy ốm sao?!!

Đưa tay khẽ đặt lên trán cô, anh giật mình! Nóng quá.

“Hân Mạch! Em sao vậy hả?”. Lục Thủy Hàn trong lòng bức bối, làm sao mà vắng anh mới có nửa tháng, cô lại biến thành thế này, người không ra người, ma không ra ma.

“Uhm...”. Cô gái trong lòng than nhẹ một tiếng, đầu dụi vào ngực anh.

“Đáng chết!!”. Lục Thủy Hàn ôm chặt lấy cô, suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

“Đi, đi đến bệnh viện nào.”

“Không...”. Hân Mạch mơ hồ lắc đầu.

Lục Thủy Hàn đang định bế cô lên liền ngăn ngợ: “Vì sao lại không đi?”

“Em muốn ngủ ...”. Cô khó khăn nói ra mấy chữ, bàn tay bé nhỏ vươn lên, chui vào trong áo khoác anh, tập hưởng hơi ấm mà mấy ngày nay cô không tìm thấy.

“Không đi bệnh viện làm sao được?”

“Không...”. Hân Mạch mặc kệ, vắn vẹo thân thể, vắn vẹo được vài cái đã dùng hết sức lực, nói không nên lời. Lục Thủy Hàn thấy cô làm nũng, vừa bức mình lại vừa buồn cười, nhưng cô bé này chẳng lẽ có kiêng kỵ gì với bệnh viện sao? Biết rõ trong lòng cô có chuyện, nhưng vì cô không muốn nói, nên anh cũng đành phải dẹp cái tính tò mò sang một bên, không dám chọc vào. Nhưng cô dù sinh bệnh cũng kiên trì không chịu đi khám bác sĩ, anh rốt cuộc nên xử lý thế nào mới tốt đây?

“Để anh đi mua thuốc cho em, em cứ ngủ đi”. Sau một hồi hỗn loạn, Lục Thủy Hàn mới quyết định.

Người trong ngực sớm đã không có phản ứng, anh chỉ đành lắc đầu đem cô đặt xuống, vừa tiếp xúc ga giường lạnh lẽo, cô khẽ co người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mày nhăn tít cả lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngủ.

Lục Thủy Hàn vội vàng đi mua thuốc, lúc về thấy Hân Mạch còn đang ngủ, vì thế bèn đánh thức cô dậy. Vì vẫn đang ở trạng thái mơ hồ, cô ngoan ngoãn uống thuốc, hai tay còn ôm chặt eo Lục Thủy Hàn nhất định không buông, hại anh cầm ly nước mà run tay mấy lần. Bất quá, cô đã chịu uống thuốc rồi, đây không phải vấn đề lớn nhất sao?

Không biết có cần nhờ mẹ anh tới xem cô thế nào không nữa... Hư... Bị Diệp Hân Mạch ôm chặt, ai đó trong lúc miên man suy nghĩ, liền mang theo đầy người bụi bặm tựa vào đầu giường, đi ngủ.

Không biết đã bao lâu, Diệp Hân Mạch cảm thấy chính mình như đang ở trong biển lửa, một lúc sau rốt cục cũng đã trở lại thế giới thực. Hé mắt ra phải một lúc mới nhìn rõ mọi thứ. Khi nhìn thấy trước mắt

là khuôn mặt tuần tú , lại chớp chớp mắt vài lần. Cảm giác được hai tay mình đang ôm chặt người khác, Diệp Hân Mạch mặt liền đỏ như tôm luộc.

“Tỉnh rồi sao?” Lục Thủy Hàn lúc này cũng đột nhiên giật mình tỉnh lại, thấy đôi mắt trong trẻo của cô đang nhìn mình chăm chú liên nhú mày hỏi.

“Giờ em thấy thế nào?” Diệp Hân Mạch lắc đầu, định mở miệng nói, lại phát hiện mình nói không ra tiếng nữa. Hắng giọng mấy cái mới miễn cưỡng phát ra âm thanh: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Còn nhức đầu nữa không?”

Diệp Hân Mạch thành thật gật đầu, chợt thấy bàn tay đang ôm vai mình đột nhiên chuyển lên huyệt Thái Dương, lực đạo không nặng không nhẹ. Cô thoải mái nhắm mắt lại, cảm giác đầu óc thanh tỉnh rất nhiều.

“Có đói bụng không? Để anh đi làm đồ ăn, xem em hẳn là rất lâu rồi không ăn uống cho tử tế”. Âm thanh trầm thấp có chút khàn khàn, không rõ là do vừa thức dậy hay là anh cũng bị cảm rồi nữa. Đôi mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở ra, trong tròng mắt lướt qua một tia sáng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong đợi. Tựa như chú cún nhỏ rất lâu không được cho ăn, giờ phút này nghe tiếng chủ nhân trở về liền mừng rỡ vẫy đuôi. Lục Thủy Hàn bật cười, vỗ nhẹ bờ vai cô, đặt đầu cô trở lại gối, nhẹ nhàng kéo chăn. “Em cứ ngủ tiếp đi, khi nào xong anh sẽ gọi.”

Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt tỏ vẻ đã hiểu, nhìn anh đi ra ngoài, mới yên tâm nhắm mắt lại. Ngủ thiếp đi không lâu, cô bị anh lay tỉnh, ngay sau đó một cổ mùi hương quyến rũ lọt vào mũi. Bụng nhất thời kêu ùng ục, trong miệng nước miếng không ngừng tiết ra.

Lục Thủy Hàn cẩn thận dè dặt nửa ôm nửa đỡ, từng thìa một dứt cháo cho Hân Mạch, thỉnh thoảng lại đem cháo thổi cho nguội bớt, thỉnh thoảng lại hỏi cô cháo có nóng không, thỉnh thoảng lại vỗ vỗ lưng giúp cô dễ thở, một chén cháo ăn hơn nửa giờ mới xong.

Chờ anh ra ngoài dọn dẹp, cô lại tiếp tục ngủ. Lúc tỉnh lại, có ai đó đang ôm chặt lấy cô ngủ say sưa. Khuôn mặt anh lúc này tựa như một đứa trẻ bình yên và thanh thản, đôi lúc lại nhú mi, dường như đang bị ai đó làm phiền, thật khác hẳn với thường ngày. Cánh tay đặt trên người cô có lực nhưng rất nhẹ nhàng, cô thử động đậy một chút, anh lại vô thức siết chặt hơn, vì thế cô chỉ có thể ngáy ngẩn nhìn anh an giấc. Rốt cục, tại thời điểm cô cần anh nhất, anh liền xuất hiện trước mặt! Diệp Hân Mạch cúi đầu cười, nụ cười hàm chứa sự chua xót.

Cô nghe thấy tiếng anh nôn nóng gọi, nghe tiếng bước chân anh đi mua thuốc, nghe giọng anh ôn nhu kêu cô uống thuốc, lại nghe tiếng anh nhẹ nhàng hỏi cô cháo có nóng không...

Sống ở đây hơn hai mươi năm, cô chưa hề được ai quan tâm như vậy, cảm giác uất ức vẫn bồi hồi trong lòng, thật lâu không lắng xuống. Bàn tay tái nhợt vuốt khẽ lên khuôn mặt đang say ngủ, một người đàn ông tốt như vậy, vì sao lại chịu ở đây với cô, phụ nữ thích anh ta có thể xếp hàng vòng quanh thành phố ấy chứ...

Đầu lông mày khẽ run, con ngươi thâm thúy chợt mở ra. Diệp Hân Mạch chân tay cứng đờ vội hạ mí mắt xuống.

“Thế nào rồi? Đầu còn đau không? Vẫn còn sốt sao?” Miệng nói, tay đã chạm đến trán cô, thấy không có vấn đề mới an tâm. Hoàn hảo, nhiệt độ đã giảm rất nhiều, tuy rằng so với thân nhiệt bình thường của cô vẫn cao hơn một chút, nhưng cũng không còn đáng lo nữa.

Hân Mạch khẽ lắc đầu, không nói gì.

“Uh... Có vẻ tốt hơn nhiều rồi...” Lục Thủy Hàn lăm bầm lâu bầu, mắt kiên nhẫn nói: “Này, thế nào mà anh đi vắng có vài ngày, em liền bị cảm đến nỗi này hả?”

“Em...”. Cô há miệng, thanh âm khàn khàn. “Lúc ... đi tắm quên không bật nước nóng và máy sưởi...”

“...”

“Đến lúc ướt hết mới phát hiện ra...”. Giọng nữ càng nói càng thấp, có trời mới biết, cô là vì thực hiện được âm mưu nên vô cùng hưng phấn... Quên mất phải để ý nước tắm.

Lục Thủy Hàn tốn hơi thừa lời, nhưng xem cô bày ra bộ dáng “em sai rồi” thì lại không nhẫn tâm mắng mỏ, chỉ đưa tay vò vò tóc, găt gao ôm chặt lấy cô. “Được!! Về sau không được bắt cấn như vậy nữa, biết chưa ...”

“Uh...”. Hàn Mạch ngoan ngoãn lên tiếng trả lời. Nửa buổi, hai người ôm nhau không nói lời nào, lặng lẽ ngủ. Tận đến khi Lục Thủy Hàn trở về được bốn ngày, Diệp Hân Mạch mới khôi phục như bình thường.

Trong lúc sinh bệnh, thật ra cô rất ngoan, không tranh luận, không lên mạng, mỗi ngày đều trốn trong chăn, chờ cơm tới là há mồm, quần áo tới là đưa tay, vô cùng thư thái tự tại.

Hôm nay, khi cô đang ở trong bếp xem ai đó nấu cơm, nhân tiện tranh thủ làm con mèo nhỏ đưa tay ăn vụng, đang rón rén thì bị ai đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay, tặng kèm cả cái trừng mắt nữa, đành phải bĩu môi đi ra ngoài.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên. Ngoài cửa là một người lạ mặt mặc trang phục nhân viên đưa thư, lễ phép nói: “Xin chào, xin hỏi cô là tiểu Mạch tiểu thư phải không ạ?”. Diệp Hân Mạch nhú nhú mày: “Là tôi, có việc gì vậy?”

“Là thế này, tôi là người của công ty chuyển phát nhanh, có bưu phẩm gửi cho cô, là địa chỉ này, nhưng tên người nhận viết không được rõ, nên tôi muốn hỏi cho chắc chắn.” Nhân viên chuyển thư mỉm cười đáp lại, đưa qua một phong bì chuyển phát nhanh. Diệp Hân Mạch tiếp nhận, trên phong bì ghi rất rõ ràng, Người gửi: Công ty Lôi Đình.

“Là của tôi, cảm ơn.”

“Không cần khách khí, phiền cô ký tên vào đây, cảm ơn.”

Đặt phong thư trong tay lên ghế sofa, nhìn đi nhìn lại mấy lần, không biết bên trong là cái gì, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Nếu là hẩn, hẩn sẽ không gửi thư chuyển phát nhanh đâu! Nếu như không phải hẩn ...

Hay là, là Trần Tự Vịnh nhỉ. Đúng rồi, chỉ có Trần Tự Vịnh mới biết mình hay được gọi là tiểu Mạch, nhưng lại không biết tên đầy đủ. Xem qua, quả thật là Trần Tự Vịnh gửi tới ... Chỉ là, tự nhiên gửi cái này tới làm gì?

Diệp Hân Mạch do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở ra xem. Là một bản hợp đồng, đối phương nói muốn đưa tác phẩm của cô tham gia cuộc thi sáng tác văn học, đã được đóng dấu đầy đủ, chỉ chờ cô ký tên nữa là ok.

Bên dưới có ghi phần thưởng dành cho người thắng cuộc – thật hấp dẫn nha ... Chỉ tiếc là cô không hề có hứng thú. Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Trần Tự Vịnh đã từng nhắc đến việc này, nhưng mình lúc ấy không phải đã thoái thác rồi sao? Làm thế nào mà anh ta còn gửi cái này cho cô? Còn nữa, làm sao anh ta biết địa chỉ mà gửi? Thật là kỳ quái... Nghĩ mãi không ra liền không thèm để tâm vào mấy chuyện vụn vặt này nữa, Diệp Hân Mạch đem phong thư ném qua một bên, tiếp tục đi tới cửa phòng bếp xem ai đó làm cơm xong có chưa, cô sắp thành ma đói rồi đây.

Vừa hay, Lục Thủy Hàn làm đồ ăn cũng xong rồi, hai người bưng thức ăn ra bàn, chuẩn bị ăn cơm. Lục Thủy Hàn đưa mắt nhìn phong thư trên ghế sofa, thuận miệng nói: “Có người gửi thư cho em à?”

“Uh.”

“Em còn người quen nào khác sao?”. Ngỡ khí Lục Thủy Hàn có điểm kì quái. Diệp Hân Mạch buồn cười dùng đũa gấp sạch đồ ăn anh nấu đặt trước mặt mình. “Nếu không quen những người khác thì em làm sao sống qua ngày chứ?”

“Em vẫn sống khoẻ còn gì!”. Lục Thủy Hàn giật mình nhìn mấy đĩa đồ ăn đã bị cô gấp gần hết, hừ mấy tiếng: “Xem em kìa, có ai ăn tranh của em đâu, không chiều cổ mình gì hết, cả ngày chỉ biết lên mạng chơi game, không hiểu trước đây em làm thế nào mà sống sót nữa....”

Diệp Hân Mạch đối với mấy lời cằn nhằn của anh xem như không nghe thấy, an tĩnh ăn cơm, ăn xong liền một mạch đi vào phòng ngủ, không biết làm cái gì.

Lục Thủy Hàn ăn xong, nhìn cái bàn lộn giọng gọi: “Này, Hân Mạch, rửa chén đi!”

“Biết rồi!” Kế tiếp là rửa chén rửa chén, tắm rửa tắm rửa. Tắm xong, Lục Thủy Hàn chạy ra ban công xoa xoa mái tóc. Hân Mạch cầm quần áo của anh trộn trắng mắt, anh ta không sợ bị cảm sao. Cô bị cảm vài

ngày, anh ta ngủ cùng cũng không bị lây, thân thể khoẻ mạnh này khiến cô ghen tị nha. Lục Thủy Hàn lau khô tóc, quay lại phòng khách. Đưa mắt nhìn lên ghế sofa, phong thư bị anh tùy tiện gác tay lên. Cô nành này đến cả thư chuyển phát nhanh cũng ném lung tung, tốt xấu gì đây cũng là đồ quan trọng người ta gửi tới — ý, địa chỉ này nhìn quen mắt ghê....

Đem đồng hợp đồng bên trong lôi ra, Lục Thủy Hàn trong đầu trống rỗng. Phần hợp đồng này là chính tay anh đánh ra mà, mỗi một câu chữ đối với anh mà nói, hết sức quen thuộc. Nếu không phải đám nữ nhân viên của anh biết được Mật Đại cũng muốn viết tiểu thuyết tình cảm, các nàng sẽ không kéo đến nhiều nhà tài trợ như thế, cho nên lần này hai phe hợp tác điều kiện tiên quyết là bất luận thế nào, chỉ cần Mật Đại tham gia cuộc thi sáng tác thì tiền tài trợ sẽ tăng gấp đôi. Sam Thụ lúc ấy nói, Mật Đại nhất định sẽ không đồng ý đâu, nhưng khi anh đem tình huống trình bày lần nữa thì anh ta tuy không lập tức quyết định nhưng cũng nói là thử một lần xem sao, sau đó chính anh đem bản hợp đồng này đưa cho anh ta...

Nhưng ai mà biết, anh hiện giờ ở đây lại có thể nhìn thấy phần hợp đồng này?!!! Lục Thủy Hàn đầu óc trống rỗng trong vài giây, lập tức tỉnh táo. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, là ở buổi gặp mặt các tác giả, tuy rằng bằng tên cô đeo là Hồ Hề Hề, nhưng sau khi anh đi xác minh thì cô nhất định không phải là Hồ Hề Hề. Vậy thì lời khẳng định của Sam Thụ lúc ấy rằng Mật Đại nhất định sẽ tới là thực sao? Chỉ là vì Mật Đại là nữ!! Cho nên mọi người không chú ý tới cô?!! Cho nên cô nàng tên Diệp Hân Mạch này chính là Mật Đại ????

Lục Thủy Hàn nắm bản hợp đồng trong tay đến mức phát run, đầu óc vẫn quay cuồng : cô chính là Mật Đại, cô chính là Mật Đại, cô chính là Mật Đại... Không, cô thế nào lại có khả năng là Mật Đại? Mỗi ngày đều ngồi trước máy tính chơi game, không chịu làm việc đàng hoàng, thế nào lại chính là Mật Đại?!! Khó trách cô đối với anh lãnh đạm như vậy, khó trách cô luôn thanh cao như thế, cô là tác gia tiêu biểu năm 2010! Chính mình thân là tổng biên, gặp cô có khi còn phải tươi cười quỳ gối ấy chứ!! Sự thật cứ như vậy đột nhiên mà tới khiến anh có chút phản ứng không kịp. Cô chính là Mật Đại a!! Còn mình chỉ có thể ở trong game vùng tiền làm đại thần phá gia chi tử, thế nào lại có thể so sánh với cô đây?

Trong giây lát, lòng tự tôn của ai đó bị dẫm kích mãnh liệt. Anh trấn tĩnh, buông bản hợp đồng xuống, trở lại phòng ngủ, chui vào mền, mắt nhìn thẳng lên trần nhà. (đại thần tự kỷ oài.hehe)

Diệp Hân Mạch tắm rửa xong xuôi, trở về phòng ngủ, thấy ai đó nằm cứng ngắc như xác ướp không nhúc nhích, thì vô cùng hiếu kỳ, anh hôm nay không chơi game thắng cấp nữa sao? Bất quá, hiếu kỳ thì hiếu kỳ, cô cũng tiếp tục không nói gì, quay lại trước màn hình máy tính của mình, nhìn tiểu cô nương tóc ngắn màu lam, vẫn chăm chỉ thu thập nguyên liệu. Lại có trên kênh [thế giới], có một con cá béo đợi cô rất nhiều ngày rồi. Có lẽ đang điên cuồng tìm Chủ gian hàng lần trước cũng nên. Diệp Hân Mạch nhếch khóe miệng, đang muốn online thì “Hân Mạch!!”. Xác ướp giờ mới thềm lên tiếng này.

“Uh?”.

“Qua đây.”

“Làm gì?” Diệp Hân Mạch quay đầu nhìn, cảm thấy hôm nay thần sắc anh có điểm gì đó hơi lạ, nghiêng đầu nhìn ngó một hồi rồi mới nghe lời leo lên giường. “Có chuyện gì sao?”

Lục Thủy Hàn nghe tiếng, gắt gao dán mắt vào cô, rốt cục nhìn chòng chọc đến nỗi thấy tóc gáy Hân Mạch dựng hết cả lên mới duỗi tay kéo cô ôm vào lòng. Một tay giữ eo, một tay giữ sau gáy, chuẩn xác tìm đến đôi môi đỏ hồng, liêu mạng hôn, đầu lưỡi cuốn vào trong miệng cô, đoạt hết không khí....

“Ừm...Ừm...”. Diệp Hân Mạch thấy mình sắp chết ngạt đến nơi, vội vàng phản kháng, nhưng không hề có hiệu quả. Ngược lại sự phản kháng yếu ớt của cô lại khiến nụ hôn của anh thêm phần mạnh mẽ. Đường như chưa đủ thỏa mãn, Lục Thủy Hàn xoay người một cái, đè Hân Mạch xuống giường, đôi môi vẫn mãnh liệt còn hai tay lại điên cuồng cởi áo ngủ của cô.

Diệp Hân Mạch lúc này không khỏi kinh ngạc, bình thường anh đâu có thế này, hôm nay rốt cuộc là gặp phải chuyện gì a? Chân anh hung hăng đè chặt chân cô, bàn tay nóng rực nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo, tiến lên trên, ôm sát nơi đầy đặn mềm mại trước ngực cô... Một cảm xúc mãnh liệt từ trước ngực truyền vào não bộ, Diệp Hân Mạch hoảng loạn muốn đẩy tay anh ra, nhưng tổn công vô ích, muốn lên tiếng thì miệng vẫn bị đôi môi anh giữ chặt... Bàn tay trên thân thể Hân Mạch chạy loạn một hồi, từ cuồng loạn dần trở nên

chậm rãi, nhẹ nhàng, ngay cả nụ hôn của cũng bắt đầu nhu hòa. Bàn tay anh khơi mào dự vọng, dần dần tập kích các giác quan của cô. Kỹ xảo của anh, luôn rất thành thực...

Thân thể nóng rực bên dưới khiến Hân Mạch hoang mang, phản kháng yếu dần. Đầu óc hỗn loạn, cánh môi mềm nhẹ dần dịch xuống phía dưới, thay thế cho bàn tay, không ngừng kích thích cô.

“Ừm...”. Sau khi rên nhẹ một tiếng, Hân Mạch bị chính âm thanh thỏa mãn của mình dọa cho hoảng sợ, lý trí đột nhiên trở về. Nhận thức rõ tình cảnh hiện tại, cô nhú mày.”Anh làm gì thế?”. Thanh âm lạnh nhạt không giấu được sự run rẩy, nhưng qua tai người khác lại mang một ý nghĩa khác – là cô vẫn tỉnh táo, trấn định và không hề quan tâm. Không quan tâm chút nào sao? Lục Thủy Hàn đột nhiên bị mấy chữ này đả kích khiến tim đập dồn dập. “Tôi cho rằng anh còn nhớ chúng ta đã giao ước những gì”. Âm thanh lãnh đạm vang lên lần thứ hai. Không hề oán trách, không hề chỉ trích, cũng không khốc lốc. Chỉ nhắc nhở anh, tại đây, anh từng đáp ứng một giao ước đáng ghét. Anh không thể đụng vào cô, không thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch là biến cô thành người phụ nữ của anh...

Trái tim đập điên cuồng, thân thể mềm mại bên dưới vẫn có sức quyến rũ rất lớn, giống như hoa anh túc, mỹ lệ mà độc hại.

Anh muốn tiến tới nhưng cô lại không cho anh cơ hội. “Được, xem ra hôm nay tâm tình anh không tốt, mau ngủ sớm đi!”

Ngủ đi ngủ đi! Tác dụng của anh chỉ có nhiều đó thôi, ngoại trừ làm bảo mẫu nấu cơm thì là làm ấm giường. Anh chỉ là một công cụ, một người giúp cô sinh tồn, mà tất nhiên, vẫn là chính anh tự thân đưa tới cửa... Lục Thủy Hàn càng nghĩ càng cảm thấy rất đau xót, vì thế đầu óc nóng lên, cứ thế bò xuống khỏi giường, mặc quần áo, chụp lấy chìa khóa... Đi ra cửa.

“Loảng xoảng” một tiếng, tiếng cửa sắt bị đá tung vang lên trong bóng đêm.

Diệp Hân Mạch im lặng nhìn trần nhà, này nha, hôm nay anh uống nhầm thuốc à? Tự nhiên trước ngực có cảm giác mát mát. Nhìn xuống thì thấy áo ngủ đã bị lột mất, đầu óc ban nãy bị anh làm cho rối loạn hết cả. Đã thấy rõ ràng, nhưng lười đứng dậy nên cô cứ thế quần chăn ngủ thật say.

Vào lúc cô đang ngủ say, ai đó vừa ra khỏi cửa liền thấy hối hận muốn chết, tốt xấu gì anh cũng nên nói lại vài câu, đại loại như: “Em có phải Mật Đại không?”, “Có phải em thấy anh rất chướng mắt, rất chán ghét anh có phải không?” linh tinh gì đó, xem cô ấy trả lời thế nào nào. Không được, anh không cam tâm.

Nhưng anh cũng không muốn cứ lặng lẽ quay trở lại nên đắn đo đi lại trước cửa một hồi lâu, đợi mãi cũng không thấy có ai ra tìm mình. Cơn giận theo đó lại trào lên khiến anh dứt khoát bước xuống lầu.

Xuống lầu rồi thì lại bị gió thổi cho lạnh tê tái, anh nghĩ cô bé này nhất định là tay chân chậm chạp đuổi không kịp, hay là bản thân cô cũng cần chỉnh trang lại quần áo rồi mới ra ngoài hoặc giả là cô nàng này có chút xấu hổ đi.... Được rồi, chờ một chút xem sao. Nhưng mà chờ một chút lại một chút nữa, chờ hơn một tiếng đồng hồ cũng chẳng thấy tăm hơi Diệp Hân Mạch đâu.

Lục Thủy Hàn nghiêng răng nghiêng lợi!! Được lắm, không thèm quan tâm tới anh sao? Thấy anh tự động bỏ đi em vui lắm hả? Cứ vậy đi, anh không quay lại nữa cho em vui lòng!!

Vì thế, Lục đại thần tức đến nổi đầu muốn bốc khói, lái xe về nhà mình.

Hết chương 06

4. Chương 07-08

Chương 07: Chúng ta kết hôn đi (p.1).

Không thể không nói, Diệp Hân Mạch tiểu thư của chúng ta kiếp trước nhất định có họ hàng gì đó với nhị đồ đệ của Đường Tăng, trời vừa tối khoảng sáu bảy giờ đã ngủ đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh.

Sau khi tắm xong, cô theo thói quen đi về phía phòng bếp, nhìn thấy bàn ăn trống trơn mới nhớ ra, ai đó đêm qua rời nhà trốn đi đến giờ vẫn chưa thềm về. Hân Mạch đành thở dài, quay sang lục tủ lạnh đem đồ ăn từ hôm qua chưa ăn hết bưng ra, sau đó mới bò lại trước máy tính.

Không xem thì không sao cả, xem xong lại càng lờ mờ.

Trong hòm thư có mấy tin nhắn được gửi đến từ đêm qua.

[phụ cận] Cưới Lừa Tim Tức Phụ: có online không vậy?

[phụ cận] Cưới Lừa Tim Tức Phụ: nói chuyện chút đi.

[phụ cận] Cưới Lừa Tim Tức Phụ: không thềm để ý đến anh sao?

[phụ cận] Cưới Lừa Tim Tức Phụ: thực sự không thềm để ý?

[phụ cận] Cưới Lừa Tim Tức Phụ: được, rất tốt.

[phụ cận] Cưới Lừa Tim Tức Phụ: Diệp Hân Mạch, em giỏi lắm!

Sau đó, hệ thống thông báo một tin rất bắt mắt.

[hệ thống] Bởi vì bạn và phu quân Cưới Lừa Tim Tức Phụ duyên phận đã hết, nay yêu cầu cưỡng chế ly hôn, bạn nhận được 888 ngân lượng.

Diệp Hân Mạch đỡ khóc đỡ cười, hệ thống này cũng thực lắm chuyện nha, người ta ly hôn, nó còn đền bù 888 ngân lượng. Chỉ là, tên này rốt cuộc thần kinh có vấn đề gì thế không biết? Mình chỉ ngủ một giấc, tự nhiên bây giờ thành ra mỗi người một ngả?

Chả thềm quan tâm nữa, kệ xác anh ta. Diệp Hân Mạch không chút nghĩ ngợi, chuyển sang kênh giao dịch.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: người có online không?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: sao thuộc tính trạng bị của ta lại bị giảm xuống thế hả?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: người vẫn chưa online sao!!

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: dang tự của người rốt cuộc là gì hả? Để ta trực tiếp trao đổi với người.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: khi nào online thì giúp ta khôi phục thuộc tính trạng bị nha!

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: tới rồi đây.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: rốt cục cũng tới a, chuyện này là thế nào vậy hả?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: cái gì thế nào?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: thuộc tính trạng bị của ta lại bị giảm về 0 rồi!!

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: ủa... chuyện này ta cũng không rõ nữa.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: giờ phải xử lý thế nào đây?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: nếu thuộc tính không tự hồi lại, ta sẽ giúp người khôi phục một lần nữa, lần này miễn phí, được không?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: cảm ơn a, người quả là người tốt. Hiện tại ta đi tìm nguyên liệu, vẫn là vài thứ lần trước đúng không?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: đúng vậy.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: thực là kỳ quái nha, ta chưa hề nghe nói thuộc tính trang bị về sau còn có thể bị giảm chỉ số.

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: haha.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: thế người có thể giúp ta tăng thêm 10% thuộc tính không?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: chỉ khôi phục kỹ năng ban đầu thôi, không có khuyến mãi nữa đâu.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: vậy sao! Cũng được, không thành vấn đề, nhưng việc này thực là kỳ quái.

Diệp Hân Mạch nhếch mép cười, không để ý hấn nữa, đợi không bao lâu, hấn đã nói tìm được đủ nguyên liệu. Đại khái là lần này mấy ngày liền cô không online, hấn nhàn rỗi liền sớm bắt đầu chuẩn bị. Cũng may hấn ta không phải tên dần nha! Đáng tiếc, hấn làm sao biết sau lần khôi phục này trang bị sẽ không bị giảm chỉ số lần nữa? Cô còn muốn làm trò đến lúc hấn phát khóc nữa cơ!!

Diệp Hân Mạch cầm mấy thứ, di chuyển đến khu vực khác trong thành, sau đó cô gái tóc xanh tiến hành vài thao tác nhỏ rồi lại về sân sau nhà mình tiếp tục đào đất. Nháy mắt, đã thấy một chuỗi tin tức trên kênh [tư liệu].

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: xin chào.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: ?

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: người cung cấp được phẩm cho Luyện Thiên bang là người đúng không?

Diệp Hân Mạch nhú nhú mày, nghĩ ngợi một lúc cũng không nghĩ ra mình đã khi nào để lộ chân tướng.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: ta theo dõi Đạm Mạc Phong Tâm đã lâu, gần đây thấy hấn cùng Chủ quầy hàng thường xuyên trao đổi gì đó, cho nên ta liền đi theo.

Tựa như biết rõ cô đang nghi ngờ, người này lại nhắn tin tới. Diệp Hân Mạch cũng chẳng buồn giấu diếm, liền tính xem đuổi hấn đi thế nào đây?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: Luyện Thiên bang chủ nếu như không có việc gì thì xin phép đi trước, ta còn có việc cần làm.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: có việc.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: ?

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: ta muốn mời người gia nhập bang phái.

[tư liệu] Sinh Hoạt:?

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: người và Lừa Đại đã ly hôn rồi!

Diệp Hân Mạch kiềm chế, kiềm chế, làm thế nào hấn ta biết được chuyện này? Ah, đúng rồi, sao cô lại quên nhỉ, trong game này, chuyện hợp – tan của 100 game thủ đứng đầu đều được thông báo trên toàn server — cho nên, hiện tại toàn bộ người trên kênh [thế giới] đều biết cô bị Đại thần đá rồi. Thực là bi kịch a.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: thế thì sao?

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: chúng ta kết hôn đi!

Sắc...

Diệp Hân Mạch đang uống nước thấy câu này thì sắc đến nỗi phun hết nước ra bàn.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: lý do.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: người của Thiên Đường bang hiện đang truy giết người vì người giúp ta.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: cảm ơn, nhưng ta không cần.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: lo trước khỏi họa, chỉ là game thôi mà.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: rất cảm ơn, nhưng ta không muốn kết hôn.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: vậy thì gia nhập bang cũng được.

Diệp Hân Mạch đang muốn cự tuyệt, thì hần lại nhấn tin đến.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: ta cam đoan, gia nhập bang sẽ không làm phiền đến cuộc sống hiện tại của người.

Đúng là bám riết không tha mà! Diệp Hân Mạch sợ nhất là mấy người khó chơi, đầu óc hơi có chút điên khùng thế này. Nói đùa, hay là cô nên viết Hậu Toái Thiên Tinh. Kể chuyện một năm về sau, cuộc đời của Sinh Hoạt 0322 sau khi gia nhập đệ nhất bang phái.

[bang phái] Luyện Thiên Tinh Quang: oa!! Mỹ nữ!! Ta cũng muốn mỹ nữ!!

[bang phái] Luyện Thiên Hoa Hoa: đập cho tên Tinh Quang kia mấy phát bây giờ, bà xã của Lừa Đại mà người cũng dám trêu chọc à.

[bang phái] Luyện Thiên Bá Vương: Thiên Vũ, làm thế nào người lại dám dụ dỗ ngay cả bà xã của Lừa Đại hả?

[bang phái] Luyện Thiên Tinh Quang: hừ, Cười Lừa không phải đã cùng mỹ nữ ly hôn rồi sao? Lão đại làm sao lại không thể căm dỗ? Người nói đi lão đại!!

[bang phái] Luyện Thiên Tiểu Phong: hoan nghênh mỹ nữ, hoan nghênh mỹ nữ!!

[bang phái] Luyện Thiên Thiên Vũ: cẩn thận cái miệng đó, mỹ nữ này có gai nha.

Cũng phải nha, Đạm Mạc Phong Tâm vừa mới đắc tội với cô. Kết quả là cô thừa dịp hai bang giao chiến, đứng ở giữa kết giao với kẻ thù của hần, chỉ cho họ bí quyết dùng độc. Mà tên này cũng thật ngây thơ, cứ nhiên còn chủ động tìm cô giúp đỡ sửa trang bị. Sửa xong, thuộc tính trang bị của Đạm Mạc Phong Tâm tự nhiên thăng lên một cấp, hại hần kiêu ngạo gặp ai cũng khiêu chiến, kết quả là càng đánh càng thua, thua xong rồi, rõ ràng... thuộc tính trang bị lại từ từ giảm xuống, tiểu tử này hần là đau lòng muốn chết luôn. Haha

Đến đây cũng không tính là gì, hoàn hảo chính là, hần cứ nhiên lại quay đầu tìm đến cô...

Luyện Thiên Thiên Vũ trong lòng cảm thán, nữ nhân này không dễ chọc vào nha!!

Lúc người Luyện Thiên bang bàn tán náo nhiệt ngất trời, thì Sinh Hoạt 0322 sớm đã bỏ về hậu viên đào đất. Đối với chuyện bọn họ đang nói, cô căn bản một chữ cũng không nhìn thấy, cũng càng không cần phải nói gì vì chính mình trong sạch. Bất quá, không phải ai cũng thấy thế.

Mở trang word đang viết dở ra, sửa qua sửa lại một hồi, tự nhiên lại có cảm giác bồn chồn. Vì sao cứ thấy không yên?

Ai đó từ hôm qua rời nhà trốn đi hiện tại chưa về thì không nói làm gì, lại còn khua trống múa chiêng khủng bố tinh thần cô bằng cách lên game cưỡng chế ly hôn, cái này là có ý gì hả? Ý là anh ta đã chơi chán rồi, không muốn liên quan đến cô nữa sao?

Quay qua liếc máy tính trên đầu giường, còn có cả đồ ngủ trong tủ quần áo, cô khẽ mím môi, tiếp tục đánh máy.

Tại sao đồng quần áo nhàu nhĩ kia lại khiến cô liên tưởng đến chủ nhân của nó kia chứ? Giống như khuôn mặt tươi cười của anh ta đang ở đây nói chuyện trên trời dưới đất vậy.

Bạch Mạc Nhiên vẫn như cũ bất động thanh sắc nhìn một lượt quanh phòng làm việc, hai tháng nay, bàn làm việc của tên này loạn như cũ nha!! Trời sinh tính tình lịch sự nên Bạch tổng tài chỉ khẽ nhíu nhíu mày, trên môi lại nở nụ cười : “Tổng biên Lục gần đây đang thương lượng với ban quản lý cuộc thi phải không, công việc có gì không tốt sao?”

“Không có không có, vẫn đang thương lượng mà.” Lục Thủy Hàn buồn bực trả lời, lần này tổ chức, nếu như Mật Đại không tham gia, cả hai bên sẽ được một phen méo miệng a! Mình bây giờ tiến không được, lui cũng không xong, cả người đang muốn sôi máu đây.

“Thế nào, có vấn đề gì sao?” Bạch Mạc Nhiên là người thế nào chứ, vu vơ nhìn qua cũng biết tổng biên Lục tư tưởng không hề tập trung.

“Có một vấn đề là bên đó yêu cầu Mật Đại nhất định phải tham gia...” Nói đến đây, Lục Thủy Hàn liền thấy khó chịu.

Cô nàng đáng chết này!! Đến giờ cũng chưa thèm gọi liên lạc với anh, được lắm, anh tuy biết là cô không dùng điện thoại di động, nhưng anh cũng rất chu đáo lên game tìm mà!! Kết quả thế nào? Cô cứ nhiên chỉ lo đào tài liệu không để ý đến anh!! Không lẽ anh cứ thế xông lên làm phiền sao?

“Chuyện này e rằng hơi khó!”

Anh cũng biết là khó sao? Lục Thủy Hàn bất mãn đưa mắt nhìn boss đại nhân, đột nhiên phát hiện anh ta mặt mày nhăn nhó, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì khó khăn lắm.

“Mật Đại nói ... cô ấy sẽ không tham gia cuộc thi này, không có biện pháp khác sao?” Bạch Mạc Nhiên trầm ngâm một hồi, hỏi lại.

Lục Thủy Hàn đầu óc tự nhiên oanh một tiếng.

Bạch tổng tài biết Mật Đại sao? Bạch Mạc Nhiên có quen Diệp Hân Mạch à? Hay là, Diệp Hân Mạch bởi vì anh ta mà không chịu để người khác tiếp cận mình?

Lục Thủy Hàn đánh giá đại boss từ trên xuống dưới, âu phục xám trắng sang trọng, tuy nhiên không hề làm mất vẻ cường tráng, phong độ. Ngũ quan hài hoà, nụ cười như gió xuân cộng thêm hai hàng lông mày kiên định khiến người ta có cảm giác xa vời, không thể chạm tới.

Hệ thống công ty Lôi Đình là do một tay cha Bạch Mạc Nhiên gây dựng, tuy là tiếp nhận sự nghiệp từ người đi trước nhưng anh ta là người có tài, hơn nữa đối với văn học trình độ cảm thụ cũng khá cao. Bởi vậy nói Lôi Đình phát triển được như ngày hôm nay là nhờ anh ta quả thật không sai.

Nếu như, mình so với anh ta, có bao nhiêu phần trăm chiến thắng đây?

Lục Thủy Hàn ước lượng, có lẽ chỉ khoảng 30% thôi. Nghĩ đến thế, tổng biên Lục trong lòng lạnh lẽo, đầu óc cũng đóng băng luôn, quên cả chuyện trả lời câu hỏi của boss.

“Tổng biên Lục?” Bạch Mạc Nhiên khẽ cau mày, đánh thức ai đó đang tâm hồn treo ngược cành cây.

Lục Thủy Hàn cuống quýt hoàn hồn: “Tổng tài, có việc gì?”

“Tôi vừa nói...” Bạch Mạc Nhiên định nói tiếp chuyện của Mật Đại, đột nhiên lại vòng vo: “Thôi quên đi, xem cậu hôm nay tinh thần không tốt, nếu có việc thì nghỉ sớm đi! Đừng quá gắng sức, không tốt cho thân thể.”

“Tôi biết, cảm ơn đã quan tâm.”

“Uh, hôm nay cứ như vậy đi... À, nhân tiện có chuyện cần nói, lần trước, chuyện vị hôn thê của tôi, cậu không cần phải can thiệp nữa. Bởi vì bút danh của cô ấy...”. Anh ta đến giờ vẫn còn chưa biết à? Bạch Mạc Nhiên xấu hổ đỏ mặt, rất là bối rối.

Lục Thủy Hàn gật đầu tỏ vẻ đã rõ, sau đó liền tiễn tổng tài đại nhân ra cửa. Tâm hồn trôi nổi trở lại trước máy tính, vừa nhìn màn hình, nhất thời choáng váng.

Cái gì đây hả trời?

Hệ thống chết tiệt tự nhiên gửi đến mấy dòng thông báo.

[hệ thống] Bởi vì bạn muốn cưỡng chế ly hôn, khấu trừ 888 ngân lượng chuyển tới Sinh Hoạt 0322 coi như phí bồi thường.

Cưỡng chế ly hôn đáng chết!! 888 ngân lượng đáng chết!! Anh lúc nào muốn cưỡng chế ly hôn? Lúc nào, lúc nào chứ? Lục Thủy Hàn giận sôi gan, thiếu chút nữa là đập cho cái máy tính một phát. Trong lòng rối loạn. Anh rõ ràng không có ý định cưỡng chế ly hôn mà, vì sao tự nhiên lại thành như thế này? Vì sao, vì sao a?!!

Anh cùng lắm là giận cô nàng kia không để ý đến mình, cho nên mới dưng dưng chạy tới chỗ Nguyệt lão đi một vòng, vừa mới cùng Nguyệt lão đối thoại mấy câu — không đúng, lúc ấy chẳng phải là lúc tổng tài gõ cửa sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là.... trong lúc không để ý, mãi đi mở cửa mà không cẩn thận nhấn nút xác nhận?

Đáng chết!! Lục Thủy Hàn cắn môi, hoảng loạn không nên xử lý thế nào đây. Lỡ cô cho rằng anh muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô, cho nên không bao giờ để ý tới anh nữa thì sao? Cô phải chẳng cảm thấy anh không để ý cô nữa, cho nên cũng chẳng thèm hỏi lại một câu!! Cô ấy ...

Còn chưa đến giờ tan tầm, Lục Thủy Hàn thất hồn lạc phách đã cuống quýt về nhà. Nằm trên giường lăn qua lộn lại rất lâu, không dám đến tìm cô, lại càng không dám online chơi game gây rối. Anh sợ thấy vẻ mặt lạnh nhạt, sợ rằng ngay cả chính mình cô cũng không cần nữa, anh sợ cô sẽ quên mất anh...

Trong đầu lộn xộn, cầm điện thoại lại không biết nên gọi cho ai.

Suy nghĩ chán chê, Lục Thủy Hàn ngủ lúc nào không biết. Sáng hôm sau tỉnh lại, đã hơn 10 giờ, dù sao cũng chưa muộn, hôm nay lại là ngày nghỉ, thôi thì ngủ tiếp vậy. Ngủ đến khi không ngủ nổi nữa, mới bò xuống bếp. Vừa vào bếp, đầu óc lại trống rỗng.

Cô ấy đã ăn cơm chưa? Hay là hiện giờ đang rất đói? Có phải lại không để ý thời gian?...

Uể oải ăn xong bữa cơm mới phát hiện ra mình không mang máy tính về. Đành phải đi lên giường, lăn tiếp.

Cô ấy đêm qua có lạnh không? Có lẽ lại không ngủ được, có lẽ lại thức suốt đêm, không chú ý tới thân thể chút nào ...

Đang nghĩ ngợi, bỗng chuông điện thoại di động vang lên. Lẽ nào là cô ấy?

Lục Thủy Hàn hí hửng cầm điện thoại lên xem, hoá ra là ông anh họ quý hoá Lục Triển Bằng. “Có việc gì?”

“Tiểu Hàn, buổi tối có muốn đi chơi không, anh đang ở gần chỗ cậu ở nè, nghe nói mấy câu lạc bộ đêm bên này rất náo nhiệt nha!!”

“Không có hứng thú.”

“Hả, sao thế? Đừng mất hứng thế mà! Anh khó khăn lắm mới tới được đây đó!!”

“Đã nói là không có hứng”. Lục công tử quát to một tiếng, bực bội hết chỗ nói. (tội ông anh họ, tự nhiên lại làm cái thối cho người ta chém. Hàn ca giận cá chém thớt.hehe.)

Nghe thấy tiếng ai đó thở phì phì ra vẻ bất mãn, thế là lại quát tiếp: “Làm sao hả? Đã nói không đi là không đi!!”

“Làm sao vậy Tiểu Hàn? Có người làm cậu bực mình hả!! Hay là ... Bị người ta đá rồi?”

Ầm một tiếng! Đầu óc lại trống rỗng. Một giây sau, ai đó hoàn hồn, nghiêng răng nghiêng lợi gào lên: “Đúng đó, Lão Tử bị người ta đá đó, anh vừa ý chưa?”

“Ui chà!” Đối phương hú lên quái dị. “Ai dza, cô nương nhà ai mà dám đá cậu thế? Giỏi thật nha. Anh muốn tới xem sao. Hehe!!”

“Cút ngay!”. Lục Thủy Hàn bực bội cúp máy, đi ngủ.

Ai đó cứ như vậy ngây dại suốt mấy ngày liền, trong đầu không lúc nào là không nghĩ tới cuộc nên xử lý thế nào đây? Quay lại tìm cô ấy sao? Hay là thôi? Liệu cô ấy còn giận anh không? Lỡ từ nay về sau cô ấy không bao giờ để ý tới mình thì sao? Bản thân anh không phải thực lòng muốn đi ly hôn!! Thực không phải a!!

Trong khi ai đó cuống quýt nghĩ tới nghĩ lui thì Diệp Hân Mạch cũng vô cùng khó chịu. Vì sao chỉ thiếu một người lại kém náo nhiệt như vậy? Vì sao thiếu vắng một vòng tay lại khiến cô thấy bất an đến thế? Vì sao chỉ thiếu một tên mặt dày mày dạn mà cô lại không có lấy một phút trầm tĩnh?

Diệp Hân Mạch thấy trong người khó chịu suốt mấy ngày, xem ra bản thân mình đã lâu lắm rồi không ra ngoài thay đổi không khí, có lẽ vì thế nên tinh thần mới uể oải. Thế là cô nàng quyết định đi dạo phố để đổi gió.

Logout tắt máy, mới vừa mới chuẩn bị đi ra cửa, thoáng nhìn một cái liền thấy bản hợp đồng trên ghế sofa ngoài phòng khách. Diệp Hân Mạch thở dài, dù sao cũng đang muốn ra ngoài... Thôi thì tiện thể đi một chuyến vậy!!

Nửa giờ sau, Diệp Hân Mạch nắm trong tay bản hợp đồng, khẽ mím môi, khuôn mặt có nét ưu thương. Trước mặt, chính là công ty Lôi Đình, từ lần đầu tiên bước vào đường như đã ấn định cô và Lôi Đình cả đời vướng mắc. Thở dài một hơi, Hân Mạch bỏ qua ánh mắt hồ nghi của người gác cổng, bước vào cửa lớn.

Theo đường cũ tìm đến lầu tám, trực tiếp đi thẳng đến phòng làm việc của Trần Tự Vình. Chỉ có điều hai năm rồi chưa từng quay lại, kiến trúc phòng ốc ít nhiều cũng có thay đổi, rốt cục Diệp Hân Mạch đành kéo một người lại hỏi đường, sau đó thần nhiên rời đi. Chỉ để lại người đó với vẻ mặt kinh ngạc, ngơ ngác cả nửa ngày: cô gái này là ai? Không phải muốn tìm đại biên tập Sam Thụ sao?

Bình thường, người đến tìm tổng biên tập, chỉ có thể là người bên nhà xuất bản hay tác giả này nọ. Còn cô gái này cách nói năng không giống vậy. Tác giả sao? Nữ tính quá, đây là tầng dành cho tác phẩm chủ đề phiêu lưu, hành động mà. Chưa kể đến Sam Thụ đại nhân nha. Anh ta chính là biên tập riêng của Mật Đại đó! Người bình thường đâu phải muốn gặp là gặp được.

Sau một hồi phỏng đoán, biên tập viên này liền đưa ra kết luận, khẳng định là Sam Thụ đại nhân ở đâu đó mắc nợ phong lưu, chơi đùa ngán liền vứt bỏ người ta, bây giờ là người ta đến tận nơi bắt đền nha.

Không thể không nói, cái chủ đề này quả nhiên rất thôi thúc trí tò mò và tưởng tượng của người khác. Biên tập viên đó cân nhắc một chút liền cảm thấy đây là tin tức nóng hổi, thế nên rất là vui vẻ chạy tới chỗ đồng nghiệp khoa tay múa chân, kể lể một hồi...

Cứ như thế, Diệp Hân Mạch hồn nhiên không hề biết rằng sự xuất hiện của mình lại khiến cho người trong ban biên tập suy đoán ra lắm thứ đến thế. Vừa mới đến cửa phòng, Sam Thụ đại nhân vừa trông thấy cô liền kinh ngạc, ngay lập tức nhào ra, niềm nở chào đón: “Tiểu Mạch, không ngờ là cô tự mình tới đây nha?”

Diệp Hân Mạch cười khê, gương mặt trắng trẻo hơi hồng lên, tính từ lần gặp trước đến nay không phải đã hai năm lẻ mười ngày rồi sao? Trần Tự Vình vội đỡ lấy túi xách trong tay cô, chu đáo dẫn đường đến phòng làm việc. Phía sau có vô số ánh mắt tò mò nhìn theo hai người.

Đại biên tập Sam Thụ từ bao giờ biết nhẹ nhàng với người khác như thế? Đại biên tập Sam Thụ không ngờ khi cười lên như thế trông cũng rất hoà nhã dễ gần nha....

Loáng một cái, không ai là không nghe tin —— nghe nói đại biên tập Sam Thụ, vốn được giang hồ đồn đại là Tiểu Đào hoa vừa có người tới tìm, thái độ lại vô cùng mờ ám, vì thế mấy người tận mắt chứng kiến không ai bảo ai đều khẳng định: cô gái tên gọi là tiểu Mạch kia là vì bị đại biên tập Sam Thụ vứt bỏ, không thêm chú ý hình tượng, tới tận công ty tìm người...

“Này, trả lại cho anh”. Diệp Hân Mạch lấy phong bì trong túi xách, đưa cho Trần Tự Vình.

“Thực sự không muốn tham gia sao?”. Chỉ một câu nói không tham gia của cô mà làm cho biết bao nhiêu người tiếc nuối nha.

Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng gật đầu. “Anh ... làm sao lại biết địa chỉ nhà tôi?”

“Công ty có chuẩn bị trước, nhưng ... tổng tài không muốn tiết lộ.”

“Uh, tôi biết rồi.” Diệp Hân Mạch gật đầu, Bạch Mạc Nhiên quả nhiên có ý định hủy hợp đồng giữa cô và Lôi Đình, nhưng đến giờ vẫn chưa đạt mục đích. Hoàn hảo là anh ta chỉ mới tiết lộ địa chỉ, chứ chưa công khai danh tính của cô.

Diệp Hân Mạch đảo mắt nhìn quanh văn phòng, bỗng nhìn thấy trên góc bàn có một thứ.

Trần Tự Vịnh nghĩ lại chuyện cũ, trong lòng không khỏi cảm thán, lại theo ánh mắt cô nhìn lên bàn làm việc. Không phải là cái ly sứ của cô sao?. “Tôi vẫn chờ cô quay về lấy lại nó”. Anh ta đứng dậy, cầm chiếc ly lên, đưa tới trước mặt cô.

Không rõ lúc trước, vì sao công ty lại đưa ra quyết định như vậy, nhưng có lẽ đối với cô, đó cũng không hẳn là chuyện không tốt.

Hân Mạch gật đầu, không nói gì nữa. Trần Tự Vịnh bước thêm mấy bước, đem cái ly đặt trước mặt cô. Hân Mạch giật giật khoé môi, rót cục vẩn vơ trên tay ra, đón lấy ly sứ, nhìn ngắm.

Trong phòng không khí trầm mặc, nhưng công ty Lôi Đình từ trên xuống dưới náo loạn muốn phát điên. Biên tập riêng của Mật Đại, thế nhưng lại dây dưa cùng một tiểu nữ sinh!! Tin tức này khiến đám biên tập nữ tức muốn nhảy dựng lên. “Rốt cuộc Mật Đại là công hay Sam Thụ vẫn là công đây?”[1] cùng một đồng linh tinh. Đám biên tập nữ không nhìn được hung hăng nguyên rủa cái cô nàng kia, dám động vào người của Mật Đại là không được nha!!

“Cậu nói, cô gái ấy tên là tiểu Mạch sao?” Lục Thủy Hàn vừa mới nghỉ ngơi chỉnh đốn tư tưởng, ở nhà lăn qua lộn lại ngủ không được, mặt trời lên liền đến công ty. Vừa mới bước vào ban biên tập, liền nghe thấy mấy tin tức thú vị này. Rất tồi, rất tốt, cô nàng này giỏi thật, cư nhiên thừa dịp Lão Tử không có mặt lại dám tới câu dẫn người đàn ông khác!!!

Ai đó nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn nghe không vào những lời khác, chỉ riêng câu “Bị đại biên tập Sam Thụ vứt bỏ” cũng đã đủ khiến anh giận sôi gan đến mất đi lý trí. Anh mỗi ngày đều ở nhà bị thương ai oán, cô nàng này lại nhàn rỗi chạy đi tìm nam nhân khác!!

Rồi xem, anh làm thế nào dạy dỗ cô!!

Lục Thủy Hàn một bên nổi giận lôi đình, đi lên lầu tám, một bên vắt óc nghĩ xem nên trừng phạt thế nào mới hả. Gấp gáp hùng hực tiến công hang ổ của Trần Tự Vịnh. Lên đến nơi, bỏ qua lời hỏi thăm của nhân viên tạp vụ, Lục Thủy Hàn đảo mắt dạo quanh thì nhìn thấy trong văn phòng, người mà mình nhớ mong suốt mấy ngày qua đang cầm trên tay cái ly bảo bối của Trần Tự Vịnh, vẻ mặt si mê.

“Diệp Hân Mạch!!”

Diệp Hân Mạch đang đắm chìm trong những hồi ức cũ, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng quát như sấm. Cô kinh ngạc quay đầu lại: “Sao lại là anh?”

“Tại sao không thể là anh?” Lục Thủy Hàn hí con ngươi nhìn chằm chằm Diệp Hân Mạch. Mới vài ngày không gặp, tại sao lại gầy đi nhiều như thế, có phải là không chịu ăn cơm, hay là lại thức đêm, hay là ... Cũng như anh, nghỉ ngơi đến nỗi ngủ không được?...

Trần Tự Vịnh vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Lục Thủy Hàn, bọn họ quen nhau sao?

Chính tại thời điểm Trần Tự Vịnh còn đang sững sờ, Diệp Hân Mạch đã đứng lên, đem cái ly đặt lên bàn.”Cứ như vậy đi! Vật này, để anh giữ vẫn là tốt nhất...”. Sau khi thở dài một hơi, cô mới cười cười: “Tôi cần phải đi rồi.”

“Được, để tôi tiễn cô.”

Hai người này căn bản là coi thường anh đây mà!!

Lục Thủy Hàn thiếu chút nữa là giận điên lên, cảm thấy bây giờ đỉnh đầu hẳn là đang bốc khói nghi ngút. Anh liền đưa tay tóm lấy Diệp Hân Mạch, kéo ra ngoài.

Mặc kệ em có đồng ý hay không, thực sự anh rất thích em.

“Anh làm cái gì thế hả?” Diệp Hân Mạch bị kéo đến nỗi lão đảo, đứng không vững.

“Anh làm gì?” Lục Thủy Hàn lớn tiếng hỏi lại, khuôn mặt tuấn tú vì tức giận mà mất đi phong thái thường ngày. “Hân Mạch!! Sao em không tự hỏi bản thân đang làm cái gì?”

Cô nói không nên lời, chỉ đành trợn trắng mắt, cổ tay bị kéo tới phát đau, nhưng cũng chẳng buồn nói đạo lý với cái kẻ đang phát điên này. Nhưng như vậy chính là không quan tâm, Lục Thủy Hàn cảm thấy mình lại một lần nữa bị coi thường, tâm trạng kích động đến cực hạn, cũng chẳng buồn để ý trong đại sảnh có bao nhiêu người đang chờ xem kịch hay, đẩy Diệp Hân Mạch về phía tường, dùng thân thể mình chặn cô lại.

“Em thật đáng chết, đừng tưởng rằng là Mật Đại thì có thể cùng Sam Thụ mất mùa lại!!! Em là người phụ nữ của anh!!!”

Sự tức giận của Lục Thủy Hàn như sóng dữ cuộn cuộn đánh về phía Diệp Hân Mạch, cô mở lớn mắt, nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, thái độ này thật sự khiến cô có chút kinh hoàng.

Chỉ một câu nói này cũng đủ khiến người trong ban biên tập điên cuồng!! Mật Đại là nữ? Mật Đại hoá ra là cô gái thoát nhìn mới hai mươi kia sao? Mật Đại cùng tổng biên mảng tiểu thuyết tình cảm có gian tình sao?...

Mọi người bỗng cảm thấy thế giới này không có gì là chân thật hết.

“Được rồi, chúng ta về nhà nói chuyện”. Khẽ nói thầm vào đôi tai vì tức giận mà đỏ ửng lên của Lục Thủy Hàn, Hân Mạch đưa mắt nhìn đám người đã đỡ dẫn phía sau, thật sự không nghĩ sẽ cùng anh ở đây diễn kịch. Cô hắng giọng, xoay tay lại vỗ vỗ lên lưng anh. “Nè, anh đang đè lên em đó.”

Giọng nói quen thuộc pha thêm chút hờn giận ngay lập tức kéo lý trí Lục Thủy Hàn quay trở về, buông cô ra nhưng lại thuận thế bắt lấy bàn tay cô. Cô ấy vừa mới nói gì, chúng ta về nhà sao?

Khóe miệng bất giác cong lên, bốn ngày buồn bực vừa qua cũng bởi vì một câu này mà tan biến hết. Cô nói, chúng ta về nhà. Cô ấy nói, chúng ta... Về nhà.

Diệp Hân Mạch bị kéo xuống lầu dưới, bị anh nửa ôm nửa kéo đưa vào phòng. Còn chưa kịp nói tiếng nào đã bị một đôi môi ấm áp bịt chặt miệng, mạnh mẽ tấn công. Diệp Hân Mạch tay chân vung vẩy vài cái, giấy dựa không thành công đành chậm rãi vòng tay ôm lấy eo anh...

Bản thân cô cũng không nhớ rõ, đã bao lâu rồi mình không có cảm giác ấm áp thế này.

“Anh rất nhớ em”. Dục vọng hừng hực bị dồn nén, trong nhịp thở hỗn loạn anh khẽ thì thầm. Thật sự, anh nhớ cô, rất rất nhớ...

Diệp Hân Mạch thở nhẹ, nhiệt tình của anh dường như hòa tan băng giá trong lòng cô suốt mười năm qua. Cô vỗ nhẹ lên lưng anh, không nói lời nào.

“Anh sai rồi...” Cổ họng như bị thứ gì đó ngăn lại, anh chợt thấy giận chính bản thân mình. “Anh không nên vô duyên vô cớ nổi giận...”

Còn chưa nói xong, trên môi đột nhiên truyền tới cảm giác mát lạnh khiến anh quên cả phản ứng. Cô đang chủ động hôn anh sao?!!

Cúi đầu nhìn khuôn mặt mang chút nghịch ngợm kia, anh mới bật cười, từ từ giành lại thế chủ động, hung hăng ngăn chặn đôi môi cô, công thành lược địa một phen. Tận đến khi cô lần nữa bị anh ép đến nỗi hít thở không thông, mắt hoa mày vầng, thở hỗn hển anh mới khắc chế chính mình, lưu luyến dời môi xuống cái cổ trắng ngần.

“Hân Mạch, về sau không cho phép em không để ý tới anh...”

“Về sau, nếu anh nóng giận, em không được để anh bỏ đi...”

“Nếu anh không có mặt, không được để ý người đàn ông khác...”

“Sau này chỉ cho phép em quan tâm tới một mình anh...”

Lục Thủy Hàn lải nhải một hồi, còn đang suy nghĩ xem có cần bổ sung gì nữa không, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh rất nhỏ: “Được, em đồng ý.”

Lục Thủy Hàn hai cánh tay run run, tăng thêm lực ôm chặt cô vào lòng. Thật lâu sau, anh mới nói: “Hân Mạch, em có biết em đang nói gì không?”

“Em biết.” Diệp Hân Mạch nắm chặt áo phía sau lưng anh, hai người ôm nhau thật ấm áp khiến cô lưu luyến không muốn buông tay.

“Em...” Lục Thủy Hàn cẩn thận dè dặt đẩy Hân Mạch lùi ra, nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Em đồng ý rồi, sau này không được đổi ý đâu đó...”

Cô ngẩng đầu lẳng lặng nhìn anh, đôi mắt đen thoát nhìn thì lạnh nhạt nhưng hai má đã đỏ hồng thẹn thùng, đôi môi khẽ mấp máy. “Vâng.”

“Em...”. Cô cứ như vậy khẳng định đáp lại, cũng khiến cho anh nhất thời không biết phải làm sao. Ban đầu là tức giận, sau đó là ngạc nhiên và hạnh phúc vỡ oà trong trái tim khi cô đồng ý. Trái tim anh chưa bao giờ trải qua nhiều cung bậc cảm xúc đến thế. Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, anh muốn mình dừng bao giờ tỉnh lại. “Em đồng ý làm bạn gái anh sao?”

Trong giây lát, cô chần chừ, không nói.

Hai tay Lục Thủy Hàn đang đặt trên vai cô chợt cứng đờ. Cảm giác lạnh lẽo dần xâm chiếm trái tim anh

“Em... Không biết.” Thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng mở miệng.

Quả nhiên, cô ấy vẫn chưa đồng ý. Không, không biết... Không đúng, cô ấy không nói là không muốn, chỉ là không biết thôi!! “Ý em là...em chưa từng làm bạn gái người khác, cho nên không biết sao?”. Lục Thủy Hàn nửa lo lắng nửa mong đợi nhìn cô, thấy cô cup mắt gật đầu thì không khỏi vui mừng. “Cho nên, em sợ anh khi thấy em không thể nào làm một người bạn gái tốt sẽ rời bỏ em sao?”

Diệp Hân Mạch cứng đờ người, cái tên này trình độ tự sướng thật là cao!! Nhưng lời anh nói cũng có ít nhiều sự thật, bản thân cô không phải vì sợ không làm được những việc một cô bạn gái cần làm, cho nên không dám nói chuyện yêu đương sao?

Thấy Hân Mạch lại gật đầu, Lục Thủy Hàn tâm tình muốn bay lên. Cái này không phải có nghĩa là, cô ấy cũng thích anh sao? “Nói anh nghe, em có thích anh chút nào không?”

Diệp Hân Mạch lần thứ hai đứng hình, người này sao có thể trắng trợn đến thế. Cô nghiêng đầu nghĩ rất lâu, mình có thích anh không? Có, nhưng anh rõ ràng không phải hình mẫu cô thích. Không có, nhưng vì cái gì thời gian vắng anh cô lại rất không thoải mái? “Em không biết nữa.”

“Này, thế...em có đồng ý để anh thích em không...”. Lục Thủy Hàn siêu cấp mặt dày lần này cũng phải hạ giọng nói nhỏ, đáng ghét, trước kia đối với đám phụ nữ kia nói cả trăm câu “anh yêu em” cũng không thể so với một câu “anh thích em” lúc này!!

Anh ấy thích mình sao? Diệp Hân Mạch mở to mắt nhìn lại, ai đó bị cô nhìn thì chột dạ, nghiêng đầu qua một bên, hoảng loạn nói: “Nếu em không đồng ý thì quên đi...Chúng ta quay về như trước kia, có được không?”. Anh thật lòng cũng muốn tiến thêm một bước!! Nhưng mà tại sao đúng lúc then chốt này lại không có dũng khí? Vừa rồi còn hùng hổ lôi lôi kéo kéo con nhà người ta. Hiện tại thì ... Lục Thủy Hàn! Sao tự nhiên lại biến thành một người nhát gan thế này!!!!

[1]. Cái này nàng nào đọc đam mỹ sẽ hiểu nè, là công với thụ ý mà

“Vậy ... em có đồng ý để anh thích em không...”. Lục Thủy Hàn siêu cấp mặt dày lần này cũng phải hạ giọng nói nhỏ, đáng ghét, trước kia đối với những người phụ nữ khác nói cả trăm câu “anh yêu em” cũng không thể so với một câu “anh thích em” lúc này!!

Anh ấy thích mình sao? Diệp Hân Mạch mở to mắt nhìn lại, ai đó bị cô nhìn thì chột dạ, nghiêng đầu qua một bên, hoảng loạn nói: “Nếu em không đồng ý thì quên đi...Chúng ta quay về như trước kia, có được không?”. Anh thật lòng cũng muốn tiến thêm một bước!! Nhưng mà tại sao đúng lúc then chốt này lại không có dũng khí? Vừa rồi còn hùng hổ lôi lôi kéo kéo con nhà người ta. Hiện tại thì ... Lục Thủy Hàn sao tự nhiên lại biến thành một người nhát gan thế này!!!!

Ai đó trong lòng ra sức quở trách bản thân, Diệp Hân Mạch bình thần cụp mắt xuống. Lúc trước khi anh nói muốn cô làm bạn gái anh, cô còn tưởng là thật! Lúc anh nói thích cô, cô cũng tưởng thật!! Hoá ra... đều là cô tự mình đa tình mà thôi.

“Uh.”

Thanh âm đáp lại khiến anh nhẹ nhàng thở hắt ra. Thật may là mình cũng không quá xúc động, xem dáng vẻ cô lúc này còn không phải đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh sao?!!

Cứ thế, hai người một người nghĩ đông, một người nghĩ tây, mơ màng đuối theo suy nghĩ của bản thân. Nhưng tốt xấu gì, trải qua một phen bát nháo, hai người cũng đã có thể quay về chung sống trong hòa bình như trước.

“Này, Hân Mạch!!”. Ai đó cớm nước xong xuôi, giờ đang nằm ườn trên giường gọi với sang.

“Uh?”

“Em quả thật chính là Mật Đại sao?” Lục Thủy Hàn vẫn có chút không thể tin nổi.

“Uh.”

“VẬY ... anh có thể hỏi cái này không?”

“Gì vậy?” Diệp Hân Mạch rốt cục cũng quay sang, anh còn muốn hỏi cái gì nữa đây?

“Lương tháng của em....nhiều hay ít?” Lục Thủy Hàn mãi mới lấy được dũng khí để hỏi. Hiện tại nhà văn bình thường, tiền nhuận bút mỗi tháng cũng hơn một vạn, mà cô là Mật Đại chứ đâu phải người thường, tiền lương không biết còn cao đến thế nào nữa. Lục Thủy Hàn trong lòng bồn chồn, xem ra mình làm ăn thế này không khéo chẳng nuôi nổi vợ mất, có khi phải về nhờ ba tư vấn mới được.

Ai đó thì lại nghĩ, mình đây hiện tại không phải đang sống cùng anh sao, thế mà anh cứ nhiên dám mở tưởng đến chuyện đi nuôi người khác nữa à!!

(ôi má ơi, diễn hình của việc ông nói gà, bà nói vịt, cứ thế này thì đến bao h chị mới hiểu lòng anh đây.)

“Hai ngàn.” Diệp Hân Mạch nháy nháy mắt! Hoá ra là muốn biết vấn đề này.

Lục Thủy Hàn đang nằm trên giường liền nhảy dựng lên: “Sao lại thế?”

“Gì cơ?” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nhìn anh, không hiểu vì sao anh tự nhiên lại kích động.

“Sao lại chỉ có hai ngàn?”. Căn bản là không có khả năng!! Tác giả sơ cấp mỗi tháng cũng nhận được hai ngàn, cô là ai mà chỉ nhận được bằng họ chứ? Nhưng xem dáng vẻ của cô dường như là chẳng bận tâm lắm đến vấn đề này.

Thấy anh kích động như thế, Diệp Hân Mạch chẳng buồn để ý hấn nữa, tiếp tục quay đầu nhìn màn hình. Trong game, cô vẫn tiếp tục trao đổi cùng Đạm Mạc Phong Tâm. Trang bị của hấn bị cô gia công đến loạn thất bát nháo, thế mà hấn ta vẫn nhân không phát hiện, còn ra sức khen cô là người tốt, mỗi lần online đều tìm tới nói chuyện phiếm. Đầu tiên là khóc lóc kể lể, nào là vì sao mình cấp cao hơn mà vẫn thua, vì sao trang bị lại có vấn đề, dần dần hấn ta bắt đầu tìm hiểu lý do. Điều này khiến Hân Mạch không khỏi chột dạ.

Xem chừng nếu lại gia công trang bị của hấn lần nữa, thì cái trò gian lận của cô sẽ lộ mất, vì thế bèn quyết định đề nghị hấn chế ra một bộ trang bị mới. Diệp Hân Mạch một bên đánh chữ, một bên bịt miệng cười. Hừ, hấn không phải khoe mình có rất nhiều tiền sao? Để cô giúp hấn tiêu bớt cho “đỡ” nhiều.

“Này, Hân Mạch!! Em lại không thèm để ý đến anh!!”. Giọng nói phía sau giờ thêm chút hờn dỗi

“Em và Lôi Đình đã ký hợp đồng như vậy”. Cô một bên đánh chữ, một bên bịt thì giờ trả lời vấn đề anh thắc mắc.

“Không có lý do sao!! Tiền bán bản quyền phát hành Toái Thiên Tinh cũng phải trên một trăm vạn...”

“Sao anh biết rõ thế?”. Diệp Hân Mạch ngẩn người, lập tức nghĩ lại hôm đó, anh từ trong trụ sở của Lôi Đình tìm đến gặp cô. Công việc của anh là biên tập sao? Diệp Hân Mạch lúc này mới nghĩ tới việc điều tra xem Lục công tử công tác ở đâu.

“Nói thừa, anh là tổng biên mảng tiểu thuyết tình cảm, có thể không biết sao?”. Lục Thủy Hàn tức giận gào lên, cô thể nào lại dám hoài nghi chức vụ của anh.

“Nhưng...” Diệp Hân Mạch giật mình hiểu ra. “Anh là một đại nam nhân, sao tự nhiên lại chạy tới chỗ tiểu thuyết tình cảm làm gì?”

“...” Lục Thủy Hàn không thể không ngậm miệng.

Hồi lâu không thấy anh trả lời, Diệp Hân Mạch nhún vai, trở lại với game thân yêu, phát hiện có người gửi tin nhắn ỉn. Đang muốn mở ra xem thì đột nhiên bị ai đó giành mất con chuột, hơi thở nóng bỏng phả vào sau gáy khiến cô nhất thời đỏ mặt.

“Em lại không thèm để ý đến anh!!” Ai đó rất nghiêm khắc chỉ trích, thuận tay thay cô mở tin nhắn, không xem thì không sao, vừa xem một cái liền xù lông như nhím.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: hai ngày nữa khóa phục chiến sẽ bắt đầu, chỉ các cặp phu thê mới có thể tham gia, phần thưởng chính là thần thú đó, người đã suy nghĩ về đề nghị lần trước của ta chưa.

Có vài lời nói không biết có nên nói hay không.

Ai đó trợn mắt, không thể nhận ra đây là tình huống gì nữa, bàn tay túm lấy con chuột, kích vào khung đối thoại sau đó gõ chữ rầm rầm.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: thật có lỗi, vẫn là không cần, cảm ơn.

Chỉ mấy chữ đơn giản trong nháy mắt lại khiến ai đó tâm tình tốt hẳn lên, nhếch môi cười hắc hắc. “Nào, chúng ta kết hôn đi!”

Ánh mắt sắc nhọn chém qua: “Tự anh đi đi.”

Nói xong, cũng không thèm nhìn anh, trực tiếp rời ghế ra chỗ tủ quần áo, lấy áo ngủ rồi đi tắm. Ai đó oán hận nhìn trừng trừng bóng lưng vừa rời đi, hận không thể đem cô đốt thành tro mới hả.

Lại nói, trên màn hình

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: vậy thì cùng PK đi? Thành viên bang phái thành viên cũng có thể cùng nhau tham chiến.

Giỏi nha, cái tên Luyến Thiên Thiên Vũ kia, dám đào chân tường nhà người ta!! Lục Thủy Hàn nghiến răng, đặt móng ngồi xuống.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: thật xin lỗi, bà xã muốn cùng ta đi thăng cấp, không thể PK.

Đối phương trầm mặc hồi lâu, mãi mới gửi tới một câu.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: vậy xin hỏi người là.....?

[tư liệu] sinh hoạt 0322: ông xã của cô ấy.

Đến lúc này, Luyến Thiên Thiên Vũ mới chấm dứt đối thoại. Lục Thủy Hàn cau mày, đắc ý hả hê, mở các hạng mục cá nhân của Sinh Hoạt 0322 ra xem xét. Uhm, trang bị là của anh gửi tặng, không có bóng dáng ai khác, rất tốt rất tốt. Oh, trong kho toàn là tư liệu chế tạo trang bị, không có liên quan đến ai, rất tốt rất tốt. Uh, danh sách hảo hữu cũng chỉ có mình anh, không có nam nhân khác, rất tốt rất tốt —— cái gì!!!

Lục Thủy Hàn bỗng dưng ngây người, vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới một lần nữa danh sách hảo hữu, ra sức dụi mắt. Thật là ... trong danh sách hảo hữu của cô ấy, chỉ có duy nhất một người: Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ.

Sau một hồi chờ đợi, ai đó lại nhếch miệng lén lút cười ha hả. Cô bé này, chơi game đã hơn một năm, thể nhưng lại chỉ có mình là bạn tốt. Cô cũng thật ngoan a!!

Anh là hảo hữu duy nhất của cô a.

Anh chính là người duy nhất mà cô tiếp xúc trong suốt một năm tại Toái Thiên Tinh.

Duy nhất, duy nhất đó nha.

Lục Thủy Hàn không tìm ra được từ nào có thể miêu tả tâm trạng bây giờ của anh, chỉ cảm thấy, tâm tình muốn trôi lên mây, hận không thể trực tiếp nhảy thoát y vũ —— khụ, bị cô nhìn thấy thì thảm lắm, vì hình tượng ngọc thụ lâm phong mà suy nghĩ, tốt nhất là anh nên ngồi im thôi!! Đúng rồi, trấn định, trấn định nào.

(zai đẹp lên cơn bắn loạn.haha. Ta rất mún xem thoát y vũ. ^^)

Không dễ dàng trấn định lại, ai đó đảo mắt, vừa nãy cô nói tự mình đi kết hôn đi. Chẳng lẽ là là ám chỉ anh, tự mở hai tài khoản một lúc? Ha ha, da mặt cô cũng mỏng thật nha, chính anh đòi ly hôn trước, người đẹp tất nhiên là khó chịu rồi. Giờ cũng lại là anh yêu cầu kết hôn lại, nàng chắc là định mặc kệ đây mà!!

Cho nên, sau vài giây cân nhắc, Lục Thủy Hàn hồn nhiên đăng nhập cả tài khoản của mình, cùng cô lập tổ đội, đến chỗ Nguyệt lão, tiếp nhận chức vụ.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Hân Mạch mặt đỏ hồng vì nước nóng, tay cầm khăn bông lau khô tóc bước vào phòng ngủ, nhìn thấy vẻ mặt cười gian trước màn hình máy tính thì nghiêng đầu: “Anh làm gì thế?”

“Kết hôn đó!” Ai đó trả lời như thể đương nhiên.

“Ah.” Diệp Hân Mạch gật gật đầu, lại dùng khăn xoa xoa tóc, bỗng nhiên dừng lại. Anh nói cái gì? Kết hôn á, kết hôn với ai? Hân Mạch chớp chớp mắt, sau đó trong lòng đột nhiên thấy kỳ quái tình tự, chẳng lẽ vì mình không đáp ứng cùng anh kết hôn lại, anh liền nhanh nhẹn tìm được tiểu cô nương nào khác rồi sao?

Khó chịu và khó chịu, Diệp Hân Mạch tiếp tục rất hờ hững lau khô mái tóc ướt nhẹ, sau đó mới chậm rãi di chuyển đến phía sau anh. Nhìn thấy nhân vật của anh toàn thân loang loáng chiến giáp đi trước, theo sau chính là cô gái nhỏ tóc ngắn màu lam, trong lòng kỳ quái, rồi mới chợt nhận gia.

Anh chàng này!! Đã sớm biết anh chính là kiểu người không đạt được mục đích quyết không bỏ qua. Bất quá, đã biết đối tượng kết hôn là mình, cũng coi như xong! Diệp Hân Mạch lặng lẽ qua bên cạnh cầm lấy ly nước, đột nhiên nghe anh nói một câu: “Này! Hảo hữu của em chỉ có một mình anh nha!!” Trong giọng nói, tràn đầy tự đắc.

“Có một mình anh là đủ phiền toái rồi”. Diệp Hân Mạch chớp mắt, đi ra ngoài rót nước.

Lục Thủy Hàn trừng mắt nhìn cô. Cô nàng này, sao tự nhiên miệng lưỡi ghê gớm thế? “Này, Hân Mạch!! Em muốn tổ chức hôn lễ thế nào đây?”

“Không cần”

“Không được, lần trước kết hôn cũng không cử hành hôn lễ, lần này nhất định phải tổ chức” Ai đó rất kiên trì.

Diệp Hân Mạch vô nại vào phòng, xunghắn trợn trắng mắt.”Tùy anh, xin anh nhanh chóng làm loạn xong để em còn đi đào tài liệu.”

“Đào đào cái gì mà đào, em suốt ngày chỉ biết đào thôi. Không được!! Em phải đi với anh tham gia khóa phục thi đầu, từ hôm nay trở đi không đào tài liệu nữa, cùng anh thăng cấp đi!!” Ai đó rốt cục đã hoàn thành vụ thành hôn, sau đó hấp tấp chạy về chỗ Nguyệt lão.

[hệ thống] Chúc mừng Cưới Lừa Tím Túc Phụ và Sinh Hoạt 0322 tâm đầu ý hợp, nguyện kết làm vợ chồng, chúc hai người bệnh trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.

[thế giới] Ta Tối Xem Náo Nhiệt: oa oa, Lừa Đại lại kết hôn!!

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc ma nữ: ai nha, Lừa Đại hai ngày trước không phải vừa ly hôn với bà xã sao? Thế nào hôm nay lại kết đôi rồi!!

[thế giới] Thiên Đường Tiểu Quang:chúc mừng Cưới Lừa ca!

[thể giới] Luyện Thiên Tinh Quang: đáng thương lão đại chúng ta một mảnh chân tình a!!

[thể giới] Luyện Thiên Hoa Hoa: chúc mừng Sinh Hoạt mỹ nữ và Lừa Đại phục hôn.

[thể giới] Ma Sứ Đầu Bạc: lão bà, cô dâu nhà người ta đang chơi trò ly hôn rồi lại kết hôn kia, hay là chúng ta cũng chơi đùa đi.

[thể giới] Thiên Đường Tiểu Phụng: chúc mừng Lừa Đại!!

[thể giới] Luyện Thiên Bá Vương: Tinh Quang người dám trêu đùa lão đại à, cẩn thận bị Kill đó.

[thể giới] Danh Tự Tám Chữ: chúc mừng Lừa Đại!!

Tranh luận trên kênh [thể giới] Lục Thủy Hàn không có thời gian đi xem, bởi vì, anh đột nhiên phát hiện có người tìm bà xã mình trên kênh [tư liệu]

Tranh luận trên kênh [thể giới] Lục Thủy Hàn không có thời gian đi xem, bởi vì, anh đột nhiên phát hiện có người tìm bà xã mình trên kênh [tư liệu]

[tư liệu] Nguyệt Sắc Mông Lung: mỹ nữ, xin chào.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322:?

[tư liệu] Nguyệt Sắc Mông Lung: mỹ nữ, kỳ thật ta có chuyện muốn nói, nhưng lại không rõ có nên nói hay không.

Lục Thủy Hàn thấy rất kì quái, cô gái này liệu có phải Nguyệt Sắc Mông Lung không vậy?

“Hân Mạch!! Mau lại đây.”

“Cái gì?” Diệp Hân Mạch đang ngồi trên giường, nhăn nhó bò xuống.

“Em quen cô ta sao?” Lục Thủy Hàn chỉ chỉ vào mấy dòng đối thoại trên màn hình.

Diệp Hân Mạch lắc đầu, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. “Cô ta muốn nói gì với em?”

“Anh còn tưởng là em biết!!” Lục Thủy Hàn nói thảm một câu, tiện tay gõ mấy chữ.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: nói đi!

[tư liệu] Nguyệt Sắc Mông Lung: kỳ thật mấy ngày trước, người và Cưỡi Lừa Tìm Tức Phụ ly hôn, ta còn thấy mừng cho người. Thực ra, ta không phải cố ý muốn bôi xấu hân, chỉ là, có một số việc không nói ra thì thấy rất không thoải mái.

Diệp Hân Mạch vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, liếc qua khuôn mặt đỏ bừng của Lục Thủy Hàn, chép chép miệng. Cô nàng Nguyệt Sắc Mông Lung này cũng rảnh quá đi. Không lẽ việc mình ly hôn hay kết hôn cũng liên quan đến nàng ta à? Tự nhiên còn định bấm báo gì với bà xã đại nhân nữa đây?!!

Được lắm, xem tôi trị cô thế nào nào.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: có chuyện gì?

[tư liệu] Nguyệt Sắc Mông Lung: thế này đi, có nói người cũng không tin, qua đây ta cho người xem chứng cứ. Xem xong tự người sẽ hiểu.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: người có thể trực tiếp đưa cho ta.

[tư liệu] Nguyệt Sắc Mông Lung: nhưng người phải tới xem chữ khắc mới được.

Bất cứ trang bị gì, được tạo ra đến một cấp bậc nhất định, có thể dùng đạo cụ khắc chữ lên đó, đây cũng là một trong những phương pháp moi tiền game thủ của hệ thống. Mà chữ khắc chỉ có thể là danh tự và ngày khắc chữ, không thể làm giả, đương nhiên, nếu chụp ảnh lại thì chắc chẳng nhìn nổi đó là chữ gì. Lục Thủy Hàn nhú nhú mày, kiểm điểm bản thân xem mình có dây dưa gì với cô nàng này không. Rốt cuộc cô ta có gì trong tay mà dám tự tin đến thế?

Anh quay sang nhìn người bên cạnh đang đứng xem kịch hay, đành buông tha cho cái lễ thành hôn, gửi cho Nguyệt Sắc Mông Lung một chữ “Được”, sau đó lên tọa kỵ bay tới Bồng Lai đảo mà Nguyệt Sắc Mông Lung kia vừa chỉ.

Bồng Lai đảo chẳng hề xa, là khu vực của quái cấp 100, đối với mấy người đã lên tới cấp bậc cao nhân mà nói, khu vực quái cấp một trăm quả thực chính là Tân Thủ môn. Nhưng ai đó quên mất, bà xã thân yêu mới vừa vọt lên được cấp 104 được mấy ngày.

Vừa hay tọa kỵ của Sinh Hoạt 0322 rất được việc, loáng một cái đã đưa Lục Thủy Hàn đến đích. Vừa mới đứng xuống, đang muốn chào Nguyệt Sắc Mông Lung một câu. Đột nhiên đối phương bất ngờ tung chiêu công kích khiến Lục Thủy Hàn phải nói là trợn mắt há mồm.

Nguyệt Sắc Mông Lung là thầy thuốc, là chức nghiệp mà hơn 80% nữ sinh khi chơi game lựa chọn, hơn nữa đã cấp 130, chủ động công kích một pháp sư mới cấp 100 như cô, không phải cạy mạnh hiếp yếu sao?

Lục Thủy Hàn phản ứng rất nhanh, sau khi chuẩn bị phòng ngự xong xuôi liền tung ra một vài kỹ năng đơn giản để phản công.

“Trong túi có được đó”. Hân Mạch kịp thời nhắc nhở.

Anh gật gật đầu, lập tức mở túi, lấy ra lá chắn và thuốc hồi máu. Phương pháp này đối với Nguyệt Sắc Mông Lung có điểm kháng đòn cao quả thật không coi là uy hiếp gì nhiều, chỉ là có thể ngăn cản cô ta tạm thời không tiếp cận được Sinh Hoạt 0322, khiến mấy kỹ năng cận chiến bị vô hiệu hoá. Lục Thủy Hàn nhanh nhẹn kiểm tra kỹ năng cá nhân của Sinh Hoạt 0322, sau đó lựa chọn sử dụng Thiết xa, tiến lên lần thứ hai, dùng một đại hỏa pháp và một băng đơn pháp, nháy mắt đã làm đối phương bị trừ sạch 1000 máu.

Nhìn cột máu của cô lại chỉ mất một chút.

Nguyệt Sắc Mông Lung trang bị không tồi, lại có thêm thuộc tính hồi máu từ một vụn trở lên. Kỹ năng công kích của thầy thuốc không nhiều, chỉ có một chiêu Kim thoa mạn kiếp, dựa vào khả năng làm mất máu của kẻ thù với tỉ lệ lớn, trừ chiêu đó ra, thì chỉ có thể công kích rồi rạc.

Quả nhiên, Nguyệt Sắc Mông Lung lập tức chỉ huy súng vật hoàng cẩu phía sau nhào lên, nháy mắt tấn công khiến Sinh Hoạt 0322 tụt tới nửa cột máu. Lục Thủy Hàn vội vàng lui về phía sau, tiếp thêm máu, triệu hồi súng vật Lam Miêu mà Hân Mạch vẫn dùng làm đồ trang trí, bố trí công kích, hai súng vật lập tức tấn công lẫn nhau.

Lam Miêu dù sao cũng là thần thú phát hành có hạn, cho nên liền chiếm thế thượng phong. Mà Lục Thủy Hàn cũng không chần chừ nhanh chóng công kích Nguyệt Sắc Mông Lung, chỉ tiếc nàng ta là thầy thuốc, đánh luôn tay vẫn tiếp máu kịp thời. Trong lúc đó, Sinh Hoạt 0322 cấp 104 và Nguyệt Sắc Mông Lung cấp 132 giằng co không phân thắng bại.

“Trong túi còn có độc”.

Lục Thủy Hàn ngây người, bà xã đại nhân sao lại chuẩn bị nhiều được phẩm thể làm gì? Nhưng chẳng cần nghĩ nhiều, anh nhanh chóng lấy độc được ra, dùng độc thôi nào. Nguyệt Sắc Mông Lung trúng độc, toàn thân biến thành màu lục, trên đầu còn toả ra khói tím. Lục Thủy Hàn vẫn không nường tay, lập tức đại pháp, tiểu pháp công kích không ngừng, dù sao pháp sư kỹ năng nhiều, nhưng thời gian thi triển có hơi đáng ghét mà thôi.

Đương nhiên, một tiểu pháp sư và một thầy thuốc có thể coi là trâu bò giằng co lâu như vậy tất nhiên phải tính đến trình độ của Lục Thủy Hàn. Hân Mạch nhìn qua cũng thấy kỹ năng và tốc độ thao tác của anh bản thân còn khuya mới bị được cho nên nếu như hôm nay người tham chiến là cô thì không cần đoán cũng biết kết quả là sẽ bị Nguyệt Sắc Mông Lung giết chết. Mà Nguyệt Sắc Mông Lung cũng rất đáng thương, đen đủi nên mới gặp phải Lục Thủy Hàn đang dùng tài khoản của cô.

Nguyệt Sắc Mông Lung không thể chống đỡ nổi đòn tấn công của Sinh Hoạt 0322, Lục Thủy Hàn tăng tốc thao tác, khiến Hân Mạch hoa hết cả mắt, chỉ thấy một đôi tay trên bàn phím như bay như múa. Có làm hay không, nhân vật của anh là kiếm khách mà. Làm thế nào cả kỹ năng của pháp sư anh cũng thành thực thể?

Lục Nguyệt Sắc Mông Lung cột máu chỉ còn lại một ít, nhưng không cách nào đánh trả, đột nhiên có một người lao tới, tấn công thẳng về phía Sinh Hoạt 0322. Lục Thủy Hàn bị công kích, lập tức dừng tay hồi máu, tiện thể nhìn xem đối phương là ai.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: bà xã, không sao chứ?

Diệp Hân Mạch bĩu môi, có sao mà cô ta còn đứng ở đây à? Hối hảm quá đi.

Lục Thủy Hàn âm trầm nghiêm mặt, đang muốn gõ mấy chữ chất vấn hai người đó, nhưng nghĩ hiện tại mình đang dùng tài khoản của bà xã, liền ngừng tay, đứng nhìn hai người kia nói chuyện.

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: ông xã, nằng ta bắt nạt muối,[icon khóc lóc]

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: nằng ta sao lại muốn giết muối?

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: ông xã, muối cũng không biết! Muối đang đứng đây nói chuyện phiếm với huynh, sau đó nằng ta đột nhiên tới muốn truy sát muối.

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: huynh giúp muối hỏi qua một chút đi, sự việc rốt cuộc thế nào rồi! Có phải muối đắc tội gì với nằng ấy không?

Hai người này diễn kịch à, Lục Thủy Hàn liếc qua người đứng ở bên cạnh. “Này!”

“Gì vậy?”

“Em muốn làm quân tử trả thù mười năm hay là để anh trực tiếp giết chết hần ta đây?!!”

“Anh cứ giết hần đi.” Diệp Hân Mạch liếc anh một cái, hưng phấn bừng bừng nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: muối đừng gấp, ta nhất định giúp muối đòi lại công bằng.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: Sinh Hoạt 0322, xin hỏi người làm vậy là có ý gì? Vì sao muốn truy sát Nguyệt Sắc?

Lục Thủy Hàn lười chả buồn gõ chữ, nhàn nhã ngồi nghĩ xem nên để tên này chết theo phong cách nào thì phù hợp đây.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: chẳng lẽ người là vì chuyện lần trước lấy trộm trang bị? Đúng là người làm sao? Người định đổ vấy lên đầu Nguyệt Sắc, đáng tiếc là đã bị chúng ta nhìn thấu phải không?

Giờ này đến phiên Diệp Hân Mạch cười nửa miệng.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: còn chuyện truy sát Nguyệt Sắc thì người định giải thích thế nào? Cách lừa đảo quả nhiên vẫn ấu trĩ như cũ. Ta khuyên người nên sớm nói chuyện thẳng thắn với Cưỡi Lừa đại ca đi.

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: đừng nhiều lời với nằng ta nữa, muối thấy nằng ta là bà xã của Lừa Đại nên vẫn nhịn, không công kích. Chính là nằng ấy truy sát muối trước, ông xã à, muối sợ về sau không được bình an mất.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: nằng ta vô cớ truy sát muối? Như vậy thì bỉ ổi quá đấy.

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: đúng vậy, huynh không thấy lúc huynh tới, muối vẫn chưa thêm xuất thủ sao?

Cho xin đi, ta cũng muốn xem người có năng lực xuất thủ không đó. Lục Thủy Hàn trợn trắng mắt, đối với loại người này không còn gì để nói.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: thực là ghê tởm, muối cấp bậc cao như vậy, sợ gì chứ!!

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: thôi bỏ đi, chúng ta không so đo với nằng ta nữa, quay về thôi!

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: chỉ sợ sau này nằng ấy còn đuổi theo muối thì thật thảm a!

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: nằng ta dám! Ta đi luân bạch nằng ta, xem còn kiêu ngạo đến đâu.

Diệp Hân Mạch ra sức chớp mắt. Ah ha, hoá ra đây mới là chủ ý của Nguyệt Sắc Mông Lung nha!! Lục Thủy Hàn lần này không thềm cười nữa. Chỉ bằng hấn ta mà cũng đòi luân bạch được anh sao? Nằm mơ đi!! Anh quay sang người bên cạnh, nói: “Xem anh đây này!!”

Xem anh đắc ý chưa kìa!! Diệp Hân Mạch mỉm cười lắc đầu. Có điều đối với thủ pháp vừa rồi của anh cũng có chút bội phục. Không trách, game thủ trong server đều gọi anh là đại thần. Hoá ra anh không chỉ hao tổn tâm tư, tiền bạc vào cấp bậc và trang bị mà kỹ năng thao tác cũng khiến người ta hâm mộ.

Tuy rằng thường nói game này không cần thao tác chuẩn, bởi vì ngoài trang bị và thú cưng còn có được phẩm tác dụng khá cao, bình thường không thể hiện ra. Hơn nữa khi tổ đội đồng người thì vô cùng hỗn loạn, cái gọi là thao tác căn bản chắc không nhiều người biết. Cho nên Lục Thủy Hàn mới rất ít khi cùng người khác tổ đội để PK, mà dù có PK như thế thì trang bị hàng khủng của anh cũng đủ để đối phương xin hàng rồi.

Mà bây giờ, anh dùng tài khoản mới vừa lên cấp 104 của cô lợi hại chẳng kém gì kiếm khách cấp 140 của anh, theo lẽ thường mà nói, đây quả thực chính là kỳ tích do con người tạo nên.

Giả dụ như khi đối phương trúng độc, ai đó lại dùng chức năng nghịch chuyển, tạo thành thương tổn cao hơn bình thường 80%.

Lại giả dụ như đối phương dùng thuật khóa thân, ai đó có thể lợi dụng kỹ năng nhảy kép kết hợp từ hai bước nhảy đơn để né tránh...

Rõ ràng Sinh Hoạt 0322 là pháp sư, tất nhiên có thể đi vòng quanh đối phương thi triển kỹ năng, đồng thời cũng có thể xông lên phía trước công kích trực tiếp làm tụt mấy trăm máu.

Mấy thao tác đó đối với Diệp Hân Mạch mà nói, hoàn toàn bất khả thi.

Trước đây cô có nghe ai đó nói qua về một kỹ xảo đơn giản tên là “Điều lưu”, nhưng chưa hề thấy qua. Cô ấn tượng mạnh vì lúc ấy, người trên [thế giới] nói, trường phái này rất thích hợp với pháp sư, vừa chạy vừa đánh, sau đó một bên nhảy kép, rất vô lại nhưng cũng rất hữu hiệu.

Đương nhiên, bởi vì cấp bậc hạn định, Lục Thủy Hàn nhất thời không có biện pháp khống chế Thiên Đường Tiểu Quang, đồng thời, Thiên Đường Tiểu Quang cũng không làm khó được Sinh Hoạt 0322. Nhưng Nguyệt Sắc Mông Lung ở bên cạnh toàn tranh thủ đánh lên, thực sự rất đáng ghét.

Lục Thủy Hàn nheo mắt, quyết định trước tiên cứ thu phục nàng ta đã rồi nói gì thì nói —— nhưng ai mà biết, Nguyệt Sắc Mông Lung đột nhiên dừng lại, sau đó bạch quang loé lên, logout mất tiêu luôn.

Diệp Hân Mạch lại chớp chớp mắt, cô nàng này thực là thủ đoạn nha!!

Lục Thủy Hàn không có cách nào, đành phải đổi vị trí mục tiêu, công kích Thiên đường Tiểu Quang. Không biết có phải vì Nguyệt Sắc Mông Lung logout gây ảnh hưởng đến Thiên Đường Tiểu Quang, hay là hấn cũng có vấn đề, hấn cứ thế đứng im tại chỗ, không nhúc nhích. Lục Thủy Hàn đánh người không phản kháng thì cảm thấy không có ý nghĩa, nên cũng yên vị đứng lại, chờ xem Thiên Đường Tiểu Quang rốt cuộc quyết định thế nào.

Thời gian cũng chẳng hề lâu, cơ hồ chỉ có vài giây, Nguyệt Sắc Mông Lung lại online. Lục Thủy Hàn lập tức chuẩn bị độc được muốn tiến lên xử lý nàng ta, nhưng ai mà biết, nàng ta tự nhiên lại nói ra một câu.

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: ý, ông xã, huynh ở chỗ này cùng bà xã Lừa Đại làm cái gì vậy?

Hết chương 07

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: choáng, bà xã vừa bị sao thế?

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: a, nhân vật của muội sao lại ở tận đây? Vừa phát sinh chuyện gì vậy?

Cư thế, trên màn hình máy tính hai người đó lại tự sướng, cái cô Nguyệt Sắc Mông Lung này cũng nhiều trò quá đi.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: vậy người vừa mới online không phải muội sao?

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: [icon choáng váng], muội có việc ra ngoài, vừa mới về mà.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: @_@!!

Diệp Hân Mạch bĩu môi, nhìn dáng vẻ giống như không phải kịch hay thì nhất quyết không xem, xoay người đi chỉnh ga trải giường. Lục Thủy Hàn đầu muốn bốc khói, trừng mắt nhìn màn hình, hận không thể nhìn xuyên màn hình, đến chỗ Nguyệt Sắc Mông Lung nhìn xem cô ta rốt cuộc là tiểu yêu phương nào.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: bà xã, có phải muội bị người ta trộm ID không vậy?

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: a, không phải thế chứ? Muội phải đi đổi mật khẩu mới được.

Nói xong, Nguyệt Sắc Mông Lung ngay lập tức biến mất không kèn không trống.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: Sinh Hoạt, thực xin lỗi, việc vừa rồi ta có thể giải thích.

Tay phải gõ gõ con chuột, Lục Thủy Hàn trong đầu mâu thuẫn. Không thể nào, trộm cắp gì mà không động vào trang bị và ngân lượng, lại chỉ chăm chăm đi giết người ta, hơn nữa còn thuận tiện gọi Thiên Đường Tiểu Quang tới, cái này không phải tự tìm rắc rối sao? Rốt cuộc là Nguyệt Sắc Mông Lung tự biên tự diễn hay quả thật có tới hai người sử dụng tài khoản này?

Còn nữa, kỳ quái nhất là Nguyệt Sắc Mông Lung và Sinh Hoạt 0322 chưa nói với nhau được mấy câu, cũng chưa từng va chạm, vì sao đột nhiên lại muốn truy sát cô? Hay là vì anh nhĩ? Lý do này không thuyết phục lắm! Nguyệt Sắc Mông Lung từ khi anh rời khỏi bang phái cũng chưa từng gây rối, lần này sao đột nhiên muốn lật mặt? Việc này nghĩ thế nào cũng có vẻ kỳ quái. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, nhưng Lục Thủy Hàn cảm thấy phải nói với Thiên Đường Tiểu Quang một câu, miễn cho hắn không đầu lại tìm bà xã đại nhân gây phiền toái.

[phụ cận] Sinh Hoạt 0322: tiểu Quang, ta là Cưỡi Lừa, việc hôm nay cứ coi như chưa từng xảy ra, về sau người tốt nhất không có việc gì cấp bách thì đừng tìm ta. Thiên Đường bang ta một tay nâng đỡ, cũng có thể một tay hủy hoại nó.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang:... Lừa Đại? Làm thế nào... Tài khoản của Sinh Hoạt là anh đang dùng sao?

[phụ cận] Sinh Hoạt 0322: việc này không can hệ gì đến người, tiểu Quang, chúng ta hợp tác cũng hơn nửa năm, càng không muốn trở mặt thành thù. Nói như vậy chắc người đã hiểu.

Nói xong, Lục Thủy Hàn đưa nhân vật về thành."Hân Mạch!!"

"Làm sao?"

"Qua đây, chuẩn bị hôn lễ!"

Một lúc lâu sau, không thấy cô đáp lại. Lục Thủy Hàn một bên lên kênh [thế giới] thông báo tin tổ chức hôn lễ, một bên quay đầu nhìn. Cô nàng Hân Mạch căn bản lười đáp lời, thu dọn chăn đệm, sau đó ôm gối nằm xuống giường, giờ đã ngủ say sưa.

"Em là heo à?!" Lục Thủy Hàn buồn bực buông con chuột, nhẹ chân nhẹ tay đi qua, đem tay chân cô nhét vào trong chăn. Dung nhan bình thản, tóc dài xoa tung nhìn tuy yếu ớt mỏng manh nhưng lại vô cùng an tĩnh. Đưa tay thay cô gạt mấy sợi tóc vương trên má, Lục Thủy Hàn ngồi xồm ở đầu giường mãi mê ngắm nhìn.

Sắc mặt tái nhợt là bởi vì thiếu ánh mặt trời, ngay cả đôi môi cũng không có sắc hồng, thoạt nhìn rất thiếu sức sống. Trong giấc ngủ mơ màng nét mặt cô ấy cũng không có khác đi nhiều, điểm khác duy nhất chính là hai hàng lông mày hiện tại đang nhứ chặt, dường như bị giấc mơ quấy rầy. Lục Thủy Hàn đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa lông mày, sau đó mới nghĩ tới game, liền hấp tấp quay lại trước màn hình, nhận không biết bao nhiêu lời chúc phúc từ mọi người.

Đại khái là sáng sớm là thời điểm tốt để làm loạn, vì thế ai đó trong khoảng thời gian này một câu cũng không nghe, liền đẩy Hân Mạch sang một bên, mở tài khoản của mình rồi chạy đi thăng cấp. Hân Mạch phản kháng vô hiệu, đành phải đi lên giường dùng máy tính của anh.

Đây là lần đầu tiên cô mở máy tính của anh, giao diện khá là đơn giản, ngoại trừ mấy chương trình cơ bản, cũng chỉ có QQ, Word và cả game Toái Thiên Tinh là cô dùng được. Tài khoản bị anh dùng mất, cô đành phải mở WORD, tiếp tục sáng tác. Lúc này phòng ngủ, an tĩnh đến cực điểm, ngoại trừ mấy tiếng tinh tinh trong game ngẫu nhiên phát ra còn có tiếng gõ bàn phím, còn hai người họ cơ bản không hề trao đổi với nhau câu nào.

Thăng cấp cũng cần tinh lực và cả tinh thần. Lục Thủy Hàn hết lòng muốn đưa cấp bậc của bà xã tăng lên đủ điều kiện cùng anh lập tổ đội tham gia khóa phục thi đấu, cho nên không muốn phân tâm. Mà Diệp Hân Mạch thấy anh ngồi yên thì mừng còn không hết, đại gì mà chủ động gọi chuyện.

Tuy rằng không khí vẫn rất hòa hợp, nhưng ngẫu nhiên Diệp Hân Mạch ngẩng đầu lên cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó. Này nha, cô vừa mới viết xong một đoạn, liếc sang chỗ máy tính của mình chỉ thấy ai đó chuyên tâm thăng cấp, đành im lặng lắc đầu. Sau đó liền lên QQ xem xét một chút.

Vừa lên đã thấy vô số thứ hay ho.

Có rất nhiều tin mới, và cũng không ít tin nhắn.

Có vẻ như chuyện Mật Đại chuyển qua viết tiểu thuyết tình cảm là chuyện được độc giả vô cùng quan tâm!!! Diệp Hân Mạch nghĩ vậy, nhanh chóng bỏ qua phần tin tức. Tiếp đó là một số độc giả tò mò hỏi han về vấn đề giới tính của cô, Hân Mạch khẽ cau mày, tiếp tục bỏ qua. Cuối cùng, chỉ còn lại tin nhắn của Tiểu Trà Trà và mấy chục cái tin của Sam Thụ đại nhân.

Tiểu Trà Trà: oa, Mật Đại, cô là nữ rạo?

Tiểu Trà Trà: Mật Đại cô thực sự là nữ sao?

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, cô làm sao có thể là nữ a!! Ô...

...

Cứ như thế, Diệp Hân Mạch thấy đầu óc muốn hôn mê một nửa. Cuối cùng mới nhìn thấy, công lực của bà tám Tiểu Trà Trà.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, nghe nói cô và tổng biên mảng tiểu thuyết tình cảm và một biên tập nữa tạo thành tam giác tình yêu nha! Phải hay không vậy?

Tam giác tình yêu? Một góc còn không có, tam giác ở đâu ra hả trời? Diệp Hân Mạch buồn bực nhíu mày. Tất mấy tin nhắn của cô nàng đi, giờ đến Sam Thụ a.

Sam Thụ: tiểu Mạch à! Có thật là cô và tổng biên Lục có quan hệ không vậy?

Sam Thụ: này cái tên họ Lục kia hết sức là trắng hoa đỏ, nghe nói cậu ta trước kia nổi tiếng là công tử tình một đêm, cô cẩn thận kéo bị lừa đó!!

Sam Thụ: tiểu Mạch à, ở Lôi Đình còn không ít người ưu tú, tôi giúp cô giới thiệu một chút nha!!

Sam Thụ: tôi sợ cô sẽ bị tổn thương thôi! Haizz, cô suốt ngày không ra khỏi cửa, không thể thấy trên đời này đàn ông chất lượng cao còn rất nhiều nha!!

Sam Thụ: đúng rồi, tiểu Mạch, công tác chuẩn bị cho tác phẩm của cô đã ổn cả rồi, mau gửi bản thảo cho tôi đi.

Diệp Hân Mạch nhìn lướt qua, khóe miệng thoáng hiện một nét cười, lại quay đầu nhìn người đang tập trung tinh thần trước màn hình máy tính. Này nha, danh tiếng của anh cũng tốt quá đấy!!

Sinh Hoạt 0322: bản thảo đã gửi đến hòm thư của anh, mau kiểm tra đi.

Sam Thụ: Aha được! Tiểu Mạch, tôi lại bắt được cô rồi!!

Sinh Hoạt 0322: tôi thừa biết bây giờ anh đang online.

Sam Thụ: thật sao,sao hôm nay cô biết thời gian mà online? Cô lúc nào cũng hành tung bí ẩn, bắt được khó lắm đó!!

Sinh Hoạt 0322: uh, vừa mới hoàn thành một ít. Anh kiểm tra đi!

Sam Thụ: được, lát nữa tôi sẽ đọc. Mà đúng rồi, tiểu Mạch, không phải cô và tên họ Lục kia.....?

Sinh Hoạt 0322: tôi không sao.

Sam Thụ: chỉ là, cậu ta thực sự không hợp với cô!!

Sinh Hoạt 0322: không phải như anh nghĩ đâu. Không có việc gì thì tôi out trước đây.

Sam Thụ:

Sam Thụ: a, đúng rồi, gần đây độc giả nghe nói cô là nữ, cho nên liên bất mãn, cô cũng không nên để bụng nha.

Diệp Hân Mạch kinh hoàng một chút, ngón tay chỉ dừng trên bàn phím một lúc lâu, mãi mới gõ ra một hàng chữ.

Sinh Hoạt 0322: tôi không phải vì bọn họ mà viết văn.

Sam Thụ: tiểu Mạch, đừng quá bi quan. Nói gì thì nói, cô vẫn tuyệt nhất!!

Sinh Hoạt 0322: cảm ơn, tôi out đây.

Sam Thụ: chào nha.

Logout xong, Diệp Hân Mạch nhìn màn hình ngây người một hồi,trong đầu có một chút dao động. Vì sao là nữ nhân lại không được? Vì cái gì? Ngẩng người xong, Diệp Hân Mạch lắc đầu cười khổ, cười chính bản thân mình. Thế thì sao nào? Liên quan gì đến cô? Mà không liên quan thì sao?

Trong lúc suy nghĩ, con chuột vô thức lướt qua màn hình. Đẹp mấy thứ trong đầu sang một bên, cô hưng phấn bừa bừa mở một file dữ liệu của ai đó.

Ầy, cái này là về dải ngộ VIP đây mà, xem ra cũng rất chăm chỉ làm việc; ah, cái này là tư liệu tác giả, đây là bình luận về quốc gia đại sự, cũng có tài năng nha; ah, còn có cả định hướng thị trường chứng khoán nữa chứ, anh học cả đầu tư cổ phiếu cơ à? Uh, đây là phương pháp quản lý thuộc hạ nhân viên, phạm vi đề cập khá là rộng; ầy, cái này là học sửa chữa máy tính, có công nhân miễn phí rồi nha —— không đúng, học sửa máy tính mà cũng có tập tính âm thanh sao?

Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, hiếu kỳ muốn xem. Vừa mở ra, khuôn mặt bỗng tối thui. Trên màn hình là hai người một nam một nữ đang quần lầy nhau, âm thanh mờ ám nhất thời tràn ngập cả gian phòng, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn. Lục Thủy Hàn giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Hân Mạch run run khoe miệng, nhìn chằm chằm màn hình máy tính không chớp mắt.

Trong đầu hoảng loạn, cô ấy sao lại mở trúng phim cấp 3 thế này?

Anh nhớ rõ ràng mình giấu kín lắm mà...

“Cái này...” Lục Thủy Hàn đang muốn mở miệng giải thích.

Hân Mạch giờ này mới hồi phục như bình thường, ngẩng đầu lên nói: “Cô gái này ngực nhỏ quá à”. Không phải là sao, lớn hơn trứng chim có tí xịu.

“...” Lần này, đến lượt Lục Thủy Hàn đứng hình.”Anh nhớ có vài cô trông được lắm mà.”

“Hả, để em tìm xem”. Cô giật mình hiểu ra, lập tức chuyển con chuột đi tìm file ... khác. Quả nhiên, lần này, nữ chính đã được thay đổi.”Cô này ngang hông có sẹo nè.”

“...” Ai đó tiếp tục không nói nên lời.

Lại đổi một file nữa.”Cô này mặt to quá.”

Lại tiếp. “Cô này bấp đùi thô chết đi được.”

...

Tận đến khi Diệp Hân Mạch khai quật hết số phim 18+ trong máy tính của anh kèm theo nhận xét không chừa một cô nào xong xuôi, cô nàng mới bình tĩnh ngẩng đầu nhả nốt câu cuối : “Thẩm mĩ của anh xem ra cũng kém quá nha.”

“ ... ”

Tận đến khi Diệp Hân Mạch khai quật hết số phim 18+ trong máy tính của anh kèm theo nhận xét không chừa một cô nào xong xuôi, cô nàng mới bình tĩnh ngẩng đầu nhả nốt câu cuối : “Thẩm mĩ của anh xem ra cũng kém quá nha.”

“ ... ”

Tính đi tính lại, tốt nhất là không nên so đo làm gì, cô nàng này chưa từng có bạn trai, làm sao hiểu gì chứ!! Lục Thủy Hàn quyết định không để ý nữa, quay đầu tiếp tục tập trung tinh thần đi thẳng cấp. Chỉ có điều, sau khi nghe đồng âm thanh nhảy cảm kia, ý thức trong đầu anh cơ bản đã lơ đãng tạo cơ hội cho không ít hình ảnh tươi mát tràn vào.

Tốn không ít thời gian, anh mới miễn cưỡng đem mấy hình ảnh loạn thất bát nháo trong đầu dẹp qua một bên, tiếp tục hành trình thẳng cấp cao cả còn dang dở. Nhấn nhin đến tận tối, ai đó âm mưu hoá thành sói xám định ăn thịt cô chủ nhà luôn, ai ngờ bị một câu nói: “Anh quả nhiên rất nhỏ” của cô đã kích đến nội thương, tức muốn hộc máu, đành quay lưng đi ngủ trong uất ức.

Ngày hôm sau, Lục Thủy Hàn vội vàng lấy lại máy tính của mình, nén đau thương mà xoá hết mấy đoạn phim cấp ba kia đi. Một bên xoá bỏ một bên tự an ủi mình, không sao, không sao, dù sao trên mạng còn rất nhiều, rất nhiều... Chỉ là, down hết đồng này cũng tốn không ít thời gian đâu nha!! Lục Thủy Hàn tự nhủ mà trong lòng âm thầm rơi lệ. Xóa xong, nhìn thấy Diệp Hân Mạch vẫn bình tĩnh ngồi trước máy tính ngây ngốc xem người ta trò chuyện trên kênh [thế giới] liền gọi

“Hân Mạch!”

“Gì thế?”

“Em sắp chuyển sang mảng tiểu thuyết tình cảm phải không?”

“Uh.”

“Vậy tiểu thuyết mới của em thực sự không tham gia cuộc thi sáng tác đó sao?”

Diệp Hân Mạch rốt cục thu hồi tâm trí, quay đầu nhìn anh. Lục Thủy Hàn lại tỏ vẻ rất hồ hởi, chăm chú nhìn máy tính, không nhìn cô lấy nửa cái.

“Anh hi vọng em sẽ tham gia sao?”

“Về công, tất nhiên là anh hi vọng. Còn về tư, anh tôn trọng quyết định của em”. Rốt cục anh cũng ngẩng đầu, cách không xa nhìn thẳng vào mắt cô không hề né tránh.

“Nếu như anh muốn thì em sẽ tham gia”. Khuôn mặt trắng trẻo khẽ quay đi, né tránh ánh mắt của anh, sau đó cô xoay người, lại đối mặt với máy tính.

“Vì sao?”

“Đó là ... là để cảm ơn anh đã chăm sóc em suốt thời gian qua”. Giọng nói có kèm theo sự xấu hổ, đương nhiên, còn một lý do cô không thể cho anh biết rằng cô thật lòng không muốn anh phải khó xử!

“Anh không cần.” Lục Thủy Hàn giận dỗi, ra sức gõ bàn phím. “Em làm như anh là ăn mày không bằng.”

“Anh lại khó chịu.”

Lục Thủy Hàn ghen hờn, không nói nên lời, chỉ đỏ mặt hỏi ngược lại: “Này, không phải em đã nói anh không được ép em làm việc mà em không muốn còn gì?”

“Việc em không muốn làm thì không ai ép buộc được em hết.”

“Vậy là...”

“Ngày mai anh giúp em mang hợp đồng đến, những chuyện khác em không nhúng tay vào đâu”. Diệp Hân Mạch quyết định dứt khoát.

Lục Thủy Hàn nhìn ngó một chút, thấy cô nàng đã thôi dào dạt, lời lam miêu ra dặt theo đi tản bộ.

“Hân Mạch, em so với anh còn bá đạo hơn nhiều!!” Lục Thủy Hàn bĩu môi, không thể không thừa nhận, trong lòng anh rất không thư thái, nhưng là do anh sợ cô vì miễn cưỡng đáp ứng tham gia thi thố mà phạm vào giao ước giữa hai người. “Thật sự không sao hả?”

“Anh nói gì?” Diệp Hân Mạch một bên xem tin tức mua bán trên kênh [thế giới], một bên đáp vu vơ.

“Tham gia cuộc thi đó, có ảnh hưởng gì đến em sao?”

“Hoàn toàn không có.”

“Vậy vì sao lúc trước em không chịu đồng ý tham gia? Còn đem hợp đồng quăng trả lại nữa chứ?”. Lục Thủy Hàn nhất định muốn làm rõ vấn đề, bằng không anh cảm thấy mình ngủ cũng sẽ không an ổn.

“Bởi vì không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nên mới lười không thèm tham gia”. Nhưng nếu như có lợi cho anh, cô sẽ không để ý nhiều mà ký tên ngay.

Lục Thủy Hàn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cái gì mà “Bởi vì không có bất kỳ ảnh hưởng gì” chứ? Hay là...” Ý em là, cho dù em có được giải thưởng hay không thì tiền thưởng và danh tiếng cũng sẽ không thuộc về em sao?”. Không thể nào?

“Lần này anh thông minh hơn rồi đó”. Diệp Hân Mạch khẽ quay đầu, khoé miệng thoáng hiện nét cười.

“Thế... tiền chạy đi đâu?”. Lục Thủy Hàn ngạc nhiên.

Diệp Hân Mạch thu lại nét cười, khôi phục lại khuôn mặt không cảm xúc. Trong phòng đột nhiên trầm mặc. Phải rất lâu sau mới có tiếng trả lời.”Chuyện này không đến phiên anh quản.”

Lục Thủy Hàn choáng váng, ý cô phải chăng là anh không có tư cách quản việc của cô? Trong đôi mắt chợt hiện lên tia kích động, nhưng anh vội vàng hạ tầm mắt, sợ cô đột nhiên phát hiện ra. Trong lòng đau nhói, nhưng lại không thể để bụng. Cảm giác lúc này so với khi anh nghe người ta nói rằng cô có tư tình với Sam Thụ còn mãnh liệt hơn.

Khi nghe nói cô có tư tình với Sam Thụ, bản thân anh chỉ nhất thời xúc động, kỳ thật là vì anh ta đã từng gặp cô, mà anh thì chẳng hay biết gì hết, đó chẳng qua chỉ là một cái có. Nói anh ghen ư? Ah, anh không có tư cách kia. Hơn nữa anh căn bản cũng đã xác định, Hân Mạch chính là Mật Đại, quan hệ giữa Mật Đại và Sam Thụ thì có thể như thế nào? Thông minh như anh, hiểu lắm là điều không thể.

Giờ phút ấy, anh chỉ có thể làm theo bản năng mà thôi. Bất kể là tốt hay không tốt, trong lòng anh đã có hình bóng người con gái này. Ba chữ “anh thích em” anh chưa đủ can đảm nói ra miệng, nên chỉ có thể đeo cái mặt nạ tươi cười, che dấu sự bất an trong lòng.”Hân Mạch!! Hai chúng ta sao không thử tìm hiểu nhau như những cặp nam nữ bình thường nhỉ. Biết đâu lại có kết quả?

Chỉ cần cô không chán ghét anh thì xem như anh vẫn còn cơ hội. Không phải sao?

Diệp Hân Mạch tròn mắt, quyết định coi như điếc. Trên màn hình, cô gái nhỏ tóc xanh đang đứng ở cổng Đại Thành không ngừng nhảy tới nhảy lui...

Thấy cô không tiếp lời, anh đột nhiên cũng mất hứng lắm nhảm, ánh mắt si ngốc nhìn màn hình. Một lúc sau, chuông cửa vang lên— đúng, là chuông cửa đó.

5. Chương 09-10

Thấy cô không tiếp lời, anh đột nhiên cũng mất hứng lắm lắm, ánh mắt si ngốc nhìn màn hình. Một lúc sau, chuông cửa vang lên— đúng, là chuông cửa đó.

Nghe thấy chuông cửa vang lên hai tiếng, hai người đột nhiên đưa mắt nhìn nhau, không biết nên để ai ra mở cửa đây.

Đây là nhà Diệp Hân Mạch, tất nhiên không có khả năng người đó đến tìm Lục Thủy Hàn, mà Diệp Hân Mạch là người luôn ru rú xó bếp, đến đi mua đồ ăn còn lười thì lấy đâu ra người quen tự mình tìm tới cửa thể này? Hơn nữa, số người quen thân của cô có khi chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng, nghĩ gì thì nghĩ, Diệp Hân Mạch vẫn phải lê dép ra mở cửa. Rốt cuộc là ai không biết? Diệp Hân Mạch chớp mắt suy nghĩ, hay là, lại là nhân viên chuyển phát nhanh?

Vừa mở cửa, Hân Mạch rất muốn tặng ình một câu: chúc mừng, trả lời hoàn toàn chính xác!!

Hơn nữa, đứng trước cửa kia không chỉ là nhân viên chuyển phát nhanh bình thường mà mấy người này còn quen mặt là đằng khác...

“Diệp tiểu thư, tổng tài phân phó chúng tôi mang đồ tới cho cô”. Trước cửa, là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, nhưng tinh nhanh quắc thước, trong ánh mắt tràn đầy cơ trí quang mang.

Diệp Hân Mạch khẽ gật đầu.”Cám ơn.”

Đối phương cũng không nhiều lời, phát phát tay, lập tức mấy người phía sau nối đuôi nhau bê vào hàng loạt thùng lớn thùng bé. Vận chuyển xong xuôi, ông ta lại nói tiếp: “Diệp tiểu thư, đây vẫn là đồ dùng trong một năm, mười hai thùng gồm quần áo, đặc sản địa phương, các tuyển tập tiểu thuyết hiện đang lưu hành trên thị trường và một số thứ cần thiết khác ...”

“Được, tôi biết rồi”. Không đợi người đó nói xong, cô lập tức lên tiếng chặn họng.

Đối phương cũng không tức giận, vẫn cười nhã nhặn.”Vây tôi cũng không dài dòng nữa, tiên sinh đặc biệt giao phó, nói là đã chuẩn bị một món quà để chúc mừng sinh nhật cô. Chỉ là đã hơi trễ một chút, sợ cô không được vui.”

“Không sao cả.” Diệp Hân Mạch lạnh nhạt trả lời. “Thay tôi cảm ơn anh ta.”

“Tiên sinh nói, đây là việc tiên sinh nên làm. Xin cô đừng khách khí.” Đối phương khẽ khom người, dáng vẻ sớm đã biết mình cần phải như vậy.

Anh ta, vẫn luôn thế này! Việc gì cũng sắp xếp chu đáo cả. Hân Mạch cười cười, quay đầu thì thấy Lục Thủy Hàn đang mắt tròn mắt dẹt đứng trước cửa phòng ngủ nhìn cảnh tượng kì lạ này. Cô cũng không nói gì, chỉ thờ ơ nhìn lướt qua mấy thứ vừa được chuyển đến.

“Người này là...”. Người đứng trước cửa phòng kia gây cho ông ta một sự tò mò khá lớn, không kiềm chế được nên buột miệng hỏi.

“Một người bạn”. Trả lời qua quýt xong, thấy trên bàn cũng có không ít đồ, cô khẽ gật đầu.”Làm phiền mọi người vất vả rồi, rất cảm ơn.”

“Không cần khách khí, vậy chúng tôi xin phép về trước.”

“Vâng, hẹn gặp lại.”

Đóng cửa lại, Diệp Hân Mạch dựa theo cánh cửa trượt xuống sàn. Anh ta nói, chờ đến khi cô không cần anh ta nữa, anh ta sẽ buông tha cô; anh ta nói, chờ đến khi cô thực sự thông suốt, thì dù cô có quyết định thế nào, anh ta cũng sẽ thành tâm chúc cô hạnh phúc. Rõ ràng đã biết, anh ta giúp cô, chỉ bởi vì cô có tài nhưng lại không thể cậy nhờ ai; dù biết rõ, anh ta đối với ai cũng vậy mà sao bản thân lại cứ tự lừa mình dối người?

“Anh có thể hỏi, người đàn ông đó là ai không?”. Cửa phòng ngủ lại mở, bóng hình cao lớn lần thứ hai xuất hiện, anh nghiêng người dựa vào vách tường, nhìn cô mà gương mặt bình thản lạ thường.

Sau một thoáng thất thần, tâm trí Diệp Hân Mạch lúc này mới quay trở lại, dần dần đưa mắt nhìn quanh, thấy anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình, chờ câu trả lời. Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, tay trái chống vào đầu gối, nhòm người dậy, tay phải lặng lẽ vươn về phía anh.

Lục Thủy Hàn trong chốc lát bỗng ngây cả người, không hề động đậy. Bàn tay cô vươn ra giữa không trung sao mà cô đơn đến thế, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh đầy chờ mong.

Hai người đối diện nhau rất lâu, tận đến khi Hân Mạch cảm thấy cánh tay mình bắt đầu cứng đờ, Lục Thủy Hàn mới mấp máy môi, sải bước đi tới, đưa tay chạm vào bàn tay cô, dùng sức kéo nhẹ, đem cô ôm chặt trong lòng.

Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, Diệp Hân Mạch giấu mặt vào bờ vai anh, khước miệng khẽ mỉm cười, vòng tay ôm siết quanh eo anh. “Chân em đau quá đi mất, anh mau đỡ em vào phòng đi.”

“...”. Anh không hỏi thêm nữa, tùy tiện xốc nhẹ người cô lên, hơi thở đột nhiên vương vít bên tai: “Em còn không nặng bằng một nửa anh.”

“Em là con gái mà, tất nhiên phải lấy giảm béo làm sự nghiệp cả đời.”

“...” Lục Thủy Hàn đột nhiên cảm thấy tiền đồ sao mà mờ mịt thế, lúc trước rõ ràng vẫn là anh chiếm thế thượng phong, thế nào mà chỉ có mấy hôm thôi anh đã thấy mình càng ngày càng nói không lại cô nàng này?

“Vào đi thôi!” Thừa dịp anh vẫn đang sững sờ, Diệp Hân Mạch vỗ vỗ bên lưng anh, buông lỏng vòng tay. Lục Thủy Hàn vô thức buông cô ra, nhìn theo bóng lưng nhỏ bé dần khuất sau cánh cửa. Đột nhiên phát hiện cô vẫn chưa trả lời anh, người đưa đến cho cô nhiều đồ như vậy, rốt cuộc là ai!!

Đáng chết! Tự nhiên đã bị cô nói lảng sang chuyện khác!! Lục Thủy Hàn bực bội đi vào phòng ngủ, thấy Hân Mạch đang trừng mắt nhìn màn hình. Sao thế nhỉ?!!

Bước nhanh đi qua xem, nhân vật của bà xã đại nhân đang thê thảm ngã xuống đất, trên màn hình hiện lên mấy chữ. “Bạn đã bị giết, có muốn hồi thành hay không?”

“Là ai làm vậy?!”. Kể có mắt không trông nào lại dám động đến bà xã đại thần thê?

Diệp Hân Mạch lắc đầu, đưa nhân vật quay về thành. Mở hộp tin tức, liền thấy một câu.

[hệ thống] Bạn đã bị người chơi Nguyệt Sắc Mông Lung giết chết.

Kỳ quái, này Nguyệt Sắc Mông Lung rốt cuộc là trong đầu vướng mắc cái gì mà cứ luôn gây sự với cô?

Lục Thủy Hàn bên cạnh, tất nhiên cũng nhìn thấy dòng thông báo màu đỏ chói mắt của hệ thống. Vừa nhìn thấy cái danh tự quen thuộc thì không khỏi bực mình. Con nhỏ Nguyệt Sắc Mông Lung này đúng là ăn no rồi việc, đầu óc bị nước vào nên mới hành động điên rồ thế này, anh nhất định phải tìm cô ta để hỏi rõ ràng mới được. Thấy vẻ mặt tức giận của anh, Hân Mạch liền nhẹ giọng.

“Loại tôm tép nhãi nhép này, không cần để ý làm gì.”

“Cô ta ... đã giết em còn gì.”

“Chỉ là game thôi mà.”

“Nhưng...” Lần trước tên Đạm Mạc Phong Tâm chỉ nói cô có vài câu, kết quả là chịu không biết bao nhiêu tổn thất, thế mà đối với Nguyệt Sắc Mông Lung này cô lại không để bụng à?

“Đưa em đi thăng cấp đi”. Giọng nói thờ ơ lại vang lên, nhưng lần này rõ ràng là giọng điệu ra lệnh.

Luận về cấp bậc, nếu hai người muốn tham gia thi đấu phụ thê, cấp bậc tổ đội của cô phải lên tới 136. Dựa trên tính tình của cô mà nói, chắc chắn không đem chuyện thăng cấp để vào mắt, cho nên Lục Thủy Hàn không làm không được, toàn phải một mình mở tới 2 tài khoản lực. Suốt mấy ngày nay vất vả, không dễ dàng mới đưa được Sinh Hoạt 0322 lên tới cấp 125, tự nhiên bị Nguyệt Sắc Mông Lung giết một lần, làm rớt một bậc, thực là tức chết.

Thế nên khi nghe cô chủ động yêu cầu đi thăng cấp, ai đó mong còn không được, vì thế mau mắn tìm thêm 3 người nữa, lập một đội đi thăng cấp.

“Này, Hân Mạch!!”

“Gi thế?”

“Vì sao đột nhiên lại muốn thăng cấp?”

“Không phải anh muốn tham gia thi đấu sao?”. Diệp đại tiểu thư ung dung đi theo đội, một bên mở kênh [thế giới] xem người ta nói chuyện phiếm, một bên vô thức trả lời.

Nghe thấy thế, ai đó miệng cười mà mắt cũng cười. Đại thần phong độ, tiêu sái lừng danh lại chỉ vì một câu này mà hạnh phúc ngập tràn nha...

Diệp Hân Mạch sầu khổ nhăn nhó, đây là lần đầu tiên từ khi chơi game đến nay cô đi thăng cấp trong thời gian dài như vậy. Suốt từ bảy giờ tới mười hai giờ, lại chơi tiếp đến hơn năm giờ, rõ ràng đã là rạng sáng rồi, mà sao anh còn có thể hưng trí bừng bừng không chịu đi ngủ thế kia chứ.

“Nên đi ngủ thôi.” Diệp Hân Mạch đưa mắt nhìn anh một cái, lần đầu tiên chủ động đề nghị lên giường đi ngủ.

“Em không phải đi làm, lo cái gì”. Lục đại gia đang vô cùng sáng khoái nha! Người trong đội lúc mới bắt đầu cũng còn giả bộ lạnh lùng, ra vẻ là cao thủ ít lời, ai ngờ mấy tiếng sa liền nhện không nổi, ba người thảo luận từ chuyện thăng cấp đến trang bị, từ chuyện trang bị lại chuyển qua bàn tán về mấy đến cao thủ, từ cao thủ lại sang đến chuyện phụ thê — vì thế, đôi phụ thê duy nhất trong đội bị ba người này chọc ghẹo cả nửa ngày.

Cái gì mà hai người bọn họ ly hôn nguyên nhân là bởi vì Lừa Đại ngoại tình, rồi thì bọn họ kết hôn lại cũng là do Lừa Đại đau khổ cầu xin, thậm chí là bọn họ ngoài đời thực đã kết hôn, có cả em bé rồi...

Vừa mới bắt đầu hai người bọn họ còn có thể giả vờ giả vịt không so đo, nhưng mà sao lại có cả em bé ở đây hả trời? Anh không biết mà sao họ lại biết? Một bên nhìn người ta nói chuyện phiếm, một bên luôn phân tâm liếc cái người đang nằm bò trước máy tính, nhìn mái tóc dài rối tung phủ trên tấm lưng gầy yếu.

Thật không dễ dàng bỏ qua, thấy người khác thảo luận chuyện của mình và bà xã, trong lòng anh vô cùng vui vẻ. Nghĩ đến việc số lần anh và cô cùng xuất hiện trước mọi người ít đến thế thảm, vì thế thế nào cũng không nỡ bỏ đi ngủ.

“Sáng mai anh phải đi làm đó.” Diệp Hân Mạch liếc anh một cái.

“Không sao...”

“Mau đi ngủ đi.”

“...” Vì sao trước giọng nói lãnh đạm này anh lại không có năng lực phản bác nhỉ?

Lục Thủy Hàn buồn rười rượi, nói mấy câu với ba người kia, sau đó giải tán tổ đội, logout. Diệp Hân Mạch cũng thu dọn vài thứ rồi đi lên giường. Lục Thủy Hàn rất tự nhiên kéo Hân Mạch lại gần, ôm chặt lấy cô, rồi với tay tắt đèn. Không gian dần dần hoàn toàn yên tĩnh.

Trong bóng tối, dần vang lên tiếng thở dốc, ban đầu còn chậm rãi, càng về sau càng gấp gáp hơn. Lục Thủy Hàn mỗi khi đem xuống đều phải chịu dày vò, đêm nào cũng kìm chế đến mất ngủ. Còn Diệp Hân Mạch vẫn an tĩnh ngủ ngon, chính bản thân cô cũng không hiểu, rõ ràng ngay từ đầu đã cảm thấy người này hoàn toàn không đứng đắn, vậy mà cô vẫn thỏa hiệp tới mấy lần.

Đại khái, là mình không rời xa sự ấm áp mà anh ta đem tới! Diệp Hân Mạch chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Đêm, đã rất khuya.

Nếu như bình thường, hai người hẳn đã sớm ngủ say. Không hiểu sao, đêm nay Hân Mạch không thể ngủ được. Trong bóng đêm thâm trầm mà dày đặc, tiếng nói thanh thúy lại vang lên phá tan sự tĩnh lặng đáng sợ: “Người đàn ông đó là Bạch Mặc Nhiên.”

Hết chương 09

Nếu như bình thường, hai người hẳn đã sớm ngủ say. Không hiểu sao, đêm nay Hân Mạch không thể ngủ được. Trong bóng đêm thâm trầm mà dày đặc, tiếng nói thanh thúy lại vang lên phá tan sự tĩnh lặng đáng sợ: “Người đàn ông đó là Bạch Mặc Nhiên.”

Cánh tay đang đặt trên eo bỗng căng thẳng, Lục Thủy Hàn vẫn không nói gì

“Em và anh ta ký hợp đồng làm việc tại Lôi Đình, mỗi tháng ngoại trừ tiền lương hai ngàn ra, tất cả các lợi nhuận khác đều thuộc về anh ta”. Thanh âm lạnh nhạt vẫn tiếp tục vang lên, dường như điều này không đáng để cô quan tâm.

Anh vẫn không lên tiếng.

“Hồi trước ở trường đại học, anh ta là học trưởng, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu.”

Không khí trong phòng nhuốm màu u ám

Thời gian, vẫn trầm lặng trôi

Rất lâu sau, một bàn tay khẽ lướt trên cổ cô, kéo khuôn mặt cô lại gần anh. “Vì sao lại giải thích với anh?”

“Bởi vì không muốn anh hiểu lầm”. Giọng nói của cô như làn khói nhẹ nhàng len lỏi khắp không gian.

Bởi vì không muốn anh suy nghĩ lung tung, vì bản thân thật lòng muốn giải thích, cũng bởi vì trong lòng muốn giữ lấy sự ấm áp này khiến cô không khỏi để ý tới suy nghĩ của anh.

“Em thích anh ta sao?”. Giọng nam trầm thấp lại vang lên.

“Đã từng thích”. Cánh tay trên eo lần nữa cứng đờ, Hân Mạch cuống quýt nói tiếp: “Chỉ là đã từng thôi.”

“Thật sao?”.

Cảm nhận được nụ hôn của anh trên tóc, Diệp Hân mạch bất giác run rẩy.

Không đợi cô trả lời, Lục Thủy Hàn đã vội vàng hỏi thêm một câu: “Vậy em có thích anh không?”

Lần này, đến phiên Diệp Hân Mạch cứng ngắc. Trầm mặc một hồi lâu, mới có tiếng đáp lời: “Em không biết”.

“Thích hay là không thích, không biết cái gì chứ?”

“Anh không phải mẫu người mà em thích.”

“Mẫu người mà em thích, là kiểu như Bạch Mặc Nhiên sao?”

“Đúng”. Câu trả lời không hề do dự khiến anh nhất thời không tìm được lời nào để nói tiếp.

Lại im lặng, sự im lặng này khiến Hàn Mạch buồn ngủ, cô khẽ cự mình, vùi đầu vào ngực anh, tìm tư thế dễ chịu nhất chuẩn bị tiến vào giấc mộng.

“Vậy tại sao em không nói rằng em không thích anh?”

“Hả... . Là bởi vì em không muốn anh lại bỏ đi lần nữa.”

Trái tim đột nhiên ấm áp, Lục Thủy Hàn nuốt nước bọt, đưa tâm tư vừa dậy sóng trở lại bình yên. Cô ấy nói vậy là có ý gì?

Là cô ấy đã bắt đầu tiếp nhận anh, đã bắt đầu cần đến anh sao?

Lục Thủy Hàn suy nghĩ rất lâu, muốn tiếp tục hỏi vài câu nữa, nhưng người ta lại chẳng chịu hợp tác, gọi mấy câu cũng không trả lời. Hơi thở đều đặn trước ngực cho thấy cô gái nhỏ đã ngủ rất say.

Lục Thủy Hàn vô cùng vui mừng, lúc trước để tránh mẹ anh vì sốt ruột mà tìm một cô dâu vừa ý, trong đầu anh lúc ấy chợt nhớ đến cô. Thật may vì sau đó anh không ngại mặt dày mà bám dính lấy, không chịu rời đi, kết quả ngày hôm nay cũng là do anh dày công cố gắng mới có à nha.

Cô nói cô không muốn rời xa anh, đơn giản có lẽ vì đã cô đơn quá lâu, luôn khát khao một hơi ấm gia đình. Mà đúng lúc ấy, anh xuất hiện xáo trộn cuộc sống của cô mục đích là vì anh thích vẻ an tĩnh trên gương mặt cô, thích chọc cho cô nổi điên lên, thích ôm lấy thân thể nhỏ bé, sưởi ấm cho cô. Thế cho nên trong đầu anh mới xuất hiện ý nghĩ chiếm đoạt, muốn biến cô gái nhỏ xinh đẹp này thành của anh.

Tiếp xúc mấy ngày nay, anh càng khẳng định, trái tim cô, chẳng hề như người ngoài vẫn thấy rảnh lạnh lùng. Cô chỉ là sẽ không bao giờ chủ động tiếp cận người khác, sẽ không tự mình hoà nhập trong tập thể, càng không cần thu hút sự chú ý của người khác... Cô rõ ràng cao ngạo, lạnh lùng như thế, nhưng, mấy ai biết được, kỳ thật cô lại rất yếu đuối.

Nghĩ đến đây, sự thương tiếc từ đáy lòng chợt hiện lên trong đáy mắt, lời nói vu vơ của cô khiến anh thao thức, khẽ đưa tay vuốt mái tóc đen dài của cô, rốt cục không biết đã ngủ từ lúc nào.

Lại một ngày bình lặng nữa trôi qua. Lục Thủy Hàn vẫn rất nghe lời đem hợp đồng tham gia cuộc thi sáng tác văn học mang về nhà, giao cho cô, rồi lại tiếp tục bận rộn xử lý công việc. Không lâu sau, Diệp Hân Mạch liền chậm rãi chuyển lại cho anh.

“Được rồi.”

“Được rồi á? Em rốt cuộc là đã nhìn qua chút nào chưa?” Lục Thủy Hàn chớp chớp mắt, hợp đồng này số lượng từ không ít, cô không thể trong thời gian ngắn như vậy mà xem xong được. Nhưng thấy người ta không thèm để ý, anh cũng đành bất lực.

Giấy A4 trong hơi lạnh mùa đông dường như cũng bị đóng băng, theo ngón tay cô bị rút ra ngoài.

“Ái!” Diệp Hân Mạch đột nhiên thở dài một tiếng, đưa bàn tay lên miệng.

Lục Thủy Hàn thấy là lạ liền đem hợp đồng đặt qua một bên, kéo bàn tay Hàn Mạch về phía mình. Trên ngón tay trắng nõn là một vết xước dài, máu từ vết thương chậm rãi tràn ra ngoài. “Sao lại bị thế này?”. Lục Thủy Hàn chờ ra một lúc, quay lại nhìn cô.

Hàn Mạch đành giả vờ nhún vai, tỏ vẻ mình không sao hết.

Đang muốn rút tay, ai đó lại đem ngón tay cô trực tiếp đưa lên miệng. Cảm nhận được đầu lưỡi anh mềm nhẹ liếm lên vết thương trên ngón tay, Diệp Hân Mạch cảm giác máu huyết trong người nhất thời chảy ngược, toàn bộ dồn hết lên mặt. Này này, đây là giữa ban ngày ban mặt mà anh cũng dám trêu chọc cô là sao?!!

Thời gian dường như dừng lại tại giây phút ấy, cô gái xinh đẹp, hai má ửng hồng, bất mãn trừng mắt nhìn người đang cúi đầu liếm nhẹ vết thương trên ngón tay, nhưng hoàn toàn không có ý định rút tay về.

Thật lâu sau, Lục Thủy Hàn buông ngón tay cô ra, vừa lòng thấy dấu máu trên vết thương đã biến mất, trong lòng đắc ý không thôi!

“Hân Mạch, ăn cơm xong chúng ta đi dạo phố đi”

“Không muốn.” Diệp Hân Mạch rất cục cựa cũng hoàn hồn, nhện hàng rút tay về, quay sang chỗ khác, không do dự cự tuyệt luôn.

“Không được! Em nhìn em xem, ngày nào cũng chỉ ở trong nhà, cơm còn không chịu ăn, da dẻ xanh xao hết cả rồi, cứ thế này mãi sẽ bệnh đó.” Lục Thủy Hân đuổi theo cô tới cửa phòng bếp, lải nhải luôn mồm.

“Không muốn.”

Này này! Sao tự nhiên em lại ngang ngược thế hả?! Lục Thủy Hân nghiêng rằng: “Không, ăn cơm xong nhất định phải ra ngoài!”

“Em muốn thăng cấp.” Nghe ngữ khí có vẻ rất kiên quyết, Hân Mạch liền quay lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Thủy Hân hơi khựng lại. Quên mất nha!! Còn có một tuần nữa, là bắt đầu thi đấu, cấp bậc của cô, vẫn là vấn đề lớn a...”VẬY... em đi một mình, anh ở nhà mở hai tài khoản cũng được...”

Hân Mạch liếc nhìn anh một cái, sống chết không chịu đi ra phòng khách, ngồi xuống ghế sofa. “Bên ngoài có người xấu đó.”

Ah, cũng đúng! Con gái yếu đuối như cô, chạy ra bên ngoài gặp phải người xấu thì phải xử lý thế nào? Lục Thủy Hân khó khăn nói. “Nhưng mà, em xem da dẻ em kia, tái nhợt thế kia, cứ nhất quyết không vận động là không ổn đâu...”

“Chờ thi đấu xong đã.”

“Uhm, đây là em nói nha! Đến lúc đó không đi anh cũng bắt em phải đi! Hơn nữa, mỗi lúc trời tối thì không được ra ngoài...”. Ai đó rất nhanh nhẹn chớp thời cơ xác nhận. Đến khi cô gạt đầu mới nhếch miệng cười rồi đi xuống bếp. Ha ha, cô bé này vẫn rất biết nghe lời nha!

Vì thế, theo lời Diệp Hân Mạch và mong đợi của ai đó vào “giao hẹn” giữa hai người, một tuần lễ trôi qua rất nhanh. Liều sống liều chết, chỉ sau mấy ngày, Lục Thủy Hân đã đưa Sinh Hoạt 0322 lên tới cấp 136.

Cuối cùng thì ngày diễn ra khoá phục thi đấu mà không chỉ hai người họ mà game thủ toàn server đều rất trông đợi cũng đã tới.

[thế giới] Nhược Ái: đại gia tối nay cố lên nhaa!

[thế giới] Thiên Đường Tiểu Ngư: người của Thiên Đường bang, mau mau hồi bang! Mở kênh [bang phái]!

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: bắt công quá đi... sao không mau thi đấu đơn để ta tham gia chứ!

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: haha, đáng đời, ai bảo người không đi tìm bà xã đi!

[thế giới] Ngạo Thế Anh Hùng: thành viên bang Ngạo Thế mau chóng quay về bốn bang!!!!!!

[thế giới] Tiêu Hồn: Đại thần của các server đều tham gia đó!!!

[thế giới] Tái Hôn: thi đấu đơn tận tối thứ bảy mới bắt đầu phải không?

[thế giới] Xuân Sắc Thản Nhiên: thi đấu phụ thê diễn ra vào tối nay và tối mai. Thi đấu bang phái là từ thứ tối thứ hai đến thứ sáu, hai ngày cuối tuần là thi đấu đơn.

[thế giới] Tái Hôn: ha, ta không nói sai nha! Bắt quá thi đấu phụ thê và thi đấu bang phái không thể cùng tham gia, thật là tiếc nha.

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: cũng không phải không thể, chỉ là thời gian quá sát nhau, sợ đến lúc đó đến không kịp thì phiền lắm.

[thế giới] Tiêu Hồn: hehe, nhưng mà ta vẫn thích....

Diệp Hân Mạch xem trên người trên kênh [thế giới] nói chuyện phiếm. Ngồi trước máy tính phía sau xem người ta tám chuyện thực là một loại hưởng thụ a! Cảm thán xong, lại vô thức đưa mắt nhìn góc phải phía dưới màn hình. 18: 50.

Hân Mạch khẽ nhíu mày, Lục Thủy Hàn hôm nay sao giờ này còn chưa về? Mọi ngày sau khi hết giờ làn khoảng 40 phút anh đều có mặt ở nhà, hôm nay bận chuyện gì mà về muộn thế này?

Nhưng vô luận Diệp Hân Mạch nhíu mày thế nào đi nữa, cô vẫn không có nghe được cửa ngoài phòng khách có động tĩnh gì. Này nha, lễ Giáng Sinh lần trước đã cho cô leo cây một lần, chẳng lẽ lần này lại muốn giẫm lên vết xe đổ hay sao?

[thế giới] Duyên Phận: hi vọng server chúng ta khu có người giàng được thứ hạng cao, thật tốt nha.

[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: Lừa Đại Lừa Đại Lừa Đại, ta ủng hộ Lừa Đại!

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: ta cùng ông xã giờ hai tay hai chân tán thành!

[thế giới] Phần Hồng Nữ Lang: Lừa Đại là ai nha? Lợi hại lắm sao?

[thế giới] 17/4: Lừa Đại mà cũng không biết á?

[thế giới] Tiêu Hồn: đại gia mau tới đây xem người mới nè!

[thế giới] Luyện Thiên Tinh Quang: Cười Lừa rất lợi hại.

[thế giới] Ta Tới Xem Náo Nhiệt : nghĩ năm đó, nếu không phải Lừa Đại đi tham gia thi đấu toàn server, server chúng ta chắc giờ chẳng còn ai thêm chơi!

[thế giới] Vương Đạo: người mới ơi, có ông xã chưa thế? Chưa có thì ném tú cầu cho ta đi, còn nếu đã có thì ta đây..... xin cáo từ!!!!

[thế giới] Mèo Say: khinh bỉ tên Vương Đạo! [icon khinh bỉ]

[thế giới] Phần Hồng Nữ Lang: vốn không biết nha? Lừa Đại là ai, hần ta ở server này lợi hại thế sao?

[thế giới] 17/4: đầu óc hôn mê rồi hay sao mà không biết Lừa Đại.

[thế giới] Luyện Thiên Tinh Quang:

[thế giới] Phần Hồng Nữ Lang: người ta không biết mà.

[thế giới]Tiêu Hồn:... ngốc hơn cả ta sao?.

Trên kèn [thế giới]còn đang bàn tán lung tung cả, mãi cho đến 8 giờ 25 phút, vẫn không có tin tức gì. Diệp Hân Mạch từ chỗ không chút để ý dần dần bắt đầu khó chịu, không nên đùa giỡn người khác như vậy nha, thẳng cấp nhiều ngày như vậy, dễ dàng lắm sao?

Khó chịu thì khó chịu, nhưng cô lại nghĩ, tốt nhất vẫn là mở tài khoản của anh, lập tổ đội, rồi đi đến lối vào chờ NPC. 20:30, mọi người đúng giờ vào vị trí.

Diệp Hân Mạch quyết định mình cũng nên xem náo nhiệt làm quen một chút. Trước lối vào là vô số cặp phu thê, từng đôi từng đôi đứng vào cùng nhau. Đây ông xã, kia bà xã, khiến Diệp Hân Mạch đang mở hai tài khoản tức muốn bốc khói. Anh ta rốt cuộc chết ở nơi nào rồi không biết?

Tám giờ rưỡi bắt đầu vào báo danh, đến chín giờ thì kết thúc. Kỳ thật nếu như ai đó chín giờ 59 phút gấp rút trở về, thì còn có thể có hi vọng, cho nên Diệp Hân Mạch đành phải cầu nguyện, cầu cho cái tên kia có thể về sớm một chút, cô không muốn lại bị cho leo cây nữa đâu.

Lúc mở túi đồ của mình ra, cô liền phát hiện bên trong còn thiếu mấy thứ được phẩm, thế là mở kênh trao đổi đi tìm mua. Không cẩn thận chọn sai kênh, danh tự Chủ quầy hàng liền online. Nháy mắt, bạn tốt trong danh sách liền nhấp nháy...

Nhìn kỹ một chút, toàn là tin nhắn của Đạm Mạc Phong Tâm.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: haha, cảm ơn người đã giúp ta chế tạo trang bị, đây là sáu nghìn hoàng kim, người nhận lấy đi.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: chủ quầy này, lần trước ta nhờ người dạy ta phương pháp cường hóa trang bị, kết quả lần này vẫn bị người ta đánh cho te tua. Làm sao đây [icon khóc lóc]

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: thế không thăm sao? Ta hiện tại chỉ có thể dùng mấy thứ tạp nham ngày trước ! Bất quá người thật là lợi hại, thất lưng của ta tăng tới 5 cấp lận!

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: thi đấu lần này! Người có tham gia không?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: danh tự của người là nam hay nữ? Nếu như là nữ, chúng ta kết hôn đi tham gia thi đấu đi?

Diệp Hân Mạch híp mắt, đang muốn thoát ra, thì lại có tin nhắn tới.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: người còn online không đó?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: uh, có việc gì?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: giúp ta làm trang bị đi?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: muộn rồi, để lúc khác

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: người có phải đang chuẩn bị tham gia thi đấu phu thê không?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: đúng.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: á, vậy người đi đi!

Thật không dễ dàng mới mua được được, vừa trở lại chỗ đám người chờ thi đấu, vừa lúc gặp phải Nguyệt Sắc Mông Lung và Thiên Đường Tiểu Quang.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: Lừa Đại cũng tới a!

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Tức Phụ: uh.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: Lừa Đại khẳng định sẽ thắng, chúng ta ủng hộ huynh!

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: Sinh Hoạt cũng ở đây sao? Đúng rồi, chuyện lần trước muội có nghe Tiểu Quang nói qua, thật xin lỗi! Tài khoản của muội lúc ấy chắc là có vấn đề

[phụ cận] Sinh Hoạt 0322: uh, không sao

[phụ cận] Nguyệt Sắc Mông Lung: hihi, muội biết Sinh Hoạt tỷ tỷ rất rộng lượng mà! [icon ôm ấp]

Diệp Hân Mạch ngồi trước máy tính há hốc mồm. Cô nàng này đầu óc chắc chắn có vấn đề. Quả thật là không biết gì cả? Không đúng! Cô ta lần trước không phải đã sửa mật khẩu sao? Mấy ngày trước còn đuổi giết mình, hôm nay lại làm ra vẻ không việc gì. Thực là điên tiết.

Ngay lúc Diệp Hân Mạch còn đang chờ đợi thì đã tới chín giờ, mọi người được truyền tống tới sân đấu chính thức của cuộc thi.

Quy tắc của thi đấu phu thê là trước tiên phân nhỏ ra thi đấu, mỗi lần giết chết phu thê đối phương sẽ được tăng điểm tích lũy, bị giết cũng không giảm điểm tích lũy, nhưng sau khi hồi sinh ngay tại chỗ bị giết thì số lần tử vong trên tổng thời gian sẽ bị tăng thêm một lần. Trạng thái an toàn theo đó cũng hạ xuống, không thể để bị giết, cũng không được giết người, bởi vậy điểm tích lũy không tăng thêm, thế nên bị giết hoàn toàn không phải chuyện tốt lành gì.

Chờ lễ khai mạc hoàn tất, các cặp phu thê có điểm tích lũy xếp theo thứ tự từ cao xuống thấp trong top 100 tiến tới báo danh. Sau đó, là bốc thăm chọn đối thủ và tiến hành thi đấu. Cứ như vậy, hai ngày này, cặp nào có điểm tích lũy cao nhất sẽ là quán quân.

Cũng phải nói thêm, cho dù ai đó không trở về, chỉ cần Diệp Hân Mạch hôm nay dùng tài khoản của anh cùng xuất hiện ở các trận đấu, phối hợp ăn ý một chút, thì đừng nói là lọt vào vòng trong, có khi cả danh hiệu quán quân cũng giành được luôn ấy chứ — điều kiện tiên quyết là, ai đó ngày mai nhất định phải có mặt.

Nghĩ đến thế, gương mặt trắng trẻo thoáng khó chịu, nhưng lại che dấu đi rất nhanh, bởi vì, trận đấu đã bắt đầu rồi!

6. Chương 11-12

Chương 11: Cùng nhau ăn một bữa cơm nhé!

Diệp Hân Mạch nhanh chóng dùng các loại được phụ trợ, nhân vật Sinh Hoạt 0322 trong nháy mắt trên người phát ra hào quang, người chung quanh đứng xem, đối với cặp vợ chồng trang bị thuộc dạng hàng khủng này rất có niềm tin, vì thế trong thời gian ngắn đã có không ít người tới công kích. Bất quá, cũng không đến nỗi không chống đỡ được. Không biết ai đó nhìn thấy cấp bậc của Sinh Hoạt 0322, lập tức bị mọi người bu lại công kích túi bụi, Diệp Hân Mạch đành phải tránh ra, những người khác thì buồn bực, bà xã bị giết, đại thần toàn thân kim quang, thế nào lại đứng bất động thế kia?

Mấy người tiên phong kia thấy Cưỡi Lừa đại thần còn đang bất động thì không khỏi vui mừng, trong trận thi đấu lớn thế này, sao tự nhiên lại bất động? Không phải muốn kiếm điểm tích lũy sao? Vì thế, nhất loạt tất cả đều rầm rầm xông lên...

May là trang bị của Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ cũng thuộc loại trâu bò, bị mười mấy người công kích một lúc vẫn miễn cưỡng chống đỡ được. Diệp Hân Mạch thấy trận thế quá bất lợi, đành phải chuyển sang tài khoản của Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ dùng được hồi máu, sử dụng kỹ năng phản công mạnh nhất — Thất Tinh kiếm. Nhất thời, mấy phần tử vừa mới truy kích đuổi đến ngay lập tức hoá thành bạch quang rồi biến mất. Mọi người thấy tình thế chuyển biến xấu đành hò nhau bỏ chạy.

Diệp Hân Mạch lại xoay người, phát hiện nhân vật của mình sớm đã hóa thành bạch quang không hiểu là hi sinh từ lúc nào á...

Thật là buồn bực nha!

Một người thao tác hai tài khoản, nghĩ sao cũng thấy không ổn, đám người tới công kích ngày càng đông, giữ được tính mạng đã khó lắm rồi chứ đừng nói đến phản kháng.

Thấy Cưỡi Lừa tím Túc Phụ đứng đó mà không mấy ai dám tới làm phiền, Diệp Hân Mạch liền chuyển hẳn sang tài khoản của mình, lập tức nhanh chóng chạy đến bên cạnh ông xã, âm mưu lấy đại thần ra làm lá chắn, bên cạnh đó không ngừng mạnh tay dùng được hồi phục chỉ số.

Cũng may Sinh Hoạt 0322 kỹ năng tuy không cao, nhưng được phẩm lại nhiều. Dù đang bị bao vây Nhưng cho dù là đang bị bao vây tứ phía, bị người ta chém giết không ngơi tay thì vẫn chống đỡ được...

Chính tại thời điểm Diệp Hân Mạch vô cùng buồn bực, cửa ngoài phòng khách bỗng nhiên “loảng xoảng” mấy tiếng, ngay sau đó, có tiếng bước chân chạy ào vào phòng.

Ai đó vẻ mặt nôn nóng tiến vào phòng ngủ, thấy Diệp Hân Mạch xoắn xuýt nhăn mặt nhíu mày, ngón tay trên bàn phím không ngừng bấm bấm gõ gõ liền nhanh nhẹn cởi áo khoác.”Tới đây.”

Loảng một cái bàn tay to đã đoạt lấy con chuột và bàn phím, nháy mắt tung chiêu, đem những người đứng quanh trong phạm vi vài bước chân quét sách không còn một ai. Diệp Hân Mạch nhanh chóng trượt xuống khỏi cái ghế, đem vị trí nhường cho anh. Lục Thủy Hàn sau khi ngồi xuống, nhanh chóng điều chỉnh vị trí nhân vật cho phù hợp.

Thật không hổ là đại thần, anh vô cùng nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, thao tác cũng rất chỉ là lưu loát, Diệp Hân Mạch mới đứng lên chưa đến ba phút, anh đã nhanh gọn xử lý mười mấy người. Đương nhiên, lợi thế về trang bị cũng là một điểm mạnh.

Nhân vật Sinh Hoạt 0322 tuy rằng lúc trước đã bị giết một lần, nhưng đó là do cả hai nhân vật đều do cô một mình ứng phó. Đến giờ thì Đại thần đã trực tiếp ra tay, chỉ trong vài giây, từ dùng được tới truy giết kẻ địch và lẩn trốn ... động tác của anh luôn lưu loát dứt khoát, mạnh mẽ vô cùng.

Diệp Hân Mạch thấy vậy thì âm thầm tắc lưỡi. Thao tác của anh, so với lần trước dùng tài khoản của cô giao chiến với Nguyệt Sắc Mông Lung và Thiên Đường Tiểu Quang còn cường hãn hơn nhiều lắm.

“Trong túi có được phẩm đó.”

Lục Thủy Hàn lập tức mở túi đồ của Sinh Hoạt 0322. Cừ thật nha!! Toàn là được cấp 15, cái này thêm nhanh nhẹn, cái kia thêm phòng thủ, thêm công kích..., ngay cả ẩn thân được trong truyền thuyết cũng có luôn. Nháy mắt, ai đó sáng khoái như giữa trưa nắng được ăn kem lạnh, có bà xã tài năng thế này quả là may mắn nha!!

Lục Thủy Hàn thao tác chuẩn xác và Diệp Hân Mạch có được phẩm chống đỡ, nên chỉ sau hơn mười phút, không ai còn dám đuổi theo truy sát nữa. Trên màn hình đã xuất hiện điểm tích lũy của hai người: 386 điểm

Đó là điểm của cả hai cộng lại, tối thiểu cũng phải hơn 386 chứ.

Mấy phút sau đó, hai người tập trung hợp tác ăn ý, mỗi chiêu tung ra số người ngã xuống ngày càng nhiều.

Bảng thành tích ở góc màn hình nhấp nháy liên tục, phụ thê Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ đứng đầu tiên với điểm tích lũy là 900 điểm.

Diệp Hân Mạch đứng phía sau thấy vậy, khóe miệng cũng không kìm được nở nụ cười.

Thời gian qua đi rất nhanh, thời gian thi đấu chỉ có hai giờ.

Diệp Hân Mạch đứng trước đám người, mắt thấy trên màn hình địch nhân càng ngày càng ít, để mình anh xử lý là ổn rồi nên trực tiếp rời khỏi tiểu trường, miễn làm vướng chân. Lục Thủy Hàn động tác cũng càng ngày càng chậm lại, không còn gấp gáp như trước nữa.

Bụng đột nhiên reo vang ùng ục, Diệp Hân Mạch nhăn nhó mặt mày, tay xoa cổ, chân bước ra ngoài. Vừa mới uống xong miếng nước, ngồi lên ghế sofa, trong phòng đã vọng ra âm thanh vô cùng hưng phấn của Đại thần nhà ta: “Ha, 3268 điểm!!”

Sau đó, khuôn mặt với nụ cười đắc ý xuất hiện tại cửa phòng. Nhìn thấy Diệp Hân Mạch không thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục bình tĩnh uống nước, bèn xun xoe xoa hai tay vào nhau: “Ah cái này... Thực xin lỗi, anh về muộn.”

“Không sao”. Không phải đã về rồi sao? Cũng đâu có chuyện gì to tát lắm đâu.

“Không muốn biết vì sao anh về trễ à?” Lục Thủy Hàn lại nở nụ cười, đi tới ngồi bên cạnh cô.

“Uh?”. Hân Mạch vẫn chuyên tâm uống nước. Này nha, có phải quên rồi không hả, cô còn chưa ăn cơm tối đâu đó!!

“Hôm nay sách mới của em ra mắt!! Trong vòng 3h có hơn một trăm vạn người tới tham gia!!” Lục Thủy Hàn rụt rè nuốt nước bọt, trong giọng nói không giấu nổi sự hưng phấn.

“Uh”

“Không vui sao?”. Phát hiện Hân Mạch không vì sự kiện này mà dao động, Lục Thủy Hàn lén lút liếc nhìn. Hay là, cô vẫn giận anh về trễ?

“Anh không phải cố ý về trễ đâu ... Là vì người tới mua sách quá nhiều, cho nên có hơi hỗn loạn một chút ... sau đó thì trực trực ... Lúc ấy mọi người đã tan tâm gần hết, anh đành phải cùng kỹ thuật viên sửa lại số liệu rồi mới về...”

“Uh”. Đói đói lắm rồi nha ... Bụng lại kêu to biểu tình...

“Anh xin lỗi mà, sau này tuyệt đối sẽ không như thế nữa. Cũng định gọi điện thoại cho em, nhưng mà em lại không có điện thoại di động...”. Lục Thủy Hàn vẻ mặt ủy khuất như cô vợ nhỏ bị bắt nạt nhìn Diệp Hân Mạch lạnh lùng cuồng quyết trình bày.

“Uhm...”

“Thế này đi! Vì hôm chuyện hôm nay anh, nên chúng ta...”

Ah, rốt cục đã muốn ăn cơm rồi sao?

“Mua một cái điện thoại đi, được không?” Lục Thủy Hàn tiếp tục cẩn thận dè dặt để ý thái độ của cô.

Muốn ăn cơm mà người ta không chịu hiểu, Hân Mạch cau có đáp lời: “Không muốn mua.”

“Nhưng mà...lỡ sau này anh lại có việc gấp, không thể liên hệ với em thì xử lý thế nào?”. Anh tiếp tục ủy khuất lè nhè năn nỉ.

“Không liên quan đến em.”

Thật sự không liên quan á? Không liên quan thì làm sao mà mặt mày ủ ê thế kia hả trời? Lục Thủy Hàn trong lòng nhủ thầm, đột nhiên thông minh đột suất: “A!! Có phải em đói không hả?”

Xem vẻ mặt cô hiện lên mấy chữ “giờ mới nghĩ ra à”, Lục Thủy Hàn bật cười. “Thật xin lỗi thực xin lỗi, vì anh đang quá hưng phấn nên quên mất. Đi, chúng ta đi ăn cơm nào!!”

Nửa giờ sau, mọi người trên đường lớn thấy một cô gái mảnh mai yếu đuối, không nói gì mà chỉ nhìn lom lom vào bàn tay phải, bởi vì bàn tay trắng nõn đang được giữ chặt trong một bàn tay lớn khác, chủ nhân của bàn tay ấy đang vô cùng cao hứng, hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Giờ em muốn đi đâu ăn nào?”

“Sao lại hỏi em?” Diệp Hân Mạch rất khó chịu liếc mắt nhìn anh vui vẻ ra mặt, nghe xong mấy chữ “sao lại hỏi em” cũng không phát ý.

“Không hỏi em thì hỏi ai! Tất nhiên là phải ưu tiên phụ nữ rồi!”. Ra vẻ galant xong anh mới giật mình, cười ngượng mấy tiếng: “Ha ha, ha ha, quên mất là em ít khi ra ngoài, chắc là không biết nên tới đâu dùng cơm...”

“Vây... em thích ăn gì? Hoặc là, bây giờ muốn ăn gì?”

Khuôn mặt tuấn đạt đột nhiên tiến sát đến trước mặt, Diệp Hân Mạch bị dọa giật nảy mình, vội vàng đẩy anh ra: “Em muốn ăn món cay Tứ Xuyên.”

“Em có thể ăn cay sao?” Lục Thủy Hàn cau mày, từ trên xuống dưới đánh giá cô gái bên cạnh.

Lẩu cá liếc anh một cái, cô mới cười cười: “Hoá ra là anh không ăn được à?”

Lục Thủy Hàn trề môi, ương ngạnh hỏi ngược lại: “Ai, ai không ăn được chứ?!!”. Thấy cô chẳng hề để ý đến mình, mới chột dạ nói: “Chỉ là ở thành phố S muốn ăn món cay Tứ Xuyên cũng...không có nhiều nơi...”

“Ở đó kìa”. Ngón tay thon dài trắng nõn chỉ một nơi khiến câu “Quanh đây không có nhà hàng món cay Tứ Xuyên, để sau này tìm đi” chưa ra khỏi miệng đành phải nuốt xuống, Diệp Hân Mạch ôm lấy cánh tay anh tươi cười nhìn về thách thức.

Theo hướng ngón tay, quả nhiên cách đó không xa có một biển hiệu “Lẩu Trùng Khánh” sáng rực rất bắt mắt...

Không phải chứ... Ai đó ở trong lòng kêu rên, người đẹp này sao đột nhiên lại đổi khẩu vị thế? Do dự nửa giây, Lục Thủy Hàn đành mím môi.”Đi thì đi!” Ai sợ ai chứ...

Vấn đề không phải ai sợ ai, mà kỳ thật là anh sợ hôm nay mình về trễ làm cho cô rất khó chịu, cho nên không dám phản đối ý kiến của cô.

Hai người mới bước vào nhà hàng, phía sau liền có hai người bước theo. Diệp Hân Mạch tò mò quay đầu nhìn.

Thế giới quả nhiên rất nhỏ, hai người vừa tới là Trần Tự Vịnh và cháu trai sau khi cùng nhau đánh CS, ra ngoài ăn tối.”Tiểu Mạch, là cô sao?!!”

Lục Thủy Hàn nghe thấy thanh âm quen quen, vội quay lại nhìn xem, không nén được ngạc nhiên, lặng lẽ mở lớn mắt.

“Uh.” Diệp Hân Mạch gật đầu, cười cười.

“Sam Thụ, xin chào!”. Lục Thủy Hàn cười rạng rỡ chào hỏi.

Trần Tự Vịnh cũng cúi đầu đáp lễ: “Hoá ra tổng biên Lục cũng ở đây.”

Thấy người phục vụ đã đứng bên cạnh này giờ, Trần Tự Vịnh lại ôn hòa cười cười, đẩy gọng kính trên sống mũi: “Tiểu Mạch, khó gặp được dịp như hôm nay, sao không nhân cơ hội này cùng ăn một bữa cơm đi?”

Lục Thủy Hàn trong lòng hỗn loạn, khóc không ra nước mắt. Buổi “hẹn hò” của người ta mà! Vì sao lại gặp phải hai người này chứ, a a a...

“Thế nào?” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu dò hỏi.

Lục Thủy Hàn trong lòng nhỏ máu mà miệng vẫn phải tươi cười: “Được chứ!”. Anh dám nói không sao? Tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp cùng công ty, Hân Mạch và anh ta quen biết cũng khá lâu, bây giờ mà anh nói không, quả thật là khiến người ta thấy khó hiểu.

Vì thế bốn người dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ tới một gian phòng kín đáo dùng bữa.

Trần Tự Vịnh gọi xong đồ ăn, mới chậm chạp quay sang giới thiệu với Diệp Hân Mạch: “Đây là cháu trai tôi, A Chi.”

Cậu trai tên gọi A Chi tươi cười gật đầu chào hỏi. Hân Mạch phải công nhận, cậu nhóc này lớn lên quả thật là quá xinh đẹp, hoàn toàn không có nửa phần dáng vẻ thư sinh của Trần Tự Vịnh. Da thịt vô cùng mịn màng, đôi mắt to tròn long lanh ướt át, còn có hai cái lúm đồng tiền, không phải con gái thật là đáng tiếc.

Diệp Hân Mạch khoe miệng khe nở nụ cười, gật đầu một cái.

Cậu nhóc xinh đẹp kia cũng không keo kiệt, lại tặng cô thêm một nụ cười, hai lúm đồng tiền hiện rõ khiến người ta cứ muốn nhìn mãi không thôi.

Trên cánh tay tự nhiên truyền tới cảm giác đau nhói, Diệp Hân Mạch hơi nhíu mày nhìn người ngồi cạnh, lại thấy Lục Thủy Hàn nháy mắt một cái rồi nhìn lướt qua chỗ khác. Anh ta có bệnh à? Tự nhiên lại siết chặt tay cô làm gì?

“A Chi, đây chính là người chú từng nói với cháu, Hân Mạch.” Trần Tự Vịnh đưa tay chỉ vào Diệp Hân Mạch, trong giọng nói tựa hồ còn có ý tứ gì khác.

Hàng mi dày của cậu nhóc A Chi đó chớp nhẹ một cái, hồi lâu sau mới nói: “Hoá ra chị chính là chị Hân Mạch”. Lời nói kéo dài dường như cũng mang theo một ý nghĩa gì đó giống y như ông cậu.

“Cậu bé này thật là dễ thương a...” Ai đó rất không đúng lúc nói chen vào.

“Tôi không phải cậu bé! Tôi đã mười chín tuổi rồi!”. A Chi không đồng tình phản bác nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Diệp Hân Mạch

Bị người khác nhìn chòng chọc hồi lâu cũng thấy khó chịu, Hân Mạch đành hạ tầm nhìn xuống bàn ăn giả bộ tìm kiếm gì đó. Ai kia cũng vô cùng hiểu ý, nhào người qua sắp xếp bát đĩa cho cô chu đáo. Cảm giác được không khí có chút kỳ quái, Trần Tự Vịnh bèn gợi chuyện: “Tổng biên Lục, anh thấy tác phẩm của tiểu Mạch thế nào.”

“Rất tốt, là tác phẩm hay nhất từ trước đến nay của mảng tiểu thuyết tình cảm ở Lôi Đình”. Lục Thủy Hàn nhanh chóng trả lời, nỗ lực kìm nén sự khó chịu với hai cậu cháu nhà này.

“Vậy thì tốt, thật ngại quá, hôm nay ra mắt tác phẩm nhưng tôi bận nhiều việc quá nên chưa có thời gian tới xem kết quả thế nào”. Trần Tự Vịnh gật đầu hài lòng, sự thành công của tác phẩm này hẳn là nằm trong dự liệu của anh ta.

“Anh còn nghĩ rằng tác phẩm tiếp theo của em vẫn là chủ đề huyền ảo chứ”. Lục Thuỷ hàn đột nhiên quay đầu, nhìn thẳng về phía Diệp Hân Mạch

Cô chỉ nhún vai.

Trần Tự Vịnh mỉm cười, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi: “Tôi thấy tiểu Mạch lần này chuyển qua viết tiểu thuyết tình cảm quả thật là...nói thế nào nhỉ...có thể nói là ngoài sức tưởng tượng của tôi!!”

“Hả?”. Tổng biên Lục cứng họng, không nói nên lời.

“Dù thế nào thì tiểu thuyết tình cảm cũng khó có thể nói là”

“Tiểu thuyết tình cảm so với thể loại huyền ảo kia thực ra còn khó viết hơn nhiều”. Lục Thuỷ Hàn một bên đặt chén đĩa trước mặt Diệp Hân Mạch, một bên khẽ nhíu mày phản bác. Trần Tự Vịnh kia nói điều này nằm ngoài dự liệu của anh ta rồi cuộc là có ý tứ gì đây?

Trần Tự Vịnh còn muốn nói thêm gì đó, vừa lúc nhân viên nhà hàng đưa thức ăn tới nên lại thôi.

Mấy người bọn họ cũng không nói thêm gì về chủ đề này nữa, chỉ chăm chú ăn cơm. Có vẻ như ai cũng đói, suốt bữa ăn không ai nói thêm lời nào. Hân Mạch vốn là người trầm mặc ít lời, Lục Thuỷ hàn ngồi bên chỉ chăm chú vào việc gấp thức ăn bỏ vào bát cô, còn Trần Tự Vịnh ôn tồn lễ độ chỉ hơi động đũa, cả buổi lo trừng mắt với cậu nhóc xinh đẹp A Chi với ánh mắt lộ liễu dán chặt vào Diệp Hân mạch, bị trừng mắt cả buổi vẫn y nguyên.

Bữa cơm cuối cùng cũng hoàn tất, Lục Thuỷ Hàn kiên quyết đòi trả tiền, Trần Tự Vịnh lại không hề cố chấp, chỉ nói khi nào có dịp lại cùng nhau ăn cơm, sau đó ai về nhà nấy.

“Hân Mạch!”. Cơm no xong, hai người nhàn nhã tới đài phun nước gần trung tâm thành phố dạo chơi.

“Hả?” Diệp Hân Mạch đang mãi xem bộ đồ xinh đẹp trên người cô người mẫu bày trong tủ kính, đáp bằng quơ.

“Cái cậu nhóc kia có vừa ý em không?”. Thằng nhóc đó cả buổi mắt dán chặt vào cô, thử hỏi làm sao anh không khó chịu.

Diệp Hân Mạch lúc này mới hoàn hồn, nghe anh nói thì dở khóc dở cười: “Cậu nhóc đó mới mười mấy tuổi thì vừa ý em cái gì chứ?”

“Cậu ta...”. Anh cũng cảm thấy không có khả năng. Cậu nhóc này mới gần ấy tuổi, hẳn là bị cô xem là trẻ con rồi! mà nếu có trúng ý cô đi nữa anh cũng quyết không để hai người họ được như ý đâu nha!!!. “Này Vào đây xem đi...”

“Hả?” Diệp Hân Mạch còn chưa kịp phản ứng, đã bị kéo tuột vào một cửa hàng bán mỹ phẩm và đồ trang sức.

“Cái này thế nào?”. Ai đó cầm một cây trâm cài tóc rất dài ở trên đầu cô hoa tay múa chân mấy cái.

Diệp Hân Mạch chả buồn liếc mắt, đáp gọn một câu: “Em không biết dùng.”

“...”. Lục Thuỷ Hàn đang múa may bỗng dừng hình, buồn bực đem trâm gài tóc đặt lại chỗ cũ. “Tóc em dài như vậy, sao không chịu học cách cài trâm”

“Anh có ý kiến à?”

“Không...” Anh nào dám có ý kiến? Lục Thuỷ Hàn chép miệng, tiếp tục kéo cô đi vào trong. “Cái này thì sao?”. Bông tai hình con bướm rất đẹp nha

“Em không có lỗ tai.”

“...” Ai đó lại lần nữa đem bông tai trên tay trả về chỗ cũ, nhưng chưa nản chí tiếp tục lôi kéo. “Cái này đẹp không?”. Trên tay anh là một chiếc vòng tay bằng bạc tinh xảo, dễ thương.

“Đeo vào vương lăm.”

“...”

Cứ như thế lặp đi lặp lại, chỉ cần Lục Thủy Hàn cầm món đồ gì lên đưa cho cô xem, cô liền ngay lập tức tìm được lý do để từ chối. cuối cùng anh cũng đành đầu hàng, lắc đầu ngao ngán: “Nè, muốn mua quà cho em mà cũng khó vậy sao hả?”

Cô gái xinh đẹp phía sau nghe lời anh nói liền bật cười.

Diệp Hân Mạch đưa mắt liếc anh một cái rồi duỗi tay chỉ một món đồ: “Cái này!!”

Nhìn theo hường cô chỉ, Lục Thủy Hàn mắt lập tức sáng ngời. Cốc sứ!!! Đúng rồi, sao anh lại quên chứ nhỉ, lần trước cô bị cảm, không cẩn thận đã làm vỡ mà chưa mua lại. Ai đó liền hấp tấp chạy qua, xem xét một hồi, chọn hai chiếc cốc sứ giống nhau như đúc rồi quay lại kéo Hân Mạch tới quầy thanh toán.

“Em chỉ cần một chiếc thôi!”. Cô khẽ cau mày, anh tự nhiên mua tận hai chiếc làm gì? Cô dùng một chiếc là đủ rồi mà!

“Tất nhiên là em chỉ cần một chiếc.....”. Lục Thủy Hàn đắc ý cười hi hi: “Cái còn lại là của anh mà”. Ha ha, đây cũng có thể xem là cốc tình nhân nha!! Anh thật là thông minh mà!!

Diệp Hân Mạch nhất thời đen mặt: “Anh không thấy hai chiếc cốc này rất dễ nhầm à?”

“Ah...”. Đến lúc dùng thì đúng là không biết của ai vào với ai.... “Không sao, anh không để ý đâu”. Sau một hồi suy nghĩ, ai đó ra vẻ rất phóng khoáng hồn nhiên trả lời.

Hân Mạch bực bội trừng mắt, hận không thể đập cho anh một phát bẹp dí như đập con gián: “Nhưng em để ý!!”

“Kệ em! Dù sao đã mua rồi, không thể trả lại được nữa...”. Lục Thủy Hàn chớp chớp mắt, quyết định lấy nhu khắc cương.

“Thế thì cả hai đều là của em.”

“Ày, không được, em không thể tham lam thế được.....”. Cốc tình nhân. cốc tình nhân đó nha. Anh tựa như đang nhìn thấy mấy chữ kia nhảy nhót trước mắt mình.

“Trừ phi anh có thể làm cho chúng nó khác nhau đi một chút”

Lục Thủy Hàn khó khăn suy nghĩ, hai chiếc cốc này giống nhau như đúc, ai mà phân biệt nổi đây? Im lặng suốt một lúc lâu, Diệp Hân Mạch cho rằng anh không có biện pháp, đành phải đồng ý với yêu cầu của cô, ai ngờ đột nhiên Lục Thủy Hàn hớn hờ quay ra: “Ngốc thật đó! Đơn giản thế mà không nghĩ ra! Chỉ cần tìm một cái bút, viết lên mấy cái ký hiệu là ổn rồi!”

Xì... Còn tưởng có chuyện gì cơ! Diệp Hân Mạch tiếp tục nhìn tủ kính bên đường.

“Ha, em nói phải giữ lời đó nha!”. Lục Thủy Hàn có bao nhiêu vui mừng đều đem đặt cả lên mặt, thế mà vẫn bị cô lặng lẽ bỏ qua.

“Uh”. Không phải chỉ là chuyện một cái cốc sứ thôi sao? Anh giả vờ ngớ ngẩn hay là ăn no quá nên não đi ngủ mất rồi?

Nghĩ không thấu nên Hân Mạch quyết định không thèm nghĩ nữa, an tĩnh theo sau anh đi tản bộ một vòng, sau đó chậm rãi đi về nhà. Ai đó vì đã đạt được mục đích “đi dạo phố”, tí tởn đi phăm phăm làm Hân Mạch đuổi theo đến hụt cả hơi.

Về đến nhà, đã hơn mười một giờ, tắm tấp qua loa cũng đến mười hai giờ. Hai người ôm nhau ngủ rất say.

Ngày thứ hai, Hân Mạch vừa rời giường đã nhìn thấy hai chiếc cốc sứ chỉnh tề bày trên bàn máy tính. Trên tay cầm còn có chữ viết bằng bút lông, một chiếc viết chữ “Mạch”, chiếc kia viết chữ “Hân”, phía dưới còn có hình mặt cười (^_^).

Hai cái mặt cười đó đã khiến tâm trạng cô tốt lên rất nhiều. Thường thức đủ lâu, Diệp Hân Mạch mới lắc đầu cười, đặt hai chiếc cốc đó xuống, đi rửa mặt chải đầu. Cơm nước xong xuôi lại tiếp tục lười biếng đi lại trong phòng chờ tới trận đấu buổi tối.

Không biết có phải hai cái mặt cười lúc này làm cô phân tâm hay không mà Hân Mạch lại lần nữa chọn sai kênh giao dịch, thế là Chủ quầy hàng lại xuất hiện trước mắt mọi người.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: chủ quầy, người tới rồi a!!

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: uh.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: bao giờ thì người mới giúp ta làm phần giáp che tay đây?

[hảo hữu] Chủ quầy hàng: đưa tài liệu đây đã.

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: chờ chút, ta lập tức tới ngay.

Diệp Hân Mạch thở dài một hơi, nhẫn nại chờ hân đến, đem tài liệu đưa cho cô xong, Đạm Mạc Phong Tâm liền đi luôn. Hân Mạch nhìn quanh, truyền tống về Tân Thủ môn, thoát ra khỏi kênh giao dịch 1, đi mua được phẩm.

Đang chuẩn bị chuyển được phẩm vật lại thấy kênh tư liệu nhấp nháy.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: hoá người chính là chủ quầy nha!

Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, sao đột nhiên tên này lại tìm đến cô?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322:?

[hảo hữu] Đạm Mạc Phong Tâm: Nguyệt Sắc đã nói cho ta biết rồi!!

Nghe ngữ khí hân ta không giống như muốn đùa giỡn gì hết. Còn cái cô Nguyệt Sắc Mông Lung kia, sao cứ như âm hồn không tan thể chứ?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: có việc gì không?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: không có!! Người đối với ta rất tốt, trước kia là ta không đúng. Thực xin lỗi!!

Diệp Hân Mạch giật hết cả mình, này nha rốt cuộc là tên kia có bình thường không thế?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: uh, không sao hết.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: người tha thứ cho ta sao?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: uh.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tha thứ, rồi đáp ứng với ta một việc được không?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322:?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ta kêu người là tỷ tỷ có được không? Người đối với ta tốt như vậy, nhiều lần làm trang bị miễn phí, còn kiên nhẫn dạy ta cường hoá trang bị, ta chơi game từ trước tới giờ chưa từng gặp được người tốt như vậy. Cho nên ta muốn nhận người làm tỷ tỷ...

Diệp Hân Mạch cười méo xệch. Xin đi ạ, này nha, ta đây rõ ràng là đang đùa giỡn với người mà! Trước đây thằng nhóc này mắng cô sảng khoái như vậy, khi không đột nhiên lại trở nên “đơn thuần” như vậy ... Chẳng lẽ, đây cũng là mưu kế gì của cô nàng Nguyệt Sắc Mông Lung sao?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ tỷ, đồng ý với ta đi mà! Từ nay về sau ta sẽ bảo vệ tỷ. [icon giơ bàn tay thẻ thốt]

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: @_@.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: vậy là tỷ đáp ứng phải không? Tỷ tỷ à, tỷ thật là tốt nha!!

Hân Mạch giờ phút này chỉ có thể ngẩng đầu kêu trời, hận không thể bỏ đầu tên này ra xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì? Nhưng việc này tất nhiên là không có khả năng. Diệp Hân Mạch hung hăng vò rối mái tóc dài, quên đi, không để ý đến làm gì nữa, cứ kệ hắn tùy ý nhảy nhót đi.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: ta bận rồi.

[tư liệu] Đàm Mạc Phong Tâm: được, tỷ tỷ, tỷ bận gì thì cứ đi đi. Có thứ gì dùng được, đệ đệ nhất định sẽ giữ cho tỷ!

[tư liệu] Đàm Mạc Phong Tâm: đúng rồi, tỷ tỷ, ta có thể thêm tỷ vào danh sách hảo hữu không?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: không cần phiền toái vậy đâu.

[tư liệu] Đàm Mạc Phong Tâm: không sao, ta về sau tất có cách tìm tỷ, giờ ta đi tìm người cùng PK đây!

Lại vò vò tóc, Hân Mạch quyết định mặc kệ tên dở hơi kia, tiếp tục tìm mua được phẩm. Lần này, cô cũng không quên đem được phẩm bỏ đầy vào túi đồ của Cười Lừa Tim Tức Phụ. Tiện thể đem trang bị của cả hai ra nâng cấp, sau một hồi đầu óc cũng choáng váng, con chuột lướt qua một món đồ, cô đột nhiên phát hiện thất lưng của Cười Lừa Tim Tức Phụ mới cấp 8, nhiều nhất cũng chỉ được 1000 máu, nhìn thuộc tính lại thấy đây hoá ra chỉ là thất lưng thông thường đã được cường hoá.

Thực là lãng phí mà!

Diệp Hân Mạch nghĩ vậy, liền nhanh chóng đi tìm tài liệu chế tạo thất lưng, tìm qua hơn bốn mươi gian hàng, rốt cục mới tìm được ba thứ, vẫn còn thiếu một. Đúng lúc còn đang do dự, ngoài cửa truyền tới tiếng ai đó trở về, trong lúc luống cuống cô liền đem tất cả mấy thứ đồ đạc cất đi, tắt luôn kênh giao dịch, giả vờ như không có việc gì nhìn kênh [thế giới].

“Hân Mạch! Anh đã về rồi!”. Người còn chưa tới, tiếng đã đi trước. “Hôm nay anh không có về muộn nha!!”

Nói xong, người cũng đã xuất hiện trước cửa. Cô hơi ngước lên, liếc anh một cái rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm kênh [thế giới]. “Này!! Sách mới của em nhận được rất nhiều phản hồi của độc giả đó!!”

“Hả?”. Nhất thời không hiểu anh vì sao lại đột nhiên nhắc tới vấn đề này, Diệp Hân Mạch có chút bất ngờ.

“Xem em lần này viết tiểu thuyết tình cảm, rõ ràng là rất nhẹ nhàng! Nhưng tên truyện nghe buồn quá. Độc giả còn nói, nhất thời không cảm thụ được sự thay đổi tron phong cách của em!”. Lục Thủy Hân tháo cà vạt, vút sang một bên, mở máy tính online.

“Em thích cái tên ấy”. Tiếng cô trả lời nhẹ như gió thổi qua. Vì cô căn bản định giải thích thêm gì khác, Lục Thủy Hân cũng không cố ý truy rõ ngọn ngành, khẽ gật đầu, mở tài khoản game, online.

“Hôm nay có thi đấu tiếp đúng không?”

“Uh.”

“Anh chuẩn bị đây... Ý, Hân Mạch, em đưa nhiều được phẩm cho anh quá nha!!”

“Anh không về nhanh thì em dùng hết”. Lời cô tựa như có ý nói, anh hôm nay may mà về đúng giờ đó! Cô đang định dùng cho hết luôn!

Lục Thủy Hân lau mồ hôi, xem qua một chút, cũng nên chuẩn bị rồi, cô đã chuẩn bị xong hết cả rồi, thậm chí trang bị cũng được nâng cấp. Anh không khỏi tặc lưỡi, mấy cái kỹ năng sống đó đều đã được cô luyện mãn cấp từ đời nào, hiện tại rốt cục cũng phát huy công dụng – cột máu nhân vật của anh giờ đã lên tới hơn hai vạn, lực công kích cũng tăng lên không ít. “Anh đi nấu cơm, ăn cơm xong chúng ta sẽ bắt đầu ...”

Quả nhiên, chờ hai người cơm nước xong xuôi cũng đã gần tới 40.

Hết chương 12

7. Chương 13-14

Chương 13: Tổ đội, chiến đấu.

Có vẻ như người lạ gặp nhau thì khó chứ oan gia gặp nhau mới dễ, thế cho nên mấy người bọn họ quá dễ dàng chen chúc ở cùng một chỗ. Thế nên hôm nay, phu thê Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ lại gặp vợ chồng Thiên Đường Tiểu Quang

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: Lừa Đại, lại gặp rồi!

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: uh.

[phụ cận] Thiên Đường Tiểu Quang: lúc thi đấu mong Lừa Đại nương tay cho.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: đừng nói vậy.

[phụ cận] Xuân Sắc Thản Nhiên: Lừa ca!! Lâu rồi không gặp.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: uh, lâu rồi không gặp.

Bên cạnh Xuân Sắc Thản Nhiên là một pháp sư toàn thân hắc y, tên là Hân Hoan. Diệp Hân Mạch lắc đầu, trong trí nhớ tìm không ra thông tin về người này nên đành bỏ qua.

[phụ cận] Xuân Sắc Thản Nhiên: Lừa ca, đây là ông xã muội.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: xin chào.

[phụ cận] Hân Hoan: chào Lừa Đại.

[phụ cận] Xuân Sắc Thản Nhiên: Lừa ca, ta buồn bực chết mất! Huynh xem hắc này, luyện cái gì không luyện, lại luyện thành pháp sư, hại ta một mình ở phía trước chống đỡ, hắc thì an nhàn, cái gì cũng không cần làm.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: haha, cũng được mà.

[phụ cận] Xuân Sắc Thản Nhiên: haizz !Ta hối hận quá à!

[phụ cận] Hân Hoan: bà xã!!

[phụ cận] Xuân Sắc Thản Nhiên: sao, không cho ta hối hận nữa hả?

Sau một hồi, kênh [phụ cận] chỉ còn lại cô dâu mới Xuân Sắc Thản Nhiên than than thở thở. Thiên Đường Tiểu Quang đại khái là lần trước nhận được một câu của Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ, cho nên cũng không muốn tự làm mình mất mặt. Mà Nguyệt Sắc Mông Lung thì lại không hề nhúc nhích, cứ đứng ngốc tại chỗ vừa bị truyền tống tới, có vẻ như là đã bỏ đi đâu mất rồi.

Thời gian chờ đợi khá là lâu, đặc biệt đối với mấy cặp đôi ở đây càng chẳng hề rất sung sướng, thời gian đối với bọn họ mà nói, lại càng dài hơn. Rốt cục, nhờ Xuân Sắc Thản Nhiên kêu gọi, càng ngày càng có nhiều cặp đôi tập trung lại cùng nhau, đại vừa cười vừa nói, làm loạn trên kênh [phụ cận].

Ngay lúc Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ và sinh hoạt 0322 bị mọi người bỏ quên ở một góc, hệ thống rốt cục bắt đầu truyền tống lần thứ hai.

[đội ngũ] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: Này. Em nhớ là lúc nào cũng phải đứng sau anh đó, biết chưa.

Lời nói gắt gọn mang theo sự bá đạo bẩm sinh. Diệp Hân Mạch ngây người, quay đầu nhìn về phía Lục Thủy Hân, thấy ngón tay anh như bay như múa trên bàn phím. Đường nét kiên nghị trên khuôn mặt dưới ánh đèn trở nên hoàn mỹ lạ thường.

Anh dùng ngữ khí ra lệnh như thế, đại khái là sợ lúc sau quá chuyên chú, cô lại quên phải bám theo anh.

Diệp Hân Mạch chẳng kịp nghĩ lâu, bởi vì đã quá thời gian an toàn.

Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ một thân kim quang , đứng chắn trước mặt, ngăn lại toàn bộ công kích, mà ngay lúc này thời gian không đến nửa phút , anh đã nhanh chóng đánh ngã ba người, mấy người còn đang đứng xem, thấy tình thế bất lợi liền lập tức xoay người bỏ chạy. Diệp Hân Mạch mấp máy môi, an tĩnh đứng lặng phía sau, vào lúc anh bày chiêu, liền kích chuột tạo đòn công kích phối hợp đánh trả đối phương.

Sau khi Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ cường hãn công kích, trước mắt hai người là một con đường thông suốt. Bởi vì có anh ngăn cản, không ai có thể tiếp cận Sinh Hoạt 0322. Nhưng rốt cuộc đến giữa trận, mọi người cơ bản đã rút lui hết, chỉ chừa lại vài người có thực lực.đánh qua đánh lại một hồi, người ta dần nhìn ra sơ hở trong tổ đội của hai người, liền chuyển hướng công kích sang cô.

Cho dù Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ kỹ năng có cường hãn đến cũng không thể ngay lập tức tiêu diệt một kiếm khách hay pháp sư giây trên đầu còn tới hơn 1 vạn máu, điểm tích lũy tăng lên ngày càng chậm. Mà hơn nữa là địch nhân thấy Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ tuy không dễ đối phó, nhưng phía sau là Sinh Hoạt 0322 dễ công kích hơn, vì thế thậm chí có người thừa lúc Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ bị những người khác bao vây, lạng lế tấn công pháp sư mới vừa lên cấp 136 kia.

Cũng may là cho dù mới lên cấp 136 nhưng trang bị và được phẩm của Sinh Hoạt 0322 cũng không phải không có tác dụng, địch nhân đánh lên rất mau bị Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ và Sinh Hoạt 0322 đồng thời công kích đến bay ra ngoài.

Kế tiếp, những trường hợp như thế lại diễn ra thêm mấy lần nữa. Diệp Hân Mạch vẫn nhớ rõ câu nói “Em nhớ là lúc nào cũng phải đứng sau anh đó, biết chưa.”, cho nên rất an phận đứng núp phía sau anh, cho dù bị đuổi đến phát bực, cũng vẫn nhẫn nhịn dùng được, quần quanh một chỗ, chỉ cần anh vừa nhìn thấy, sẽ ngay lập tức bỏ qua kẻ đang công kích mình, quay qua bảo vệ cô. Sau đó, cô cũng rất hợp tác giúp anh một tay.

Không thể không nói, tuy rằng hai người lần đầu tiên hợp tác PK, nhưng Diệp Hân Mạch thông minh hợp thời khiến trách nhiệm trên vai ai đó giảm bớt rất nhiều, trước sau không xảy ra vấn đề gì lớn. Lục Thủy Hàn ở trước máy tính của mình, cùng cô hợp tác, tâm tình tốt đến nỗi mặt mày như nở hoa.

Hợp tác cùng người thông minh là việc phi thường khoái trá.

Đương nhiên, người thông minh cũng cần trang bị và được phẩm chống đỡ. Hai người sở dĩ thuận lợi như thế tuyệt đối không phải chuyện ngẫu nhiên mà có.

Không sai, sau nửa giờ nghỉ ngơi, trận thi đấu cuối cùng của giải đấu phụ thê lại bắt đầu.

Đến giờ phút này cũng chỉ còn những đôi phụ thê thuộc dạng cao thủ là còn trụ lại, ngoài vợ chồng Thiên Đường Tiểu Quang, còn có Luyện Thiên Tinh Quang và Luyện Thiên Bái Bái cùng một đội. Ba đôi gặp nhau, chào hỏi một tiếng rồi cũng im lặng. Chỉ là, trong lúc ứng chiến, không phải ai cũng phóng khoáng như bề ngoài, Diệp Hân Mạch đã phát hiện, người khác tùy tiện dùng một kỹ năng, cũng có thể khiến Sinh Hoạt 0322 rất mất nửa cột máu.

Đây là pháp sư mới cấp 136 đấu cùng mấy cao thủ đã gần mãn cấp, chênh lệch quả thực rất lớn.

Ngoài ưu thế về trang bị, Sinh Hoạt 0322 có thể coi là kẻ đẳng cấp thấp duy nhất, thao tác cũng kém chính xác nhất. Cũng may trước mặt cô vẫn luôn có Đại thần toàn thân kim quang che chở.Tuy rằng rất ít công kích đánh được tới cô, nhưng tốt xấu gì cũng khiến đám được phẩm cấp 15 cô phải xài tiền như nước mới mua được tiêu tốn không ít, nhờ đó mới không đến mức thê thảm.

Cưỡi lừa Đại thần trên màn hình múa may không ngừng, anh không chỉ phải chiếu cố cho bà xã mà còn phải không ngừng chống đỡ địch nhân trước mặt, lại còn phải kiếm thêm điểm tích lũy, căn bản không có thời gian mà thở. Nhưng dù là thế, điểm tích lũy của phụ thê Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ từ lúc bắt đầu đến giờ cũng chậm rãi lên đến tám nghìn điểm. Mà người có công lớn nhất chính là Đại thần đang không ngừng tung chiêu kia.

Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ trang bị vốn là đồ cao cấp, hơn nữa còn có thêm được do Sinh Hoạt 0322 chuyển sang, trận đấu này, lúc này cô đã thử so sánh, có vẻ như không ai có trang bị cấp à thao tác lại chuẩn xác như anh cả.

Cứ như vậy tổ đội hoành tráng này khiến người ta vừa thích vừa hận. Thích là vì nữ pháp sư xem bộ dáng rất nhàn hạ, nhưng đáng hận chính là, kim quang kiếm khách kia quả thực là một pho tượng sắt thần, không ai có thể vượt qua nổi.

Nhưng sắt thần cũng không phải toàn năng, cho nên Diệp Hân Mạch bị đã mấy kẻ điên cuồng công kích tới nỗi không thể phản ứng, thậm chí nghiêng rã, hận không được nhảy ra tấn công lại. Nhưng vừa nhìn thấy Đại thần toàn thân chiến giáp lại không thể không kiên nhẫn đứng sau lưng anh.

Thời gian, cứ thế trôi qua.

Hết chương 13

Chương 14: Mưu sát ông xã

Diệp Hân Mạch chật vật thao tác trước máy tính, trên màn hình, điểm tích lũy của các cặp đôi không ngừng thay đổi, thứ tự xếp hạng cũng lên xuống liên tục, nhưng không bao gồm vợ chồng Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ.

Nhờ phong độ của Lục Thủy Hàn, điểm tích lũy của hai người có thể nói là rất cao – nhưng chưa phải đã là đứng đầu vì phía trên là một đội khác, hơn hai người họ tới 80 điểm.

Nếu như nói, như thế vẫn còn cơ hội thì Lục Thủy Hàn hiện cũng đang chém giết điên cuồng, 80 điểm kia không phải nhiều nhưng muốn thắng, điều kiện tiên quyết là đội đầu bảng kia đừng có đến làm phiền.

Thế rồi đột nhiên xuất hiện một cô gái trường bào trắng muốt công kích Sinh Hoạt 0322, Diệp Hân Mạch vừa thấy đã hiểu ngay vấn đề.

Cô gái này là Kiều Mị, bà xã của người đang dây dưa cùng Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ, danh tự là Tỳ Khí. Cả hai người họ đều là pháp sư, nhưng thao tác của Sinh Hoạt 0322 so với cô nàng ấy kém xa rất nhiều, oái ăm hơn nữa là cấp bậc của cô ta cũng chỉ kém Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ có một cấp, cấp 145.

Không thể không nói hai bên chênh lệch nhau khá lớn, Hân mạch chỉ có thể liên tục dùng được phẩm cấp 15 để cầm cự. Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ và Tỳ Khí dây dưa không ngớt, thấy bà xã mình gặp nguy hiểm, anh vội vã quay sang trợ giúp, dùng kỹ năng lợi hại nhất của mình thế nhưng chỉ làm cho nàng ta mất không tới 110 máu, có thể thấy đối phương cũng đã có sự chuẩn bị khá chu đáo.

Lục Thủy Hàn biết rõ đã gặp phải đối thủ lớn, nhanh chóng dùng tối đa lượng được có thể, sau đó tiếp tục giáng đòn công kích về phía cô nàng Kiều Mị kia. Đối phương lại không thèm để ý đến anh, chỉ chăm chăm tấn công Sinh Hoạt 0322, để đại thần lại cho ông xã mình là Tỳ Khí xử lý. Diệp Hân mạch cắn môi, thực lực của mình kém xa như vậy, nếu cứ tiếp tục chịu đòn, hi sinh là điều khó tránh. Suy nghĩ tới lui, cuối cùng mới quyết định, nếu như trốn không được thì cứ tiếp chiêu xem sao.

Kỹ năng né tránh đã được cường hoá, được phẩm phụ trợ cũng đem ra dùng gần hết, lại thêm cả ẩn thân được, Sinh Hoạt 0322 đột nhiên biến mất, đối phương mất đi đối tượng công kích, ngã ra trong giây lát, sau đó sững sờ phát hiện trên đầu mình đang toả ra khói tím, loáng một cái mất tới mấy ngàn máu.

Cô gái nhỏ tóc xanh lằn nữa lại hiện lên trong tầm nhìn của Kiều Mị, chỉ tiếc là khi nàng ta lần thứ hai công kích, Sinh Hoạt 0322 lại mất dạng.

Ẩn thân được đánh chết này!!

Bởi vì mọi người xung quanh vẫn luôn tìm cơ hội công kích Sinh Hoạt 0322, khi cô ẩn thân thì mọi mũi tiến công đều chĩa vào khu vực xung quanh Kiều Mị. Cô nàng kia phản ứng không kịp, nhất thời nổi nóng, công kích lung tung. Tỳ Khí thấy có chút kỳ lạ nên đành quay sang đỡ đòn giùm bà xã.

Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ vô cùng thích thú!! Xem ra bà xã nhà mình thông minh hơn người à nha!!! Nghĩ vậy liền đổi hướng công kích về phía Kiều Mị.

Sinh Hoạt 0322 một bên tính thời gian của ẩn thân được, một bên không ngừng dựng độc lên đối phương.

Mà cô nàng Kiều Mị kia hồn nhiên không biết, ngay khi mình trúng độc cũng là lúc đã rơi vào bẫy.

Trúng độc không làm cho người ta ngay lập tức tử vong, nhưng thuộc tính trạng bị và chỉ số kỹ năng thì liên tục bị giảm xuống. Sinh Hoạt 0322 tuy cấp bậc không cao nhưng kỹ năng sinh hoạt đã luyện tới mức cấp do suốt ngày đào khoáng và trồng thảo dược, cho nên khả năng phá hoại cũng thuộc dạng hiếm có khó tìm.

Mọi người làm sao có thể nghĩ tới, trong trận đấu này lại gặp một nhân vật như thế.

Kiều Mị kia trạng bị không thể nói là vớ vẩn, cho dù Cưỡi Lừa Tầm Túc Phụ liên tục công kích, nàng ta vẫn có thể đánh trả, đương nhiên đây là vì trong lúc hỗn loạn ít ai nhìn rõ làn khói tím trên đầu cô nàng đang tản ra xung quanh.

Diệp Hân Mạch thấy thành quả của mình tốt đến vậy, trong lòng bắt đầu vui vẻ hẳn lên.

Có điều chưa vui được bao lâu, đang lúc hỗn chiến náo nhiệt như thế, [hệ thống] đột nhiên thông báo: Vòng thi đấu phụ thể đã chấm dứt, sau đây là điểm tích lũy, phụ thể Cưỡi Lừa Tầm Túc Phụ đứng thứ hai, đứng nhất là cặp đôi Tỳ Khí – Kiều Mị, hơn kém nhau 80 điểm.

Nhìn kết quả tích lũy, Diệp Hân Mạch méo miệng, sao lại vẫn chênh nhau từng đó.... Rõ ràng cô đã rất cố gắng không làm vướng chân anh mà.

Trong phòng ngủ đột nhiên im lặng, tựa như có thể nghe được cả tiếng muỗi kêu.

Khá lâu sau, giọng nói nhỏ xíu của cô nàng mới bay qua: “Em rất xin lỗi.”

“Em cũng biết là em sai rồi hả?”. Thanh âm trầm thấp, nghe không rõ là đang giận hay đang trêu đùa.

Diệp Hân Mạch cúi đầu, vẫn là mình sai, vẫn là mình không chịu chú tâm thăng cấp và luyện kỹ năng, thế nên mới phải dựa vào anh. Tại vì mình làm vướng chân nên mới xếp thứ hai, chắc hẳn anh không vui rồi.... “Em....”

“Biết rõ là mình sai thì nhanh chóng qua đây đấm bóp cho anh đi, ngồi lâu như thế, vai đau chết đi được!!”. Ai đó bật cười, giả phóng cô nàng khỏi cảm giác tội lỗi. Thấy cô còn đang kinh ngạc, Lục Thủy Hàn rất hợp tác vịn vẹo cổ: “Còn làm gì thế? Mau qua đây đi...!!”

“...” Cô tuyệt đối không nên tin lời anh mà, nhìn anh xem, rõ ràng là lừa cô, đây có phải Cưỡi Lừa đại thần vừa che chở bảo vệ cô không hả trời.

“Phản ứng chậm chạp quá à!!”. Ai đó dợi cả nửa ngày vẫn chưa được đấm bóp, trợn mắt, đứng dậy, tự thân đi sang, cầm lấy tay cô đặt lên lưng mình: “Mau giúp anh đấm bóp đi mà!!”

Miệng nói tay làm, Diệp Hân Mạch lảo đảo bị anh kéo đến bên giường, đến lúc phục hồi tinh thần, ai đó đã ngoan ngoãn nằm lỳ ở trên giường, chờ đợi dịch vụ “đấm bóp”. Thôi thì đành vậy, Diệp Hân Mạch ngồi trên mép giường, hai tay đặt lên vai Lục Thủy Hàn.

Tuy rằng hai người mỗi ngày đều ngủ chung một giường, nhưng cho tới nay, độ thân mật cũng vãn vãn giới hạn trong việc ôm nhau ngủ mỗi đêm. Vì thế bắt cô phải chủ động chạm vào anh khiến cô thấy cứ kỳ cục thế nào ấy.

Nhẹ nhàng xoa bóp vài cái phía sau cổ, Diệp Hân Mạch đột nhiên nghĩ tới lần trước anh nói cô dùng lực không đủ, lần này không biết đã được chưa đây! Nghĩ đến đây, Hân Mạch liền mạng tay thêm một chút.

“A...” Lục Thủy Hàn đưa tay ôm phía sau cổ, hung hăng trừng mắt nhìn cô. “Này, em lại định mưu sát ông xã đó hả?”

Diệp Hân Mạch chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt, mình định làm thế lúc nào chứ? Sao lại kêu là cô mưu sát anh? Có điều cô giờ phút này hoàn toàn không hề nghĩ đến, cái vị ông xã này.... Từ khi nào cô lại chấp nhận anh là ông xã mình vậy

Nhìn cô rõ ràng là kinh ngạc nhưng lại ngại ngần không phản bác, dáng vẻ của tiểu bạch thỏ mới dễ thương làm sao. Lục Thủy Hàn thấy dáng vẻ đó của cô, tâm tình đột nhiên hóa thành mây khói, lơ lửng phiêu diêu... Nháy mắt một cái, ai đó khẽ sát vào mặt cô: “Hân Mạch, qua đây, giúp anh nhìn xem, chỗ này... rất đau, có phải là chỗ em vừa mới hành hạ không hả?”

“...” Diệp Hân Mạch không nói lên lời. Chính mình rõ ràng đang xoa bóp sau cổ anh, sao liền đột nhiên lại chạy tận đến mặt thế kia?

“Mau tới đây! Em nhìn xem, nhìn xem, có phải đã chảy máu rồi không...” Ai đó tiếp tục ra vẻ ủy khuất.

Diệp Hân Mạch đành phải ghé sát vào, theo hướng anh chỉ nhìn kỹ lại. Nghiêng đầu nghiên cứu cả nửa ngày: “Không có mà...”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe thấy tiếng “loạch xoạch”.

Cái gì vậy?

Quay đầu, thấy ai đó trong tay đang điện thoại di động, đặc ý hạ hê thưởng thức.

“Đưa cho em.”

“Không đưa...”. Lục Thủy Hàn vội vàng chạy ra xa, đem điện thoại giấu sau lưng, lắc đầu như trống bỏi.

Diệp Hân Mạch ra sức trừng mắt, nhưng người ta lại không hợp tác. Trùng mắt cả nửa buổi cũng mệt, cô đành phải dịu giọng: “Em chỉ muốn nhìn xem...”

“Như vậy thì...” Lục Thủy Hàn giật mình hiểu ra, bèn gạt đầu, lập tức bò lên giường, đến trước máy tính. “Chờ chút...”

“Làm gì?”. Cô nghi ngờ nhìn anh dùng dây nối, kết nối điện thoại với máy tính.

“Em không phải muốn xem à?” Lục Thủy Hàn bận rộn click click. “Tới đây, anh cho em xem nè!”

Diệp Hân Mạch theo lời bước qua, không xem thì không sao, xem rồi thì muốn tức điên. Cái hình này... Hai người cự ly quá gần có thể bỏ qua, lên hình khuôn mặt cô rất rõ nét cũng không sao, trên mặt anh là nụ cười mỉa hoặc rồi còn vòng tay vờ ôm lấy cô cũng không sao nổi, nhưng phần hấp dẫn nhất chính là — dưới góc độ này, nhìn thế nào cũng giống như là cô đang chủ động hôn anh là sao??

“Xóa đi mau.”

Lục Thủy Hàn nhanh chóng giật điện thoại lại, quay ra cười đắc ý: “Thì em cứ xóa đi!” Thuận tiện, còn chỉ chỉ vào máy tính, bộ mặt hoan nghênh cô cứ tới mà xóa.

“Mau xóa hết đi cho em.”

Ai đó gãi gãi đầu, sau đó chớp chớp mắt chỉ vào máy tính nói: “Thì ở trong đó đó, em cứ xóa thoải mái!!”

“...”. Trong đó cái đầu anh ấy!! Rõ ràng vẫn còn lưu trong điện thoại!!

Diệp Hân Mạch nghiêng răng kèn kẹt, quyết định không thèm để ý anh nữa, thôi quên đi, không phải chỉ một tấm hình thôi sao? Kệ anh đắc ý đi. Hân Mạch chậm rãi thay đổi vị trí, đến chỗ máy tính, thấy trên màn hình, người ở kênh [thế giới] lại đang tranh cãi âm ỉ.

[thế giới] Hiểu Hiểu Hiểu: ta nói có sai không? Rõ ràng là nàng có lỗi mà!!

[thế giới] Tử Thần: Hiểu Hiểu nói không sai.

[thế giới] Luyến Thiên Thiên Vũ: đầu óc có vấn đề.

[thế giới] Tiểu Cuồng Cuồng: bọn họ chênh lệch quá xa, chuyện này ai mà chẳng biết.

[thế giới] Đạm Mạc Phong Tâm: không được nói bậy về tỷ tỷ của ta!!

[thế giới] Luyến Thiên Tinh Quang: mấy người thì hiểu cái gì chứ? Chuyện nhà người ta cứ xen vào làm gì.

[thế giới] Luyến Thiên Bá Vương: nhìn thấy không, lão đại ta nói người đầu óc có nước vào đó!

[thế giới] Luyến Thiên Hoa Hoa: lão đại đỉnh quá.

[thế giới] Luyến Thiên Tiểu Phong: đỉnh!!

[thế giới] Thiên Đường Tiểu Ngư: Luyến Thiên bang các người tự sướng quá đấy!!

[thế giới] Tiêu Hồn: oa, muốn đánh nhau quá đi. Đánh nhau đánh nhau...

[thế giới] Ngạo Thế Thụ: Sinh Hoạt 0322 vốn thao tác đã không tốt, cấp bậc lại không cao, chẳng lẽ còn muốn người khác nói lời ca ngợi nữa sao?

[thế giới] Đạm Mạc Phong Tâm: thế cũng không đến lượt người lảm lời! Tỷ tỷ ta là người người có thể bình phẩm sao? Cút!

“Này!”

“Gì thế?”

“Đạm Mạc Phong Tâm... Sao lại gọi em là tỷ tỷ?” Lục Thủy Hàn rất buồn bực, thằng nhóc đó không phải vẫn bị cô lừa sao? Từ khi nào lại bắt đầu gọi tỷ tỷ này nọ thế?

“Anh hỏi hần ta đi.”

“Xì, anh không thèm hỏi.”

Bên này Lục Thủy Hàn mới hỏi đến Đạm Mạc Phong Tâm, quay qua, trên kênh [thế giới] liền có tin tức về tên này luôn.

[thế giới] Xuân Sắc Thản Nhiên: Phong Tâm người thế nào rồi?

[thế giới] Thiên Đường Tiểu Quang: Phong Tâm, hồi bang.

[thế giới] Xuân Sắc Thản Nhiên: đi đâu mất rồi nè? Mau trở lại đi.

8. Chương 15-16

Chương 15: Tiểu đệ ngốc

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ tỷ, cái cô Hiểu Hiểu kia thật là đáng ghét, quá đáng ghét, dám nói bậy về tỷ.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322:?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ tỷ, vì sao các nàng ấy lại không thích tỷ? Lại còn nói tỷ không phải là nữ nữa chứ.

Trước màn hình máy tính, hai người nhìn nhau, nửa buổi không nói câu nào.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: người không biết sao?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: không rõ a! Tỷ rõ ràng tốt như vậy, vì sao mấy nàng ấy lại có thành kiến! Hơn nữa, các nàng nói xấu người khác sau lưng, hừ! Khẳng định lại là các nàng nói lung tung.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: sáng nay người nói xin lỗi ta là có ý gì?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: a! Cái đó... Tỷ, tỷ quên rồi sao? Có một lần, trong lúc hỗn loạn, ta không cẩn thận mạo phạm đến tỷ, sau đó ông xã tỷ liền dẫn người tới đánh nhau đó!

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ta vì thấy ông xã tỷ soái như vậy nên mới tìm mọi cách để gia nhập Thiên Đường bang đó!

Trước máy vi tính hai người lại ngó ra. Tên Đạm Mạc Phong Tâm này, hay là cũng giống Nguyệt Sắc Mông Lung, bị trộm tài khoản mất rồi?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: tài khoản vẫn là người đang dùng đó hả?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ hỏi cái này làm gì? A, ta biết rồi, tỷ muốn lên xem thử tài khoản của ta phải không? Từ từ, ta đi tìm mật khẩu đã, toàn để tự động đăng nhập, số tài khoản và mật khẩu ta ghi vào điện thoại di động rồi... Hắc hắc, tỷ, ta thông minh không?

Này, rốt cuộc là ai đã sản xuất ra con búp bê đơn thuần này thế? Đơn thuần như thế làm người ta cũng phải run rẩy nha? Diệp Hân Mạch đối với hành động trả thù của mình lúc trước sinh ra khinh bỉ, bắt nạt một cậu nhóc như vậy đúng là quá dã man.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: không phải, ta chỉ muốn hỏi người, tài khoản này của người đã từng có người khác dùng qua chưa?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: có a! Nhiều nữa ấy chứ!

Trước máy tính hai người đã ở vào trạng thái bị phong bế.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đêm Giáng Sinh lần trước là ai dùng, người biết không?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: lúc tối á? Để ta nghĩ xem nào.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: nghĩ ra rồi, là một bằng hữu, hẳn nói muốn xem trang bị của ta lợi hại thế nào.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ, tỷ hỏi cái này làm gì?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: thật là bằng hữu sao?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: Thật mà!! Một thời gian trước hẳn còn biết cả tài khoản của Nguyệt Sắc nữa cơ! Bất quá mấy ngày nay hẳn sẽ không online đâu, đã về nhà rồi.

Diệp Hân Mạch ngăn người, hay là, người hôm đó dùng tài khoản Đạm Mạc Phong Tâm chứ ảng mình, sau đó lại dùng tài khoản Nguyệt Sắc Mông Lung để đuổi giết mình, là bạn của Đạm Mạc Phong Tâm sao? Nếu giải thích như vậy, cũng có thể coi là hợp lý, người đó hẳn là rất ghét mình. Dùng tài khoản Nguyệt Sắc Mông Lung tới truy sát Sinh Hoạt 0322, cũng cho qua được rồi. Chỉ là, vô duyên vô cớ, kẻ đó vì sao lại thấy mình không thuận mắt đến thế?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: Nguyệt Sắc Mông Lung có biết không?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ, người kỳ quái quá nha! Sao lại hỏi cả chuyện bằng hữu của ta?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: Nguyệt Sắc ấy à? Ta cũng không rõ lắm, nhưng số tài khoản và mật mã của nàng ấy khẳng định là đã cho bằng hữu ta biết.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: vì sao?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: hắc hắc, tỷ, cái này ta không thể nói với tỷ được, ta đã đáp ứng Nguyệt Sắc là sẽ giữ bí mật rồi.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: Nguyệt Sắc Mông Lung rất quen thuộc với người sao?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ừ, rất quen. Hơn nữa nàng ấy cũng thường xuyên dùng tài khoản của ta.

Trước máy tính hai người lại thất thần, không cần phải nói, mấy người này khẳng định vẫn còn là học sinh. Chỉ có học sinh mới tín nhiệm lẫn nhau mà không hề cố kỵ, lại còn thẳng thắn thành khẩn như thế nữa. Nhưng như vậy cũng mang đến khá nhiều phiền phức.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: từ lúc nào, tài khoản của người là do chính người dùng?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: là lần bang chiến đó! Sau đó Nguyệt Sắc là bạn học lên tài khoản của ta, không hiểu vì sao thuộc tính trang bị lại giảm xuống!

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: bọn họ có đưa trang bị cho ta, nhưng ta thấy không cần thiết, bàn bạc một hồi, sau đó không ai dùng tài khoản của ta nữa!

Này cậu nhóc!! Mấy người mượn tài khoản của cậu, không phải là vì trang bị khủng sao?!! Sao cậu không nhận ra chứ hả?!!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: người là em trai của Thiên Đường Tiểu Quang phải không?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ỷ, sao ỷ biết? Cái này, ỷ ngàn vạn lần đừng nói ra nha! Anh trai ta mà biết ta chơi game, sẽ mắng chết ta, sau đó còn trực tiếp đem ta đưa về nhà nữa đó!!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: người bao nhiêu tuổi rồi?

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: Hi! Ta mười sáu! Ỗ, thế ỷ bao nhiêu tuổi rồi?

Quả nhiên còn là trẻ con!! Ai nói trẻ vị thành niên không thể chơi game? Vô nghĩa!! Bọn họ đã thấy gì chưa? Diệp Hân Mạch hiện tại muốn khóc quá, mình mỗi ngày đều đi hại người, còn người bị hại là cậu nhóc này lại nhìn không ra sự đùa giỡn ấy, còn cho rằng cô đối với hắn rất tốt nữa chứ.

Lục Thủy Hàn ở một bên lặng lẽ nhếch miệng cười không ngừng, bà xã đại nhân thật không dễ dàng đi bắt nạt người ta, kết quả lại sai đối tượng, việc này hay nha

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đưa hết trang bị của người cho ta.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ỷ? Ỗ muốn làm gì vậy? Ỗ thiếu trang bị sao? Trang bị này ỷ đâu có dùng được! Chúc nghiệp không thích hợp nha!! Ỗ nói đi, ỷ thiếu tiền hay là thiếu tài liệu, tiểu đệ ta sẽ tìm giúp.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đưa ta, sau đó truyền tống về Tân Thủ môn, nhanh lên nha.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: Haizz! Được rồi! Ỗ muốn thì cứ lấy đi! Bất quá, ỷ phải nhớ giúp ta chỉnh lại nha! Muốn bao nhiêu tiền cứ nói thẳng, đừng ngại.

Diệp Hân Mạch hung hăng trợn trắng mắt, ta đây là muốn phá trang bị của người đó, không biết lúc bang chiến đã bị hạ bao nhiêu độc dược mà hơn phân nửa thuộc tính trang bị bị giảm. Này nhóc, may cho cậu là chị đây đã nguôi giận rồi đó, chứ không thì.... Nghĩ lại lúc trước đem cậu nhóc ngốc này làm vật hi sinh suốt mấy tháng, thực là khiến cô muốn giận cũng không được. Thôi quên đi, giúp cậu ta khôi phục trang bị đã rồi nói sau!!

Vì thế hai ngày sau, Diệp Hân Mạch lại vui giúp tên ngốc Đạm Mạc Phong Tâm sửa trang bị. Không biết là vì trong lòng áy náy, hay là đối với tiểu tử này đã có chút yêu thích mà Diệp Hân Mạch lúc làm trang bị thời, cũng đặc biệt dễ tâm. Hai ngày sau, trang bị trợn vện mười sao đã cường hoá liền xuất hiện — đây chính là 5 thứ trang bị mười sao duy nhất trong server. Có thể không chút khoa trương mà nói, bộ trang bị này so với khả năng của Sinh Hoạt 0322 cũng vẫn bình thường lắm.

Tuy rằng Sinh Hoạt 0322 có kỹ năng sinh hoạt rất cao, nhưng kỳ thật vẫn là nhàn rỗi nên mới làm, cũng không có nhập tâm cho lắm. Lần này coi như hưởng thụ cảm giác kích thích một lần vậy.

Ngay buổi chiều ngày thứ ba, SinhHoạt 0322 đem bộ đồ lên kên [giao dịch], Đạm Mạc Phong Tâm nhận tin, xem chỉ số trang bị xong, 5 phút sau cũng không trả lời. Chờ đến lúc phục hồi tinh thần, đối phương lập tức tắt kên [giao dịch].

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: oa, ỷ thật là lợi hại nha!!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: mau nhận đi.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ỷ, đây là làm cho ta sao?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: phải.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ỷ, hôm nay tài khoản của ta không còn đủ tiền, ỷ chờ ta hai ngày, ta đem tiền tới giao cho ỷ rồi mới nhận đồ được không?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: ta không lấy tiền.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: không được! Anh trai ta nói, vô công bất thụ lộc.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: người kêu ta là tỷ tỷ, đây coi như là quà gặp mặt thôi mà.

Lúc này, đối phương lại trầm mặc, khá lâu sau mới, gởi tin nhắn đến.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ, người thật tốt.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ, ta chơi game đã lâu như vậy, nhưng chỉ có tỷ đối tốt với ta thôi.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ, ta khóc mất.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ, ta tìm không thấy khăn giấy...

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: mau nhận đi.

[hệ thống] Đạm Mạc Phong Tâm tiếp nhận yêu cầu giao dịch của bạn.

[hệ thống] giao dịch hoàn tất.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đem chỉ số trang bị ẩn đi.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: ah! Được.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đi đổi cả mật khẩu nữa.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: vì sao vậy?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: về sau số tài khoản không được tùy tiện cho người khác biết, ai tìm người muốn mượn tài khoản thì nhớ phải từ chối, nói rằng ta không đồng ý.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: tỷ thật là kỳ quái nha!

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: báo cáo tỷ, ta đã đổi rồi! Về sau nhất định không cho người khác biết số tài khoản và mật khẩu nữa!

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: nhưng mà, tỷ, không muốn biết số tài khoản của ta sao?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: không muốn. Bảo vệ số tài khoản, là bảo vệ sự riêng tư. Nhớ kỹ đó.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: á, ta nhớ kỹ rồi.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: người đi chơi đi, ta còn có việc.

[tư liệu] Đạm Mạc Phong Tâm: Được!! Ta đi chơi, hắc hắc! Tỷ bận rộn thật đó.

Đuổi được tiểu tử ngốc Đạm Mạc Phong Tâm, Sinh Hoạt 0322 lại bận việc. Làm gấp cái gì vậy? Còn không hôm đó thi đấu phụ thê Diệp Hân Mạch phát hiện thất lưng ông xã vẫn là cái thất lưng rách nát, cho nên quyết định lén lút làm cho ang một cái. Lần trước xem qua tài liệu, rốt cuộc cũng tìm được gần đủ rồi.

Sau một hồi, lập tức làm được hai mươi cái thất lưng cao cấp, trong đó lại có hai cái cực phẩm. Sinh Hoạt 0322 lại bày quầy bán, mấy thứ bình thường ném ra cửa hàng, sau đó đem theo hai cái cực phẩm kia đi khảm đá để cường hoá chỉ số.

Loại đá đầu tiên thì khảm vào trực tiếp.

Viên đá thứ hai, thì trang bị và loại đá có chút xung khắc, làm đến lần thứ hai mới thành công!!

Viên thứ ba phải mài dũa một chút, sau đó mới có thể khảm vào thất lưng, đổi qua mấy lần chế tác mới khảm vào được.

...

Cứ như thế, mãi cho đến viên đá thứ chín tình thuận lợi hoàn thành. Bởi vì lúc trước có mấy thứ trang bị của Đạm Mạc Phong Tâm, lần này Diệp Hân Mạch đã khá quen tay, nhưng trong lòng vẫn có chút khẩn trương. Trang bị cấp cao được khảm thêm đất, nếu như thất bại, cũng mất tới mấy trăm lượng hoàng kim chứ ít đâu.

Diệp Hân Mạch thở sâu mấy hơi, kick chuột vào ô xác nhận.

“Đinh!” một tiếng, Diệp Hân Mạch lập tức nhìn thông báo của [hệ thống] ở góc màn hình.

[hệ thống] Chúc mừng, khám đá thành công!

Nhất thời, Hân Mạch mừng như điên. Hung hăng đập bàn, rồi lại thuận tay kéo cái cốc trên bàn đưa lên miệng. Bởi vì quá hưng phấn, nước trong miệng có vị gì, cũng không có cảm giác.

Ngay lúc đang hưng phấn tột đỉnh, ngoài cửa truyền tới tiếng mở cửa. Hân Mạch lập tức ôm cốc nước trong tay chạy ra ngoài, định cho ai đó một bất ngờ. Nhưng ai mà biết, bất ngờ thì chưa đến mà Lục Thủy Hàn đã kinh ngạc nhìn cô, cầm một chiếc giày trong tay mà quên cả bỏ xuống, trừng mắt nói: “Này này, sao em lại dùng cốc của anh thế hả?”

Hết chương 15

Chương 16: Nghe nhịp trái tim

Diệp Hân Mạch xoay xoay cái cốc trong tay, thấy trên tay cầm có một chữ “Hân” rất to, nhất thời xấu hổ, hai má đỏ hồng.

Không đợi cô đáp lời, ai đó thay dép lê, đi đến trước mặt, đón lấy cái cốc, giả bộ nhìn qua nhìn lại, khoe miệng dần vẽ nên một nụ cười: “Này, em có biết hôm qua anh uống gì không mà dám uống hả....”

Diệp Hân Mạch hung hăng trợn trắng mắt, xoay người bỏ vào phòng.

Lục Thủy Hàn vội vã chạy theo, miệng nói không ngớt: “Này, nói thực trong này là nước từ tối qua, hẳn đã có vị tanh, không phải là em không nhận ra đó chứ?”

“.....”. Hân mạch lập tức cảm thấy bụng mình chợt lạnh, vô thức đưa tay lên sờ sờ, nhưng cảm giác này ngay lập tức đã biến mất lúc ấy mới phát hiện đó chỉ là cảm giác mà thôi, bực bội quay ra lườm ai đó một cái cháy mặt, sau đó lại ngồi trước máy tính.

“Em sao thế? cứ như mất hồn ý...”. Lục Thủy Hàn đang cầm cái cốc mà trong lòng buồn bực! Vô duyên vô cớ bị lườm nguýt dã man, cô luôn rất chú ý, sao tự nhiên lại dùng nhảm cốc chứa nhĩ? Hơn nữa vì sao khi nghe tiếng anh về cô lại chạy ra cửa? Hay là muốn ra đón anh đây???

“Lại đây”

Lục Thủy Hàn ngoan ngoãn đi đến bên cạnh, Hân Mạch lúc này không nén được hưng phấn, vội vui mừng mở miệng “Này....”

Con trỏ chuột đang chỉ vào món đồ trong kho của Sinh Hoạt 0322, Lục Thủy Hàn nghiêng đầu nhìn lại, đến khi thấy rõ rồi thì hai mắt mở lớn chưa từng có. Thất lưng mười sao cấp 145! Công kích 350, phòng thủ 5600!! Mà đó là còn chưa cường hoá.

“Em dùng toàn khoáng thạch cấp 10 sao???”. Lục Thủy Hàn nuốt nước bọt, khoáng thạch cấp mười là gì chứ? Trong hệ thống của Toái Thiên Tinh có chia khoáng thạch thành các cấp bậc, thấp nhất là cấp 5, cao hơn thì cấp 7, 8 đều là do người chơi tự tìm ra. Mà đây là khoáng thạch cấp 10, không biết cô đã phải đào đất bao nhiêu ngày hay bỏ ra bao nhiêu tiền mới có được chúng.

Trang bị trong Toái Thiên Tinh cao nhất là cấp 149, nhưng phải qua cấp 120 mới có thể tiến hành khám khoáng thạch, nếu thất bại sẽ rút tới 30 cấp lận, mà tối đa cũng chỉ được làm 4 lần thôi.

Nhưng nếu khám thạch thành công, trang bị có thể tăng tối đa là 30 cấp các loại thuộc tính, từ kháng đòn vật lý, tấn công, phòng thủ tới kháng yêu pháp. Quan trọng là tăng bao nhiêu phụ thuộc vào loại đá khám trên trang bị. Trong server đã có không ít vụ tranh giành khoáng thạch tới sứt đầu mẻ trán. Mà đây lại là khoáng thạch cấp 10, không biết lúc các game thủ biết được server sẽ loạn tới mức nào nữa.

“Em không sợ thất bại sao?”. Lục Thủy Hàn run run với lấy con chuột, xem lại kỹ lưỡng các thuộc tính của chiếc thất lưng! Mười sao đó nha! Trang bị 10 sao anh đang dùng không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu hoàng kim cùng công sức mới có được một bộ này thôi. Về phần những người khác, thôi khỏi cần nói

làm chi ệt. Vậy mà cô dùng khoáng thạch khảm lên thất lưng thế này, độ rủi ro vô cùng lớn, không biết là do hoa mắt hay thế nào nữa.

“Lúc trước em đã làm 11 món đồ rồi.”

“..... Cả một bộ sao? Làm cho ai thế?”. Trang bị của Sinh Hoạt 0322 vẫn là do anh tặng, vậy cô làm cho ai.

“Đạm Mạc Phong Tâm.”

“Là hần à!” Lục Thủy Hàn khẽ gật đầu thoảng nhìn màn hình, lại nuốt nước miếng: “Em tìm khoáng thạch này ở đâu thế?”

“Trước kia có người bán, thấy có giá trị liền mua!”. Diệp Hân Mạch thành thật trả lời, đương nhiên là giấu đi chuyện hai ngày nay cô tìm gấp, phải bỏ ra số tiền gần gấp đôi mới có thể mua đủ.

“Thất lưng này, quả thật”. Nói thế nào cũng thật khó hình dung. Chỉ số cơ bản là công kích 350, phòng thủ 5600, so với thất lưng 10 sao đã cường hoá quả thật không kém bao nhiêu.... Có điều, vì sao lại là cấp 145? Cô đâu cần dùng trang bị cấp cao đến thế.... Ai đó giờ mới nghĩ đến vấn đề này, chớp chớp mắt quay lại dí sát mặt vào mặt cô hỏi: “Cái này là ...”

“Uh, là để cho anh đó”. Diệp Hân Mạch hiểu ngay anh muốn hỏi gì, thẳng thắn gật đầu.

Lục THỦY Hàn thấy cô thừa nhận nhanh chóng thì không khỏi giật mình, trong lòng tự nhiên thấy bồn chồn: “Này này, em không định dùng nó làm phí chia tay gì gì đó chứ hả?”

Diệp Hân Mạch nhất thời dở khóc dở cười: “Anh nghĩ nhiều quá rồi đó?”

“Vậy vì sao em phải hao tâm phí sức làm thất lưng giúp anh.....”. Lục Thủy Hàn trả con chuột về chỗ cũ. Hai tay đặt trên lưng ghế, dùng thân mình và hai cánh tay bao trọn lấy cô.

“Vì thất lưng của anh... quá bình thường, nhìn không thuận mắt”. Đôi mắt đẹp chớp khẽ, bắt giắc tránh né, nhìn đi hướng khác, dường như không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Chỉ thế thôi sao?”. Khuôn mặt tuấn tú dần được nâng lên, khoe miệng vẽ nên một nét cười, cô càng bối rối thì anh càng đắc ý: “Bà xã, trả lời xem, có phải em bắt đầu thích anh rồi không?”

Diệp Hân Mạch không khách khí trợn mắt, đẩy đẩy tay anh: “Anh đừng suy diễn lung tung.”

“Này ... Em đối tốt như vậy với anh, không phải thích anh thì là gì chứ?!”. Lục Thủy hàn bị đẩy phất ra, mắt thẳng băng ngả phịch xuống đất, cười như mếu.

Hân Mạch cầm lấy con chuột mà tay run run, một lúc sau mới khôi phục lại như bình thường

Đợi nửa ngày, không thấy đối phương phản ứng, ai đó đành phải tự giác mở lời: “Hân Mạch! Anh có chuyện muốn nói với em!”

“Đừng làm ồn, em đang cường hoá thất lưng”. Ngừ khí lạnh nhạt bao hàm cả cảnh cáo, Lục Thủy Hàn nhanh nhẹn liếc nhìn màn hình, thấy cô đã mở tài khoản, chuẩn bị một đồng vật phẩm cần thiết, sau đó chạy đến chỗ NPC chuẩn bị cường hoá trang bị.

Cường hóa không giống như khảm thạch, khảm thạch thất bại thì không sao, chỉ có khối thạch là bị hao tổn, còn cường hoá lại khác, cường hoá mà thất bại thì món trang bị đó sẽ biến mất luôn. Lục Thủy Hàn nuốt nước bọt, cẩn thận dè dặt hỏi: “Em nghĩ kỹ chưa hả?”

Cô cũng chẳng buồn trả trả lời, sắc mặt bình tĩnh đưa trang bị vào ô cường hoá bên trái NPC, mặc kệ ai đó đứng cạnh gấp đến độ giương mắt nhìn, hồn nhiên không để ý đến lời cảnh báo lần thứ hai của anh.

Ba lần cường hoá đầu tiên tiến hành rất thuận lợi.

Lần thứ tư, thất bại một chiếc thất lưng cấp 8 liền biến mất.

Lần thứ năm, bắt đầu động đến mấy thứ trang bị rác rưởi khác... Cường hóa.

Ai đó trừng mắt.

[hệ thống] Chúc mừng! Cường hóa thành công.

“Hừ...” Lục Thủy Hàn nhanh nhẹn thở ra một hơi, nhìn thấy bà xã tiếp tục kick chuột vào NPC, mặt lại buồn rười rượi: “Bà xã à, đủ rồi, đủ rồi đó... Cường hoá năm lần rồi mà...”

“Đừng làm ồn”. Lại ăn một cú lườm nữa, Đại thần cũng đành trật tự, theo dõi cô thao tác trên màn hình. Làm năm lần cũng là mấy thứ trang bị vớ vẩn thôi, ngón tay nhỏ nhắn đưa thất lạng 10 sao lên ô cường hóa...

Ai đó lại tròng mắt, nuốt nước bọt.

[hệ thống] chúc mừng! Cường hoá thành công.

“Phù, phù...” Lục Thủy Hàn ra sức hít thở, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán. Cường hoá sáu lần, đủ rồi chứ hả? Cứ như vậy, đã có thể bán đến mấy vạn trên thị trường rồi... Nhưng ai mà biết, Hân Mạch lại tiếp tục mặt không đổi sắc kick vào NPC ... “Hân Mạch...”

Lần này, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Chuẩn bị xong xuôi, con chuột vẫn đang lơ lửng quanh hai chữ “Cường hóa” trên màn hình...

Lục Thủy Hàn tuyệt vọng nhắm mắt.

Nửa ngày không thấy có động tĩnh gì, ai đó cẩn thận dè dặt mở mắt ra, nhìn thấy bà xã tiếp tục quần quanh bên chỗ NPC, mà góc trái màn hình là thông báo thành công của hệ thống. Hay quá, lại thành công rồi... Lục Thủy Hàn thanh thản vuốt ve lồng ngực, trái tim của anh sớm muộn cũng bị cô làm cho rối loạn mà đình công mất thôi.

Lục Thủy Hàn tay cứng ngắc dừng giữa không trung, nhìn cô nàng trước mặt bình tĩnh tiếp tục thao tác mà đầu óc trống rỗng.

Tận đến khi con chuột quen thuộc chậm rãi hướng tới hai chữ “cường hóa”, Lục Thủy Hàn mới đột nhiên phục hồi tinh thần, nhào tới gào lên: “Không muốn a...”

“Đỉnh!”

Rất tốt, cô chưa kịp làm gì thì anh lại giúp kick chuột luôn rồi.

Lục Thủy Hàn xoay người chắn trước máy tính, gương mặt nhăn nhó, nói mãi không nên lời.

Diệp Hân Mạch thấy anh cản trở mình, mắt kiên nhẫn nhíu mày, đưa tay vỗ vỗ lên vai anh. “Cái bàn bị anh làm hỏng mất bấy giờ.”

“Hân, Hân Mạch...” Lục Thủy Hàn buồn rười rượi, xong rồi xong rồi, trang bị 10 sao, đang ngon lành như thế, bị chính tay mình “nhẹ nhàng” làm hỏng mất rồi...

“Đi ra đi.” Diệp Hân Mạch kéo kéo tay áo anh, ngó nghiêng nhìn màn hình. Thấy người ta bày ra bộ dáng chết cũng không nhúc nhích, bèn bĩu môi, này nha, bình tĩnh chút đi xem nào. “Qua đây.”

“Hả?”. Ai đó đã có phản ứng, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Qua đây”. Thanh âm thanh lãnh lại lặp lại.

“Uh...”. Lục Thủy Hàn chậm rãi đi đến bên cạnh cô, nhưng vẫn không dám nhìn lên màn hình.

“Cường hoá...Cường... Cường...” Ai đó đột nhiên cảm thấy không đúng, liền quay đầu, thấy thất lạng quen thuộc vẫn nằm trong túi đồ cũ Sinh Hoạt 0322, mừng như điên, cái gì cũng không để ý ôm chầm lấy người bên cạnh. “Thật không ngờ nha!! Hân Mạch à, em quả là vô cùng lợi hại!!”

“Em còn muốn hỏi anh cái này...” Diệp Hân Mạch nhíu nhíu mày, nhưng không giãi ra, chỉ nhắc nhở chút ít.

“Hỏi anh? Hỏi anh cái gì...”. Lục Thủy Hàn ngẩn người, mãi mới khôi phục như bình thường, đột nhiên tròng mắt: “Em, em, em... Còn muốn cường hoá thêm nữa sao?”

“Uh”. Trả lời không chút do dự.

“Không được! Không được! Nhất quyết không được!”. Lục Thủy Hàn cuống quýt kéo ghế ra, kích chuột vài phát đưa Sinh Hoạt 0322 lập tức hồi thành, sau đó nhìn lại địa điểm trong game, mở tài khoản của mình. “Em nói tặng cho anh, hiện tại sẽ do anh quản, không cần cường hoá thêm nữa đâu!!”

Diệp Hân Mạch mỉm cười lắc đầu, nhảy xuống khỏi ghế, đẩy lên cho anh ngồi.

Ai đó còn đang hưng phấn, căn bản không nghĩ tới cái ghế làm thế nào lại tự động chạy đến dưới móng, sau khi ngồi xuống, cực kỳ hứng thú mua cái phù truyền tin, chuyển đến cho Sinh Hoạt 0322, mở ra gõ mấy chữ “Gửi cho ông xã”, nhấn “xác nhận”...

Hân Mạch đứng sau lưng không kìm được lại trợn mắt.

Thông điệp đi kèm với thất lưng đã được tải lên “Ngày 28 tháng 01 năm 2011, Sinh Hoạt 0322 tặng Cười Lừa Tim Tức Phụ với lời nhắn: gửi cho ông xã”. Giao dịch hoàn tất, Lục Thủy Hàn quay đầu cười khoe rảnh với bà xã đại nhân: “Này, Hân Mạch!”

“Hả?”. Thấy ánh mắt anh có gì là lạ, Hân Mạch chớp mắt mấy cái rồi đón lấy cốc nước của mình, đi ra ngoài.

“Cám ơn!”. Phía sau truyền tới hai chữ ngắn ngủn.

“Đợi lát nữa đứng thứ nhất rồi hãy nói...”. Giọng nữ cao biến mất sau cánh cửa.

Hết chương 16

9. Chương 17-18

Chương 17: Sườn xào chua ngọt

“Này này, em có nhầm hay không thế, tối nay làm gì có trận đấu nào!”. Ai đó ở trong phòng nói vọng ra, mà bên ngoài vẫn không có phản ứng.

Diệp Hân Mạch cười khổ, quả nhiên là mình mất bình tĩnh... Tuy rằng lúc trước làm cho Đạm Mạc Phong Tâm cả một bộ trang bị mười sao cường hoá đầy đủ, nhưng đó cũng chỉ là trang bị cấp 120 khảm đá cấp 5 mà thôi, so với thất lưng kia mà nói thật sự còn kém nhiều lắm.

Trở lại trước máy vi tính, Cười Lừa Tim Tức Phụ không kiềm chế được đã đem thất lưng khoe khoang trên kênh [thế giới], khiến ọi người một phen náo loạn.

[thế giới] Ngạo Thế Cuồng Gia: ngưỡng mộ quá đi, Lừa Đại, người trâu bò thật đó!!

[thế giới] Đốt Hương: tò mò nha, khoáng thạch cấp 10 kia, Lừa Đại người tìm chỗ nào thế?

[thế giới] Ta Tối Xem Náo Nhiệt :còn nói gì được nữa đây. Trâu bò quá đi!

[thế giới] Luyện Thiên Tinh Quang: Cười Lừa, bán phục người, ngày mai đấu một trận đi.

[thế giới] Lạp Lạp Bán Báo: Lừa Đại, cố lên, ngày mai nhất định phải đứng đầu đó!

[thế giới] Hồng Phấn Nữ Lang: Oa, Lừa ca ca thật soái nha! Có thể thêm ta làm bạn tốt được không vậy?

[thế giới] Tiều Hồn: mỹ nữ, người đừng phí công! Lừa Đại có bà xã rồi.

[thế giới] Hồng Phấn Nữ Lang: bà xã của Lừa ca ca có đẹp không vậy? Cho nhìn một cái đi nào!

[thế giới] Đầu Bạc Ma Nữ: Haha, cái này người nên hỏi thẳng Lừa Đại đi.

[thế giới] Tử Thần: Xi! Ta khinh. Sinh Hoạt 0322 rõ ràng là nhân yêu đáng chết!

[thế giới] Hiểu Hiểu Hiểu: mỹ nữ, ủng hộ người, đưa một tấm hình ra đi, cho Lừa Đại nhìn xem.

[thế giới] Ta Tới Xem Náo Nhiệt :ô! Mỹ nữ, mau đưa ảnh xem nào!

Rất tốt, kênh [thế giới] lại được dịp âm ỉ, từ chuyện trang bị bay sang chuyện tranh vợ cướp chồng cấp độ cao. Diệp Hân Mạch cup mí mắt cúi đầu một bên uống nước một bên hứng thú nhìn kênh [thế giới], Lục Thủy Hàn bên cạnh không ngừng chớp mắt, nhìn cô chăm chú, thấy cô một chút phản ứng cũng không có, cái mũi nhăn tít cả lại.

Người trên kênh [thế giới] cứ thế làm âm ỉ lên, ai cũng kêu cái cô Hồng Phấn Nữ Lang kia mau post một tấm hình lên diễn đàn. Toàn server tối nay bàn tán bất chấp thời gian.

Lục Thủy Hàn chép miệng hồi lâu, thấy bà xã đại nhân chẳng thêm ý kiến gì thì mất hứng, ngoáy ngoáy lỗ i rồi đứng lên: “Anh đi làm cơm.”

“Đừng vội, nhìn cái này xem”. Diệp Hân Mạch đứng bên cạnh không chịu nhường đường, mặt mày hờ hững chỉ chỉ trên màn hình.

Lục Thủy Hàn hơi sững người, trong đầu nảy nhót bao nhiêu suy nghĩ, khóe miệng ngay lập nhếch lên. Ha ha, hoá ra cô vẫn để ý nha!! Anh liền nghe lời tiếp tục ngồi xuống, mở diễn đàn, mau mắn tìm đến cái topic đang gây xôn xao kia. Có vẻ như kích thước hình ảnh quá lớn, load mãi mà chưa xong.

Lục Thủy Hàn nhàn cư vi bất thiện, bèn lấy cái cốc trên y Hân Mạch xuống, đuổi cánh y ra kéo cô vào lòng mình. Chỉ trong nháy mắt, hương thơm nữ tính tràn đầy xung quanh, khiến anh không khỏi mê mẩn. Mà không cẩn thận bị kéo vào vòng ôm ấm áp, Hân Mạch cũng ngẩn ngơ nửa ngày không phản ứng gì.

Đến lúc thanh tỉnh, hai má đã lại đỏ hồng như trái táo. Định gỡ y người ra lại bị ngăn lại. “Đừng động đây”. Phía sau truyền tới giọng nam trầm ấm nhưng kỳ lạ.

Cảm nhận được sự thay đổi từ cơ thể của Lục Thủy Hàn, Hân Mạch mấp máy môi, thân thể cứng đờ không dám động đây.

Hình ảnh rõ rệt cũng tải xong, nguyên bản Lục Thủy Hàn còn đang tính chỉ trở che bai cái cô Hồng Phấn Nữ Lang kia một chút, nhưng ai ngờ, gương mặt thanh lệ thoát tục của cô ta cương quyết không cho anh tìm ra khuyết điểm nào để mà phê bình. Hồng Phấn Nữ Lang tuổi cũng không lớn, nhìn trang phục có thể khẳng định chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi, mặt trái xoan tiêu chuẩn, lông mày lá liễu, hơn nữa giữa lông mày còn có ti linh*(cái nì hồng biết là cái gì nữa) linh hoạt tươi tắn, so với mấy nữ biên tập dưới quyền anh thường ngày chỉ biết trang điểm đậm lè để che khuyết điểm quả thật là xinh đẹp hơn rất nhiều.

“Đẹp thật đó”. Diệp Hân Mạch thần nhiên bình phẩm.

Bàn y đang nắm con chuột khẽ run lên, ai đó vội vàng đưa mắt đến sát bên tai cô: “Bà xã, trong mắt anh em lúc nào cũng là người xinh đẹp nhất...”

Hân Mạch hung hăng trợn trắng mắt, không buồn trả lời.

“Đừng có ghen nha, ghen nhiều sẽ mau già đó”. Lục Thủy Hàn cười hì hì, hơi thở ấm áp khẽ phả lên gương mặt tinh tế, vừa lòng thấy một nét ửng đỏ lặng lẽ hiện trên hai gò má mỹ nhân.

“Có quỷ mới thêm ghen”. Diệp Hân Mạch lại trợn mắt, đưa y vồ vồ: “Đi nấu cơm đi.”

“Không ghen sao? Không ăn ghen thì anh lại cùng người tâm sự nha?”. Trước mắt là vành i trắng nõn, thực nghĩ muốn cắn một miếng, Lục Thủy Hàn một bên nuốt nước miếng, một bên cực lực áp chế dục vọng của mình đang cuộn cuộn mà kéo tới.

Diệp Hân Mạch cắn môi, trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Được, anh cứ tự nhiên, em đi tắm, mau buông tay ra”. Nói xong liền muốn giãy ra, nhưng ai biết, cánh y kia lại như tảng đá, không chút suy chuyển.

“Khẩn trương như vậy làm gì? Cùng xem đi mà!”. Cuối cùng, đại thần phong độ tiêu sái vẫn không dám cắn vành i người, đành đem tầm mắt trở lại màn hình.

Quả nhiên, kênh [thế giới] sớm đã vui lật trời, mới một hồi, đã khiến mắw game thủ nam đã “thành gia thất” bàn tán loạn cào cào, còn có không ít cao thủ bình thường trầm mặc cũng góp vui. Chỉ tiếc, tiểu nữ sinh

kia có vẻ như chỉ nhìn trúng mỗi Cười Lừa Tim Túc Phụ, không đáp lời ai, mà trái lại đang không ngừng hỏi Cười Lừa Tim Túc Phụ rất nhiều vấn đề.

[thể giới] Hồng Phấn Nữ Lang: Lừa ca ca có ở đây không vậy? Vì sao Lừa ca ca không để ý đến ?

[thể giới] Hiểu Hiểu Hiểu: mỹ nữ, người yên tâm, nhất định giúp người nói tơ hồng, hỏi người có xứng với Lừa Đại không, ta còn cảm thấy ủy khuất cho người ấy chứ!

[thể giới] Ma Sứ Đầu Bạc: quả nhiên tươi mát động lòng người! Thật là xinh đẹp!!

[thể giới] Ma Nữ Đầu Bạc: hừ!

[thể giới] Ma Sứ Đầu Bạc: bà xã, bà xã, người xinh đẹp nhất..!!

[thể giới] Thiên Đường Tiểu Phượng: mỹ nhân thực xinh đẹp a! Xin hỏi người có muốn tìm ông xã không?

[thể giới] Hồng Phấn Nữ Lang: tìm chứ! Nhưng ta muốn tìm ông xã lợi hại như Lừa ca ca cơ!

[thể giới] Luyện Thiên Bá Vương: haha, xem ra là người mỹ nhân muốn chỉ có Lừa Đại mà thôi.

“Ha, em xem, ông xã em rất là có mị lực nha! Em thật lòng muốn anh bị người giành mất sao?”. Ai đó càng xem càng đắc ý, thân thể ngoáy ngoáy ngó ngó, tiến đến vành tai mình thèm muốn bấy lâu, một bên nuốt nước miếng một bên tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Hả?” Diệp Hân Mạch rụt rè chớp mắt, lồng ngực phía sau áp lên tới khó chịu khiến cô rất muốn đánh người. Nhưng không thể để bị bắt nạt thế được. Khoé môi cô nàng khẽ nhếch lên, đem ngón y trắng nõn đặt trên bàn phím, nụ cười thập phần mờ ám: “Vậy thì thổ lộ đi!”

Không đến nửa giây sau, Hân Mạch đã đem mấy chữ “Mỹ nữ thích người” viết ra. Đang muốn nhấn Enter, thì người phía sau sắc mặt đại biến, vội vàng đem móng vuốt của bà xã ôm về, mặt mũi nhăn nhó: “Vợ yêu à, không cần làm loạn thêm đâu, anh nói giỡn thôi mà!”

Diệp Hân Mạch đậm đậm quay đầu liếc nhìn một cái, nghĩ tiếp tục đưa y đi quấy rối.

Lục Thủy Hàn nhanh chóng giữ chặt tay cô, đánh chữ bằng một y.

[thể giới] Cười Lừa Tim Túc Phụ: ta chỉ yêu mình bà xã nhà thôi.

Rất tốt, kênh [thể giới] lại sôi sùng sục lên.

Người trong lòng vừa mới còn ngoãn ngoãn ngồi im, thừa dịp anh lơ lửng trong tích tắc, đã vội nhảy xuống, chạy biến ra ngoài. Lục Thủy Hàn lập tức đứng lên, đem bà xã kéo về, tỳ trán lên đỉnh đầu cô. “Hân Mạch, anh thích em...”. Giọng nói trầm thấp trong phòng ngủ lưu chuyển không ngừng...

Lục Thủy Hàn cảm giác được thân thể mềm mại lại cứng ngắc, rất lâu sau không có phản ứng. Cười khở một tiếng, đôi môi ẩm áp chạm khẽ lên mái tóc dài, ngũ khí đột nhiên lại khôi phục bình như thường, cả lờ phất phơ. “Anh đi nấu cơm! Em không được làm bậy đâu đó.”

Nói xong, liền buông Hân Mạch, sải bước bước ra ngoài, bỏ lại một người đang cứng ngắc tại chỗ như tiêu bản.

“Hân Mạch, anh thích em...”

Anh không phải chưa từng nói qua những lời này, nhưng vì sao câu nói hôm nay lại phá lệ khiến tim cô đập không thôi thế này?

Diệp Hân Mạch ngẩn ngơ rất lâu, sau đó mới chậm rãi đưa y xoa lồng ngực, khẽ nghiêng đầu. Đến giờ anh ấy vẫn có hứng thú mình, điều cô biết rõ. Từ lần đầu tiên hai người gặp mặt, cô đã nhìn thấu mình chính là kiểu người mà anh luôn tìm kiếm. Cho nên, dường như để trừng phạt, cô không chút kiêng dè giữ lấy sự ẩm áp nơi anh, hay chỉ đơn giản là cô đã hiểu, hai người bọn họ chỉ đang lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Cô dùng bản thân làm mồi nhử, hấp dẫn anh chinh phục mà bản thân anh cũng dùng chính mình làm mồi nhử, khiến cô rơi vào vòng y của anh.

Chỉ là, sau một thời gian, mọi thứ dần đi chệch khỏi quỹ đạo vốn có...

Lẽ ra, khi anh nói rằng “Em là người phụ nữ của anh”, cô phải ý thức được rằng, hai người bọn họ đang vô tình ràng buộc nhau.

Bản thân cô, thực sự thích anh sao?

Anh liên tiếp ép hỏi, chính nhiều lần, cô lại không dám thẳng thắn trả lời, vì sao chứ? Đơn giản là cô sợ, sợ mình không thể giống như anh hy vọng, khiến cho sự ám áp hiện tại cũng biến mất theo anh...

Cô độc trong bể khổ chìm nổi hơn hai mươi năm, đột nhiên có một người nói rằng “Thứ em cần chính là điều này đó”, sau đó đem sự ám áp mới mẻ đến. Mà cô thì ngày càng không muốn rời xa.

Cho nên, Hàn Mạch rất sợ, sợ rằng có một ngày anh sẽ rời xa cô.

Ngày tháng còn dài, mọi việc cứ để tự nhiên đi. Lục Thủy Hàn ngoài mặt xem như không có chuyện gì, tiếp tục cùng nhau ăn cơm, tiếp tục bắt Hàn Mạch rửa chén, tiếp tục đi tắm quên mang đủ thứ, tiếp tục tối tối ôm chăn mền ủ ấm giường...

Nhưng so với thường ngày vẫn có gì đó khác lạ. Có lẽ là do chút cảm giác bất an gần đây nảy sinh không rõ lý do.

Cuối tuần, Diệp Hàn Mạch ngủ tận tới lúc tự nhiên tỉnh, dụi dụi mắt, thấy cách đó không xa là bóng lưng cao ráo đang ngồi tại trước máy tính của mình, tay gõ bàn phím không ngừng.

Gãi gãi mái tóc dài, Diệp Hàn Mạch ôm y phục đi vào phòng tắm.

“Em dậy rồi sao?”. Ai đó liếc mắt nhìn cô, y đánh chữ, miệng thì bắt chuyện.

“Uh”

Thay quần áo và rửa mặt xong, Hàn Mạch chạy tới phòng bếp lục lọi nòi niêu tìm đồ ăn, nhưng cái gì cũng không có... nhất thời nhăn nhó mặt mày. Này nha, cuối tuần nhàn hạ thế mà sao không chịu nấu ăn? Trước đây, anh được nghỉ cũng đâu có như vậy.

Hàn Mạch ra sức xoa xoa sau gáy, nhẹ chân nhẹ y trở lại phòng ngủ. Gương mặt kiên nghị, đôi mắt thâm thúy vẫn luôn nhìn chăm chăm vào màn hình, giữa hai hàng lông mày đang nhíu lại kia hở ra mấy nếp nhăn, đôi môi mỏng khẽ mím lại... Tuần tú mà gần gũi, khiến người nhìn không rời mắt.

Có người nói, đôi mắt đàn ông nhiều khi vô cùng quyến rũ.

Diệp Hàn Mạch không thể không thừa nhận, đôi mắt kia hiện giờ, thực hết sức thu hút, thế cho nên, trái tim cô mới không khống chế được, đầu đá lung tung, tựa hồ muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn một hồi, rồi lại lặng lẽ lui ra.

Trước máy tính Lục Thủy Hàn đang không ngừng chém giết đám người chung quanh, có bà xã đại nhân chuẩn bị được phẩm, anh có muốn chết cũng không dễ dàng. Bởi vì, cô nói anh nhất định phải đạt hạng nhất. Cho nên, hẳn muốn đứng đầu.

Đúng lúc anh đang rất nỗ lực, bóng người ngoài cửa thấp thoáng, thấp thoáng, cảm nhận được sự thay đổi, Lục Thủy Hàn kinh ngạc ngẩng đầu, liền giật mình kinh ngạc. Chớp mắt vài cái, ai đó sau khi điều chỉnh tốt trạng thái, rốt cuộc không dám nhìn lung tung nữa. “Này! Em mặc thế này làm gì hả?”

“Em...em định hỏi...anh có muốn ăn sườn xào chua ngọt không?”.

Hết chương 17

Chương 18: Tin tưởng

Lục Thủy Hàn không thể không kinh ngạc nhìn trần trối bà xã đại nhân, tóc dài buộc gọn sau gáy, vài sợi tóc còn vương vãi trên khuôn mặt trắng nõn, nhìn cũng có vài phần diễm lệ. Nhưng mà trang phục thì chẳng thấy diễm lệ tí nào, trước ngực đeo tạp dề, y áo xắn bên thấp bên cao, thêm nữa trên y còn cầm theo chiếc muôi lớn, sắc mặt ngưng ngừng đứng nhìn anh. (anh bôi bác quá nha, người định nấu cho ăn lại còn chê.....)

“Em định nấu cơm sao?”. Mồn thì nói chuyện nhưng tay vẫn không ngừng thao tác.

Diệp Hân Mạch cau có nhăn mũi, hỏi thừa quá đi! Mình thì đang đói đến nỗi dạ dày dính vào cột sống đến nơi, anh lại bận rộn như thế, không tự thân vận động thì còn định chờ đến bao giờ nữa.....

Thấy cô không nói gì, Lục Thủy Hàn mau mắn quyết định: “Cứ để đó đi..... Chờ anh đánh xong được không? Sẽ nhanh thôi mà...”

Nhưng không đợi anh lải nhải xong, bóng dáng nhỏ bé đã sớm biến mất sau cánh cửa.

Lục Thủy Hàn liếc nhìn thời gian, 11:36, còn 24 phút nữa là đến giờ giải lao. Thi đấu toàn game gồm ba phần, theo thứ tự là thi đấu phụ thê, thi đấu bang phái và thi đấu cá nhân. Phía tổ chức cũng không quy định hay yêu cầu phải có điều kiện gì mới được tham gia, thế nên mỗi game thủ đều có tư cách thi đấu.

Nhưng cũng có người còn chưa kết hôn, không thể tham gia thi đấu phụ thê; có người thì không gia nhập bang phái nào hết thì làm sao tham gia thi đấu bang phái, thế nên vòng thi đấu cá nhân này là đồng nhất. Cuối Lừa Tím Tức Phụ cùng những người khác tham gia thi đấu, ban đầu ý chí còn sục sôi ngất trời, từ chín giờ sáng đến giờ, ước chừng đã đánh hơn ba tiếng, đối tới tám sân đấu, chịu đói vào sân đấu giống Lục Thủy Hàn tuyệt không phải ít.

Sở dĩ vòng đấu cá nhân có đông người như vậy là bởi game thủ trong các server mỗi ngày đi qua đi lại đã phát chán, thêm nữa là danh dự của server mình, nhưng quan trọng nhất là những người từng tham dự thi đấu, căn cứ vào điểm tích lũy sẽ nhận được phần thưởng theo thứ hạng — nghe nói, thứ hạng thấp nhất phần thưởng cũng là khoáng thạch cấp 6, làm sao mà không khiến người ta hưng phấn chứ!

Chỉ tiếc là, trên đời này vẫn có một loại người đối với phần thưởng kia không có hứng thú gì, giống như Sinh Hoạt 0322. Nếu không phải vì Cuối Lừa Tím Tức Phụ, trận thi đấu phụ thê kia sợ rằng cô cũng chẳng muốn tham gia!

Khoảng nửa giờ sau, khi mà Lục đại thần đã xử lý xong đám người bầu quanh mình, hệ thống cũng thông báo game thủ nghỉ ngơi trong hai giờ. Lục Thủy Hàn lúc này mau chóng bước xuống bếp, vừa đến cửa đã ngửi thấy mùi xào nấu thơm phức, lập tức hít hà mấy cái rồi nhảy thẳng vào phòng.

“Hân Mạch!!!!”

“Uh!!”. Diệp Hân Mạch trả lời trong lúc đang chăm chú thái khoai tây, chốc chốc lại quay sang khuấy đảo cái nồi gì đó phía sau lưng.

Lục Thủy Hàn chép chép miệng, ngó qua cái nồi: “Ày, không phải em nói muốn làm sườn xào chua ngọt sao? Làm thế nào lại biến thành xương sườn xào thế kia hả?”. Không phải là bên cạnh nguyên liệu đầy đủ rồi sao, đường và bột thì vương vãi khắp sàn bếp, bột canh trong chén nhỏ cũng chuẩn bị rồi, sao không cho vào luôn mà lại để ấy miếng sườn cô đơn trong nồi thế kia làm gì?

“Phiền lắm”. Cô đầu bếp nghiệp dư mặt không biến sắc, tiếp tục quay đầu chiến đấu với khoai tây, chỉ tiếc là đám khoai kia lấu cá hết sức, cứ mỗi lần cô ấn dao xuống là chúng lại hò nhau chạy tuốt sang chỗ khác, không chịu nghe lời gì hết.

“Để anh làm cho!!”. Bàn y lớn nắm lấy bàn tay đang cầm dao, ngăn không cho cô nhầm ngón y thành khoai tây mà cắt một miếng thì thật phiền phức a.

Lục Thủy Hàn trong lòng thầm toát mồ hôi, cô kiên trì xoay sở từ nãy đến giờ mà vẫn chưa biến ngón y nào thành xương sườn cũng thật là kỳ tích.

Khuôn mặt nhỏ nhắm lăm lăm tấm mồ hôi khế cau lại, không cam tâm chịu thua mấy củ khoai tây, bỏ qua xào xương sườn tiếp. Lục Thủy Hàn cười lắc đầu, kéo cô lại, lấy y áo lau sạch mồ hôi trên trán.

Hân Mạch mím mím môi, chờ anh lau khô mồ hôi xong mới cau có: “Anh không thể lấy khăn y được sao?”

Vừa mới quay lưng lại cắt khoai tây, ai đó không khách khí trợn mắt. “Này!”. Người ta có lòng, không cảm ơn thì thôi lại còn dám cằn nhằn à.

“Anh làm nốt cái này đi, em xem nồi sườn.” Thanh lãnh thanh âm chặn đứng lời anh định nói, chỉ thấy cô nhanh nhẹn đứng sang bên cạnh, cầm đôi đũa chọc chọc đồng xương sườn.

Lục Thủy Hàn lúc này mới nhếch miệng cười, khẩu khí cô nàng bây giờ chẳng khác gì bà quản gia nhà anh cả...

Nhưng cô nàng kia cũng chẳng thêm phần phản ứng của anh, gấp sườn ra đĩa xong liền sờ soạn đặt đôi đũa xuống rồi cứ thế đi ra cửa, không lâu sau Lục Thủy Hàn cũng hoàn thành hai món nữa, bàn ăn như vậy cũng xem như đầy đủ.

Lần đầu tiên ăn cơm bà xã nấu, xúc động chết đi được. Chỉ có điều hơi khô, có vẻ cho hơi ít nước thì phải.

Lại cắn thêm một miếng sườn, tuy rằng có chỗ hạt tiêu còn chưa ngấm đều mà vón lại một chỗ, nhưng cho vào miệng thì cũng được, không quá mặn mà cũng không khó ăn chút nào.

“Ha ha, Hân Mạch, đây là lần đầu tiên em nấu cơm sao?”

“Không phải.”

“Làm thế này đâu phải không thể ăn được, sao hồi trước em không nấu mà cứ ăn mì tôm hoài vậy?”. Haizz, hoá ra không phải lần đầu tiên ... Ai đó trong lòng thất vọng nhưng không để lộ ra mặt.

“Vì em thích”. Hân Mạch lạnh nhạt liếc anh một cái, không muốn nói rằng, kỳ thật cô thấy ăn cơm một mình rất cô đơn nên chán không buồn nấu.

Lục Thủy Hàn cau cái mũi, cũng không trêu chọc cô nữa.

Ăn xong, hai người tiếp tục việc ai người ấy làm. Anh ngồi trước máy tính, chuẩn bị tiếp tục thi đấu, còn cô thì đi giặt quần áo, sao đó cũng lại online chơi game. Thời gian cũng vì thế mà trôi qua rất nhanh, loáng một cái đã đến hai giờ chiều.

“Không có vấn đề gì chứ?”. Hân Mạch lần đầu tiên chủ động hỏi han.

“Này, vì sao em lại nghĩ anh sẽ đứng thứ nhất?”. Lục Thủy Hàn cười hì hì, không trực tiếp trả lời mà lại hỏi ngược lại.

“Anh biết rồi còn gì.”

Lục Thủy Hàn cắn môi, nhăn nhó hỏi lại: “Em cảm thấy anh là loại người chuộng hư vinh đến thế sao?”

Không phải cảm thấy, mà rõ ràng anh đúng là như thế mà! Diệp Hân Mạch trong lòng nói thầm.

“Uy! Chỉ là thi đấu phụ thôi không được đề nhất thôi mà! Em cứ tự trách làm cái gì? Anh cũng có nói gì đâu.”

Không ngờ lại nghe anh nói câu này, ngữ khí còn có phần trách cứ khiến Hân Mạch thoáng sững sờ. Con người chăm chú nhìn màn hình không dám quay đầu nhìn, hoá ra anh vẫn biết trong lòng cô áy náy điều gì, quả nhiên là đã rõ...

“Này! Hân Mạch, chuyện trong game đâu cần giữ trong lòng.”

Bóng lưng thanh mảnh vẫn ở yên trước máy tính, không nhúc nhích. Lục Thủy Hàn đành phải cau mày trừng mắt với bóng lưng ấy rồi tiếp tục thao tác không chút lười biếng.

“Biết rồi”. Khá lâu sau mới nghe cô ậm ậm trả lời.

“Còn nữa, ông xã của em lợi hại như vậy, hạng nhất lễ nào lại không giành được? Không cần phải lo lắng!”

“...”. Diệp Hân Mạch lại cứng ngắc. Này đại thần huynh đang tự sướng đó hả, quả nhiên là có chút nhan sắc liền có thể mở tiệm son phấn mà!! Không nên để ý làm gì, vì thế cô quyết định coi như điếc, nhìn chăm chăm vào kênh [thế giới], xem người khác náo loạn.

[thế giới] Ta Tối Xem Náo Nhiệt: tin mới đây, server chúng ta có 1962 người lọt vào vòng trong.

[thế giới] Trầm Hương: a a a a, bị đẩy ra ngoài rồi,

~~[thế giới] Danh Tự Tám Chữ: kênh [thế giới] vắng vẻ quá đi! Mọi người đi tham gia thi đấu cá nhân hết rồi sao?

[thế giới] Tiêu Hồn: đúng vậy đó! Ngạo Thế bang, Thiên Đường bang, Luyện Thiên bang đều cử người tham gia hết rồi.

[thế giới] Cây Táo: các người đoán thử xem, Lừa Đại lần này rốt cuộc có thể được đệ nhất không?

[thế giới] Trầm Hương: lần trước thi đấu toàn game, không phải Lừa đại đứng thứ năm sao. Mà đó là lúc huynh ấy mới hơn 140 cấp thôi đó.

[thế giới] Tiêu Hồn: trang bị của Lừa đại rất khủng nha, thất lạng hôm qua huynh ấy khoe tối thiểu cũng có thể tăng 2500 điểm công kích, 200 điểm phòng thủ! Chắc chắn là sẽ hơn vị trí thứ năm rồi.

[thế giới] 818: thấy Lừa Đại rất có khả năng nha.

[thế giới] Khai Thiên Lập Địa: Lừa Đại cố lên!

Một hồi lại một hồi, đối thoại trên kênh [thế giới] đã biến thành fanclub ủng hộ Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ giành được hạng nhất. Hân Mạch nhìn mà không biết là nên vui hay buồn đây. Vui là vì tối thiểu thì mọi người vào thời điểm này đều cổ vũ cho anh. Thế nhưng đây cũng chính là gánh nặng, nhân tài trong server quả thật rất ít, vì thế kỳ vọng của mọi người đều đặt cả lên người lúc này đang ngồi cạnh cô, không biết là phúc hay là họa nữa. Giờ cô chỉ có thể hi vọng rằng anh sẽ xuất chúng như lời anh nói mà thôi.

Diệp Hân Mạch nghĩ gì, Lục Thủy Hàn hiện tại chẳng hề biết, cũng không có thời gian tìm hiểu, trong đầu, chỉ có một suy nghĩ, anh muốn giành được hạng nhất, nhất định phải là hạng nhất. Trước giờ anh chưa từng có khát vọng mãnh liệt như vậy, dù đây chỉ là một trò chơi.

Đại khái là cảm thấy pin laptop không đủ dùng tới khi thi đấu xong, chờ đến tối, Lục Thủy Hàn chiếm luôn máy tính của Hân Mạch, hại cô nhàm chán đành phải sớm leo lên giường đi ngủ, vừa hay là lần đầu tiên thay anh ủ ấm giường.

Thi đấu cá nhân diễn ra trong hai ngày, tới tối chủ nhật mới kết thúc.

Bảy giờ tối, trận chung kết mới bắt đầu.

Lọt vào tới trận chung kết là một trăm game thủ có điểm tích lũy cao nhất, vào tới đây thì không tính theo điểm tích lũy nữa mà là đấu loại trực tiếp vô cùng tàn khốc. 100 lấy 50, 50 lấy 25, 25 lấy 12...

Không phụ sự kỳ vọng của mọi người, Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ rất thuận lợi tiến vào đến trận chung kết, trong số 11 người cùng anh vào tới vòng này còn có một nhân vật cùng server – Luyện Thiên Thiên Vũ.

Đương khi Lục Thủy Hàn thấy danh tự có phần quen thuộc, mí mắt không tự chủ giật giật mấy cái.

Diệp Hân Mạch đứng bên cạnh trợn mắt, đây chẳng phải người hồi trước muốn kết hôn với cô sao? Vội vàng chụp lấy vai người bên cạnh, thanh lãnh thanh âm vang lên: “Được phẩm còn đủ không?”

“Đủ rồi.” Lục Thủy Hàn biết bà xã đây cũng là nhắc nhở mình, nên thập phần chú ý, xoa xoa cổ, chuẩn bị tiến vào trận tiếp theo.

Thế giới, hoá ra lại nhỏ như vậy.

Vào sân đấu, liền thấy ngay một thân trường bào màu đen đang đứng đợi mình, chính là kẻ vừa mới khiến ai đó rất khó chịu, Luyện Thiên Thiên Vũ.

Diệp Hân Mạch vỗ trán. Hệ thống này thực là có năng khiếu trêu đùa người ta nha, làm thế nào mà hai người cùng một server lại trở thành địch thủ của nhau vậy?

[phụ cận] Luyện Thiên Thiên Vũ: thực có duyên.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: ha ha.

[phụ cận] Luyện Thiên Thiên Vũ: không thi đấu nữa, người chuẩn bị cho trận tiếp theo đi.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ:?

[phụ cận] Luyện Thiên Thiên Vũ: tin tưởng người.

Hai người ngồi trước máy tính kinh ngạc bất động.

Lục Thủy Hàn tâm tình phức tạp sờ sờ con chuột, thở dài một hơi.

[phụ cận] Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ: cảm ơn.

[phụ cận] Luyện Thiên Thiên Vũ: không cần khách khí, cố lên! Đại gia hi vọng người chiến thắng.

[hệ thống] Luyện Thiên Thiên Vũ rời khỏi sân đấu, Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ tiến vào vòng thứ sáu.

Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ rời khỏi sân thi đấu. Mỗi cuộc tranh tài dài 15 phút, nghỉ 5 phút. Luyện Thiên Thiên Vũ trực tiếp đầu hàng, tức là giúp anh có thêm 20 phút chuẩn bị. Nói gì thì nói, một hiệp đấu trong thi đấu cá nhân thời gian xê dịch khá lớn, chẳng cần biết là bình thường ai lợi hại hơn ai, trong trận đấu cần phải biết tính toán thời gian kết hợp với các phương diện nhân khác nữa mới mong toàn thắng. Luyện Thiên Thiên Vũ trừ bỏ trang bị hơi kém một chút so với Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ, những phần khác cũng không thua kém là bao.

Trên kênh [thế giới], hết đợt này đến đợt khác bàn tán xôn xao, hết lời ủng hộ một người. Trong lòng bọn họ, chỉ có một người này mới đủ khả năng khiến cho server này vinh danh thiên hạ. Mà Luyện Thiên Thiên Vũ trực tiếp bỏ cuộc, cũng khiến áp lực của Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ tăng thêm không ít.

Bình tĩnh kiểm tra toàn bộ một lượt, 20 phút sau, tiếp tục thi đấu.

Hết chương 18

10. Chương 19-20

Chương 19: Tình nhân trong mộng

Vào sân đấu, Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ uy phong lẫm liệt đứng giữa sân, [hệ thống] đã ngăn cách toàn bộ đám người xung quanh, chỉ để lại một mình anh đứng bên trong — không sai, một mình, có một mình thôi.

Không đợi Lục Thủy Hàn và Hân Mạch trao đổi ánh mắt, [hệ thống] đã rất thành thật đem công bố kết quả.

[hệ thống] Diên Đảo rời khỏi trận đấu, Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ toàn thắng.

Trước máy tính hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Cái gì mà Diên Đảo, hai người rõ ràng có nhìn thấy hắn ta đâu, thế nào lại đã rời khỏi trận đấu? Khả năng duy nhất chỉ có thể là — Diên Đảo đại nhân đứng lúc đang tiến vào sân thi đấu thì bị [hệ thống] chen cho vắng ra ngoài hoặc là bất hạnh bị cắt điện rất không đúng lúc ...

Diệp Hân Mạch đỡ khóc đỡ cười dời ánh mắt đi chỗ khác, không biết nên vui mừng vì vận khí tốt, hay là nên thở dài thương cảm anh bạn Diên Đảo xui xẻo kia đây.

Sáu người chọn hai, chọn thế nào đây? [hệ thống] tự nhiên sẽ có biện pháp của [hệ thống], sau khi thi đấu sẽ có ba người thắng trận, chiếu theo điểm tích lũy mà xếp thứ tự, người thứ nhất và thứ hai sẽ vào chung kết tranh vị trí quán quân, còn thừa một người tất nhiên đoạt huy chương đồng. Mà theo như chỉ thị của bà xã đại nhân Cưỡi Lừa Tìm Túc Phụ tự nhiên rất thuận lợi tiến vào trận chung kết.

Truyền tống hoàn tất, trước màn hình hai người không thể không cảm thán, thế giới quả thực rất nhỏ.

Vì sao ư?

Trên sân đấu kia không phải là Tì Khí, kẻ đã từng dây dưa với Cười Lừa Tím Túc Phụ trong vòng đấu phụ thê sao?

Lục Thủy Hàn ho nhẹ một tiếng, xác nhận tham chiến xong, nhanh chóng kéo dài cự ly, chuẩn bị khai chiến. Lần trước đã bị Tì Khí lấn lướt, lần này thì đấu cá nhân du thể nào cũng muốn trả thù. Lần trước thi đấu phụ thê anh tốt xấu gì cũng còn phải phân tâm chiếu cố Sinh Hoạt 0322, giờ cùng hấn đáng tay đôi không có lý do gì mình có thêm thất lưng cực phẩm lại rảnh tay rảnh chân mà đáng không lại tên dở hơi kia được.

Đúng lúc Lục Thủy Hàn căn rằng thê phải đáng bại đối phương, thời gian an toàn cũng đã hết.

Tay không ngừng thao tác, lập tức dùng phần lớn được phụ trợ, cơ hồ là chỉ cần nửa giây một chiêu kia cũng có thể khiến đối phương đại bại. Cười Lừa Tím Túc Phụ sau khi thấy thông báo khai chiến liền lập tức truy kích.

[phụ cận] Tì Khí: = =

Gì vậy? Lục Thủy Hàn chớp chớp mắt, kinh ngạc trừng mắt nhìn đối phương không ngừng mất máu trên màn hình, không nén được tò mò mà ngừng tay, gõ một dấu chấm hỏi rồi gửi qua.

[phụ cận] Tì Khí: ta không đánh với người, ta nhận thua.

“...” Trước máy tính hai người lại dờ dẩn.

[phụ cận] Tì Khí: khi thi đấu phụ thê người đem ta trang bị của bà xã ta làm thành mớ giẻ lau, hôm nay còn định tiếp tục sao? Ta không chơi nữa, ta nhận thua!

Nói xong, trên màn hình chỉ còn thừa lại Cười Lừa Tím Túc Phụ đứng hóng gió.

[hệ thống] Tì Khí rời khỏi trận đấu, Cười Lừa Tím Túc Phụ toàn thắng.

[hệ thống] Thi đấu cá nhân kết thúc, Cười Lừa Tím Túc Phụ thuộc server Thủy Phù giành vị trí quán quân.

[hệ thống] Một trăm người đứng đầu danh sách xếp hạng điểm tích lũy mới mở trang web xác nhận, sau đó thỉnh các người chơi tới chỗ NPC nhận phần thưởng trong vòng một tuần lễ.

“Hân Mạch...”

“Sao vậy?” Diệp Hân Mạch buồn bực cười, tay xoa mũi, ai đó hiện tại hẳn là rất bực tức, xem bộ dáng khó chịu mà cái gì cũng không làm được, khiến cô nén cười đến suýt nội thương.

Lục Thủy Hàn buồn bực quả muốn phát điên, bên cạnh bà xã đại nhân cư nhiên còn dám cười mình, bực bội hít vào liền mấy hơi, rồi hung hăng đem cô kéo vào trong ngực, thuận thế cắn một miếng trên vai.

“Anh là cún hả?”. Thanh âm thanh lãnh thường ngày giờ còn mang theo ý cười không che giấu.

“Sao lại thế này chứ?”. Ai đó tốt xấu đã phát tiết cắn người một cái, khí thế hùng hổ bỗng nhiên biến đâu mất tiêu, làm ra vẻ đáng thương vùi đầu vào cổ cô. Khó khăn lắm mới có dịp phô diễn tài năng, tự nhiên, tự nhiên...biến mất tiêu luôn...

“Thế này không phải thắng rồi sao?” Diệp Hân Mạch không dừng được, vội lấy tay che miệng, tay kia vỗ nhẹ lên vai an ủi.

“Gì chứ!! Trận này căn bản không thể tính!!!”. Bị người ta “nhường” cho chức quán quân, tôn nghiêm đàn ông của Đại thần ta không phải ... không phải bị ném xuống cống rồi sao, ông đây không thêm nhá, để người ngoài biết thì còn ra cái thể thống gì nữa chứ...

“Cho dù bọn họ không nhường thì anh cũng chính là quán quân mà”. Không làm sao mà dễ dàng nổi, Diệp Hân Mạch đành ngồi đó vuốt móng ngựa.

“Tức chết đi mất!!” Ai đó càng nghĩ càng không cam tâm. Vừa thở phì phì vừa buông Hân Mạch ra, lúc đứng lên vẫn thở phì phì, sau đó chống nạnh đi lại tới lui trong phòng ngủ.

Diệp Hân Mạch một tay nâng má, nhìn anh đi lại hồi lâu, mới trợn mắt.”Chẳng vấn đề gì hết!”

“Không vấn đề ấy hả”, ai đó đột nhiên dừng lại, dừng một cái là tiếp tục buồn bực. “Em ấy, tại em hết biết không.”

“...” Diệp Hân Mạch buồn bực, cái này thì liên quan gì đến cô chứ?

“Không phải tại em dùng độc với lão bà cái tên Tì Khí kia à. Thế nên hẳn ta mới sợ đến nỗi phải bỏ chạy đó!!” Lục Thủy Hàn buồn rười rượi. Tên Tì Khí kia, cũng quá là không có cốt khí, không phải chỉ là trang bị giảm thuộc tính sao? Chẳng lẽ không biết đường đi tìm người khôi phục à? Đúng là ngu ngốc.

“Dù hẳn ta có dám đấu thì sớm muộn cũng bại trận thôi”. Hân Mạch bình thản nói, căn bản không thấy là mình có lỗi.

“Chính là ... Hẳn tốt xấu gì cũng nên đánh với anh một trận chứ”. Ai đó hiện tại chính là khó chịu, phi thường khó chịu, nằm lăn ra giường dang tay dang chân loạn xạ.

Diệp Hân Mạch không có cách nào, nhún nhún vai, đành mặc kệ. Tầm mắt vừa chuyển đến màn hình, mặt mày liền sáng ngời.

“Qua đây”.

“Cái gì?”. Ai đó ngử điệu đây ầm ực.

“Có người tìm anh đây này”. Rốt cuộc cũng có chuyện để chuyển hướng chú ý nha.

“Ai vậy?”. Lục Thủy Hàn không tình nguyện đi tới, vòng tay ôm Hân Mạch vào trước ngực.

Trên màn hình là đoạn đối thoại trên kênh [tư liệu]

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: xin chào, đầu tiên xin chúc mừng anh đạt vị trí quán quân trong giải thi đấu cá nhân. Tôi là phóng viên trên diễn đàn hiện đang chơi server Thủy Tiên, được tổng biên tập giao nhiệm vụ tới phỏng vấn quán quân. Xin hỏi bây giờ anh có thời gian không?

[tư liệu] Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ:?

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: có vấn đề gì sao?

[tư liệu] Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ: tôi không muốn phỏng vấn

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: nhưng quán quân nhất định phải phỏng vấn! Nếu anh không hài lòng về tôi, có thể đổi người khác. Nhưng người quản lý đã ra yêu cầu, nhất định phải phỏng vấn được người đạt vị trí quán quân, là anh đó!!

Lục Thủy Hàn mở trang chủ game quả nhiên thấy một điều khoản ở cuối phần thông báo thi đấu đó là “Ba vị trí quán quân của các giải thi đấu cá nhân, phụ thê và bang phái nhất định phải để cho phóng viên phỏng vấn, sau đó mới có thể nhận phần thưởng”. Có nhầm hay không vậy, đây rõ ràng là cưỡng ép người ta mà.

Vốn đã khó chịu Lục Thủy Hàn lại càng khó chịu hơn.

[tư liệu] Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ: vậy tôi không nhận phần thưởng nữa, cô có thể đi rồi đó.

Dù sao cái vị trí quán quân này với anh cũng không mấy giá trị.....

Bà xã đại nhân đột nhiên gõ gõ lên tay hai cái, Lục Thủy Hàn khê liếc mắt thì thấy đôi mắt ai kia nhìn mình về không hài lòng. Bị vợ yêu nhìn đến nỗi dựng cả tóc gáy, đành không cam lòng nghĩ: thôi được rồi, dù vị trí quán quân này giành được có hơi dễ dàng quá đáng, nhưng tốt xấu gì cũng là vinh dự của server Không nên làm quá.

Việc đã đến nước này, Lục Thủy Hàn đành chấp nhận, mắt liếc bà xã, miệng than thở: “Rồi rồi, anh biết rồi mà....” Sau đó với lên bàn phím gõ mấy chữ.

[tư liệu] Cưỡi Lừa Tím Túc Phụ: bà xã mà không muốn, tôi cũng chẳng thèm cái vị trí quán quân này làm gì. Được rồi, cô muốn hỏi gì nào?

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: ha ha, thực là cảm ơn bà xã của anh nha. Đúng rồi, tôi thấy game thủ trong server gọi anh là Lừa Đại, tôi có thể gọi như vậy không?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: có thể.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: Vâng. Lừa Đại, quá trình phỏng vấn nhiều nhất cũng chỉ mất khoảng hai giờ đồng hồ, mong nhận được sự hợp tác từ anh.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: vậy thì hỏi luôn đi!

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: được. Vấn đề đầu tiên đại khái là Lừa Đại trông như thế nào? Thí dụ như tuổi tác, chiều cao, số đo ba vòng ... xin anh cứ từ từ nói. (phỏng vấn mà làm như tuyển hoa hậu, lại còn số đo ba vòng. =))

“...” Hai người nói không nên lời luôn. Rốt cuộc đây là cái loại phóng viên gì vậy?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: 26tuổi, chiều cao 1m83, số đo ba vòng thì không rõ.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: công việc hiện tại thì sao? Đã kết hôn chưa?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: tạmthời chưa kết hôn, công ăn việc làm ổn định.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: Ah... Mạo muội xin hỏi một câu, Lừa Đại mỗi tháng tiêu tiền cho game online khoảng bao nhiêu?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: ba nghìn.

Diệp Hân Mạch hết hồn trợn mắt, anh chơi game một tháng còn tốn nhiều tiền hơn lương tháng của cô sao trời?

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: quả là đại gia! Thảo nào lợi hại như vậy. Lừa Đại à, có thể điều chỉnh chế độ trang bị, cho tôi nhìn một lần được không?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: nhất định phải vậy sao?

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: cái này... Biên tập có chút làm quá, nhưng tốt nhất vẫn nên làm theo thôi,được không vậy?

Lục Thủy Hàn mất kiên nhẫn điều chỉnhđể người ngoài có thể thấy trang bị của mình

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: oa! Lừa Đại, trang bị của anh... [icon chảy nước miếng]

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: nhất định là tốn rất nhiều tiền, phải không?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: đúngvậy.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: để tìm được số trang bị này, anh đã tốn bao nhiêu thời gian thế??

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: khoảng ba tháng. Còn thất lưng là do bà xã tặng, khuya ngày hôm trước mới chế tạo xong.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: vậy Lừa Đại, anh chơi game được bao lâu rồi, bỏ công sức tìm trang bị suốt ba tháng chứng tỏ không phải người mới chơi phải không?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: ngày mở cửa server này cũng là ngày tôi bắt đầu chơi game.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: cư nhiên là lão tiền bối! Thực là thất kính thất kính.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: vì lý do gì anh lại chọn chơi game Toái Thiên Tinh?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: vì game Toái Thiên Tinh được xây dựng dựa trên bộ tiểu thuyết tôi yêu thích, hơn nữa còn rất thích tác giả của nó.

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: Ah! Lừa Đại cũng thích Mật Đại sao? Tôi là fan trung thành của Mật Đại nè! Mà tôi mới nghe nói, Mật Đại là con gái đó! Thật là sùng bái quá đi mất! Tôi tham gia fanclub hơn nửa năm nay mà chưa từng được gặp cô ấy lần nào.

Đề tài tự nhiên chuyển sang người mình, Hàn Mạch lúng túng sờ sờ mũi, vỗ vai ai đó: “Em đi tắm đã.”

Nghe có vẻ như cô phóng viên kia cũng là fan của Mật Đại, Lục Thủy Hàn tự nhiên cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều, tâm tình cũng không miễn cưỡng như trước nữa, thấy Hàn Mạch kiểm soát chuẩn cũng không ngăn cản. Đợi cô dời đi, mới lén lút gõ chữ.

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Tức Phụ: Mật Đại có nhiều fan nam không??

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: nhiều lắm luôn ấy! Lừa Đại không tham gia fanclub sao? Không phải nói quá đâu nha, fanclub có khoảng hơn 3000 người thì có tới 60% là nam đó. Mà anh biết họ nói thế nào không?

[tư liệu] Phóng viên Toái Thiên Tinh số 01: bọn họ nói Mật Đại xinh đẹp tài hoa, không biết đã trở thành tình nhân trong mộng của bao nhiêu fan nam nữa đó!!!!!!

Hết chương 19

Chương 20: Lại làm chuyện xấu

Hừ, biết ngay mà, cũng tại mình lúc trước xúc động đem bí mật làm lộ ra, thật là không sáng suốt chút nào. Nhưng giờ thì không cứu vãn được nữa rồi, hiện tại Lục Thủy Hàn đành ngồi trừng mắt nhìn màn hình không biết làm thế nào.

Trong thế giới tiểu thuyết online, thân phận và hành tung của Mật Đại là sự kiện rất thần bí, ngay cả lý do bắt đầu sáng tác lúc trước, công ty Lôi Đình vì sao vẫn giấu kín, đó là vì muốn để cho nhóm tác giả và độc giả có chuyện mà giải trí lúc trà dư tửu hậu. Chỉ tiếc là giờ này, không chỉ có Lục Đại thần ngốc mà hầu như ai cũng biết giới tính thật của Mật Đại rồi. Có điều mấy cái truyền thuyết bát quái từ trước về cô thì do không ai xác minh nên tới giờ mọi người hầu hết vẫn ù ù cạc cạc.

Lục Thủy Hàn trong lòng hối hận muốn chết, hận không thể đem mấy người kia tẩy não cho bằng hết. Chỉ tiếc là anh không có cái năng lực ấy. Chính là bởi vì ý thức được chính mình đã làm hỏng chuyện, cho nên, khi được biết giữa Bạch Mặc Nhiên và Diệp Hàn Mạch trước đó chuyện mắc mớ, cũng không có gan đi hỏi.

Cô chịu giải thích, đã là nể mặt anh lắm rồi, làm sao anh dám cố ý tò mò chứ?

Có điều, cô đã nói, giữa mình và Bạch Mặc Nhiên không có gì thì tức là không có gì. Lục Thủy Hàn nháy nháy mắt, cô gái này cao ngạo như vậy, ngay cả lừa anh cũng khinh thường không buồn làm.

Thế nhưng, anh xử lý thế nào đây?

Phải tài năng thế nào mới có thể mở cửa trái tim luôn khép kín của cô đây?

Thở dài một hơi, đưa tầm mắt trở lại trên màn hình, đối phương đã phát hiện tiến trình phỏng vấn giữa hai người bắt đầu lạc đề, vì thế nhanh chóng lên tiếng.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: a xin lỗi nha! Lừa Đại, tôi nói nhiều rồi.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: khụ, chúng ta chuyển sang vấn đề tiếp theo đi? Anh đối với game Toái Thiên Tinh có ý kiến gì không?

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Tức Phụ: đánh giá về Toái Thiên Tinh sao? Tôi tin là đa phần game thủ đều giống nhau thôi. Đầu tiên là yếu tố huyền ảo bám không sát nguyên tác, tiếp nữa là nội dung nhiệm vụ quá rời rạc, đặc biệt là về phương diện PK, tôi không hài lòng lắm.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: uhm, lúc trước tôi cũng có cảm nhận như vậy. Toái Thiên Tinh kỳ thật là được xây dựng nên để thỏa mãn fan hâm mộ tác phẩm này, nhưng lại chưa được chăm chút kỹ lưỡng, lối hành văn phóng khoáng của tác phẩm quá tinh tế lại thần tình, khiến tôi rất cảm động. Cho nên khi biết được game này xây dựng dựa trên nguyên tác của Toái Thiên Tinh, tôi thực hết sức khó tiếp thu.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: không được, tôi lại nhiều lời rồi. [icon ngưng ngưng]

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: không sao mà. Tôi rất thích cùng người khác luận bàn về bộ tiểu thuyết này, và cả tác giả của nó nữa.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: vậy thì tốt rồi, kỳ thật trong nhóm phóng viên cũng có nhiều người thích tác phẩm Toái Thiên Tinh, nhưng không nghĩ đến Lừa Đại cũng thích. Mị lực của Mật Đại thật lớn nha!

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: sở thích thì đầu phân biệt tuổi tác và giới tính.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: đúng nha, nói nhỏ cho anh biết này! Ba tôi cũng đặc biệt thích xem tiểu thuyết này đó, ông ấy nói rằng rất thích nhân vật nam chính, rất là đàn ông. May mắn tôi còn chưa cho ông ấy biết, Mật Đại là nữ, hi hi...

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: ah, tôi lại quá khích rồi. Thật có lỗi, phóng viên gì mà lại nghiệp dư thế này, khiến anh người chê cười rồi!

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: không sao.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: hắc hắc, Lừa Đại anh quả là phong độ! Đúng rồi, Lừa Đại, anh rất không hài lòng với phần PK trong game phải không?

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: nó chịu ảnh hưởng quá nhiều của các nhân tố bên ngoài.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: đúng vậy đúng vậy! Chế tạo trang bị và được phẩm trong game yêu cầu quá! Căn bản không phải cao thủ thì không thể làm nổi, Lừa Đại, vừa nghe anh cũng chính là người trong nghề nha...

Tiểu phóng viên server Thủy Tiên này cùng Lục Thủy Hàn bla bla một hồi, đã từ chỗ e ngại rụt rè chuyển sang tám chuyện không ngừng, năng lực bắt quai thật khiến Cười Lừa Tìm Túc Phụ bội phục.

Lục Thủy Hàn nghĩ, dưới tay mình mà có nhân viên nữ nhiệt tình và hăng hái thế này, mắng tiểu thuyết tình cảm của anh sớm đã vượt qua đám tiểu thuyết kia rồi. Chỉ tiếc, hiện tại thật là ... ! Xem chừng vài chục năm nữa cũng chẳng có ai được thế này đâu.

Tiểu phóng viên trước mặt Cười Lừa Tìm Túc Phụ lải nhải rất nhiều, tuy rằng Cười Lừa Tìm Túc Phụ vẫn duy trì phong thái trầm mặc ít lời, nhưng chủ yếu vẫn có thể bị ép phải lên tiếng, bị tiểu phóng viên kia xoay như chong chóng.

Tỷ như nhìn nhận về trang bị và kinh nghiệm chế tác trang bị.

Tỷ như đối với PK, kỹ năng nắm giữ quy luật cơ bản là gì.

Tỷ như đối với bang phái, anh giải thích thế nào về nghi hoặc giữa nhân số và sự cố.

Tỷ như...

Không thể không nói, tiểu phóng viên này tuy rằng nhiệt tình nhưng những chuyện nên làm hỏi lại một điểm cũng không thêm hỏi.

Diệp Hân Mạch tắm rửa xong quay phòng, gặp ngay ai đó đang ngồi nhìn màn hình cười vui vẻ thì khẽ lắc đầu đi đến bên giường.

Mà ai đó tiếp tục cùng tiểu phóng viên nói chuyện, hai người này đúng lúc nhàn rỗi, hai giờ qua đi rất nhanh. Mà tiểu phóng viên kia cũng rốt cục hỏi hết mấy vấn đề, liền phi thường hài lòng lôi kéo Lừa Đại đi xung quanh chụp ảnh lưu niệm.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: Lừa Đại, hôm nay thực cảm ơn anh.

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: không cần khách khí.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: nhờ chuyển lời cảm ơn của tôi bà xã anh nữa nha.

[tư liệu] Cười Lừa Tìm Túc Phụ: haha, nhất định sẽ chuyển lời.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: a, đúng rồi, Lừa Đại, tôi có thể hỏi một chút về bà xã anh không?

Lục Thủy Hàn giật mình trừng mắt nhìn.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: gì vậy?

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: cái này, thật xin lỗi a... Tôi nghe nói, lần trước anh cùng bà xã tham gia thi đấu phu thê đã đem thuộc tính trang bị của người khác phá tan tác...

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: bà xã tôi là cao thủ dùng độc.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: mạo muội hỏi thăm, bà xã anh ... phải chăng rất lợi hại?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: cô ấy mới vừa chuyển lên cấp 136.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: thiên a! Như vậy mà hai người được á quân sao? Lừa Đại, anh thật mạnh a!!

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: bà xã so với tôi còn lợi hại hơn.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: bởi vì nàng ấy giỏi dùng độc sao?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: việc này không tiện để lộ.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: ha ha, nghe thần bí quá nha! Xem ra cảm tình hai người rất tốt!

Ai đó dừng một chút, quay đầu đưa mắt nhìn cô gái đang nằm đọc sách trên giường, sắc mặt sau khi tắm khê ửng hồng, giờ phút này thoát nhìn có chút đặc biệt dễ thương và mềm mại, khiến trái tim anh như rời khỏi vị trí, khê run nhẹ nhẹ... Hít sâu một hơi, Lục Thủy Hàn quay người lại, tiếp tục gõ chữ.

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: đúng vậy.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: chính là, tôi nghe nói trong server của anh có một game thủ nữ rất xinh đẹp đang theo đuổi anh, phải không?

[tư liệu] Cười Lừa Tím Túc Phụ: bà xã tôi so với nàng ta còn xinh đẹp hơn.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: thực sao? Không phải có rất nhiều người nói nàng là...

Lục Thủy Hàn nhú nhú mày, tiểu phóng viên này đúng là không phải bà tám bình thường.

[tư liệu] Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01: thật xin lỗi, tôi chỉ là có chút hiếu kỳ, nghe nói bà xã anh cấp bậc thấp, hơn nữa danh tự rất đặc biệt.

Lần này, ai đó không ngừng nhú mày, cấp bậc thấp thì sao, nhưng người khác luôn mắng nàng là nhân yêu. Không được, phải ngăn chặn mấy cái miệng ngu ngốc kia mới được... Tỷ như...

Đương lúc ai đó cười gian tất máy tính, leo lên giường, Diệp Hân Mạch bị vẻ mặt quỷ dị của anh dọa cho hết hồn. “Anh định làm gì?”

“Hân Mạch...” Ai đó kéo dài giọng nghe hết sức điệu, đến sát bên cạnh cô, khuôn mặt tuần dật mang theo nụ cười lấy lòng. “Hôm nay anh đã được đệ nhất rồi đó!”

“Sau đó thì sao?”. Hân Mạch chớp mắt, trong lòng run run, tên này định mè nheo cái gì đây không biết? Nhưng ở ngoài mặt, cô nàng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh.

“Tất nhiên, đại gia đây muốn được thưởng rồi...”. Lục đại thần nheo nheo mắt, trề môi trông rất là xảo quyệt, tay Hân Mạch tự nhiên phát run.

Thật lâu sau, cô nàng mới trừng mắt đem da gà nổi đầy trên tay cương quyết thu trở về. “Anh muốn thưởng cái gì đây?”

“Uhm... anh còn chưa nghĩ ra...” Lục Thủy Hàn tiếp tục cười toe toét lấy lòng, thấy cô nhú mày, lập tức lại bổ một câu: “Nếu không thì thế này đi? Em phải đáp ứng anh, nếu như ngày mai có phát sinh chuyện gì, em cũng ngàn vạn lần không được cẩu với anh!”

Diệp Hân Mạch nheo con ngươi, xem xét tình hình cụ thể một hồi, trong đầu vòng vo suy nghĩ, lại không biết anh rốt cuộc muốn làm gì, chắc phải xấu lắm mới phải xin được tha thứ trước thế. “Anh mau nói đi!”

“Cái này... Ngày mai sẽ biết...”. Ai đó chợt dạ liếc mắt sang chỗ khác, ngón tay không ngừng xoắn đuôi tóc cô. Vì muốn tránh làm kế hoạch thất bại, ai đó quyết định tiên hạ thủ vi cường. “Này!! Anh đếm tới 3, em không phản đối thì coi như là đồng ý rồi nha...”

Không đợi Hân Mạch tiêu hoá xong ý tứ đó, Lục Thủy Hàn ngay lập tức đếm: “3, 2, 1...”

Thời gian cách không đến 0. 0001 giây.

“...” Hân Mạch há hốc mồm, không phản ứng kịp. Biết mình bị đùa giỡn bèn hung hăng liếc nhìn thủ phạm một cái, gấp sách lại, lúi chần mền ra, nằm xuống chuẩn bị đi ngủ.

Ai đó lập tức theo đuôi cũng nằm xuống, ôm lấy cô. “Này, này. Em lại không thèm để ý đến anh...”, vẻ mặt vô cùng ủy khuất.

Mặc kệ anh.

“Hân Mạch...”

Tiếp tục mặc kệ anh.

“Em mà còn không để ý đến anh, anh liền hôn em nha!”

Nhắm mắt, đi ngủ.

“Em thế nào có thể không để đến ta? Thế nào có thể, thế nào có thể...”. Thao thao bất tuyệt một hồi...

Rốt cục, lỗ tai Hân Mạch không chịu nổi. “Anh mau đi tắm đi.”

Aha! Ai đó ở trong lòng làm tư thế chiến thắng, rồi mới ngoan ngoãn bò xuống giường đi tắm sau đó chui vào trong chăn, hưởng thụ nhụyễn ngọc ôn hương trong lòng.

Ngày thứ hai, Hân Mạch như cũ ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, bận rộn xong, online. Đang muốn như trước kia treo máy đào đất, trên kênh [thế giới] đột nhiên hiện ra mấy cái tin tức khiến cô nàng tròn mắt há mồm.

[thế giới] Ải Tử: ta thấy Lừa Đại đang thực hạnh phúc!!

[thế giới] Đốt Hương: ta khóc nha, vì sao ta không có vận khí tốt giống Lừa Đại vậy?

[thế giới] Lạp Lạp Lạp: Sinh Hoạt 0322 thực sự là mỹ nữ nha!!

[thế giới] Ma Nữ Đầu Bạc: thảo nào Lừa Đại không vừa mắt Hồng Phấn Nữ Lang, hoá ra là do bà xã Lừa Đại có khí chất như vậy.

[thế giới] 419: nói thật, bà xã Lừa Đại tuy rằng không xinh đẹp, nhưng cũng chẳng kém gì cái cô Hồng Phấn Nữ Lang kia!! Cùng là chim trên trời, cá dưới nước mà thôi.(cái này chắc ý nói mỗi người một vẻ hay sao ấy. mình đoán thối thôi.^^)

[thế giới] Luyến Thiên Tinh Quang: nè nè, Thiên Vũ người buồn bực gì nào! Thế nào, thế nào, ta đã nói Sinh Hoạt là mỹ nữ mà?

[thế giới] Luyến Thiên Tiểu Phong: hắc hắc, Sinh Hoạt mỹ nữ quả nhiên đẹp quá đi! Ta thực là càng nhìn càng thích nha!

[thế giới] 14/7: nói nhảm, Lừa Đại cũng rất soái đó chứ! Bọn họ thực xứng đôi.

[thế giới] Tiểu Cuồng Cuồng: Lừa Đại thực có phúc nha.

[thế giới] Ta Tối Góp Vui: này nha, Thiên Đường bang có ai còn dám nói bà xã Lừa Đại là nhân yêu không hả? Ta nhổ vào!! Thực không phải khí chất bình thường, thảo nào Lừa Đại không muốn để bà xã mình ra mặt. Chắc là sợ nhiều người hâm mộ quá đây mà. Ha ha.

Hết chương 20

11. Chương 21-22

Chương 21: Trường trường cửu cửu

[thế giới] Hiểu Hiểu Hiểu Hiểu: xì, không phải chỉ là một tấm hình sao? Các người ai đã nhìn rõ chứ?

[thế giới] Ta Tối Giúp Vui: ta nói nè, Thiên Đường bang mấy người rớt cuộc là nghĩ thế nào hả? Bà xã Lừa Đại rớt cuộc đặc tội gì với mấy người?

[thế giới] Luyến Thiên Tiểu Phong: ta đây lại thấy chẳng qua là mấy kẻ bắt nam bắt nữ nên mới ghen tị a, ghen tị a ghen tị a...

Vì thế, nhờ một câu của cô nàng Hiểu Hiểu Hiểu Hiểu kia mà kênh [thế giới] lại được một hồi chiến tranh nước miếng. Diệp Hân Mạch một tay nâng má, khẽ chớp chớp hàng mi nhìn rất lâu, thế nào cũng không thấy bọn họ nói ra đã thấy hình mình ở đâu, cảm thấy có chút tức tối, liền đem giao diện game thu xuống thanh công cụ, lên diễn đàn nghe ngóng.

Box Mua – bán, không có.

Box Hỏi – đáp, không có.

Box Tình cảm, không có.

...

Trước máy tính, gương mặt trắng trong thuần khiết chậm rãi hiện lên ý nghi ngờ, này nha rớt cuộc là tấm hình được post ở đâu vậy?

Hình ảnh thì không tìm được, nhưng lại tìm ra một đồng bát quái. Diệp Hân Mạch tìm tìm một hồi, liền đắm chìm trong mớ truyện tình cảm trong chuyện xưa, trong lòng có chút an ủi, dù sao, mấy thứ này cũng có thể đem về làm tư liệu sáng tác!

Lượn lờ trên diễn đàn cả một buổi chiều, Hân Mạch rốt cục mới nghĩ đến mục đích ban đầu của mình. Vì liên ngập dài một cái, lại tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng mới tìm tới được chỗ liên quan đến sự kiện này.

Cư nhiên là ở ngay phần những chủ đề được nhiều người theo dõi nhất!!!

Hân Mạch hắc tuyến đầy mặt. Phần đó chiếm tới nửa cái màn hình, sao cô có thể không để ý chứ?

Ném con chuột qua một bên, Diệp Hân Mạch ôm ngực nghiêng đầu ngấm ngía cụ thể tấm hình. Thật không biết là nên khen ngợi người trong ảnh hay là nên khen ngợi kỹ thuật của người xử lý tấm hình này đây.

Không sai, tất nhiên là kỹ thuật. Hình cùng người thật không phải quá khoa trương chứ khác nhau rất nhiều.

Hình ảnh chỉ chụp đến vai, người con trai nét mặt tuấn tú, mày sắc như kiếm, mắt sáng như sao mờ, mũi vừa thẳng vừa cao, liếc mắt thôi cũng ánh lên kim quang. Khoé miệng vốn có nụ cười mờ ám, giờ phút này lại cứng rắn như băng, cả khuôn mặt mười phần anh khí— vì thế so với vẻ mặt tươi cười lúc bình thường của Lục Thủy Hàn hoàn toàn khác nhau, thế cho nên Hân Mạch nhìn một lúc mới ra.

Mà mỹ nhân trên hình, khuôn mặt đã được dùng hiệu ứng làm mờ tới một nửa, nửa kia lại bị làn tóc mây che khuất gần hết, điểm nhấn duy nhất trên gương mặt ấy chính là làn môi có một vẻ đẹp diễm lệ mê người. Hai người ở cùng một chỗ, cô gái tuy rằng trông rất mỏng lung nhưng quanh người dường như phát ra một loại khí chất so với người con trai còn đặc biệt gấp mấy lần, chẳng trách xem hình xong ai ai cũng khen Sinh Hoạt 0322 không ngớt lời

Nhưng tấm hình và người thật khác biệt khá lớn, đến Diệp Hân Mạch xem xong còn chẳng nhận ra nữa là người khác

Trên góc của bức ảnh là một dòng chữ viết theo kiểu thư pháp như rồng bay phượng múa: “Chỗn dừng chân của quán quân giải thi đấu cá nhân....” (đoạn này thật không biết để thể nào cho văn vẻ hơn, chỉ có thể hận bản thân bất tài.huhu)

Diệp Hân Mạch @_@.

Kích vào dòng chữ đó liền hiện ra một cửa sổ khác với tiêu đề: “Phỏng vấn mỗi kỳ một nhân vật kỳ 6 – Cười Lừa Tím Tức Phụ” bên cạnh là tên tác giả: Phóng Viên Toái Thiên Tinh 01 – Thủy Tiên. Diệp Hân Mạch cuối cùng cũng biết thể nào là hồi ký, không khỏi vừa bật vừa buồn cười.

Không thể không nói, cô bé kia hành văn khá tốt, nếu so sánh với một phóng viên vào nghề chưa lâu thì không hề thua kém. Những vấn đề đặt ra cùng câu trả lời của khách mời sắp xếp rất hợp lý, trình bày rõ ràng mạch lạc khiến người ta vừa xem đã hiểu ngay.

Mà điều khiến Hân mạch và mọi người chú ý lại là vấn đề cô bé này hỏi nhiều nhất chính là chuyện về Sinh Hoạt 0322

Tiểu ký: tôi nghe nói phu thê Lừa Đại tham gia giải đấu phu thê đã đem trang bị của cặp đôi quán quân phá cho hỏng luôn phải không?

Cười Lừa Tím Tức Phụ: bà xã tôi là cao thủ dụng độc đó.

Tiểu ký: bà xã anh lợi hại lắm sao!?

Cười Lừa Tím Tức Phụ: cô ấy mới vừa chuyển lên cấp 136.

Tiểu ký: trời đất! Vậy mà hai người vẫn giành á quân sao? Lừa Đại thật là mạnh!

Cười Lừa Tím Tức Phụ: bà xã tôi thật sự rất lợi hại.

Tiểu ký: bởi vì cô ấy giỏi dùng độc sao?

Cười Lừa Tím Tức Phụ: thật có lỗi, chuyện này tôi không tiện để lộ.

Tiểu ký: ha ha, nghe thần bí quá! Anh cùng bà xã cảm tình có vẻ rất tốt!

Cười Lừa Tím Tức Phụ: uh.

Tiểu ký: tôi mới nghe nói trong server cũng có một mỹ nữ đang theo đuổi anh phải không?

Cười Lừa Tím Tức Phụ: bà xã tôi so với cô ta còn xinh đẹp hơn nhiều.

Tiểu ký: Thật sao? Nhưng có rất nhiều người nói cô ấy là nhânyêu! Nghe nói cô ấy không quan tâm việc thăng cấp, hơn nữa danh tự lại....

Cười Lừa Tím Tức Phụ: chúng tôi quen nhau trên Toái Thiên Tinh là sự thật. Danh tự của cô ấy cũng bình thường mà. Cả hai đều vì rất thích Mật Đại nên mới sống cùng nhau. Cô ấy là người trầm mặc, không thích nhiều lời, cũng không thích tranh giành với người khác, tôi thật sự thích nhất điểm này ở cô ấy. Vì vậy thật sự không muốn nghe thấy lời đồn đại kia thêm nữa.

Tiểu ký: thật xin lỗi, là do tôi vô ý, anh nhắc mới nhớ tài khoản QQ của Mật Đại chính là Sinh Hoạt 0322, không trách vợ chồng anh thân thiết đến vậy, hoá ra là vì có cùng sở thích!

Vừa nói đến bà xã, biểu tình của Lừa Đại liền phi thường kích động. Qua biểu hiện đó, chúng tôi đó có thể thấy được, anh ấy hẳn là hết sức, hết sức yêu bà xã mình — Sinh Hoạt 0322. Sau thời gian dài năn nỉ đeo bám, Lừa Đại rốt cục đã đáp ứng đưa một tấm hình cho tôi. Thấy tấm hình đó, tiểu ký tôi liền sợ ngây người. Thật là xứng lứa vừa đôi! Tình ý nồng nàn!

Không nghĩ đến Sinh Hoạt 0322 thực rất có khí chất, Tiểu Ký lúc ấy trong đây chợt nảy ra suy nghĩ này. Từ trước đến nay, tôi vẫn cho rằng người xinh đẹp là do trời sinh, cho dù có khí chất thể nào cũng bị vẻ ngoài kia lấn át, nhưng tôi phải thừa nhận mình đã bị Sinh Hoạt 0322 làm cho rung động và dần thay đổi suy nghĩ trước kia.

Được Lừa Đại đồng ý, tôi có đem ảnh của Lừa Đại và bà xã chụp chung đưa cho biên tập xem thử, cô ấy xem xong thì vô cùng cảm động, muốn đem tình yêu của hai người họ chia sẻ với mọi người, cũng hi vọng tình cảm của họ được bền lâu trường trường cửu cửu, vĩnh viễn ngọt ngào...

Xem xong, Diệp Hân Mạch nói không nên lời. Dù trong lòng biết rõ, anh là muốn bịt miệng mấy kẻ vẫn lải nhải nói cô là nhân yêu, công khai quan hệ của hai người cũng là muốn tuyên bố quyền sở hữu. Thế nhưng cái chuyện bịa này cũng thật lắm công phu, dàn dựng đâu ra đấy.....

Cái gì mà hai người vì cùng yêu thích Mật Đại nên mới ở cùng một chỗ, cái gì mà “tôi rất thích cô ấy” linh tinh, làm sao lại nói ra những lời đó được chứ? Quả nhiên là phong lưu thành tính, mở miệng là lời ngon tiếng ngọt cứ tuôn ra ào ào. Yêu một người đơn giản vậy thôi sao?

Cuộc phỏng vấn này tầm ảnh hưởng thật không nhỏ, nhìn qua nhìn lại, số lượng ment cũng đã dài hơn 300 trang mà vẫn không ngừng tăng thêm. Có lẽ bởi vì game thủ thích Mật Đại rất đông, cho nên đối với một đôi vì cùng yêu thích Mật Đại mà nên duyên vô cùng có hứng thú. Hơn nữa tình yêu từ mạng đến đời thật có khá nhiều trắc trở thế nên người người đều ái mộ.

Vô số lời chúc phúc đè bẹp vài cái ment khiếm nhã.

Không còn ai nói gì về danh tự Sinh Hoạt 0322 nữa, bởi vì Sinh Hoạt 0322 đại diện cho Mật Đại, là tinh thần của Toái Thiên Tinh. Còn ai dám nhiều lời nữa đây.

Cũng chính nhờ cuộc phỏng vấn này mà số người hâm mộ Mật Đại lại càng nhiều thêm, ai cũng nhao nhao đòi đi đọc tác phẩm của Mật Đại, phỏng chừng có thể lập thêm một fanclub trong game luôn.

Không thể không nói, khoá phục thi đầu lần này của Toái Thiên Tinh thành công rực rỡ.

Diệp Hân Mạch ngồi đọc từng lời chúc phúc, trong lòng không rõ là có tư vị gì nữa. Chỉ cảm thấy trái tim cứ nhảy lên liên hồi không khống chế được, còn có chút đau nhói.....

Lúc Lục Thủy Hàn trở về thấy Hân mạch nhăn nhó ôm ngực rồi lại cố chấp nhìn chằm chằm màn hình máy tính, thấy anh về cũng chỉ quăng cho có nửa cái liếc mắt thì không khỏi chột dạ.

Bộ dạng này là giận hay không đây?

“Hân mạch....”. Ai đó nhẹ chân nhẹ tay chạm tới từ phía sau, thấy đúng là cô nàng đang xem mấy lời bình luận.

“Uh?”. Giống như ngày thường, ngữ khí có phần lạnh nhạt.

“Giận sao?”. Bàn tay khẽ ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn, da thịt trời sinh màu đồng tương phản với nước da trắng nõn khiến thị giác khó chịu. Hân Mạch bất mãn liếc nhìn, đang muốn đẩy tay anh ra tiếp tục xem bình luận. Ai đó dễ kích động, vội xoay nhẹ chiếc ghế, nhìn cô chăm chăm: “Này! Hôm qua không phải em đã đồng ý rồi sao, không được giận ...”. Tuy rằng lần này là anh làm chuyện xấu nhưng nhất quyết không thể nhận sai được...

“Anh mau đi nấu cơm đi”. Hân Mạch bị nhìn chăm chăm, không kiên nhẫn nói.

“Hả?”. Lục Thủy Hàn ra sức chớp mắt, thấy người ta vẫn hờ hững liếc mình thì đầu óc quay vòng vòng, đột nhiên nhếch miệng cười: “Ha ha, em không giận nha!”. Lời này khiến đôi mắt ai kia mặc kệ khiếm nhã mà trừng lớn, nhìn như phóng dao.

“Được được, không giận là tốt rồi, giận nhiều sẽ mau già đó nha....”. Lục Thủy Hàn thấy cô không có nửa điểm cáu giận thì vô cùng vui vẻ, ôm lấy khuôn mặt nhỏ, nhẹ nhàng hôn một cái trên trán sau đó tung tăng đi ra cửa...

Còn người ngồi trên ghế lại ngây ngẩn cả nửa ngày.

Đến khi hoàn hồn mới phát hiện mình lại bị chiếm tiện nghi. Thật là tức chết.

Hai người bọn họ, thực sự có thể trường trường cửu cửu sao?

Chẳng cần danh phận, hai người vẫn có thể cứ như vậy mà ở bên nhau sao?

Diệp Hân Mạch thế nào cũng sẽ không thừa nhận, mình đang nghĩ tới việc nếu một ngày kia hứng thú của anh với cô không còn, anh sẽ rời bỏ cô mà đến bên người phụ nữ khác ôm ấp yêu thương, trong lòng bỗng vô cớ sợ hãi.

Những lời chúc phúc kia giống như thần chú, quấn chặt lấy Diệp Hân Mạch, nhưng bản thân lại không muốn thoát ra. Các đồng chí à! Các đồng chí đã bị lời nói của tên kia mê hoặc cả rồi, hắn ta là một kẻ bất hảo, vô sỉ, trắng hoa lấm đốm, không đáng tin chút nào. Tôi đây chẳng muốn cùng hắn trường trường cửu cửu đầu nha!

Diệp Hân Mạch trong lòng hò hét, nhưng mà rốt cuộc cũng không dám lên tiếng. Ngay lúc cô nàng còn đang ngậm ngẫn, ai đó đã nhanh nhẹn nấu nướng xong xuôi.

“Hân Mạch à, ăn cơm thôi~!”

Trên bàn cơm, Lục Thủy Hàn cao hứng gấp đồ ăn tới tấp vào bát Hân Mạch. Người ta không nổi giận phải chăng là vì đã bắt đầu chấp nhận mình? Nói như vậy thì phải cấp tốc tấn công thôi

“Này, Hân Mạch, sắp hết năm rồi đó.”

“Uh.”

“Em định thế nào?”

Định thế nào ư? Diệp Hân Mạch vui đầu vào bát cơm lặng lẽ thất thần. Trước kia dịp cuối năm mình thường làm gì nhỉ? Đầu là ở trong thư viện trường vui đầu đọc sách, sau đó về ký túc xá cô đơn ôm chăn mền trùm mắt nhìn trần nhà mong sao cho thời gian trôi qua nhanh đi. Sau khi tốt nghiệp thì cả ngày ngủ nướng, xé chiều mới ra khỏi giường, ăn cơm rồi lại online xem người ta đón năm mới.... Cô, còn có thể định thế nào đây?

“Nếu không có dự định gì thì cùng anh về nhà đi?”

“Không đi.” Thanh âm thanh lãnh trả lời như chém đinh chặt sắt.

Lục Thủy Hàn ngẩn người, lập tức đem miếng cơm nuốt xuống dạ dày, làm nũng nói: “Đi đi mà!”

“Mau ăn cơm thôi.”

Tuy là chặn hòng được Lục Thủy Hàn ngay lúc đó, nhưng lại không thể ngăn cản được ai đó cả đêm lèo nhèo, dùng các loại lý do nhằm dụ dỗ và gạ gẫm Hân Mạch cùng mình về nhà đón năm mới, nhưng tất cả đều vô dụng, cô nàng tựa hồ rất quyết tâm, nhất định không chịu cùng anh về nhà.

Tận đến khi hai người đã lên giường chuẩn bị đi ngủ, ai đó rốt cục mất kiên nhẫn, trong bóng tối dùng hơn phân nửa thân thể ghì chặt Hân Mạch, tư thái vô cùng khẩn trương bức cô phải đổi mặt. “Vì sao lại không chịu về nhà cùng anh?”

Diệp Hân Mạch chống hai tay trên ngực người đối diện, hô hấp vẫn rất vững vàng, không có nửa điểm bối rối.

Lục Thủy Hàn thậm chí còn cho rằng Hân Mạch đã ngủ mất rồi cơ.

“Giao thừa, là thời điểm gia đình đoàn viên.” Mặc kệ Lục Thủy Hàn đang khẳng khái áp chế, rất lâu sau đó, lâu đến mức hai người tựa như đã quên mất cả thời gian. Câu trả lời mới từ từ truyền tới...

Lục Thủy Hàn trong khoảnh khắc chờ đợi, lập tức rời ra, đem cô nàng gắt gao ôm chặt.

“Em, em có thể coi ba mẹ anh cũng như ba mẹ em....”

“Cái này... dù sao cũng không thể...”

Cảm giác bất lực quấn quanh Lục Thủy Hàn, anh chỉ có thể gắt gao ôm chặt người trong lòng, hi vọng có thể đem nỗi lòng mình thông qua hơi ấm cơ thể mà truyền cho cô. Mẹ anh từng nói, cô gái này cô đơn hơn anh tưởng rất nhiều. Còn anh lại chỉ cho rằng, đây chẳng qua là tính tình lãnh đạm, hoá ra lại là do bị người ta bỏ quên quá lâu mà thành.

Cô từng nói, tất niên là ngày gia đình đoàn viên.

Cô hẳn cũng từng hi vọng, tất niên được đoàn viên với gia đình.

Chỉ cần một gia đình đầy đủ, tuy đậm đặc mà ấm áp tiếng cười, như vậy là đủ sao?

Có lẽ, vì ngày ngày cô độc nên cô ấy mới chọn che mắt bịt tai, không suy nghĩ gì hết.

Đêm dài, tĩnh lặng như nước.

Một nam một nữ ôm nhau, đêm đã gần tàn mà chưa ngủ.

Đột nhiên Lục Thuỷ Hàn lặng lẽ rời giường, Hàn Mạch có thể cảm thụ được nụ hôn anh đặt trên trán mình, còn có ngón tay vụng về giúp mình kéo chăn, ôn nhu hết sức. Đến tận khi cửa chính vang lên tiếng lách cách rồi đóng lại, Hàn Mạch mới chậm rãi mở mắt.

.....

Cô không nhớ nổi giọng nói của cha, cũng không còn nhớ mẹ trông như thế nào nữa. Ký ức duy nhất về họ chỉ còn là chút tàn tích còn sót lại về những cuốn sách cổ và ánh nhìn chán ghét. Hàn Mạch không hề trách họ, chẳng ai có lỗi hết. Điều đáng tiếc nhất chỉ là bản thân lớn lên quá chậm chạp, không thể cứu vãn bị kịch mà thôi.

Bản thân cũng không kịp cảm ơn người đó.

Nếu như không gặp được người đó, liệu bản thân có thể tồn tại đến ngày hôm nay không?

Rõ ràng cô vẫn nợ người ta một tiếng cảm ơn,

Bạch.Mặc.Nhiên. Không phải sao?

Suy nghĩ mông lung một hồi, Hàn Mạch ngủ quên lúc nào không hay. Lúc tỉnh lại đã là ba giờ chiều ngày hôm sau.

Cứ theo lẽ thường ăn cơm, giặt đồ rồi lại mở máy chơi game. Vừa online đã thấy một tin nhắn khiến Hàn Mạch giật mình ném hết mở suy nghĩ tối qua ra sau đầu.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: em là Diệp Hàn Mạch phải không?

Diệp Hàn Mạch ngỡ ngàng lục tìm trong trí nhớ mấy lần, thật sự không hề nhớ rằng mình có đây đưa gì với người này. Bản thân có thể đảm bảo chính mình không ra cổng trước, không bước cổng sau, có khi nào lại chọc giận tên này để bây giờ người ta tìm đến tận nơi thế này?

Tự kỷ một hồi, Diệp Hàn Mạch do không tìm được lý do nào khả thi khiến nam nhân này tìm đến mình nên mặc kệ, bỏ về sân sau thu thập được liệu.

Đang lúc muốn sáng tác thêm chút ít thì trên màn hình lại có tin nhắn gửi tới.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: anh chờ em đã rất lâu.

Chờ đã lâu...

Diệp Hàn Mạch bĩu môi, ai mượn anh chờ. Sau đó đưa cốc lên miệng uống nước.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322:?

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Mạch, anh thích em.

“Phụt...” Một ngụm nước không chút thương tiếc phun thẳng vào màn hình. Hàn Mạch mặt đầy hắc tuyến, tên này đầu óc có vấn đề à?

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: hai năm qua, anh một mực tìm kiếm tin tức, nhưng không có manh mối.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: chỉ tiếc là, hẳn ta so với anh sớm hơn một bước. Sớm biết thế này, anh nên ngay lúc hai người ly hôn liền kéo em đi kết hôn.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Mạch, anh thực sự rất thích em. Dù biết không có mấy hi vọng nhưng anh vẫn muốn được quang minh chính đại nói cho em biết rằng anh thích em, muốn bảo vệ em.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Mạch, em biết không? Lúc anh biết em chính là người mình tìm kiếm, anh thực sự vô cùng cao hứng.... Nhưng cũng rất khó chịu.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: anh không dám nói với bất kỳ ai, bởi lẽ ai biết chuyện cũng sẽ nghĩ anh bị điên mất rồi. Chính anh cũng cảm thấy mình như vậy, nhưng anh thực lòng cam tâm tình nguyện.... (bạn này tình nguyện điên sao...=))).

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Mạch, em nói xem anh nên làm thế nào để thoát khỏi em đây? Anh thích em, vô cùng thích em, thích em chẳng vì lý do gì hết....

...

Một đồng tin nhắn thi nhau hiện lên trên màn hình.

Diệp Hân Mạch hí húp nửa con người, thật sự nghĩ không ra, người biết mình từ hai năm trước rốt cuộc là ai, không phải lúc đó cô vừa mới tốt nghiệp sao?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: anh là ai?

Vừa mới nói điên cuồng, đối phương đột nhiên trầm mặc vài giây, sau đó mới gửi đến một câu.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Mạch, em chịu để ý anh sao?

Diệp Hân Mạch trợn trắng mắt.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: đề nghị anh đi tìm người khác mà gửi thư tình nha!

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: anh biết là em sẽ không tin, ngay cả bản thân anh cũng không tin nổi, nhưng....

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: nhưng anh thật sự không có nói dối. Hãy tin anh, anh thật lòng thích em mà....

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: tôi đang bận, tạm biệt

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ:=====

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ:=====

...

Luyến Thiên Thiên Vũ không ngừng lải nhải, Diệp Hân Mạch đắm đắm đưa mắt nhìn, mở văn bản đang làm dở, thôi thì sáng tác vậy.

Cửa ngoài phòng khách vang lên tiếng đóng mở, kéo Hân Mạch trở lại thế giới thực, khẽ nhìn trời xoa xoa cổ. lát sau, thân hình cao lớn phủ kín tầm mắt, bàn tay ấm áp nhẹ đưa đầu cô dựa vào bụng mình, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp hai bả vai. “Mệt không?”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, hết sức mê hoặc.

“Có một chút.” Diệp Hân Mạch nhắm mắt lại, hưởng thụ dịch vụ massage miễn phí.

“Em thật là, không chịu chiếu cố thân thể mình gì hết”. Lục Thủy Hàn nhăn nải thở dài, bắt giắc, trong giọng nói chứa đầy yêu chiều. “Còn không mau viết đi? Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Làm gì?”

“Không cho phép từ chối, biết không”. Khuôn mặt tuần dật bỗng nhiên áp qua, đôi mắt hắc bạch phân minh kia viết rõ rành rành: em mà dám nói không, anh sẽ khiêng em đi đó!!

Hân Mạch bắt mồm cau mũi, nhăn nhó nói: “Biết rồi.”

“Hi hi, thế này mới ngoan”. Đôi môi đưa qua, thơm trộm một cái lên má Hân Mạch, bàn tay cũng không yên, khoáy trúa xoa đầu cô, rồi xoay người đi làm gì đó. “Mau mặc quần áo nào, viết xong chúng ta sẽ xuất phát!”

“Làm gì cơ?” Cũng không phải đi dập lửa cứu người, gấp cái gì mà gấp?

“Hehe, đến nơi em sẽ biết.” Ai đó sử sức vui đùa, không dám quay lại để lộ gương mặt tươi cười gian trá của mình.

Quên đi, có ăn là tốt rồi, đi sớm một chút cũng chẳng sao.”Uh”. Hân Mạch lúc này rất ngoan ngoãn trả lời. Quay trở lại với giao diện game, trên khung đối thoại kia có một Luyện Thiên Thiên Vũ đang “nói hết lời”.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: Mạch, xin em đó, đừng không để ý đến anh như thế mà.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: em không thấy anh đáng thương sao?

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: Mạch, cùng anh gặp mặt một lần đi được không? Gặp mặt em sẽ biết anh là ai.

[tư liệu] Luyện Thiên Thiên Vũ: anh thích em, dù cho tình cảm đó hết sức hèn mọn, anh vẫn thích em. Vĩnh viễn không hối hận.

...

Hết chương 22

12. Chương 23-24

Diệp Hân Mạch lắc đầu, nhanh chóng thoát khỏi game. Không rõ vì sao, bản thân đột nhiên lại có cảm giác giật mình Thực là quỷ quái, có người nói với mình những lời này, rốt cuộc phải làm sao mới tốt?

Bị ai đó bắt phải xuất môn, đại khái là lần này Lục Thủy Hàn muốn tới một nơi khá xa, nên tự mình lái xe.

Đương lúc Hân Mạch ngồi dựa vào ghế đếm cây bên đường đến phát buồn ngủ thì Lục đại thần cũng rẽ vào một bãi đỗ xe. Vừa bước xuống lại thấy cảnh vật lạ hoắc.

“Đây là đâu?”

“Thế nào, sợ anh đem em đi bán hả?”. Ai đó nhe răng cười hì hì, rất tự nhiên mà nắm lấy tay Hân Mạch, kéo cô vào một nhà hàng cách đó không xa.

Trên tấm biển hiệu của nhà hàng treo đầy đèn neon màu sắc rực rỡ, chữ viết thì như rồng bay phượng múa, đứng hai bên cửa chính là hai cô gái xinh đẹp mặc kimono màu hồng dịu dàng chào hỏi khách. Hân Mạch đang lúc mờ mịt liền bị đẩy vào trong.

“Ha, nơi này chính là nơi có nước ép trái cây nguyên vị Nhật Bản đó!”. Lục Thủy Hàn đem Hân Mạch kéo vào một chiếc bàn cạnh góc tường, cười hì hì.

Diệp Hân Mạch liếc qua khách nhân ở những bàn khác, không hề hứng thú vuốt mái tóc dài: “Em muốn ăn đồ nấu chín cơ.”

Ai đó nhất thời bị nghẹn, thở không ra hơi, đỏ mặt tía tai vặn lại: “Này! Dù sao thì em cũng không đến nỗi không ăn nổi đồ ăn Nhật Bản đấy chứ?”

“Ăn sống thói quen của người nguyên thủy.”

“Uhm, ở đây cũng không phải chỉ có cá sống, nếu không muốn, em có thể ăn mì mà...”. Ai đó bị nghẹn hộc cả nửa ngày mới thốt ra được một câu không hề có tính uy hiếp, thuận tiện báo với phục vụ mấy món muốn gọi.

Hân Mạch lãnh đạm liếc mắt một cái, buông thực đơn trong tay ra, thản nhiên uống trà. Vừa uống vừa nhú mồm, trà này...

“Ai! Tiểu Hàn, cậu cũng tới đây sao?”. Đột nhiên thanh âm vui sướng từ đâu chen vào.

Đưa mắt nhìn thì thấy một người đàn ông mặc áo T-shirt bó sát người cùng áo khoác cao bồi dính hạt lung tung cả, trái ôm phải ả hai mỹ nữ đang nhìn Hân Mạch cười ám muội.

Gì đây? Gì đây?

Lục Thủy Hàn ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn người vừa tới: “Tôi không thể tới đây sao?”

“Ha!”. Người kia kêu lên quái dị, buông nhị vị mỹ nữ trong tay ra, một bên đi về phía Lục Thủy Hàn, bên kia lại đá lông nheo với Hân Mạch. Chỉ tiếc là người ta không thêm chú ý đến anh ta mà một người thì chăm chú nhìn thực đơn, chọn món ăn còn người kia thản nhiên ngồi uống trà như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Anh nào dám không cho cậu tới!”. Thấy Hân Mạch không thêm chú ý đến mình, anh ta lại như tên trộm xoắn lấy Lục Thủy Hàn, nói không ngừng nghỉ: “Anh nói nè, đây không phải là cậu đưa người ta đến cho dì gặp mặt sao?”

Lục Thủy Hàn lại liếc mắt một cái, dứt khoát cắt lời: “Cút qua một bên đi!”

“Uy uy, tốt xấu gì anh cũng là anh họ của cậu mà!! Cậu không biết tôn kính với trưởng bối sao hả?”. Gương mặt anh ta giờ đã méo mó đôi chút, hoà cùng với ánh đèn neon loang loáng tạo thành một khung cảnh hết sức kỳ quái.

Có vẻ như đã nghe thấy đây là anh họ của Lục Thủy Hàn, Hân Mạch lúc này mới đem ánh mắt phiêu nhiên của mình nhìn người ta một cái rồi sau đó lại tiếp tục nghiên cứu hoa văn trên mấy ô cửa sổ.

Tự nhiên nhận được một cái nhìn, anh họ Lục Thủy Hàn ngậy ra trong giây lát rồi vô cùng nhanh nhẹn ngồi xuống chỗ đối diện với Hân Mạch: “Oa! Chào mỹ nhân, anh là Lục Triển Bằng, anh họ của thằng nhóc này.” vừa nói vừa cười tươi như hoa, so với “thằng nhóc” ngồi bên cạnh mặt đen như đất nồi thì thập phần trái ngược.

Ai đó ra sức trừng mắt với ông anh họ chơi bởi trác táng nhà mình, hận không có năng lực như Ultraman [1], ngay lập tức đập tên phá đám mặt dày kia bay xa mười mấy mét. Từ trên xuống dưới trừng mắt mười mấy lần, rồi trên mặt Lục Thủy Hàn tự nhiên hiện ra nụ cười kỳ lạ, bưng tách trà của mình lên uống rồi chậm rãi nói: “Dì nói, nếu lại nhìn thấy anh dùng gel vuốt tóc nữa thì dì sẽ lập tức đánh gãy chân anh đó.”

“...”. Lục Triển Bằng nhất thời dờ dẩn, bất chấp là đang chòng ghẹo mỹ nhân, đưa hai tay lên đầu vo loạn xạ, đem mái tóc vuốt gel dựng đứng làm thành tổ chim. Sau đó lại như con chuột ăn vụng đưa mắt lăm lăm nhìn quanh, bốn phía nhìn hết mấy lượt mới yên tâm thở phào một hơi: “Cậu không nói anh cũng quên mất, dì ghét nhất là đàn ông như thế ... Anh nói nè...”

“Định nói gì hả?”. Giọng nữ thập phần uy nghiêm độ nhiên chen vào khiến Lục Triển Bằng sợ run, nơm nớp lo sợ xoay người lại.

Đó là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, trên người mang vài món đồ trang sức trang nhã, mặc một bộ sườn xám màu trắng thêu hoa văn mẫu đơn, khoác tấm sa mỏng màu tím, trên cổ chân còn có chiếc lắc bạc có quả chuông nhỏ, kêu đình đang theo mỗi bước đi.

Diệp Hân Mạch nhìn thấy đối phương, trong giây lát liền ngộ ra một điều. Gen của Lục gia, quả nhiên là không lẫn đi đâu được.

Lục Triển Bằng sợ hãi gọi một tiếng: “Dì nhỏ”, thanh âm vô cùng rụt rè, khác hẳn với cái vẻ phong lưu tiêu sái hai tay hai mỹ nhân hồi nãy.

Hiện tại, ba người họ ngồi cùng một chỗ, quả thật khiến người ta không thể không chú ý. Diệp Hân Mạch khẽ nhú mồm, bất động thanh sắc nhấp một ngụm nước trà, lại bị người bên cạnh bám lấy. “Dì nhỏ, đây là bạn của cháu —— Hân Mạch, đây là dì của anh.”

[1]Ultraman: tên một series film về siêu nhân của Nhật Bản, nói về mấy anh siêu nhân mặc quần áo bó sát, có năng lực phi phàm chuyên đi oánh nhau với yêu quái ngoài hành tinh.

Hết chương 23

Chương 24: Ôn nhu.

Diệp Hân Mạch đưa tầm mắt quay trở lại bàn trà, cười nhẹ một tiếng: “Xin chào”.

Người phụ nữ ấy khoe miệng khe nhướn lên, cười đáp lễ, tao nhã nhưng không nói lời nào. Sau đó ngoái đầu nhìn lại: “Triển Bằng, dĩ có ba vị khách từ xa tới, nhưng hiện giờ nhà hàng đã hết nhân viên phục vụ, dĩ nghĩ cậu nên thay dĩ đi tiếp mấy người khách đó đi”. Cử chỉ tao nhã nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại thập phần uy nghiêm, rất có khí phách.

“...”. Ông anh họ đáng thương nhà họ Lục tiếc nuối nhìn ba vị mỹ nữ, bĩu bĩu môi, cúi đầu đồng ý một tiếng.

Dĩ nhỏ nhanh chóng kêu một người đáng vẻ như là quản lý tới bàn giao công việc cụ thể cho Lục Triển Bằng, anh chàng không thể làm gì khác ngoài cung kính nghe lời. Dĩ nhỏ nhà họ Lục đó quả nhiên không phải người thường, đáng diệu cử chỉ vô cùng tao nhã, sang trọng cứ như thể sinh ra là để cho người ta phục vụ.

Diệp Hân Mạch trong lòng lặng lẽ liếc nhìn động tác của người phụ nữ này, quả nhiên là khí chất hơn người.

“Tiểu Hân, hai người cứ tự nhiên nha, lát nữa nhất định phải cùng uống một ly chúc mừng đó”. Không đợi Lục Thủy Hân kịp lên tiếng, dĩ nhỏ đã nhanh chân xoay người biến mất trong đám đông.

Lục Thủy Hân hướng Diệp Hân Mạch cười khổ: “Em đừng để ý, dĩ anh chính là như vậy..... Tính tình dĩ có chút lỳ quái...”

“Uhm.” Diệp Hân Mạch gật đầu.

Nhưng ai mà biết, đang yên đang lành lại bị ai đó bắt mãi xoay mặt qua.”Này!!”

“Gi?” Bị bắt nhìn thẳng, nhưng Hân Mạch vẫn vô cùng hờ hững

“Em không thắc mắc gì sao? Tỷ như...vì sao anh lại đưa em đến gặp dĩ...”. Ai đó hẳn là đang rất khó chịu, nhưng cơ bản là Hân Mạch vô can, có phải là con giun trong bụng đâu mà biết anh ta đang nghĩ cái gì.

“Vì sao vậy?”

Thấy cô nàng rất biết nghe lời hỏi một câu làm ví dụ, Lục Thủy Hân vẫn mặt nhăn mày nhíu nhưng cũng không nhiều lời nữa, chỉ chậm rãi rót thêm trà vào chén: “Dĩ nhỏ,... cũng không phải người thường, quen biết rất rộng. Lần này đưa em tới đây là muốn dĩ giúp em quảng bá tác phẩm ra nước ngoài...”

Bàn tay trắng nõn bất chợt run run.

Sau khi ổn định tinh thần, Hân Mạch nghiêng đầu nhìn anh: “Nhưng em....”

“Anh biết tiền tài gì thì cũng về tay Bạch Mạc nhiên mà thôi! Nhưng anh nghĩ anh ta hẳn sẽ không ngăn cản gì việc phát triển sự nghiệp của em đâu..... Hợp đồng giữa em và anh ta sớm muộn gì cũng đến ngày kết thúc. Chỉ cần chờ đến khi hợp đồng hết hiệu lực thì em hoàn toàn có thể cả đời cơm áo vô ưu rồi...”Lục Thủy Hân rót nước nửa ngày, rồi mới chậm rãi đưa lên miệng nhấp nháp. Bất quản về sau phát sinh sự tình gì, thật sự mong có thể vì cô mà gánh vác mọi ưu tư.

Đôi mắt tưởng như vô ưu kia nhìn lướt khắp đại sảnh, mím môi: “Hợp đồng đó ... không có kỳ hạn”.

“Cái gì?” Lục Thủy Hân hơi sững sờ, nhất thời không thể tiêu hoá mấy lời vừa nghe.

Đôi môi lạnh buốt lần thứ hai mấp máy: “Hợp đồng..... là vô hạn”

Lục Thủy Hân há hốc mồm.

Thân hình mảnh mai không chút động đậy, tiếp tục nhàn nhã uống trà, chẳng phải năm đó là do ông ngoại bệnh nặng sao? Nước trà màu lục sóng sánh, sau một hồi lại tĩnh lặng không chút gợn sóng..... Người đã đi, sao vật còn ở lại.

“Chuyện này, sao có thể chứ.....? Sao em có thể nguyện ý cả đời làm trâu làm ngựa cho anh ta?”. Lục Thủy Hàn phần nộ bao nhiêu hiện hết cả lên mặt. Không chỉ là với Bạch Mặc Nhiên mà còn có cả phần nộ với cô gái này. Sao có thể ngốc nghếch đến vậy chứ? Chẳng lẽ lúc trước đã yêu anh ta, yêu đến độ mê muội thế này rồi sao?

“Sự tình không như anh nghĩ đâu.”.Diệp Hân Mạch hoàn hồn, khẽ mỉm cười.

“Nhưng...” Lục Thủy Hàn đang muốn truy vấn đến cùng đột nhiên trước mắt có một người yếu điệu duyên dáng ngồi xuống khiến cho anh giật nảy cả mình.

Định thần nhìn lại một hồi, một cô gái xinh xắn trang điểm cầu kỳ, ăn mặc hợp mốt, đôi môi đỏ không ngừng hướng về phía anh.

“Lily?” Lục Thủy Hàn trong lòng hốt hoảng. Không xong rồi, sao đột nhiên lại gặp cô ta ở đây chứ?

“Reims!”.Cô gái trước mặt ra vẻ uy khuất. “Anh vì sao lại đột nhiên biến mất như vậy hả? Làm người ta và JoJo vất vả tìm suốt một năm qua đó.”

“Cái này... khụ Tôi.....”. Lục Thủy Hàn cho rằng bọn họ cùng lắm thì cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi. Thế nhưng cái câu nói thốt ra từ đôi môi xinh đẹp kia lại đưa mối quan hệ giữa họ nâng lên một tầm ới. Liếc mắt sang cô nàng kế bên, thấy Hân Mạch bày ra bộ mặt vui sướng khi người khác gặp họa thì không khỏi cười khở. Phen này chết chắc rồi. Aaaaaaa

“Reims, em và JoJo không phải đã nói rõ với anh rồi sao, chỉ cần anh đồng ý, hai người bọn em sẽ.....”. Cô nàng Lyly này xem ra cũng không phải dạng vòng một tỉ lệ nghịch với đầu óc, cô ta có quan hệ với không biết bao nhiêu dạng đàn ông, làm sao mà không nhận ra không khí giữa hai người kia có điểm kỳ lạ? Nhưng mà cái bầu không khí này lại khiến cô ta càng thấy hưng phấn nha

“Dừng..... dừng lại!” Lục Thủy Hàn nhanh chóng kêu ngừng, vội vàng xoay sang nói với Hân Mạch: “Anh... anh... ra ngoài một chút.”. Nói xong liền túm lấy tay yêu nữ sành điệu kia kéo ra ngoài.

Diệp Hân Mạch lại cúi đầu nhấp một ngụm trà, hương vị thanh thuần khiến người ta sảng khoái, lại ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ ngoài cửa sổ đang trao đổi gì đó.

Nợ phong lưu của anh ta sợ rằng không chỉ có một món này thôi đâu.

Nam nhân nhú mày nói thông suốt, nữ nhân cúi đầu đáp trả cái gì đó, rồi sau đó Lục Thủy Hàn tựa như bị cô Gái đó chọc cho tức điên lên xoay người bỏ đi. Đi chưa được mấy bước đã bị thân hình uốn lượn mềm mại kia quần lấy không buông. Móng tay đỏ chót đặt trước bụng chiếc áo sơ mi trắng của Lục Thủy Hàn khiến Hân Mạch bất giác khó chịu trong lòng.

Thật là nhảm chán, sao lại đi thích cái loại con gái ngực lớn đến thế kia hả trời?

Hân Mạch tuyệt đối không thể thừa nhận bản thân đang vô cùng ghen tị.

Mà cổ nhân nói cấm có sai, họa vô đơn chí. Đang xem hai người kia dây dưa dằng co, trước mắt Hân Mạch đột nhiên lại xuất hiện thêm một cô gái nữa, xét về độ xinh đẹp hợp thời so với Lily chỉ có hơn chứ không hề kém, cất giọng oanh vàng: “Cô là bạn gái hiện tại của Reims sao?”

Hân Mạch chỉ chậm rãi hạ mí mắt, lẳng lặng nhìn lá trà trong chén.

Thấy cô không đáp lời, đối phương cũng không hề tức giận, lập tức ngồi xuống nhưng trong nét mặt lại không hề có một chút hảo ý.

Hân Mạch ngồi đối diện cảm thấy vô cùng thương cảm cái ghê đẽm, từ này đến giờ đã bị tới ba cái mông không hảo ý chút nào chén ép chà đạp.

“Anh ấy hiện tại chắc là đang nói muốn chia tay với Lily rồi?”. Cô gái khẽ đưa mắt nhìn hai người ngoài cửa sổ.

Hân Mạch cũng theo hướng nhìn đó mà quay ra

Lục Thủy Hàn đang ôn tồn nói gì đó với Lily, đôi mắt cô nàng mờ mịt hơi nước, móng tay đỏ tươi không ngừng xoắn xuýt trên mu bàn tay kia. Cô gái trước mặt bỗng nhiên lên tiếng: “Sao cô còn chưa chịu yêu anh ấy?”

Hân Mạch vẫn trầm mặc, uống trà.

“Không đồng ý cũng không sao...nhưng ...”. Cô gái vươn bàn tay xinh xắn đón lấy ly trà: “Tôi và Lily năm đó thế nào cũng có thể nói là tung hoành sa trường, đùa bỡn đàn ông như cơm bữa, vậy mà.... cuối cùng đều bại trong tay một người đàn ông... Cô nói xem có nực cười không chứ.”

Hân Mạch vẫn tiếp tục trầm mặc.

“Nếu như tôi nói, tôi và Lily thực sự yêu anh ấy, cô có tin không?” Cô gái đó trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi.

“Sau đó thì sao?”. Thanh lãnh thanh âm bỗng nhiên vang lên đáp lời khiến cô gái ấy không kịp đề phòng.

“Không rõ, tôi cũng rõ nữa. Tôi sẽ làm sao nhỉ? Sẽ cố sức chia rẽ hai người, không để cho hai người ở cùng một chỗ, cũng phải tìm cách kéo anh ấy trở lại bên tôi nữa, sau đó....”. Cô ta đột nhiên dừng lại, hồi lâu sau mới nói: “Phụ nữ là như vậy đó....”

“Không thể buông tay sao?”

“Không thể...”. Quay đầu lại đã thấy Lục Thủy Hàn đứng ngay phía sau, câm nín không nói nên lời. Từ bên ngoài nhìn vào đại khái cũng không hiểu hai người họ đang nói chuyện gì, chỉ thấy bầu không khí sặc mùi thuốc súng.

Lục Thủy Hàn tội nghiệp tới hôm nay phải đối phó với biết bao nhiêu người trong lòng thật sự đã muốn khóc thét.

13. Chương 25-26

Chương 26: Người đẹp, chúng ta cùng uống một ly nhé.

“Nhưng cuối cùng lại không thể không...” JoJo nhú đôi mày xinh đẹp, hai chữ “buông tay” cuối cùng cũng không thể thoát ra, Diệp Hân Mạch cười nhẹ: “Anh ấy trong mắt cô, phải chăng khác so với trước kia.”

“Cô thử đoán xem, nếu như anh ấy biết là James kêu chúng tôi tới phá rồi, có bấm nhỏ James ra hay không?”. Cô ta nghiêng đầu cười như có như không.

“Rất có khả năng”. Hân Mạch trả lời bằng quơ, mắt nhìn qua chỗ hai người kia, thấy Lily đã bị Lục Thủy Hàn nói đến nổi ngượng cả người.

“JoJo!”. Giọng nam trầm thấp vang vọng trong phòng ăn huyền ảo, phảng phất như tiếng sấm, khiến vô số ánh mắt bị thu hút, nhìn ba người họ một cách hứng thú.

JoJo ngẩng đầu liếc một cái, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, Lily cũng đang lắc lắc cái mông bước tới cửa. Gương mặt mị hoặc, câu lên một nét cười, nói vòng vo: “Tôi vẫn còn chưa biết tên cô nha, tôi là JoJo. Còn cô, cô tên gì?”

“Diệp Hân Mạch.” Lục Thủy Hàn chưa kịp ngăn cản, thanh âm lãnh đạm cũng đã cất lên.

“Sao?” JoJo hạ mắt. “Thế giới này thật là nhỏ a.”

Diệp Hân Mạch mỉm cười chờ cô nàng tiếp tục.

“Năm đó, cô tham gia được vào tổ xã hội, vẫn là do tôi cực lực tiến cử đó!”. Cô ta lả lướt vuốt mái tóc dài, phong tình vạn chủng. Lily vừa tiến vào đã bỏ qua Lục Thủy Hàn, cứ thế ung dung ngồi xuống.

Diệp Hân Mạch khẽ run lên. Bàn tay cầm chén trà có chút run rẩy, Lục Thủy Hàn phát hiện có điểm kỳ lạ, vội vàng ngồi xuống bên cạnh, kéo tay cô, dưới gầm bàn gắt gao nắm chặt.

Hoá ra là bạn cùng trường, ít nhiều cũng quen biết nhau, khách hàng trong quán thấy cũng không còn gì náo nhiệt bên thu hồi ánh mắt. Đôi mắt Hân Mạch đảo qua Lục Thủy Hàn, sau đó quay sang đối diện với hai cặp mắt phượng. “Hoá ra là học tỷ, lâu rồi không gặp.”

JoJo gật đầu, mỉm cười: “Phiền muội còn nhớ được tỷ, tới đây, giới thiệu một chút. Đây là bạn thân suốt 12 năm qua của tỷ, Lily.”

Lily nở nụ cười: “Cư nhiên là học muội, JoJo, chúng ta đây là sóng trước chết trên bờ cát a!”

“Đừng có nói vậy!”. JOJO cúi véo một phen trên mu bàn tay cô nàng, cười hờn dỗi.

Bị coi thường rất lâu, Lục đại thần có chút không hiểu nổi tình trạng hiện tại, nắm lấy tay Diệp Hân Mạch hờ hững nhìn hai nữ nhân trước mắt, gương mặt không vui cũng chẳng buồn.

Rốt cục, JoJo cũng bắt đầu chú ý đến ai đó bị bỏ xó: “Reims a! Anh không cần phải lo lắng. Em và Lily chẳng thể so được với cô ấy đâu!”. Lily cười như hồ ly thành tinh, móng tay đỏ tươi lại lay động, khẽ xoa tay rồi gật gật đầu.

Lục Thủy Hàn khấn trương nắm bàn tay lạnh buốt, không dám nặng lời: “Thực xin lỗi, Lily, vừa rồi là anh quá nặng lời. Nhưng anh nghĩ chúng ta thật sự không cần bối rối thời gian trước kia nữa...”

“Thật đáng tiếc a.” Lily bày ra vẻ mặt tiếc, chép chép miệng.

“Ai, ánh mắt thực không tốt chút nào”. JoJo nhăn nạy nhún vai, cũng là một vẻ mặt tiếc nuối: “Kỳ thật, Reims à, bọn em thực sự đối với anh là nhớ mãi không quên đó ... Có điều, anh đã cảm thấy chúng ta không còn tình nghĩa gì nữa thì tốt nhất là cũng nên thôi đi!”

“Không thiếu đàn ông vây quanh bọn em đâu nha, đẩy ra còn không hết ấy chứ!”. Lily đáp một câu, khiến Lục Thủy Hàn cười khổ không thôi.

“Sau này có hối hận cũng đừng đến tìm bọn em mà tố khổ nha!”. JoJo cười gian trá, chẳng hề giống một cô gái vừa bị vứt bỏ chút nào. Mà có lẽ, trong mắt hai người họ, đàn ông cùng lắm cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi!

Cầm được thì cũng buông được, đó chính là nguyên tắc của họ.

“Học muội à, phải nhớ rõ tên đàn ông này việc xấu nhiều vô kể đó nha...”. Lily lập tức nói tiếp: “Còn có ...”

“James nói, chờ hai người chia tay, anh ta liền mang anh đi tìm chúng em đó...” JoJo quay lại nói với Lục Thủy Hàn. Quả nhiên, không hổ là bạn bè, hai người kẻ xướng người hoạ, không khiến một nam một nữ trước mặt này nói cho tức điên thì không thể bỏ qua.

Lục Thủy Hàn mặt mũi lạnh lùng như thể đóng băng, tên “anh họ” xấu xa kia dám dám sau lưng mình thế này đây.

“Cho nên, học muội cần phải coi chừng anh ấy cẩn thận nha!! Tỷ tỷ không giúp gì được nữa rồi!”. Lily chớp chớp mắt, đứng dậy.

JoJo đuổi kịp, hướng Lục Thủy Hàn nói: “JoJo và Lily, dù không to tát nhưng cũng tuyệt không phải kẻ tầm thường, bị đùa bỡn trong tay anh là 1 sự sỉ nhục. Nhưng từ hôm nay trở đi, trong trí nhớ này sẽ không còn ai là Reims nữa...”. Nói xong, hơi dừng lại một chút, hướng mắt về phía bóng dáng nhỏ bé, cười mỉa hoặc: “Nhưng có lẽ, Tiểu Bạch sẽ không dễ dàng thả người đi như vậy đâu ...”

Bàn tay Lục Thủy Hàn run lên, túm chặt khiến bàn tay nhỏ bé phát đau.

Sau đó chăm chú nhìn hai cô yêu nữ quyền rũ kia rời đi.

“Buông tay ra”. Lực đạo hoàn toàn không kiềm chế khiến Hân Mạch đau đến nhúu mảy.

Ai ngờ, bàn tay kia không có nghe lời, trái lại càng nắm chặt hơn. “Em và Bạch Mặc Nhiên thực sự...”

Diệp Hân Mạch mắt trợn trắng: “Đau.”

Lục Thủy Hàn lúc này mới cuống quýt buông tay, mang trên mặt vẻ tự trách (giả vờ): “Đúng rồi, thực xin lỗi...”

“Bộ dáng hiện tại của anh thật sự rất ngốc”. Sau khi xoa xoa mu bàn tay, Hân Mạch lại tiếp tục uống trà, không chút kiêng nể mà nhận xét trắng trợn.

Ai đó thất thần, không khỏi cười khở. Minh đang nghe về chuyện cũ của cô ấy với người đàn ông khác, bình tĩnh được mới là lạ đó. Nhưng thấy anh giận như vậy mà.... Cô không để ý chút nào sao..... Vẫn là không quan tâm sao?

“Hân Mạch, em không giận chứ?”

“Giận?”. Không rõ là đang nghĩ gì, Hân Mạch khẽ nghiêng đầu, lại thoáng thấy bóng nhân viên phục vụ đang đi tới.

Có người ngoài ở đây, hai người tiếp tục duy trì trạng thái trầm mặc.

Người phục vụ đưa mấy đĩa đồ ăn lên bàn. “Xin mời anh chị.”

Lục Thủy Hàn một bên nghịch lọ gia vị, một bên nói: “Hai cô ấy..... Em không bận tâm chút nào sao?”

“Có liên quan gì đến em đâu cơ chứ”

“Em...”. Lục Thủy Hàn bỗng dừng dừng tay, khuôn mặt tuấn tú vì thất vọng và giận giữ mà biến sắc, trừng mắt nhìn Hân Mạch vài giây, thấy cô không chút để ý lại bỗng nhiên nở nụ cười kỳ lạ, gấp một miếng rau đưa đến miệng cô: “Này, em ăn đi...”

Diệp Hân Mạch đưa mắt nhìn, bị màu sắc trắng trắng hồng hồng ấy hấp dẫn, hồn nhiên há miệng. Mới nhai một miếng đã nhăn nhó mặt mày, trừng mắt nhìn hung thủ (cái này chắc là trong rau có mù tạt, anh Hân thâm nho lừa chị Mạch ăn)

Ai đó trắng trợn cười cười: “Anh còn tưởng em vẫn không có phản ứng chứ”.

Đôi mắt trong suốt ngân ngấn nước, thật muốn chửi mắng vài câu nhưng trong miệng toàn đồ ăn nên không thể mở lời, đành vội vàng lấy một chiếc đĩa. Ah trời ơi, lão nương muốn nổ ra a!!!!

“Mau ăn thôi, ăn thôi!”. Ai đó lại làm bộ như chưa có gì xảy ra, đôi đũa trên tay hoạt động hết công suất, gấp hết món nọ đến món kia.

Hân Mạch nheo nheo mắt, bộ dáng lưu manh này thật khiến cô không vừa ý chút nào. Không để ai đó đắc ý hồi lâu, Hân Mạch vươn người lên, kéo cổ áo Lục Thủy Hàn, môi kề môi, nhẹ nhàng dùng lưỡi đẩy miếng rau đó sang miệng đối phương. Lục Thủy Hàn thời khắc đó như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, không sao suy nghĩ được gì nữa.

Đến khi ý thức quay lại thì đã vô ý nuốt vào không ít, đầu lưỡi đưa đến cảm giác kích thích khiến anh trào cả nước mắt. Lúc này Hân Mạch mới hài lòng buông tay, hồn nhiên nâng cốc trà lên uống một hơi.

“Em ...em...em ...”. Lục Thủy Hàn lúng búng trong miệng, nhổ ra không được nuốt vào không xong, chỉ đành một bên gạt nước mắt, một bên quơ cào cốc trà đã rỗng: “Nước, nước...”

Tiếp tục uống trà, không thèm để ý.

“Hân...Hân Mạch... cay quá đi...”. Một lúc sau Lục Thủy Hàn mang khuôn mặt đỏ ửng líu ríu xin lỗi: “Anh...anh sai rồi... còn chưa được sao?”

Đôi con ngươi thâm thúy lúc này mới thêm liếc qua, hảo tâm rót ột ly trà. Ai đó vội vàng uống ực một hơi. Đáng ghét, biết vậy ban đầu mình không nên cho nhiều mù tạt như vậy. thật là hại người lại thành ra hại mình.

Có điều...

“Ha ha. Hân Mạch à, có phải em vừa mới hôn anh không!!!!”. Lại còn là trước nơi đông người thế này nữa chứ.

“Em cũng không phiền hôn anh thêm lần nữa đâu”. Hân Mạch khinh miệt lắc đầu.

Mặt đã bớt đỏ, Lục Thuỷ Hàn nhanh chóng khôi phục vẻ rạng ngời thường ngày, trên mặt lại có một nụ cười: “Hay là chúng ta đổi đi, được không?”. Một bên không ngừng rót nước, một bên đưa mặt ra ảo tưởng mỹ nhân sẽ đứt ình ăn: “A”

“Này thì đổi này”. Ngón tay nhỏ nhắn quẹt một lượng mù tạt lớn, đưa đến gần miệng Lục Thuỷ Hàn.

Lục đại thần lúc này khóc không ra nước mắt: “Không muốn thì thôi mà! Em xem, mù tạt thì ăn thế nào được chứ?”

Ngay lúc này, ngoài cửa, Lục Triển Bằng đang đi cùng mấy vị khách quan trọng vào một căn phòng.

“Nhà hàng này là của dì nhỏ, hôm nay khai trương. Dì..... đối với nhà hàng này thật sự đã bỏ rất nhiều tâm huyết, nên ngày khai trương mới quyết định về nước tự mình đón khách...”. Lục Thuỷ Hàn nường theo ánh mắt cô mà giải thích: “Mấy người này là bạn của dì nhỏ. Đừng nhìn nữa mà, đâu có đẹp bằng anh, hơn nữa cũng chẳng phải mafia gì đó đâu.”. Ai đó lúc này trong miệng toàn mấy lời ghen tị như thể trẻ con.

Diệp Hân Mạch rốt cục nghe lời thu ánh mắt lại.

Lục Thuỷ Hàn vừa lòng đưa một miếng đồ ăn tới bên miệng Hân Mạch, thấy cô nàng trợn trừng mắt thì vội vàng đảm bảo: “Anh thề là lần này không có bỏ thêm mù tạt vào đâu”.

“Hôm nay đưa em tới một là để chúc dì làm ăn may mắn, hai là cũng muốn giới thiệu hai người với nhau. Nhưng mà em nói..... em và Bạch Mặc Nhiên...”

“Anh và anh họ gọi cô ấy là dì sao?”. Hân Mạch chẳng buồn quan tâm, hỏi lại một câu không liên quan

Lục Thuỷ Hàn trong bụng oán thăm, khả năng đánh trống lảng quả nhiên là thiên hạ vô địch: “Vốn lẽ ra bọn anh phải gọi là cô, nhưng anh họ chỉ kém dì có 6 tuổi, gọi bằng cô thì nghe như bà lão vậy, cho nên bọn anh mới gọi là dì nhỏ.”

“Vậy sao?”

“Em... Có rảnh không, cùng anh tới gặp họ!”

“Hả?”

“Em...”. Lời đã tới cửa miệng mà không sao thốt ra được, thật sự muốn nói anh muốn giới thiệu em với cả nhà, muốn ở bên em cả đời, anh thật sự là nghiêm túc đó..... Thế nhưng: “Không có gì, lát nữa qua chúc mừng dì là được rồi.”

“Uh.”

Sau khi hai người tán chuyện câu được câu chăng, Hân Mạch rốt cuộc kêu một suất cơm rang. Cơm vừa đưa lên bàn, Lục Thuỷ Hàn đã nhanh tay xúc mất hơn phân nửa khiến Hân Mạch không thể không dùng vũ lực mà giành lại.

Ngay lúc hai người đang tranh giành đồ ăn, trong nhà hàng khách khứa cũng vẫn dần. Lục Triển Bằng học tốc chạy lên nói địa điểm, Lục Thuỷ Hàn bèn dẫn theo Hân Mạch mặt mày nhăn nhó đi xuống lầu.

Sau đó, hai người bước vào một gian phòng tao nhã mà sang trọng, thấy dì nhỏ nhà họ Lục Đang sắp xếp ấy vị khách ở bàn bên cạnh, Lục Thuỷ Hàn bị dì nhỏ kéo đi đâu đó, bỏ lại mình Hân mạch ngồi bên bàn uống trà. Bỗng nhiên bên cạnh tới sầm lại, một người đàn ông cao lớn ngồi xuống.

“Người đẹp à, chúng ta uống một ly đi?”. Lục đường huynh mặt dày mày dạn chẳng thèm kiêng nể gì ai cố chấp đưa ly rượu lại gần.

Hết chương 25

Chương 26: Ôn nhu.

Hân Mạch chớp mắt, nhìn thẳng vào anh ta. Bỏ qua mái tóc tở chim thì điểm đáng chú ý là anh ta có đôi mắt rất giống Lục Thủy Hàn, phẳng lặng như mặt hồ, chỉ khác, ánh mắt của Lục Thủy Hàn đơn giản hỉ nộ vô thường đều lộ ra ngoài, còn người đàn ông này trong mắt dào dạt xuân phong đặc ý. Bất giác, đôi mắt lơ đãng nhìn theo một người đi qua trước mặt, rồi lại lơ đãng nhìn lung tung.

“Tôi còn cho rằng bọn Lily nhất định có thể khiến tên tiểu tử thay đổi thái độ cơ đấy!”. Lục đường huynh cũng không ra vẻ tức giận, chuyên chú nhìn lá trà lơ lửng trong chén, con người càng thêm nghiền ngẫm. Anh ta hộp một ngụm trà, không cần biết người ta có thêm nghe mình nói hay không, cứ thế thao thao bất tuyệt. “Ý của dì nhỏ, đại khái là muốn cậu ta tiếp nhận sản nghiệp này...”

“?”. Trên khuôn mặt trắng nõn dính lên một dấu chấm hỏi to đùng, không hiểu anh ta nói với mình điều này là có ý tứ gì.

Nhưng ai biết, người đối diện lại nhìn chằm chằm vào cô rồi nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, cười phi thường khiêm nhã: “Muốn biết tại sao không?”. Sau đó dừng lại một chút, nhướn mày, đưa chén rượu lên: “Mỹ nhân à, chúng ta uống một chén được không?”

Bị bất ngờ, Diệp Hân Mạch đành hờ hững cup mắt, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

“Đừng nhìn tướng mạo dì nhỏ trẻ trung mà hiểu lầm, năm nay kỳ thật đã bốn mươi bảy rồi đó... Đã từng nếm qua bao nhiêu cay đắng, vất vả, nhưng vẫn không có lập gia đình. Lục gia tuy rằng không tính hào môn giàu có, nhưng năm đó ông chúng tôi cũng gia gia là có một công xưởng nho nhỏ... Dì nhỏ chính là dựa vào cái công xưởng đó mà lập nghiệp ...”

Diệp Hân Mạch rất buồn bực, tên này có tật xấu là dong dài như vậy sao? Nhưng buồn bực thì buồn bực, chứ lỗi tai thì vẫn phải banh ra mà nghe chuyện bất quai.

Mặc kệ đi vậy!

Mà điều khiến Hân Mạch buồn bực chính là, đồng chí anh họ này tuyệt đối không phải có hảo ý gì nha. Mới vừa nói hai câu, đã đem chén rượu đặt ở trước mặt cô, cười vô lại y như Lục Thủy Hàn: “Mỹ nhân, chúng ta uống một chén đi?”

Hân Mạch đành tiếp tục giả vờ trầm mặc.

“Dì nhỏ xuất ngoại một mình, dốc sức làm ăn hơn mười năm, đến khi bọn anh đã hiểu chuyện mới về nước, giải thích lý do dì biến mất hơn mười năm. Hơn nữa mấy anh em của dì lại không nguyện ý tiếp nhận quản lý công xưởng, còn nói rằng chỉ cần bọn họ còn nhiều việc, sản nghiệp của dì, dì nên tự quản lý.”

Hừ, hoá ra là như vậy, anh em kiêu gì không biết! Diệp Hân Mạch khinh thường bĩu môi, mới định đánh giá một câu, thì giọng điệu cùng chén rượu quen thuộc lại xuất hiện.

“Mỹ nhân à, chúng ta uống một chén đi?”

Hân Mạch run rẩy khóe miệng, giờ thì cô rõ cuộc cũng biết cái tên Lục Thủy Hàn không đến tường Nam không quay đầu, không gặp Hoàng Hà không chết tâm kia là ở đâu ra rồi, nguyên lai là do di truyền a!! Hai anh em nhà họ Lục này quả thực là giống nhau đến thần kỳ.

Lục Triển Bằng thấy cô nàng vẫn chưa mắc câu, liền tiếp tục kể lễ sự tình năm đó.

Tỷ như Lục Thủy Hàn ngày xưa đi học ra sao, chỉ cần một kỳ nghỉ hè đã có thể thu xếp công xưởng đầu ra đó, rồi thì cậu ta phải khó khăn thế nào mới thoát khỏi việc tiếp quản cái công xưởng kinh dị đó, vì sao mà Lục Thủy Hàn không chịu đồng ý tiến vào thương trường mà chỉ đam mê mỹ thuật, rồi thì Lục Thủy Hàn vì để dì nhỏ chán ghét nên mới ra ngoài lãng nhăng ong bướm vân vân và vân vân...

Mỗi lần trình bày xong một đoạn ngắn, Lục Triển Bằng liền kiên định nói đi nói lại cái câu anh ta ưa thích kia: “Mỹ nhân, chúng ta uống một chén đi”, khiến Diệp Hân Mạch nghe xong sa sầm hết cả mặt mũi. Rốt cục, Diệp Hân Mạch tiểu thư của chúng ta cũng tránh không được phiền nhiễu, trừng mắt một cái rồi cười mỉa hoặc, giành lấy chén rượu anh ta đang cầm trên tay, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này mới làm anh ta đình chỉ cái mồm đang liên thoắt không ngừng.

“Mỹ nhân thực là có khí phách!!” Lục đường huynh ra vẻ vô tội cười toe toét, đôi mắt anh ta và đồng chí Lục Thủy Hàn tương tự nhau, làm Hân Mạch hận không thể phi ấy cây kim... Chỉ tiếc là trên tay cô nàng không có kim...

Lục Triển Bằng thực hiện được âm mưu, tất nhiên là sướng âm ỉ trong lòng. Kế tiếp, Diệp Hân Mạch đáng thương bị anh ta dùng nhiếp hồn đại pháp ép uống mấy chén liền...

Tuy rằng đây chỉ là vang đỏ 12. 5%, nhưng với tử lượng ẩm ớ của Hân Mạch thì cũng chẳng kém rượu mạnh là mấy!

Lục Thủy Hàn bị dì nhỏ bắt cóc hồi lâu khê quay đầu lại, nhìn về phía sofa, thấy biểu tình của Diệp Hân Mạch cùng với nụ cười mờ ám của ông anh họ liền có dự cảm rất xấu, nhưng lại không dám tùy ý bỏ đi, Lục Thủy Hàn dù sao cũng coi như là người khéo léo, nào dám vô lễ bỏ khách quý của dì để đi xem Hân Mạch hiện tại ra sao.

Lục Thủy Hàn lo lắng không thôi, tuy nhiên trước mặt dì và mấy vị khách vẫn không hề tỏ ra hoang mang. Sau khi tiếp đón mấy vị khách chu đáo rồi, dì nhỏ lúc này mới kéo Lục Thủy Hàn tìm chỗ an tĩnh, ngồi xuống.

“Tiểu Hàn.”

“Vâng, có chuyện gì vậy dì nhỏ?”. Bị thân ảnh mỏng manh kia bắt mắt hồn, thật không dễ dàng mới kéo được trở về.

“Cháu thực sự không muốn cùng dì sang Australia sao?”. Mặc dù biết thằng nhóc này rất cố chấp, nhưng dì nhỏ nhà họ Lục vẫn không bỏ cuộc, luôn tìm mọi cách khuyên nhủ. Nàng tìm rất lâu mới thấy trong Lục gia có một người tính tình và đầu óc vô cùng thích hợp với việc kinh doanh, chỉ có điều thằng nhóc này lại chỉ thích phong hoa tuyết nguyệt, chẳng hề muốn chuyên chú làm ăn gì hết.

Lục Thủy Hàn hạ mí mắt, nhìn chằm chằm chén rượu: “Dì nhỏ, dì biết mà, cháu thực sự hết sức thích văn học.”

“Chỉ cần hiện tại cháu giúp dì làm chút việc, cái loại văn học mạng đó mà cũng tính là văn học được sao?”. Dì nhỏ cũng thừa nhận mình bây giờ có chút không được phân minh cho lắm, nhưng mằm non này không khai quật thì thật quá phí.

“Vâng ... Kỳ thật văn học mạng cũng là một loại văn học mà...” Lục Thủy Hàn nghiêng đầu, mím môi, ở trước mặt trưởng bối, anh cũng không ngại làm một tài tử tùy hứng đâu.

“Cháu.... một chút suy nghĩ cũng chưa từng sao?”

Lục Thủy Hàn nhìn thẳng dì nhỏ, tuy rằng được chăm sóc tốt, nhan sắc cũng hoàn mỹ vô khuyết, nhưng trong mắt lại tràn đầy mệt mỏi, không thể nào xóa đi được. “Dì à, nếu dì mệt mỏi rồi, sao không tìm ai đó để dựa vào đi!”

Dì nhỏ đỡ đầu trong giây lát, kéo chiếc khăn sa phủ kín vai, ánh mắt phức tạp, từ từ thở dài. “Cũng như nhau cả thôi...”. Rồi đột nhiên chuyển chủ đề: “Cái cô bé đó, là cháu đưa đến cho dì gặp sao?”

“Vâng.” Lục Thủy Hàn thận trọng gật đầu. “Dì à, cháu biết dì luôn quan tâm đến cháu, mấy năm trước là cháu không hiểu chuyện, quấy rối lung tung, đến tận năm trước mới tỉnh ngộ. Mẹ cháu ma, cũng nên tìm người quản thúc một chút ...”

“Thằng nhóc này, trong đám anh em trong nhà, chỉ có cháu tâm tư tinh tế, là đứa cháu dì yêu quý nhất, không quan tâm cháu còn có thể quan tâm ai nữa!”. Dì nhỏ cười khê, sờ sờ đầu Lục Thủy Hàn. “Thằng nhóc này cũng lớn quá rồi nha. Aiz, dì nhỏ già mất rồi...”

“Hi hi, dì nhỏ còn trẻ lắm mà! Giờ mà ra ngoài, người ta lại chẳng bảo dì là chị gái cháu ấy chứ, tuyệt đối sẽ không nói dì gì đâu”. Cái miệng của Lục Thủy Hàn lúc nào chả luôn nói lời ngon tiếng ngọt, làm dì nhỏ cười không ngớt, cực kỳ vui vẻ.

“Cháu nha, nói ngọt như vậy. Thằng nhóc này xác định rồi sao?”

“Không có ạ.” Lục Thủy Hàn lắc đầu.

“Sao?”

“Cô ấy vẫn chưa vừa mắt với cháu...”. Ai đó xấu hổ gãi cái đầu.

“Tiểu tử ngốc này!”. Dì nhỏ tươi cười, không nặng không nhẹ tát Lục Thủy Hàn một cái. “Dì nhỏ ủng hộ cháu, Lục gia ta không có con cháu không khí phách như thế nha!”

“Ai nha, dì nhỏ rất là lợi hại nha...”

“Cô ấy chê cháu không có tiền sao?”

“Làm gì có! Dì nhìn cô ấy xem, đâu phải người như vậy”. Lục Thủy Hàn lập tức lắc đầu, đùa à, ánh mắt anh đâu có tồi như vậy!

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, dì nhỏ của cháu nhìn người gian nhiều quá thành thói quen mất rồi...”

“Dì, vì sao...” Vì sao cứ muốn vẫn độc thân mãi vậy? Vì sao không chịu tìm một người đàn ông làm chỗ dựa? Cũng không chịu để ai gáng bớt vất vả.

Không đợi hỏi xong, dì nhỏ lập tức cắt lời. “Được rồi. Đừng nói đến dì nữa. Chỉ cần cháu muốn ở bên cô ấy tự khắc sẽ có quyết tâm... Có gì khó khăn, cứ nói với dì một tiếng.”

“Cháu biết rồi. Cám ơn dì.” Lục Thủy Hàn đành đem thức mặc nuốt xuống bụng.

Dì nhỏ xinh đẹp khẽ lắc đầu cười: “Dì thấy, tốt nhất là cháu sớm một chút mang cô bé kia về đi! Tiểu tử Triển Bằng kia lại chòng ghẹo con gái nhà người ta nữa rồi.”

Lục Thủy Hàn nghe vậy nhìn lại, vừa lúc thấy Lục Triển Bằng vừa mới chúc cho cô nàng một ly rượu, còn quay ra cười gian với anh thì hết cả hồn. Ai đó vội vàng đứng lên, sau đó bỏ lại một câu. “Dì nhỏ, cháu xin phép đi trước. Dì có rảnh thì đi gặp ba mẹ cháu đi, hai người vẫn nhắc tới dì luôn đó!”

“Được rồi.”

Được trường bồi cho phép, Lục Thủy Hàn cơ hồ cả người bốc hỏa, đem Hân Mạch đang mềm nhũn kia một phen túm lên kéo vào trong ngực, mắt như phóng lửa nhìn ông anh họ đáng ghét.

Lục Triển Bằng đáng thương không đề phòng, vừa thấy mỹ nhân muốn đi, lập tức cũng đứng lên.”A, tiểu Hàn, phải đi về rồi sao? Anh cùng mỹ nhân còn chưa uống đủ mà!”

“Cút ngay!”

“Aiz aiz, không muốn thì thôi! Mỹ nhân thế này, cậu không thể một mình hưởng thụ a...”

Tuy rằng tạm thời không thấy Hân Mạch có gì không ổn, nhưng Lục Thủy Hàn vẫn cảm thấy rất khó chịu. Sau khi uống rượu cô nàng đặc biệt ngoan, ngoan đến nỗi khiến anh trong lòng rất bất an. Đưa Hân Mạch lên xe xong xuôi, Lục Thủy Hàn mím môi mở cửa xe, bỗng nhiên chuông điện thoại di động vang lên, lấy ra xem thì lại chính là ông anh họ.

“Cái gì?”. Giọng nói sắc mùi thuốc súng!

“Ha ha, huynh đệ, nhớ rõ phải ôn nhu nha! Tiểu mỹ nhân thể lực không bằng mấy cô em trước kia đâu...”. Lục Triển Bằng khiếm nhã nói oang oang, cứ như thể vừa hoàn thành một sứ mạng to tát.

Lục Thủy Hàn ngẩn ra, ngẩng đầu lên thấy bên cửa sổ, tên đáng chết kia đang cười toe toét, một tay cầm điện thoại, một tay nắm lấy lan can. Thấy người ta nhìn lại thì vội buông lan can ra, duỗi ngón tay dấn lên môi, làm một nụ hôn gió thổi về phía Lục Thủy Hàn.

“Anh đi chết đi.” Ai đó hung hăng trợn trắng mắt, tắt máy, ngồi vào trong xe.

Nhìn theo đám bụi bay phía sau xe, Lục Triển Bằng gấp điện thoại, nhếch miệng cười. Một lúc lâu sau lại gãi đầu, lẩm bẩm.”Ha ha! Tiểu tử! Cố lên nha!”

14. Chương 27-28

Chương 27: Chịu đựng

Dọc theo đường đi, Diệp Hân Mạch tiểu thư phi thường an tĩnh. Bình thường khi Lục Thủy Hàn lái xe, Hân Mạch ngồi bên cạnh sẽ chăm chú nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, tuy rằng không lên tiếng nhưng thỉnh thoảng sẽ hắt tốc hay lắc lắc đầu. Thế nhưng bây giờ đôi mắt trong veo kia lại đang nhìn chăm chăm vào người lái xe.

Tựa như một đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mà nó yêu thích.

Lục Thủy Hàn bị nhìn chòng chọc thì run hết cả người, cô nàng này nhìn chăm chú như vậy, chẳng lẽ là sợ mình gây tai nạn sao? Tinh thần bất an cứ chốc chốc lại liếc sang một lần, Lục Thủy Hàn trong lòng lo lắng, chẳng lẽ, tên tiểu tử Lục Triển Bằng lại đem chuyện của mình với Lily thêm mắm thêm muối vào, cho nên cô nàng này mới đang suy nghĩ xem hiện tại có nên khoan hồng với mình hay không? Hay là, tại mình cứ mãi đi theo dì nhỏ không ở bên cạnh nên cô nàng khó chịu. Hay là...

Ai đó ở bên cạnh lái xe với tâm trạng vô cùng bất an.

Không dễ dàng về đến nhà, Hân Mạch không đợi Lục Thủy Hàn chạy sang đỡ mà rất trấn định mở cửa ra. Chẳng qua, vừa ra khỏi xe đã bước hụt, lão đảo suýt ngã. May mắn là ai đó thân thủ nhanh nhẹn chạy vội qua, mới tránh khỏi một phen tiếp xúc thân mật với mặt đất. Diệp Hân Mạch nghiêng đầu, gương mặt nhìn anh toét miệng cười: “Cảm ơn.”

Lần này, Lục Thủy Hàn cảm giác người bước hụt phải là mình mới đúng.

Trước giờ lãnh đạm hồ hững, Hân Mạch chưa từng cười toe toét, lộ cả hai chiếc răng cửa như vậy. Hơn nữa gò má ửng đỏ, hoà cùng da thịt trắng nõn, thực, thực, thực.....

Bộ dạng này cũng chưa khiến Lục Thủy Hàn lo lắng cho lắm. Nhưng cô nàng lại vừa thốt ra hai chữ cảm ơn, đây mới là điều khiến anh không thể không đổ mồ hôi lạnh...Quả nhiên, cô nàng này say thật rồi. Thực sự say rồi...

Lục Triển Bằng đáng chết ...

Lục Thủy Hàn ra sức nguyên rửa ông anh họ nhà mình, vừa mắng vừa ôm Hân Mạch cả người mềm nhũn lồi lên nhà. Cũng phải nói, Hân Mạch tuy rằng thoát nhìn đi lại không ổn, nhưng biểu tình lại rất chi là bình thường, hơn nữa hành động cũng không chậm chạp. Tỷ như, vừa vào cửa cô liền cứ thế thay dép đi trong nhà, từng bước vừa lảo nhảo vừa mò đi vào phòng ngủ.

Ai đó cúi người, một tay tháo giày một tay chống lên tường, trợn mắt há mồm nhìn theo bóng dáng cô nàng đi vào phòng.

Tận đến khi Hân Mạch an toàn biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, Lục Thủy Hàn mới nhanh chóng hoàn hồn, nhanh chóng thay giày, vọt ngay vào phòng ngủ — Hân Mạch đang nằm ở trên giường, ngủ từ lúc nào rồi ...

“Ách...” Lục Thủy Hàn thở dài một tiếng, nhẹ chân nhẹ tay đi qua, cởi dép ra khỏi chân, đem chăn đắp lên người cô.

Đột nhiên cô nàng ngồi bật dậy.

“Em muốn đi tắm.”

Ngữ khí thanh lãnh mà lại cố chấp.

“Ngày mai tắm cũng được mà, ngủ một giấc trước đã”. Lục Thủy Hàn thiện ý khuyên một câu, muốn đẩy cô nằm xuống.

Hân Mạch không những không thềm nghe lời mà còn vung tay vung chân loạn xạ. “Tắm xong rồi ngủ tiếp.”

“Chính là...” Nhưng cái bộ dáng này, có thể tắm sao? Lục Thủy Hàn cảm thấy đầu như muốn nổ tung, đang muốn khuyên nữa thì hai chân cô nàng ở mép giường ra sức đạp loạn, hai tay cũng vung vẩy lung tung, khiến anh hết nói nổi luôn.

“Em muốn đi tắm!!”

“...”. Cô nàng này tính làm nũng sao?

Lục Thủy Hàn nhìn từ trên xuống dưới, thử mở miệng: “Hân Mạch...”

“Tắm, tắm”. Tuy rằng trước đây Hân Mạch chưa từng như vậy, nhưng một khi đã uống say thì không có gì là không thể hết.

“Được, được. Đi tắm, đi tắm nào”. Lục Thủy Hàn không còn cách nào khác đành phải hòa theo.

Được cho phép, cô nàng rất vui vẻ, lại cười ngọt ngào lộ ra hai chiếc răng cửa, sau đó, đến bên tủ treo quần áo lấy ra áo ngủ của mình, thuận tiện lôi thêm cả đồng quần áo nữa, thế nhưng cô nàng lại làm như không thấy gì hết — hồn nhiên đi ra...

Lục Thủy Hàn một tay vỗ vỗ sau gáy, nhẩn nại đi đến trước tủ quần áo, sắp xếp lại cho tử tế. Đột nhiên—
“A!!”

“Sao vậy?!”. Ai đó lập tức lao ra. Mới chạy đến chỗ bồn rửa mặt, đầu óc đột nhiên trống rỗng, hai lỗ mũi chảy máu ròng ròng.

Trong màn hơi nước lượn lờ, thân thể xích lô mềm mại, bắt nhả ngã ngồi trên mặt đất, một chân cong lên, một chân duỗi thẳng, hai tay đỡ hông, không ngừng xoa nắn. Nước từ vòi hoa sen chậm rãi phun xuống, lướt qua cổ, vai, lưng, rồi đến bắp đùi..... Khuôn mặt luôn lãnh đạm, như ẩn như hiện trong hơi nước. Đôi môi khẽ mím yêu kiều, khiến trái tim ai đó xốn xang.

“Đáng chết!”. Lục Thủy Hàn lập tức xoay người, mở vòi nước, đem cái mũi rửa sạch, rốt cuộc không dám nhìn thẳng hình ảnh tươi đẹp kia. “Em... Không sao chứ?”

“Đau quá”. Cô nàng khẽ hừ một tiếng. Nhưng bỗng nhiên, không hiểu sao lại thét chói tai lần nữa: “A, a...”

“Gì vậy, em thế nào rồi?!”. Lục Thủy Hàn bị hù cho nhảy dựng, bất chấp vấn đề, xoay người cất bước, muốn bước vào phòng tắm.

“Ra ngoài!!”. Diệp Hân Mạch thanh âm còn ướm át, nhưng bên trong có lẫn một chút hoảng hốt. Cô nàng trừng lớn mắt, luống cuống tay chân muốn đem cửa phòng tắm đóng lại, nhưng vừa vươn người lên lại bị trượt, thuận thế ngã xuống lần nữa.

“...” Lục Thủy Hàn nhìn qua khe cửa lộ ra làn da trắng tuyết, vô lực rên rỉ. Cơ hồ như là phản xạ, lập tức đưa tay lên che mũi, tốt, lần này không có chảy máu... Chỉ là, dưới thân thể lại có phản ứng...

“Em không sao chứ?”. Sau nửa ngày, Lục Thủy Hàn mới cẩn thận dè dặt nuốt nước miếng hỏi.

“Không sao, anh ra ngoài trước đi”. Hân Mạch tựa hồ đã lấy lại bình tĩnh, ngữ khí trầm ổn.

“Được, em nhớ cẩn thận đó.” Lục Thủy Hàn có chút chật vật rời khỏi, nhẹ nhàng khép cửa lại. Vội vàng đi rót ly nước lạnh, một hơi uống sạch — đáng tiếc, cơ thể không nghe theo lý trí, vẫn duy trì tình trạng

Bị dục vọng dưới bụng như bài sơn đảo hải đánh úp lại. Lục Thủy Hàn giống như bị nhốt trong phòng ngủ đi tới đi lui, cực lực áp chế tư tưởng không thuần khiết trong đầu .

“Anh sao thế hả?”. Thanh lãnh thanh âm hơi nghi ngờ vang lên từ phía sau.

Quay đầu thì thấy Hàn Mạch đang nghiêng đầu nhìn anh. Tựa hồ là đem hết buồn bực thu vào đáy mắt, đột nhiên, cô nàng cười như liên hoa.”Hi hi, anh có phản ứng rồi sao?”. Bàn tay trắng nõn nhỏ bé, chỉ vào vị trí anh vẫn cực lực kìm chế lúc.

Ngổng đầu cao thế này, quả nhiên là không thể xem nhẹ.

Lục Thủy Hàn mặt đỏ tai hồng, không tự nhiên nhìn xương quai xanh lộ ra ngoài áo ngủ của cô nàng, vô cùng gian nan mới có thể dời ánh mắt. Ho nhẹ một tiếng, ác thanh ác khí mà nói: “Được, ngủ đi!”

“Ngủ thì ngủ thôi! Làm gì mà hung dữ vậy?”. Mỗ nữ quyết miệng, lung la lung lay cùng hấn sát vai mà qua, maugàn giường, nhântình khê đóng, oanh một tiếng ngã xuống giường.

Lục Thủy Hàn nhìn trần nhà bằng ánh mắt bất lực, nhẩn nhó đi lên trước, thay cô nàng cởi dép, cực lực khắc chế chính mình, đem chân đạp lên người Hàn Mạch sau đó thì như thể gặp thú dữ, liên tiếp lui về phía sau. Lục tiểu nhị tiếp tục kiên cường đứng sừng sững, như thể phát tín hiệu cho thân chủ — mau ăn người ta thôi, ăn thôi, ăn thôi...

Bị dục vọng kích thích, cả người như thiêu như đốt, ai đó chỉ cảm thấy bốn phía đều là liệt hỏa, không ngừng thiêu đốt. Lục Thủy Hàn giờ phút này chỉ có thể hít thở sâu, không ngừng nhắc nhở bản thân. Không thể, không thể, không thể...

“Uhm, đi ngủ thôi!” Trên giường Hàn Mạch chuyển người lại, tay sờ lưng tung, tựa hồ không thấy gối ôm như thường ngày bèn đưa mắt nhìn đến bóng lưng Lục Thủy Hàn, ánh mắt mông lung mời gọi.

Ngủ đi ngủ đi!

Giường mềm mại, thân thể mềm mại, tựa hồ như cũng đang mời gọi.

Lục Thủy Hàn kỳ thật vẫn rất bội phục sức kiềm chế của mình, cùng giường chung gối đã hơn một tháng, vẫn cương quyết không xuống tay. Một là bởi vì đáp ứng điều kiện của cô, hai là bởi vì anh thật sự trân trọng người con gái này. Chỉ là hôm nay, quyết tâm bị dè bẹp sau một màn mỹ nhân tắm vừa nãy.

Ai đó hiện tại nhẩn nhện thật sự rất khổ cực, mồ hôi trên trán vã ra như tắm.

“Anh đi tắm đã, đợi chút”.Lục đại thần chặt vật bỏ lại câu này sau đó tông cửa xông ra.

Trên giường, Hàn Mạch an tâm tiếp tục nhắm ngủ. Đang lúc mơ màng, chân mền bên bị xốc lên, đệm giường bị ép xuống. Bàn tay nhỏ bé lập tức bò lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười, quyết định phải ôm cho đã thì bỗng nhiên bị cánh tay lạnh toát của Lục Thủy Hàn làm cho rùng mình một cái.

“A! Lạnh!”. Thân thể nho nhỏ nhất thời rụt trở về.

Lục Thủy Hàn không trả lời, với tay tắt đèn, cũng không giống thường ngày ôm lấy cô nàng. Bởi vì, anh vừa mới tắm nước lạnh, sợ làm cô nàng đông lạnh mất.

Vốn hai người là như vậy, một người sợ lạnh, một người sợ người ta lạnh, bình an vô sự vượt qua một đêm, cũng theo quy luật trước đây, vừa nhắm mắt, lại phải mở tròng tròng. Một đêm này, sẽ giống các đêm trước với điều kiện tiên quyết là Hàn Mạch của chúng ta không phải đang trạng thái say rượu thể này.

“Ôm... Ôm...”. Thanh âm nũng nịu trong bóng đêm phá tan sự yên lặng, cánh tay cũng giống như rắn bò lên ngực Lục Thủy Hàn khiến anh nhất thời, trống ngực đập thình thình.

“Hàn... Hàn Mạch...” Lục Thủy Hàn nuốt nước miếng, máu lại bắt đầu chạy lung tung. Dục vọng không dễ dàng dùng nước lạnh khổng chế nháy mắt lại bị đốt lên. Lục tiểu nhị phi thường hưng phấn đứng lên, trướng phát đau.

“Uhm...”. Đại khái là bởi vì thân thể Lục Thủy Hàn rất ấm áp khiến Diệp Hàn Mạch phi thường hài lòng, đem hơn phân nửa thân thể áp sát người anh, mái tóc mềm xoa tán loạn.

Cái gì là băng hỏa lưỡng trọng thiên? Cái gì mà vừa nóng lại lạnh lại vô hại?

Lục Thủy Hàn rốt cục cũng được thể thể nghiệm khoái cảm trong truyền thuyết, toàn thân cứng ngắc, không dám nhúc nhích, sợ khổng chế không nổi.

Chỉ là, chỉ là nửa thân thể áp trên người người ta còn chưa đủ, Hân Mạch cả chân cũng đè lên, một bên áp lên một bên cọ cọ, một lần không cẩn thận, liền đụng phải cái chỗ đang ngóc đầu lên, liền hưng phấn chạm chạm Lục tiểu nhị. “Đứng lên rồi này...”. Vừa chạm vừa lẩm bẩm

Lục Thủy Hàn vẻ mặt đau khổ. Đại tỷ của tôi ơi, tất nhiên là anh biết nó đứng lên, nhưng mà em đâu cần phải huych toẹt ra thế chứ.

“Ý...”. Hân Mạch dùng chân đè ép, phát hiện Lục tiểu nhị kiên trì bắt khuất, thế nào cũng không chịu ngoan ngoãn phục tùng. Vì thế lòng hiếu kỳ liền lớn lên, từ từ di chuyển, đẩy thân thể nằm bò trên người anh, dùng chính bàn tay mình đi treu chọc Lục tiểu nhị. “Áp cũng không xuống a!”

“...” Lời thừa, càng động đẩy lại càng áp sát. Xin em đó, đừng có đùa nữa, anh sắp bị em bức chết rồi!!

Ai đó hắc tuyến đầy mặt, cắn chặt môi một tay nắm chặt, một tay gắt gao bắt lấy phần dưới thân thể. Chịu đựng, chịu đựng, Lục Thủy Hàn, ngàn vạn lần phải chịu đựng, a!

Chương 28: Yêu

“Khó chịu lắm phải không?”. Ước chừng là phát hiện ai đó hô hấp không thông, giọng nữ tại bóng đêm dường như kéo dài miên man.

Lục Thủy Hàn trong bóng tối ra sức trợn mắt, không phải lời thừa sao?

“Thực sự rất khó chịu sao?”. Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ chần mèn, sau đó trên hai gò má ai đó đụng tới đụng lui, cảm giác cả người người ta đã cứng ngắc, mới đột nhiên cười hi hi. “Hi, có muốn em giúp anh không?” “...”

Muốn em giúp cái quỷ ấy, nhanh đi ngủ đi cho anh nhờ!

Thấy người ta vẫn không nói chuyện, đồng chí Diệp Hân Mạch bỗng nhiên cúi đầu xuống, ở trên cổ Lục Thủy Hàn cắn một nhát. “Hư hỏng, dám không để ý đến em...” Tựa hồ như làm nũng, lại tựa hồ như giận dữ.

Lục Thủy Hàn khóc không ra nước mắt, anh không dám nói chuyện là bởi vì ai hả?

“Ngaoan, ngủ một giấc đi”. Bàn tay nhỏ bé đang xấu xa sờ tới sờ lui kia không nhanh thu về thì mình sớm muộn gì cũng hết kiểm chế nổi. Không thể nề hà mãi được, nên Lục Thủy Hàn vội lên tiếng.

Chính là, vừa mới dứt lời, phần bụng dưới bỗng nhiên được buông lỏng, ngay sau đó, một bàn tay lạnh buốt chen vào, cùng Lục tiểu nhị thân mật tiếp xúc.

Lục Thủy Hàn không nhịn được rung mình một cái, trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ bất lực. Ngón tay nhỏ bé cơ hồ là vô thức trượt theo Lục tiểu nhị, cảm giác thỏa mãn bỗng nhiên tràn ngập lồng ngực, khiến Lục Thủy Hàn lơ đãng bắt đầu phát ra âm thanh hưởng thụ sự “giúp đỡ” kia.

Không hiểu là do tư thế không đúng lắm hay là do không có kinh nghiệm, tay Hân Mạch trượt qua trượt lại, nhưng vẫn chưa nắm được mấu chốt, làm ai đó vài lần định mở miệng chỉ đạo một chút, nhưng lại sợ cô nàng tự ái không giúp đỡ nữa thì xong đời, vì thế trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, lại phải chịu để mèo gãi ngứa, vừa ngứa vừa nóng, không cách nào phát tiết nổi.

“Sao mà cứng như vậy a!”. Hân Mạch oán trách một câu, sau đó đang hảo tâm giúp người, bỗng nhiên rút tay lại, xoay người ngáp một cái: “Uhm, đáng ghét... Đi ngủ vậy...” “...”

Lục Thủy Hàn tay nắm quần, một bên thở hổn hển một bên trừng to mắt, tổn hơi thừa lời.

Đáng ghét !!!

Bị lửa giận hòa với dục hỏa công kích, ai đó sức kiểm chế rốt cục đã tới cực hạn, liền bạo phát! Trong đầu một mảnh trống không, thuần thục lột hết quần áo trên người mình, rồi cuộc không kiểm soát nổi hành động chỉ biết ăn, ăn, ăn....

Lục Thủy Hàn đem cô nàng cẩn thận dè dặt đặt dưới thân, bàn tay từ dưới nách chui lên, ôm siết lấy bầu ngực đầy đặn, nhẹ nhàng nhào nặn... Lục tiểu nhị để giữa cặp đùi mềm mại, từ trên xuống dưới từ tốn vuốt ve.

“Uhm...yên nào, đừng nháo...”. Hân Mạch buồn ngủ mông lung mơ hồ đẩy tay Lục Thủy Hàn, lại chợt phát hiện, áo ngủ theo cử động nâng tay nháy mắt bị cởi xuống.

“Ngoan, quay qua đây”. Tiếng nói trầm thấp, hàm chứa dụ hoặc nồng đậm. Phảng phất là bị mê hoặc, Hân Mạch theo lời bị kéo nằm thẳng lại, trong nháy mắt, thân thể nóng cháy đè ép lên. Làn da tiếp nhận xúc cảm, khiến ai đó thở dài thoả mãn.

“Ách...”. Vừa kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức miệng bị ngăn chặn, dấy lên một trận mưa rền gió dữ. Hai tay anh ta, giống có ma thuật, trên thân thể cô như châm hoa lửa, một điểm một điểm, đem cô cắn nuốt. Môi, lưỡi, không ngừng liếm mút, nhay cắn... Giống như muốn đem người dưới thân cắn nuốt vào bụng.

Mê muội.

Trong phòng ngủ nhỏ, trừ bỏ tiếng Hân Mạch vô lực rên rỉ cũng chỉ còn tiếng thở gấp.

“Hân Mạch... Cho anh...”. Thanh âm khàn khàn ám chỉ kiên nhẫn đã đến cực hạn. Giữa lúc mơ hồ, mới nghe như vậy đạo, ai kia không đợi cô tập trung tế bào não, tất cả quần áo trên người đã biến mất trong bóng đêm mê muội...

Lục Thủy Hàn cẩn thận dè dặt, thăm dò thân thể Hân Mạch, từng chút một xâm lấn, từng chút một thâm nhập, sợ rằng chỉ một giây không cẩn thận, liền đem Hân Mạch xé rách thành nhiều mảnh nhỏ...

“Uhm...”. Lúc này thanh âm cô chỉ hàm chứa ý loạn tình mê cùng bất lực, không hề có dấu hiệu của sự phản kháng.

Trong khoảnh khắc hỗn loạn mơ hồ, sau khi đau đớn qua đi, thì dục vọng như bài sơn đảo hải lại dấy lên không gì dập tắt nổi. Khát vọng được ôm ấp, được yêu thương, mỗi khi môi chạm môi hết thấy bất an đều như tan biến...

“Hân Mạch, nói yêu anh...” Va chạm mãnh liệt khiến toàn thân Hân Mạch run rẩy. Trong bóng tối, cô đành bất lực, chỉ có thể gắt gao bám chặt người phía trên, mặc ưa rền gió dữ tập kích, như chiếc thuyền lá nhỏ, giữa biển rộng cô đơn tả hữu phiêu diêu.

“Em... Ah..... yêu ...”. Bị bức đến chẳng còn chỗ thoái lui, trong tiềm thức, thuận theo yêu cầu của anh. “Anh...”

“Hân Mạch, anh yêu em.” ...

Sáng sớm mùa đông, tại qua khe hở bên rèm cửa, một cảnh xuân sắc mông lung. Trên giường một nam một nữ, gắt gao ôm nhau. Bỗng nhiên, cánh tay nhỏ nhắn động đậy.

Nam nhân nhanh chóng mở mắt ra, vừa lúc gặp phải đôi con ngươi thanh lãnh.

“Này...” Lục Thủy Hàn chợt dạ cắn môi, đưa mắt nhìn sang hướng khác, lại không tự chủ được siết chặt hai cánh tay.

Gương mặt lạnh lùng, đôi mày khẽ nhíu. Hạ thân truyền tới cảm giác đau nhức, tự nhiên rất rõ ràng nói cho cô biết đêm qua đã phát sinh chuyện gì.”Buông ra.”

“Hân Mạch...”, Lục Thủy Hàn nhất quyết không buông, đưa cánh tay lại thu chặt hơn một chút.

“Đau.” Diệp Hân Mạch bị ép thật sự rất đau, lông mày nhíu lại đến dính vào nhau luôn. “Buông em ra.”

Lục Thủy Hàn vội vàng lỏng sức, nhưng cánh tay vẫn ôm chặt, không dám buông ra. “Không muốn. Tối hôm qua, là em khiêu khích anh...”

“Em biết rồi.”

Biết rồi sao em còn cẩu với anh?

Ý, biết rồi? Cô ấy nói là biết rồi á? Ai đó trừng to mắt nhìn lại.

“Em muốn đi tắm, buông ra”. Thấy cái vẻ mặt ngơ ngác kia, Diệp Hân Mạch không kiên nhẫn nổi nữa, trợn mắt, vỗ vỗ cánh tay.

“Này, em không giận anh sao?”. Lục Thủy Hàn toét miệng cười, nhất định muốn được nghe đáp án mới chịu buông tay. Hàn Mạch nhíu mày. Nhưng vẫn gật đầu.

“Vây ... Không được đuổi anh đi nha!” Có trời mới biết, ai đó sợ nhất, chính là chuyện này. Cái điều kiện chết tiệt kia hại anh cái gì cũng không dám làm.

“Có yên hay không?”. Hàn Mạch cau có nhíu mày, hạ thân ả ướt đã phi thường khó chịu.

“Không để yên, em không đáp ứng anh sẽ cứ thế này dính chặt lấy em!”

Diệp Hàn Mạch hết cả kiên nhẫn, đành phải nói: “Biết rồi, không đuổi anh đi. Có thể buông ra được chưa?”

“Hắc hắc... Này, em nói phải giữ lời đó!”

“Uh.”

Được tự do, bóng lưng mảnh khảnh hướng về phía phòng tắm, cánh tay bận rộn che cảnh xuân quang trước ngực, đem áo ngủ mò lên. Bóng dáng yêu kiều, khiến Lục tiểu nhị trong nháy mắt lại khôi phục ý chí chiến đấu.

“Hắc hắc, nè để anh giúp em nha...”

“Không khiến anh lảm chuyện”. Mới cự tuyệt xong, vừa lão đảo bước xuống bên giường, Hàn Mạch đã choáng váng ngã phịch xuống giường.

Lục Thủy Hàn nhanh chóng đứng lên ôm lấy cô nàng, vẻ mặt nôn nóng: “Em không sao chứ?”

Hàn Mạch tránh né, xoa xoa huyết Thái Dương, gắng đầu định cùng nói chuyện, lại gặp Lục Thủy Hàn cả người không mảnh vải, mắt đảo qua nơi nào đó, gương mặt tái nhợt bất giác lại đỏ lên. “Anh tự mình giải quyết đi, em chịu không nổi.”

Nói xong liền nhặt quần áo sạch, lão đảo đi ra cửa. Bỏ lại Lục Thủy Hàn ngơ ngẩn.

Cô ấy vừa mới nói gì? Bảo anh tự mình giải quyết? Cô chịu không nổi sao? Ý tứ là thân thể cô ấy tạm thời không thể kịch liệt vận động, cho nên cần anh tự mình giải quyết à?

Lục Thủy Hàn nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một lý do này là ổn nhất, nửa ngày sau mới đứng tại chỗ ngây ngô cười, chỉ tội Lục tiểu nhị bị bắt đứng trong gió lạnh, thực là mệnh khổ a!

Bên này, Lục Thủy Hàn hưng phấn phát cuồng. Bên kia, Hàn Mạch thân thể đau nhức đau đầu vô trán, cô thực rất muốn quên hết đêm qua đã phát sinh cái gì!

Nhưng mà rượu kia làm sao không biết, say đến thế nhưng cô vẫn nhớ rõ tất cả sự tình.

Nhớ rõ Lục Triển Bằng bức uống rượu, nhớ rõ anh đã bức tức với anh ta, nhớ cả sự khiêu khích của mình và anh đã ẩn nhẫn ra sao, rồi cả chuyện mình bị câu dẫn nói yêu anh cũng nhớ luôn, và còn nhớ cả lời nói yêu của anh nữa...

Đáng chết, toàn bộ đều nhớ rõ. Ngay cả việc anh sau khi kích tình qua đi đã giúp mình chà lau thân thể, cũng nhớ rõ đến từng chi tiết.

Thật không biết có nên đâm đầu chết quách đi cho rồi, hay là chuyển sang phương án giết người diệt khẩu.

Nóng tay nhỏ nhắn giữ giữ mái tóc, ngứa đầu mặc cho bọt nước trong suốt, vẩy khắp toàn thân. Thở dài liên mấy hơi.

Cứ làm như đó là một giấc mộng. Nếu như anh ta chỉ bởi vì đã có được thân thể mình mà sau đó từ bỏ.

Nếu như, anh ta muốn tìm người khác...

Nếu như, anh ta muốn ly khai...

Như vậy, thì cứ như anh ta muốn đi.

“Hàn Mạch, em tắm một giờ rồi đó ... Không phải hôn mê rồi đấy chứ?”. Bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa.

Hàn Mạch lúc này mới lau mặt, đáp lại: “Không có.”

Thanh âm ngoài cửa biến mất. Đến khi mở cửa ra, mùi đồ ăn xộc vào mũi. Cầm quần áo ôm đến máy giặt, mới phát hiện ra quần áo ngày hôm qua cũng đã được giặt sạch.

Hân Mạch mấp máy miệng, đem quần áo buông xuống, quay người lại. Trong con người, phảng phất hàm chứa thâm tình nồng đậm, ngọt ngào tận tâm can.

“Hân Mạch, làm bạn gái anh đi, được không?”. Lục Thủy Hàn đi tới, đem Hân Mạch ôm vào trong lòng, cầm để trên đỉnh đầu, thỉnh cầu nói.

“Được.”

Thanh lãnh thanh âm truyền tới, khiến ai đó còn cho rằng mình đang nghe nhầm.

Gấp gáp giữ lấy hai vai, dán mắt vào mắt cô, mừng rỡ như điên mà nói: “Thật sao? Em nguyện ý làm bạn gái anh sao?”

“Uh”. Hân Mạch quay mặt sang một bên, gạt tay anh ra, lưu lại một cái bóng lưng rồi biến mất khỏi tầm mắt.

Trở lại phòng ngủ, Diệp Hân Mạch thở dài một hơi. Như thường ngày, mở máy tính. Máy tính khởi động xong, mới phát hiện trong đầu mình đã hỗn loạn.

Theo thói quen mở game, online.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: thực xin lỗi, ngày hôm qua anh đã thất lễ rồi.

Mới một ngày mà thôi a! Diệp Hân Mạch thất thần, mới một ngày mà cô đã đi từ thế giới này đến thế giới kia rồi cơ đấy.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Mạch, em lên rồi a.

[tư liệu] Sinh Hoat 0322: ?

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: không có gì, chỉ là, ngày hôm qua kích động, khiến em chê cười.

[tư liệu] Sinh Hoat 0322: uh.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: cứ quên hết những lời anh nói hôm qua đi! Người đàn ông đó. Chỉ cần em thích, là ổn rồi...

[tư liệu] Sinh Hoat 0322: uh.

[tư liệu] Luyến Thiên Thiên Vũ: Uhm, cũng không có gì, chỉ là, nếu như em có thời gian, chúng ta gặp mặt đi, anh nghĩ nên đem một số thứ trả lại cho em.

15. Chương 29-30

Chương 29.

Luyến Thiên Thiên Vũ này, rốt cuộc là ai không biết?

Diệp Hân Mạch nửa chống đầu, nhíu lông mày nhìn chằm chằm màn hình. Hắn ta là ai? Định trả mình cái gì? Trước có quen biết mà hiển nhiên lại không biết mình là Sinh Hoat 0322, mà phải đợi đến tận khi tấm ảnh kia được post lên mới nhận ra. Cho nên, có chắc là quen biết không đó?

Ngay khi Diệp Hân Mạch còn đang suy nghĩ, một đôi tay bỗng nhiên khoác lên vai, dọa cô nàng một trận bủn rủn tay chân.

Sau khi phục hồi tinh thần, muốn tiếp tục đi chơi game thì thấy bàn tay nắm con chuột của mình đang cứng ngắc.

Mình vì cái gì sợ anh ta thấy mình đang nói chuyện với Luyến Thiên Thiên Vũ?

Vì cái gì lại sợ anh ta khó chịu hay bực tức?

“Thế nào?”. Giọng nói trầm thấp có một tia nghi ngờ. Nhìn theo ánh mắt Hàn Mạch cánh tay ai đó cứng đờ.”Hắn ta là ai?”

Ước chừng cảm thấy ngữ khí quá cứng ngắc, lại cúi đầu, dùng mặt áp sát hai má, nhẹ nhàng nói: “Em quen người này sao?”

Diệp Hàn Mạch hơi hốt hoảng dờ mắt ra. Dù hai người tối qua đã từng tiếp xúc thân mật, nhưng cô vẫn không quen với hành động thân thiết của anh. Hơi thở ấm áp vờn qua tai khiến Hàn Mạch có cảm giác tê dại.

“Không biết.”

“Hắn ta biết em à?”

“Chắc vậy.”

“Ác...”. Lục Thủy Hàn đại khái đã hiểu rõ, ngón tay đặt trên vai Hàn Mạch khẽ điểm điểm, hai tay bỗng nhiên duỗi thẳng, tay trái vươn đến bàn phím, tay kia vẫn nắm chặt tay cô, đem con trỏ chuyển qua khung đối thoại.

Tựa đầu trên vòm ngực rắn chắc, tựa hồ có thể cảm thụ trái tim anh đang mạnh mẽ đập từng nhịp.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: hôm nay luôn đi! Gặp ở đâu? Lúc mấy giờ? Số điện thoại của anh là bao nhiêu?

“Anh...”Diệp Hàn Mạch kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy rõ nửa khuôn mặt và con ngươi loang loáng.

Lục Thủy Hàn nghe vậy, cúi đầu trên môi cô điểm một cái, cười cười: “Em không muốn biết hắn ta là ai sao?”

Hàn Mạch cũng muốn biết cậu ta là ai, liền đem tầm mắt kéo đến trên màn hình.

Luyến Thiên Thiên Vũ đã đem thời gian địa chỉ và phương pháp liên lạc với mình nói ra. Ai đó đọc một lần, sau xoay người đi dùng di động ghi lại. “Hàn Mạch, ăn cơm.”

“Uh...”Diệp Hàn Mạch đáp lại một tiếng, gỡ gỡ tóc, cùng Luyến Thiên Thiên Vũ nói vài câu, đang muốn logout, lại liếc thấy trên kênh trên thế giới một mảnh tin tức.

[thế giới] Yêu Tinh Màu Bạc: Cười Lừa Tìm Túc Phụ có ở đây không?

Tên trắng hoa kia.

Lại dụ dỗ con gái nhà người ta rồi!!

“Trên kênh [thế giới] có người tìm anh kia.”

“Ai thế?”. Ai đó không giải quay đầu lại, hỏi với qua.

“Tên là Yêu Tinh Màu Bạc.”

“Không biết, đừng quan tâm.” Nói xong liền mở cửa đi ra.

Hàn Mạch tâm tình đột nhiên lại tốt lên, khóe miệng nhướn lên một chút, nhẹ nhàng đem game tắt đi. Hừ, cái gì mà yêu tinh yêu tinh, ta đây coi thường!!

Trên bàn cơm, ai đó không ngừng gấp đồ ăn vào bát Hàn Mạch đĩa rau, ăn không đến hai miếng, lại ngây ngô cười.

Nhìn bát chất đầy thức ăn, cô vô nại nháy mắt.”Anh làm gì thế?”

“Không, không... Em mau ăn, cái này đó ... Bỏ, bỏ máu...” Ai đó rất nghiêm túc trình bày.

Diệp Hân Mạch trong đầu mơ hồ một chút, không biết thế nào liền nghĩ lên đêm qua một màn dây dưa, lập tức vui đầu vào bát cơm.

“Cơm nước xong, đi dạo phố nha, đến 2h chiều thì đi gặp Luyến Thiên Thiên Vũ”. Ai đó thấy cô chịu ăn nhiều hơn liền đắc ý bắt đầu an bài lịch trình kế tiếp.

Diệp Hân Mạch rốt cục không nhịn được ngẩng đầu hỏi: “Anh hôm nay không đi làm sao?”

“Hôm nay anh trốn việc.” Ai đó sắc mặt rất bình thường đáp.

Vì Lục Thủy Hàn quá mức dai dẳng, Diệp Hân Mạch không lay chuyển được đành ngoan ngoãn theo anh “đi dạo phố”. Ước chừng là xót vợ yêu đêm qua bị bắt nạt, cho nên dọc theo đường đi, Lục Thủy Hàn kéo Hân Mạch ôm ở trong ngực, hận không được trực tiếp ôm cô nàng xuất môn.

Thân thể vẫn còn có chút đau nhức, nhưng kỳ thật cũng đã bắt đầu chậm rãi hồi phục. Dù sao đêm qua, anh cũng rất tiết chế chỉ làm hai lần mà thôi. Ngày đối thời gian cấm dục vừa qua mà nói, đã là phi thường khắc chế rồi.

Hân Mạch không nói một lời ôm trà sữa, chậm rãi sổng bước.

Trên đường người qua lại đông đúc, trong đó có vô số cặp tình nhân. Diệp Hân Mạch có chút thất thần.

Người bên cạnh mình, bờ vai rất vững chắc, vòng tay cũng rất ấm áp.

Cứ như vậy, cũng thật tốt.

Diệp Hân Mạch thở một hơi thật dài.

“Thế nào?” Lục Thủy Hàn đang xem y phục, nghe đến cô nàng thở dài, lập tức thu hồi ánh mắt. Cánh tay ôm ngang hông cũng không khỏi tăng thêm lực đạo: “Mệt không?”

“Không”.

“Uh, mệt thì nói với anh.” Lục Thủy Hàn đưa tay gạt mấy sợi tóc vương trên má cô nàng. “Bộ y phục này thế nào?”

Nhìn theo tay anh chỉ, Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt.”Hoàn hảo.”

“Uh”. Lục Thủy Hàn gật gật đầu, lại đi vài bước, chỉ chỉ vài món đồ khác, kiên nhẫn hỏi han.

“Cái này thế nào?”

“Hoàn hảo.”

“Cái này?”

“Hoàn hảo.”

“Còn cái này?”

“Hoàn hảo.”

...

Rốt cục, Lục Thủy Hàn cũng vừa lòng gật đầu, vỗ tay phát ra tiếng.”Người đẹp, giúp tôi đem cái này, cái này, cái này... Toàn bộ gói lại”.

“...”. Diệp Hân Mạch nghe mà trợn mắt há mồm.

Cô nhân viên lại mừng rỡ, ríu rít. “Tiên sinh, anh có muốn xem nam trang không?”

“Không cần.” Lục Thủy Hàn ánh mắt tiếp tục phiêu du một đồng trong quần áo tìm kiếm tới lui, đột nhiên ngang hông đau nhói. “Sao thế?”. Vội vàng giữ lấy móng vuốt bà xã, không biết mình lại chọc tức gì cô nàng này rồi.

“Anh là đồ phá gia chi tử”. Hân Mạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rút tay về.

Lục Thủy Hàn cười hì hì: “Này, sao em biết là anh mua tặng em?”

Tên gốc còn biết nữa là. Diệp Hân Mạch hung hăng trợn trắng mắt. “Lui ra, em không muốn.”

“Đừng thế mà!”. Lục Thủy Hàn vội vàng lăm lét nhìn quanh. Hạ giọng nói: “Hân Mạch, bộ dáng vừa rồi của anh không đẹp trai sao? Em xem anh thật không dễ dàng mới diễn võ dương oai được một chút, lúc này mà lui quân, người ta cười chết đó”.

“...”. Diệp Hân Mạch không nói lời nào, trưng ra biểu tình ủy khuất.

“Được rồi, được rồi! Cùng lắm là về sau anh không như vậy nữa, được không?”. Ai đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé, một bên vuốt ve sờ sảng, một bên ở trong lòng mê sảng. Hắc hắc, vợ yêu thật biết tiết kiệm, thật tốt quá!

Hân Mạch quả thật đã hoàn toàn mất đi khả năng ngôn ngữ, hung hăng liếc mắt một cái rồi cúi đầu uống trà sữa.

Lục Thủy Hàn lúc này mới hấp tấp chạy tới tính tiền, sau đó một tay mang theo túi lớn túi nhỏ đồ đạc của cô nàng ném vào trong xe.

“Hân Mạch, cái này thế nào?”

“Không muốn xem.”

“Thế còn cái này?”

“Bình thường.”

“Cái này thì sao?”

“Thô tục!”

....

Lộn xộn mọi hồi cũng tới giờ hẹn với Luyến Thiên Thiên Vũ.

Địa điểm là một tiệm cà phê phong cách Âu Mỹ khá sang trọng.

Hân Mạch đang ngó nghiêng tìm kiếm bỗng nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

“Là bàn số 31.”

“Uh, tôi biết rồi.”

Gương mặt xinh đẹp, hàng mi cong che kín đôi con ngươi mỹ lệ, hít sâu một hơi, sau đó mở ra.

Một thân ảnh lạnh lùng xuất hiện trước tầm mắt.

Nụ cười tuyệt mỹ như cây thuốc phiện tràn bên khoé môi.

“Mạch tỷ tỷ, tỷ tới rồi”. Thanh âm làm nũng, nhưng lại chẳng hề non nớt.

“Uh.” Diệp Hân Mạch ngồi xuống chỗ đối diện. “A Chi, cậu tìm tôi có việc gì?”

Không ngờ.

Luyến Thiên Thiên Vũ trong game thâm trầm cao ngạo, tính tình âm lãnh nhưng thấu tình đạt lý và rất hiểu chuyện lại chính là cậu nhóc xinh đẹp như búp bê sứ — a Chi.

“Mạch tỷ tỷ còn nhớ được ta sao?”. A Chi hơi ngượng ngùng cúi đầu xuống. “Ta còn cho rằng, Mạch tỷ tỷ không nhớ nổi ta là ai cơ.”

“Tôi và chú cậu cảm tình rất tốt.” Diệp Hân Mạch bất động thanh sắc nhìn thấy cậu tahấn trên tay ngăn cầm một quyển sổ nhỏ, nhìn vô cùng quen thuộc.

“Chính là, so với cậu thì ta biết tỷ trước.” A chi ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kiên trì. Đúng lúc ấy người phục vụ tới làm gián đoạn lời nói.

Lúc người phục vụ rời đi, hai người lại rơi vào yên lặng. Diệp Hân Mạch bưng ly cà phê nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cà phê Brazil nguyên chất, chính là loại cô ưa thích nhất.

“Là vì vậy sao?” Diệp Hân Mạch gõ nhẹ lên bàn.

“Uhm.” A Chi mím môi giống hài tử bình thường khi làm sai chuyện gì, cúi đầu. “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý không trả lại cho tỷ.”

“Đã qua cả rồi”. Thanh lãnh thanh âm mang theo vị chua xót mơ hồ, vô luận thế nào, cũng đã là quá khứ.

“Ta chỉ là, quá thích văn phong của tỷ. Ta không biết lúc ấy tỷ cần gấp bài viết này”. A chi chậm chạp trình bày.

Hân Mạch hờ hững uống cà phê, gương mặt không có một tia biểu tình.

“Thực xin lỗi. Sau này, ta nghe người trong tổ xã hội nhân, bởi vì chuyện này, khiến mọi người hiểu lầm là tỷ cố ý kéo bè kéo cánh, còn...”

“Tôi nói rồi, mọi chuyện đều đã qua.” Diệp Hân Mạch bỗng nhiên buông ly cà phê xuống.

Hắn nói, đây là sai lầm của em.

Hắn nói, anh không phải không tin tưởng em.

“Thực xin lỗi”. Con người trong mắt a Chi lóng lánh như có sương mù.

“Nếu như cậu hôm nay là tới để nói xin lỗi, tôi đồng ý, hiện tại có thể đem đồ của tôi trả lại cho tôi.” Diệp Hân Mạch đậm mặt mở lời.

“Uh...”. Cậu nhóc đó cẩn thận dè dặt nhìn cuốn sổ trên tay, nhìn đi nhìn lại, hồi lâu sau mới dứt khoát đem nó đặt lên bàn người đối diện. Cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí bỗng nhiên nhẹ nhàng: “Mạch tỷ tỷ, ta rất thích tỷ.”

Diệp Hân Mạch phảng phất như không nghe thấy gì, mở cuốn sổ, trang đầu tiên hiện ra một tấm ảnh đã ố vàng, trên hình là một đôi nam một nữ mỉm cười ôm nhau. Rất khoái lạc, rất hạnh phúc.

“Đọc tác phẩm của tỷ liền bắt đầu tưởng tượng tỷ là người thế nào, rồi được thấy tỷ đã vất vả thế nào thì bắt đầu đau lòng. Vào đại học S mới biết tỷ đã ủy khuất thế nào. Chỉ tiếc, khi ấy lực bất tòng tâm...”. Tiếng nói dần dần nhỏ đi.

“Tận đến khi thấy Toái Thiên Tinh, mới biết, nguyên lai tỷ vẫn kiên cường như vậy. Cha mẹ của nhân vật chính là xây dựng trên hình mẫu của ba mẹ tỷ phải không? Ta biết chú là biên tập của tỷ, chỉ là trước giờ không nói ra. Bởi vì ta cũng muốn giấu mình một bí mật... Chỉ là, hiện tại tỷ đã có anh ấy...”

Tầm mắt u ám, chậm rãi chuyển ra phía ngoài chỗ đỗ xe. Thấy một người đang tựa lưng vào xe, cúi đầu dựa bốn bóng mờ dưới chân.

“Thực xin lỗi.” Tầm mắt thu hồi, hướng về phía Hân Mạch cười khổ.

“Đã qua cả rồi, cũng không phải chuyện gì lớn lắm”. Diệp Hân Mạch vuốt ve tấm hình cũ, ngẩng lên tươi cười. “Cảm ơn cậu đã đem nó trả lại cho tôi.”

Nam hài ngồi đối diện, tính trẻ con cười cởi mở.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Hân Mạch bước ra ngoài, ngẩng đầu nói gì đó với Lục Thủy Hàn rồi lên xe, đi khuất tầm mắt.

Nam hài xinh đẹp, chậm rãi đem cà phê còn lại trong ly một hơi uống nốt.

“Em nói, cháu Trần Tự Vĩnh thăm mền em sao?”. Lục Thủy Hàn trừng trừng mắt, vừa lái xe vừa cao giọng hỏi. Quả nhiên bữa cơm ngày hôm đó đã thấy thằng nhóc kia có gì đó bất thường rồi, mình đoán không sai mà.

“Cái gì mà thâm mến?” Diệp Hân Mạch không khách khí lườm Lục Thuỷ Hàn một cái cháy má, vuốt ve cuốn sổ trên tay, nhẹ nhàng mở ra, ánh mắt lưu luyến dừng lại trên tấm hình cũ.

“Được rồi! Được rồi! Không phải thâm mến mà là công khai mến!” Ai đó mang trên mặt biểu tình ghen tị không để đầu chi hết, dẫu môi nói. Luyện Thiên Thiên Vũ đáng ghét, Trần Tự Vĩnh cũng đáng ghét, ai ai cũng đáng ghét hết.

Lần này, Hân Mạch lại không hề phản bác.

“Này, Hân Mạch.” Không cam tâm bị người ta ngó lơ, ai đó cố gắng thu hút sự chú ý về phía mình

Vẫn không phản ứng sao?

“Hân Mạch”

“Uh...Sao vậy?”. Diệp Hân mạch rốt cục cũng lôi kéo tâm trí từ chín tầng mây quay trở về

Lục Thuỷ Hàn bớt thì giờ đưa mắt nhìn, nhìn thấy cuốn sổ trên tay cô. Cuốn sổ cũ kỹ với những trang giấy đã ố vàng, ngay trang đầu tiên là một tấm ảnh cũng đã ố vàng được dính lại bằng băng dính, trong ảnh là một đôi nam nữ đang mỉm cười hạnh phúc.

“Họ.....là cha mẹ em sao?”

“Uh.”.Hân Mạch nhẹ nhàng hồi đáp, giống như gió thoảng ngoài không gian.

“Bọn họ...”

“Ba” một tiếng, cuốn sổ được khép lại. Tay Lục Thuỷ Hàn run rẩy một lúc mới có thể khôi phục lại như bình thường

“Em muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

“Hả?” Ai đó chớp chớp mắt, đột nhiên bị đối đề tài cũng có chút phản ứng không kịp. một lúc sau mới hoàn hồn, cười nhìn cô nằng: “Được rồi, anh sẽ làm cho em ăn”.

Hân Mạch cau cái mũi, không nói chuyện nữa. Tay trái dè nặng cuốn sổ nhỏ đặt trên đùi, tay phải chống lên má, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài.

Không lâu sau, xe hai người đã tới siêu thị dưới khu nhà. Lục Thuỷ hàn đang ngó nghiêng tìm chỗ đỗ xe lại đột nhiên bị một chiếc xe con màu đỏ tranh mất chỗ, sau khi hất xì một tiếng rõ to thì phanh xe chói cả tai.

Lục Thuỷ Hàn nhú mày, nhưng không lên tiếng, đánh tay lái, đỗ xe bên cạnh chiếc xe con kia

Hai người xuống xe, bước vào siêu thị

Phía sau truyền tới tiếng giày cao gót, mà người mang giày lại chạy khá nhanh.

Lục ThuỷHàn vội vã kéo tay Hân Mạch né sang một bên. Hân Mạch lúc này chỉ thấy xung quanh nổi gió, sau đó trên đầu đau điếng. “Ồi.....”, nhện không được nhú mày xoa xoa sau gáy, tóc bị bàn tay xoa đến rối tung.

“Thực xin lỗi...”. Cô gái xinh đẹp kia thấy Hân Mạch xuýt xoa kêu đau thì vội vàng quay lại xin lỗi. Vừa nói được nửa câu đã đứng ngậy ra nhìn hai người trên trời: “Thế nào lại là hai người....”

Cái gì là thế giới quả nhiên rất nhỏ

Người trước mặt chính là ví dụ tốt nhất

“Tiểu Trà Trà?” Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt, cũng không nhận được kinh hô.

“A! Hề hề a! Tôi tìm cô rất lâu nha”. Trên gương mặt tinh xảo của Tiểu Trà Trà nở ra một nụ cười mỹ lệ, cánh tay không khách khí vỗ Hân Mạch bộp bộp.

“Á...”Diệp Hân Mạch bị vỗ đau đến mức trợn trắng mắt.

“A! A a a...” Bỗng nhiên, Tiểu Trà Trà lại hét rầm lên. “Hề hề hề hề, giờ tôi không có rảnh cùng cô hàn huyền nha. Bạn trai tôi đang ốm, nói là muốn ăn cháo cá.... Tôi đi trước nha. Ah đúng rồi, mau cho tôi số điện thoại của cô đi”. Vừa nghĩ đến bạn trai mình, Tiểu Trà Trà lập tức nôn nóng ra mặt.

Lục Thủy Hàn cầm điện thoại của cô nàng, nhập vào một dãy số rồi đưa trả lại.

Tiểu Trà Trà nhìn thấy anh thì cười gian hai tiếng, sau đó quay sang hướng Diệp Hân Mạch nháy nháy mắt, rồi tựa như bướm bướm nhanh nhẹn bay đi mất.

Diệp Hân Mạch lắc đầu, cô nhóc này tính tình cũng thật là đơn thuần.

“Tiểu Trà Trà? Là cô ấy hả?” Lục Thủy Hàn giật mình hiểu ra.

“Hả?”

“Cô ấy có từng gửi tới một tác phẩm dưới năm vạn chữ! Ai biết sau khi tham gia buổi họp mặt tác giả đó thì không chịu xuất hiện nữa.”. Lục Thủy Hàn cảm thấy hơi nghi ngờ, cô nhóc Tiểu Trà Trà này quả thật rất kỳ quái.

“Khụ...” Diệp Hân Mạch ho nhẹ một tiếng. Không lên tiếng.

Hai người nhanh chóng mua đủ nguyên liệu nấu ăn sau đó về nhà. Vừa về đến nhà Hân Mạch đã ôm chặt lấy máy tính tìm tài liệu còn Lục Thủy Hàn thấy chưa tới giờ làm cơm chiều thì cũng chui vào phòng ngủ, phá rối tùm lum.

Diệp Hân Mạch rất buồn bực trợn mắt, bên cạnh có chỗ không ngồi, lại cứ muốn chen vào ghế của người ta, cảm giác thấy Lục tiểu nhị cứng ngắc khiến cô như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Anh cần làm gì thì làm đi”.

“Không muốn...” Ai đó ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, bàn tay từ trên xuống dưới sờ sảng ăn đậu hũ, tiện nghi như thế, ai dại gì mà đi làm việc khác.

“Em không gõ chữ được.”

“Thế thì không cần viết nữa”. Bàn tay lớn lúc này to gan chui thẳng vào trong áo Hân Mạch vuốt ve làn da trắng mịn, hơi thở ấm nóng cứ luẩn quẩn bên tai, thỉnh thoảng còn đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ vành tai cô, không ngừng khiêu khích.....

Phòng ngủ lạnh buốt, dần dần ấm lên.

Diệp Hân Mạch bị hôn đến tê dại, cả người dờ dãi, mắt tự nhiên khẽ vận vẹo thân thể, cuối cùng lại nói ra một câu chẳng đầy đủ.

“Umh...”. Thanh âm nữ non châm lên dục hỏa.

“Hân Mạch...”

Giọng nam trầm thấp, hô hấp dồn dập, đôi môi ấm nóng lưu luyến vẽ một đường hoàn mỹ từ vành tai đến chiếc cổ trắng ngần...

Hai người hô hấp ngày càng dồn dập.

Rốt cục, đôi môi anh đắm chìm trong khát vọng tìm đến đôi môi hồng đào, bao trùm, thâm nhập.

“Ang muốn em...”. Trong lúc ý loạn tình mê, dục vọng nam nhân đã đạt đến đỉnh điểm. Diệp Hân Mạch nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng thân thể lại xui xẻo, vô pháp chống cự.

Có người nói, phụ nữ thanh lãnh, là bởi vì chưa từng hưởng thụ qua hành vi thân mật.

Hân Mạch đối với khoái lạc đêm qua, vô luận ra sao cũng quên không được. Vị trí nào đó trên thân thể, tựa như chậm rãi bắt đầu thức tỉnh, không tự giác hoà hợp với sự khiêu khích của anh, cảm giác lạ lẫm ấy khiến Hân Mạch không khống chế nổi tiếng rên rỉ.

Bỗng nhiên một chút chênh vênh, Hân Mạch bị người ta ôm lấy, đưa đến bên giường. Không đợi cô nàng từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, ai đó đã nhanh chóng lột quần áo, mang theo hơi nóng hừng hực như lửa áp tới.

Lục Thủy Hàn trên thân thể cô ghi lại dấu ấn chỉ thuộc về mình.

Một giây một phút triền miên.

Một đời một kiếp trăm mê.

Hết sức ôn nhu.

Lục tiểu nhị quả nhiên không phụ sự mong đợi, giờ đã hoàn toàn đứng thẳng...

“Hân Mạch...”

“Àn?”

“Ông xã em lợi hại không?”

“...”. Hân Mạch lúc này chỉ có thể bất lực trừng mắt.

“Nói đùa thôi, nói đùa thôi!”. Tiểu lục đồng chí hoàn toàn không biết xấu hổ là vật, ôm thân thể trắng mịn của Hân Mạch, từ từ cạo sát.

“Đừng động”. Hân Mạch vội vàng cảnh cáo. Thật sự là sợ anh lại không tiết chế.

Nhưng ai biết, lục tiểu nhị phảng phất như nghe thấy tiếng lòng cô nàng, nháy mắt lại hồi phục ý chí chiến đấu sục sôi như cũ làm Diệp Hân Mạch khóc không ra nước mắt.

Lục Thủy Hàn cắn môi dưới: “Hân Mạch...”

“Không muốn.”

“Hân Mạch...” Diệp Hân Mạch ra sức rung mình một cái, âm thanh này so với Lục tiểu nhị lại càng thêm đáng sợ.

“Không được!”. Hân Mạch vẫn cự tuyệt.

“Hân Mạch...” Thanh âm thì thầm, đã bị anh nuốt lại trong họng. Bàn tay đã bắt đầu châm lửa.

Lại là, nhất thời ham vui.

Sau một hồi bị chà đạp, Hân Mạch rốt cuộc cũng được đi ngủ.

Gương mặt tuấn đạt, và đôi mắt thâm thúy, chậm rãi nhắm nhin.

, nếu như mất đi em, anh nên xử lý thế nào đây?

Hân Mạch, rốt cuộc phải tới lúc nào em mới có thể mở lòng ra mà chấp nhận anh?

Ánh mắt Lục Thủy Hàn, dừng lại thật lâu trên khuôn mặt say ngủ như trẻ con.

Tận đến khi Hân mạch từ từ tỉnh lại, biếng nhác nằm trong chăn duỗi thắt lưng. Đau nhức liên kéo tới khiến cô nàng không khỏi nhíu mày. Giỏi lắm tên đáng chết kia, đền lưng cho người ta đi.

“Hân Mạch, ăn cơm.” Lục Thủy Hàn nhẹ nhàng đi tới, dưới ánh đèn huỳnh quang khuôn mặt ánh lên nét dịu dàng mê người.

Diệp Hân Mạch trong nháy mắt thất thần.

“Uh.”

Nhíu mày bò dậy. Lục Thủy Hàn lập tức đem quần áo trên giường đưa qua, thấy Hân Mạch mặc lại áo ngực rất là gian nan, liền đặt móng ngồi xuống phía sau cẩn thận dè dặt cài giúp.

“Không cần, em tự làm được.” Diệp Hân Mạch nhanh chóng giải tán lòng hảo tâm giúp đỡ của Lục Thủy Hàn.

Ai đó cũng không miễn cưỡng, an vị tại chỗ cũ, xem cô nàng từ từ mặc quần áo tử tế.

Thấy Hân Mạch quay ra nhìn với ánh mắt nghi ngờ, mới nhếch miệng nói: “Này nha, thân hình em thực đẹp.”

“...”. Diệp Hân Mạch quyết định coi thường.

Chính là, coi thường không được.

Bởi vì căn bản Lục Thủy Hàn không cho phép cô coi thường, không dễ dàng đi đến bàn ăn, ai đó liền bắt đầu cuồng oanh loạn tạc muốn Hân Mạch cùng anh về nhà đón năm mới.

“Không đi.”

“Đi đi mà!”

“Không đi.”

“Đi đi! Hân Mạch, em ở đây một mình, anh không yên tâm.”

“Không đi.”

“Hân Mạch...” Lục Thủy Hàn rất nhẫn nại. “Vây, em không đi, anh cũng ở lại cùng em nhé?”

“...”. Uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp.

“Dù sao tết Tây cũng không quá quan trọng, uh, cứ như vậy đi...” Lục Thủy Hàn cảm thấy quyết định của mình phi thường anh minh.

Diệp Hân Mạch nghiêng răng, chăm chú ăn cơm.

“Vây thì đi cùng anh” Quá nửa buổi, mới nghe thấy thanh âm không tình nguyện lờ trong không khí.

Yeah!

Lục Thủy Hàn ở trong lòng làm tư thế chiến thắng.

Mấy ngày kế tiếp, Lục Thủy Hàn như trước sáng 8h ra khỏi nhà, chiều 5h tan ca, Diệp hân Mạch cũng như trước ngủ một mạch đến lúc tự tỉnh.

Còn chuyện kia, có lần đầu tiên, có lần thứ hai thì tất nhiên sẽ có lần thứ ba, thứ tư.....

Cơ hồ mỗi đêm, Lục Thủy Hàn đều kiên trì hoạt động.

Điều này làm cho Diệp Hân Mạch rất buồn bực, trước đây rõ ràng không hề có động tĩnh gì, sao bây giờ lại ồ ạt như thể tháo nước thể không biết.

Vì phòng ngừa chính mình sắp sửa suy nghĩ linh tinh, Hân Mạch rất đúng lúc phanh lại suy nghĩ trong đầu.

“Hân Mạch!!” Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Diệp Hân Mạch hờ hững đóng cửa sổ word, trở lại game nhìn thoáng qua. Thân ảnh cao lùn xuất hiện trước cửa, tà tà đi tới, có vẻ có chút tiêu điều.

“Này, Hân Mạch, em sao có thể đem anh viết thành lưu manh a!!” Ai đó rất không hài lòng đi đến bên cạnh.

“Anh không là lưu manh thì còn ai?” Hân Mạch hung hăng mắt trợn trắng.

“Em mới lưu manh ấy! Nữ lưu manh!!” Lục Thủy Hàn âm ức, mở miệng hơi mở, cắn lên đầu mũi Hân Mạch một cái rồi mới chịu bỏ qua. Hư hỏng, xú nữ nhân, lại đem anh tả thành tên lưu manh chuyên đi treu chọc con gái nhà lành, quá đáng ghét!!

Diệp Hân Mạch ôm mũi, hung hăng trừng mắt. Có danh ngôn viết: nếu như ánh mắt có thể giết người, hẳn là Lục Thủy Hàn đã chết mấy vạn lần rồi.

“Hân Mạch, anh không muốn là nam thứ! Anh muốn là nam chính, được không?”.

“Nam chính không đến lượt anh đâu.” Hân Mạch biểu tình bình thường, nhả ra một câu.

Ai đó đột nhiên dừng động tác, run rẩy khóe miệng. “Hix, vẫn là nên quên đi. Em bắt nạt anh a”. Lục Thủy Hàn rừng rưng chỉ trích.

Anh đúng là cái đồ được đẳng chân lân đẳng đầu! Diệp Hân Mạch ở trong lòng hung hăng mắng chửi. Vì khó chịu, sắc mặt trở nên tái nhợt. “Yêu Tinh Màu Bạc lại tìm anh.”

“Ai?”. Lục Thủy Hàn đang hăng say, bỗng nhiên bị chuyển đề tài, phi thường không thích ứng. Chớp mắt rõ lâu, mới ngộ ra một câu: “Yêu Tinh Màu Bạc là ai?”

Hết chương 30

16. Chương 31-32

Chương 31

“Làm sao em biết được”. Diệp Hân Mạch nhảy xuống khỏi đùi ai đó, hất cằm về phía màn hình. “Tự anh đi mà xem.”

Nói xong ôm ly uống nước đi ra ngoài

Lục Thủy Hàn nghi ngờ nhú mày nhìn màn hình, trên kênh [thể giới], người tên Yêu Tinh Màu Bạc cứ một lát lại xuất hiện hỏi Cười Lừa Tim Tức Phụ có ở đây hay không.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: xin chào, ta là Cười Lừa Tim Tức Phụ, xin hỏi người là ai?

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: [icon kinh ngạc]

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: a! Anh là Lục đại ca nha! Đây là tài khoản bạn gái ca đó hả?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: chúng ta quen nhau sao?

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: ын, Lục đại ca anh quên à? Chúng ta hồi tết Nguyên Đán đã gặp qua! Hôm đó tại nhà anh.

Lục Thủy Hàn chớp chớp mắt, tết Nguyên Đán? Không phải là hôm anh mang Diệp Hân Mạch về nhà sao? Yêu Tinh Màu Bạc phải chăng chính là học sinh của mẫu thân đại nhân nhà mình, tên là Diêu Ngân thì phải?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: em là Diêu Ngân?

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: uh uh! Lục đại ca thật lợi hại nha, còn nhớ được tên em!

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: hoá ra là em! Tìm anh có chuyện gì?

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: ы, là hôm đó em lên Internet, thì thấy ảnh của anh với bạn gái, sau mới biết nguyên lai anh chính là Lục đại ca! Em muốn thay tiểu Nguyệt giải thích một chút.

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322:?

Không biết từ lúc nào, Diệp Hân Mạch đã ôm ly nước đi vào, đứng phía sau, đem đoạn đối thoại trên màn hình nhìn một lần, bắt giắc chép miệng, cúi đầu uống trà. Lục Thủy Hàn duỗi thẳng tay, khoác lên ngang hông cô nàng, kéo lại gần hơn.

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: tiểu Nguyệt trong game tài khoản là Nguyệt Sắc Mông Lung, Lục đại ca anh biết chưa?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: biết.

Hai người nhìn nhau, Nguyệt SắcMông Lung này xem bộ dáng quả thật là có chuyện mờ ám đây!

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: kỳ thật sự tình rất đơn giản, chính là tiểu Nguyệt gần đây có bạn trai, sau đó bạn trai cô ấy thường xuyên dùng tài khoản này. Ngay từ đầu trộm ID của anh kỳ thật cũng là bạn trai cô ấy làm. Sau không biết rõ thế nào, cậu ta vẫn rất ghét bạn gái anh, sau đó luôn dùng tài khoản của tiểu Nguyệt đui giết chị ấy. Hai người vì vậy mà chạm trán rất nhiều lần!

Lục Thủy Hàn chép miệng, nguyên lai, tai họa là hướng về phía bà xã nhà mình nha!

“Hân Mạch!”

“Sao?”

“Thành thật khai báo, có phải em ở bên ngoài mắc nợ phong lưu không hả?”

“...” Diệp Hân Mạch đang uống một ngụm nước, nuốt vào không được, nhổ ra cũng không xong, hung hăng trợn trắng mắt. Xin đi, ở cái nhà này ai mới là người mắc nợ phong lưu hả?

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: cảm ơn em, tiểu Ngân. Sự tình đã qua, đối với anh cũng không có ảnh hưởng lớn lắm.

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: Lục đại ca đừng khách khí. Em chỉ muốn giải thích giùm tiểu Nguyệt mà thôi, cô ấy cũng muốn xin lỗi anh nhưng lại không muốn ai biết mình đã có bạn trai, cho nên lần nào cũng đành nhận là mình ăn trộm ID của người ta. Cái tên đó cũng đã lừa qua vài người rồi.

Tuổi trẻ bây giờ thật khó hiểu, biết rõ tên đó không thành thật như vậy, vì cái gì còn cứ muốn dây dưa mãi? Không lẽ tình yêu khiến con người ta mù quáng đến thế sao

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: sớm muộn cũng lộ tẩy thôi

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: ai! Lục đại ca, anh không biết đâu, ông xã trong game của tiểu Nguyệt rất tốt, cô ấy không muốn làm tổn thương người ta, bạn trai thì cũng là quen trên game luôn đó, tên là gì nhỉ....

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: đúng rồi, là Đạm Mạc Phong Tâm, nhìn chung cũng chẳng phải người tốt gì hết.

Nhìn thấy có người nhắc tới tiểu đệ ngoan trong game của mình, Diệp Hân Mạch nhất thời nhìn chằm chằm màn hình máy tính, trong đầu nhanh chóng tìm tư liệu.

Đạm Mạc Phong Tâm từng nói qua, cậu ta có quen với Nguyệt Sắc Mông Lung.

Đạm Mạc Phong Tâm còn nói, bạn thân của cậu ta cũng quen với cô ấy

Đạm Mạc Phong Tâm cũng từng đề cập tới rằng cậu bạn đó biết rõ tài khoản cũng như mật khẩu của Nguyệt Sắc Mông Lung, nhưng nguyên nhân cụ thể thì vì đã đáp ứng với cô ấy là sẽ không nói cho ai biết.

Mà nguyên nhân giữ bí mật, phải chăng là bởi vì, Nguyệt Sắc Mông Lung bắt cá hai tay? Bạn trai thật sự của Nguyệt Sắc Mông Lung là bạn của Đạm Mạc Phong Tâm, cho nên cậu ta vì mối quan hệ với bạn mình nên mới giúp cô ta giữ bí mật.

Cô nàng Nguyệt Sắc Mông Lung này cũng thực là...

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: Lục đại ca, về sau anh tuyệt đối không thể đưa tài khoản và mật mã cho tiểu Nguyệt nha. Cô ấy có thể không muốn lấy ID của người khác, nhưng bạn trai cô ấy thì chắc chắn sẽ làm thế đó

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: cảm ơn, anh và cô ấy cũng chẳng gặp lại nữa đâu.

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: vậy thì tốt rồi, em có xem qua mấy tài khoản bị trộm ấy, thật là nhiều tiền nha. Trang bị của anh tốt như vậy thế nào cũng bị nhòm ngó. Nhưng bây giờ thì ổn rồi, cậu ta đã về Đài Loan rồi

[tư liệu] Sinh Hoạt 0322: Đài Loan?

[tư liệu] Yêu Tinh Màu Bạc: vâng. Cậu ta vốn là người Đài Loan. Haizzz tiểu Nguyệt thực là, chỉ vì một câu nói vu vơ của hắn ta mà ăn không ngon, ngủ không yên. Lời của hắn ta căn bản không thể tin nổi, cái gì mà chờ hắn hai năm, hắn nhất định quay lại cưới cô ấy, rồi cùng nhau về Đài Loan, còn nói nhà hắn rất giàu có nữa chứ. Tiểu Nguyệt thật là ngốc mà

Nhìn đến đây, hai người rớt cuộc cũng biết một chút tin tức. Có lẽ là một cậu chàng thường xuyên lợi dụng tài khoản của Nguyệt Sắc Mông Lung để đi ăn trộm. Đại khái là vì lần đó hắn bị Sinh Hoạt 0322 làm rối loạn, trộm không thành cho nên vẫn ghi hận trong lòng, muốn tìm biện pháp gây phiền toái.

Mà Nguyệt Sắc Mông Lung vì cái gì vẫn nhẫn nại để bạn trai mình lên game làm loạn? Cho dù cãi nhau cũng không nguyện ý chia tay?

Sợ rằng nguyên nhân lớn nhất là do cô bé kia đã tin lời hắn nói.

“Ai! Hân Mạch a! Đây chính là diễn hình của việc ái mộ hư vinh nha. Nguyệt Sắc Mông Lung này, không phải đã thành con rối trong tay cậu nhóc kia sao?” Lục Thủy Hàn trào phúng lắc đầu. Trong ban biên tập của anh, mấy cô nhân viên dưới quyền cũng chẳng khác thê này là bao, không chút che giấu, mơ tưởng rời xa đại lục, đi Hongkong, đi Macau, đi Đài Loan, đi Anh quốc, đi Mỹ, đi Đức! Chính là, thứ các cô có khả năng dùng để trao đổi, cũng chỉ có thân thể mình.

“Xoảng” một tiếng, phía sau truyền tới đồ sứ rơi xuống, tiếng vang thanh thúy.

Lục Thủy Hàn quay đầu nhìn lại Hân Mạch tái nhợt nghiêm mặt, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm màn hình.

“Hân Mạch?” Phát hiện cô nàng có chút khác thường, anh bèn thăm dò gọi to một tiếng.

Hân Mạch bị gọi hoàn hồn, hoảng loạn ngồi xổm người xuống, lượm mảnh sứ vỡ dưới chân.

“Đừng, Hân Mạch! Để anh nhặt cho”. Lục Thủy Hàn bận rộn kéo lấy tay cô, lại không cẩn thận khiến mảnh sứ vỡ sượt một đường mang ra, họa xuất một đạo thật dài vết máu. Bọt nước lẫn máu chuyển màu hồng tươi, theo mảnh sứ vỡ tràn ra.”Hân Mạch, em không sao chứ!”.

Lục Thủy Hàn nôn nóng nắm chặt bàn tay cô, Hân Mạch lại nghiêm mặt ra sức lui về phía sau.

Giấy thoát khỏi bàn tay anh, chạt vạt ngồi trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng, mang theo nét thê lương nhàn nhạt.

Trái tim Lục Thủy Hàn tựa hồ muốn ngừng đập.

Cô, đến tột cùng là muốn thế nào?

“Ra ngoài”. Thanh âm phòng ngủ lưu chuyển không ngừng.

“Hân Mạch!” Không thể tin vào tai mình, Lục Thủy Hàn trừng mắt nhìn khuôn mặt bỗng nhiên tuyệt tình.

“Anh mau ra đi.”

“Hân Mạch, em rốt cuộc làm sao thế?”. Bất chấp sợ hãi dâng lên trong lòng, Lục Thủy Hàn cuống quýt.

“Ra ngoài!!!”. Thanh âm luôn luôn lãnh đạm, bỗng nhiên cao vút. Phảng phất giữa đêm khuya bồi hồi như nguyên rủa.

Sau khi gào to một tiếng Hân Mạch thở hổn hển, ngã xuống mép giường trong bóng đêm, hung hăng siết chặt mảnh sứ vỡ trong tay, từng giọt máu tươi, theo vết tay, tràn ra, nhỏ giọt, lóe lên tuyệt mỹ như huyết hoa...

Lục Thủy Hàn đỡ người

Bàn tay bên người, gắt gao nắm chặt. Dù móng tay đâm vào lòng bàn tay để lại vết hằn như trắng non, vẫn không có cảm giác.

“Hân Mạch, có chuyện gì, em không thể nói với anh sao?”

“Hân Mạch, em thực sự không thể tin nhiệm anh sao?”

“Hân Mạch, em nói sẽ không anh đi, đây là muốn nuốt lời sao?”

“Hân Mạch, anh yêu em cẩn thận dè dặt như vậy, mà em vẫn không thể tiếp nhận sao?”

“Hân Mạch...”

Một câu một câu, mang theo hơi nước bên khóe mắt cuộn trào mãnh liệt. Anh vút tất cả tự tôn và sự kiêu ngạo, chỉ vì nụ cười của hồng nhan mà việc gì cũng đã làm. Hóa ra chung quy cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“Ra ngoài.” Thanh lãnh thanh âm, tựa hồ chỉ lặp lại hai chữ này.

Trong ánh mắt trống rỗng, không có nửa phần tình cảm dao động. Phảng phất như anh đối với cô chỉ là người lạ.

Rốt cục, nam nhân hạ tầm mắt, nhẹ nhàng dời đi. Bỏ lại nụ cười trào phúng, tiêu sái đứng dậy, bước chân, lại như ngàn cân vậy. Mỗi một bước, mang tâm tư nặng nề.

Trong lòng anh, vẫn mong chờ. Chỉ cần cô nhẹ nhàng “Ai” một tiếng, anh sẽ lập tức quay đầu. Liền linh quay đầu, chỉ cần cô còn có một chút nhớ thương về anh.

Rất đáng tiếc, mãi cho đến khi anh đã ra tới cửa, biến mất khỏi tầm mắt cô.

Vẫn là không nghe được thanh âm trong mộng .

Hân Mạch, anh đi đây.

Cửa sắt loảng xoảng một tiếng rồi bị đóng lại, chỉ là một chút thanh phong lùa vào đầy phòng.

Ngã xuống mép giường Hân Mạch ngơ ngẩn nâng lên bàn tay đỏ tươi đầy máu, nước mắt trong suốt sáng ngời, nhỏ giọt xuống một mảnh màu đỏ. Chạm rãi choán mở, dung hòa.

“Oa...” Hân Mạch rốt cục nhìn không được, co người ôm hai chân, khóc lớn lên.

Mẹ, người không phải, người không phải...

Cậu, cậu không được mắng mẹ ta...

Bà ngoại, ta rất nghe lời mà...

“Mặt mũi Diệp gia đã bị người phá hỏng hết!! Người còn trở về làm cái gì?”

“Sao chưa bao giờ ta thấy người nói quá một lời vậy?”

“Kêu người đi người lại nói không muốn đi, kết quả thế nào đây hả?”

“Ngày người thoát ly Diệp gia, đứa trẻ này với chúng ta không có quan hệ!!”

...

Một tiếng lại một tiếng nức nở, trong phòng ngủ yên tĩnh, thật lâu không ngừng. Thờ ấu ngấn ngủ, liền giống một bộ phim nhựa cũ bị chia cắt, không trọn vẹn mà lại rách nát. Lúc trước Hân Mạch không hiểu thế sự, trong mắt thấy thế giới cũng chỉ có vậy.

Toàn là một mảnh lạnh buốt.

Hai mắt nhắm lệ mông lung, Hân Mạch tựa hồ thấy khuôn mặt ba đang tươi cười, còn có mẹ hạnh phúc dựa sát vào ba.

Diệp gia, là dòng dõi thư hương, danh môn vọng tộc.

Lại sinh ra một nữ nhi như nhuốc này.

Thân thể gầy yếu , trong đêm đen lạnh buốt khẽ run rẩy.

Như mảnh lá cây trong gió đông, xoay tròn, tìm không thấy phương hướng có thể đặt chân.

Nếu như tất cả, chỉ là quá khứ, nên làm thế nào mới tốt?

Bất lực nức nở trong đêm,điều hiu than khóc. Diệp Hân Mạch cũng không nhớ rõ, chính mình đã bao lâu không khóc như vậy. Ngay cả người thân cũng từng bước từng bước lần lượt ly khai.

Hơn hai mươi năm ủy khuất thống khổ, đột nhiên có lý do để khóc, nước mắt như hồng thủy vỡ đê, cuộn trào mãnh liệt.

Lòng bàn tay đau đớn, cũng không thể so với ủy khuất trong lòng bấy lâu nay. Ba, mẹ, hãy để con khóc một lần nữa. Ông ngoại, bà ngoại hãy để con phóng túng thêm một lần... Quá khứ, chỉ là một phần của cuộc sống, đem chính mình cuốn trong cuộn phim cũ cũng không phải cách hay.

Chương 32: Mua dây buộc mình.

Khoá chặt tất cả tư tưởng cũng như tình cảm của mình, Hân Mạch cuộn tròn trên giường, không động đậy. Run rẩy ôm bàn tay đầy vết máu khô, gạt nước mắt mà ngủ thật say.

Một đêm này, chỉ có mảnh sứ vỡ trên sàn phản chiếu ánh trăng bàng bạc chiếu rọi lên gương mặt bất lực của cô.

Tựa bệ ai, tựa oán thán.

Như khóc than, như mưa gió.

Tận đến ngày hôm sau, hỗn loạn tĩnh lại, đôi con người mờ mịt từ từ mở ra, thất thần nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt đất rồi chuyển đến vết thương trên lòng bàn tay. Mùi máu tanh chột trăn ngập xoang mũi, va chạm nhỏ cũng khiến cô rùng mình.

Một nửa là đau đớn, một nửa là tê dại.

Diệp Hân Mạch bỗng nhiên nhớ lại, ngày hôm qua còn có một người vì mình mà lo lắng.

Chỉnh đốn tốt tâm tình,thân ảnh gầy yếu vịn mép giường đứng lên, coi thường đám hỗn độn trên mặt đất, cứ thế bước ra ngoài.

Ngoài trời mới là tờ mờ sáng, Hân Mạch chưa từng dậy sớm như vậy thế nên chưa bao giờ được thấy vẻ đẹp của ánh bình minh. Ánh mặt trời nhu hoà tràn tới, cả không gian nhuộm một sắc hồng nhàn nhạt, đẹp đẽ mà bình yên.

Thật là một ngày đẹp trời!

Gương mặt tái nhợt bỗng nở nụ cười. Quả nhiên chuyện quá khứ vẫn mãi là quá khứ. Hiện tại chỉ còn tồn tại một Diệp Hân Mạch. Không cần để tâm trước đây đã xảy ra chuyện gì, cô nhất định phải sống, phải sống thật tốt.

Tầm lưng gầy yếu tựa vào lan can nhìn ra xa. Gió sớm như dải lụa mảnh trong ánh dương quang nhẹ nhàng phát phơ.

Rất lâu sau Hân Mạch mới xoay người trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng thu dọn đồng hồ hỗn độn tối qua. Nhặt đến mảnh vỡ cuối cùng lại đột nhiên ném tất cả xuống sàn, bực bội lầm bầm: “Đồ ngốc...”

Người bị mắng là đồ ngốc kia hiện giờ đang nằm trên giường ở nhà mình, lẩn qua lẩn lại không làm sao mà ngủ được. Nói đúng hơn là suốt từ đêm qua tới giờ vẫn chưa chớp mắt được phút nào.

Hân Mạch à, anh nên xử lý em thế nào đây?

Lục Thủy Hàn thở dài, trong lòng bất giác lại nhớ về cô.

Nhớ đến khi cô lạnh nhạt với anh, cô độc nhưng mạnh mẽ.

Khi cô cuộn tròn thân thể,say ngủ trong lòng anh.

Có khi cô lại nhoẻn cười,trêu đùa anh đủ thứ chuyện.

Khi ôm chầm phát run, đơn giản là vì cô sợ lạnh và sợ bóng đêm.

Cả khi cô nàng chun nhẹ cái mũi, nói mình muốn ăn sườn xào chua ngọt

Đến khi say rượu lại như biến thành một con người khác, biếng nhác, khả ái và đáng yêu

Và cả...

Trong đầu Lục Thuỷ Hàn lúc này chỉ toàn là hình bóng của Hân Mạch. Chứng kiến cô tuyệt tình, cố chấp sống mãi với quá khứ mà không chịu hé răng chia sẻ cùng anh, chứng kiến cô không chịu tiếp nhận và tin tưởng mình

.....

Tình yêu, phút đầu ngọt ngào, phút sau đã đau đớn tâm can

Lục Thuỷ Hàn buồn bực vô đầu, quyết định không nghĩ tới nữa, thế nhưng vẫn lo lắng không hiểu cô ăn có đủ không, ngủ có ngon không, mặc có ấm không. Trong lòng cảm thấy mình hình như trúng độc mất rồi. Quên đi hình bóng này, khó khăn biết bao nhiêu

Lục Thuỷ Hàn xốc chần lên lại thấy chỗ trống bên cạnh mình...

Hân Mạch

Hân Mạch

.....

Lục Thuỷ Hàn cười khổ, tâm tình sớm đã không còn kích động như đêm qua, thôi thì cứ để cho cô ấy một khoảng thời gian tĩnh tâm đi vậy

Quyết định vậy đi, Lục Thuỷ Hàn đứng dậy, nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, lúc soi gương nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của bản thân thì không khỏi giật mình.

Một thân âu phục chỉnh tề, Lục Thuỷ Hàn bước vào phòng làm việc. Vừa đóng cửa phòng đã vội vã thở dài

“Ai dza, Tổng biên tập của chúng ta càng ngày càng phong độ nha!”. Mỹ nữ tóc xoắn tiểu Trần một tay cầm gương một tay cầm thỏi son thở dài đánh giá, hạ khoé mắt liếc về phía văn phòng ai đó, không kìm được nuốt một ngụm nước miếng.

“Cô đó nha, đừng có mơ tưởng nữa, bạn gái Tổng biên tập chính là Mật Đại đó!”. Cô nàng sành điệu ngồi đối diện dài giọng chế giễu

“Hừ. Thật là xui xẻo, Mật Đại cũng thật biết nhìn người nha!”

“So sánh mà làm gì. Cô làm sao mà so được với Mật Đại chứ. Tốt nhất là đừng mơ mộng nữa!”. Không trách được, biên tập cả công ty có khi đến 90% là fan của Mật Đại

Tiểu Trần vuốt mái tóc dài: “Hừ, thì cứ cho là tôi không bằng cô ấy. Nhưng tôi thấy tổng biên mấy ngày nay không có đi làm. Thử đoán xem, hay là chia tay rồi?”

Mọi người đối với mấy chuyện tào lao của cô nàng cũng không mấy chú ý, thế nên này giờ chỉ có tiểu Trần tự hỏi tự trả lời, ngồi nói chuyện với chính mình trong gương

“Không biết là Mật Đại không vừa mắt với Lục Tổng biên của chúng ta hay là anh ấy tìm được đối tượng tốt hơn rồi đây.....”. Còn chưa nói xong, tiểu Trần bỗng thấy có ai đó vỗ vỗ vào vai mình, lập tức quay ra

Sau đó, nụ cười trên mặt liền đông cứng

Nhân vật chính của câu chuyện trà dư tửu hậu, Tổng biên đại nhân lúc này đang đứng sau lưng cô nàng, rất là “ôn hoà” nở một nụ cười mỉa mai: “Tiểu Trần, tư liệu về nhân viên mới nửa đầu năm nay, trước khi tan sở hãy thống kê đầy đủ rồi gửi cho tôi.”

“...”. Lấy việc công trả thù riêng. Tuyệt đối là muốn trả thù riêng đây mà. Chỉ tiếc là tiểu Trần đáng thương trong lòng khóc ròng mà ngoài mặt vẫn phải tươi cười dạ dạ vâng vâng

“Tốt lắm”. Lục Thủy Hàn vừa lòng gật đầu, con người khê chuyển nhìn lướt qua tất cả mọi người trong phòng. Cuối cùng lại dừng lại trên người tiểu Trần: “Đúng rồi, bây giờ tôi hơi khát, có thể phiền cô ra ngoài mua giúp tôi một ly cà phê nóng ở tiệm Khả Khả được không?”

Hix, thật khổ mà, thôi thì cứ coi như là ra ngoài tản bộ cũng được.... Tiểu Trần gật đầu như gà con mổ thóc.

“Uh đi đi! Nhớ là mười phút sau phải mang về đó, tôi thích cà phê nóng.”

“...”. Xin anh, cái tiệm cà phê đó, lái xe tới cũng đã mất mười phút rồi. Làm thế nào mà mang về trong vòng mười phút được chứ

Tiểu Trần ai oán định lên tiếng, ai dè tổng biên Lục vừa mới đi được vài bước đã quay lại, xè ra nụ cười như Mona Lisa: “Đúng như cô đoán, hôm qua tôi vừa bị đá.... Cho nên hôm nay muốn uống một ly cà phê nóng hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

Tiểu Trần lắp bắp, cả người phát run. Giờ phút này cô nàng hận không thể vả cho cái miệng quạ đen của mình mấy cái bạt tai.

Thấy tổng biên đại nhân còn chờ mình trả lời, cô nàng vội vàng đáp: “Vâng, vâng.... Tôi đi liền đây”. Nói xong thì chạy như bay ra khỏi phòng

Thân ảnh cao lớn cùng lúc đó cũng biến mất khỏi tầm mắt mọi người

Ngày qua ngày cứ như vậy trôi qua.

Người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy Lục Thủy Hàn vẫn bình thường như cũ, bất quá Lục tổng biên, lúc đùa thì cà lơ phất phơ, có lúc lại nghiêm túc tàn nhẫn phê bình, có lúc lại cứ đọc mãi mấy trang văn

Không ai thấy, đây chỉ là một cái mặt nạ anh đeo lên để lừa mình dối người. Có nhiều đêm Lục Thủy Hàn đứng trên ban công ngắm người; có nhiều lần, trước cột đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư lại chẳng buồn nhìn đèn...

Đột nghĩ lễ năm mới ngày càng tới gần, Lục Thủy Hàn theo lẽ thường đứng bên ban công ngắm người. Cô đã đồng ý cùng anh về nhà, hiện tại, sợ là muốn nuốt lời rồi

Đang nghĩ ngợi lung tung, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, mở ra thì chính là ông anh họ Lục Triển Bằng.

“Tiểu Hàn! Anh bị người ta đòi nợ không có chỗ trốn, cho anh ở đây vài ngày đi!” Lục Triển Bằng gào lên ai oán sau đó rất coi thường chủ nhà trực tiếp chui vào phòng bắt chéo hai chân trên sofa, hai tay vung vẩy đánh giá hoàn cảnh chung quanh. “Ai nha, vài năm rồi, cũng không thay đổi gì mấy nhỉ?”

“Đang làm chuyện xấu gì đó?”

“Không... anh nào dám...” Lục Triển Bằng bắt mân bĩu môi, ngón trỏ tay trái chạm chạm khóe mắt. Xoay trái xoay phải, tìm nửa ngày không tìm được người muốn tìm: “Ý, mỹ nhân đâu? Cậu không đưa cô ấy về đây à?”

Lục Thủy Hàn đang muốn châm trà, bỗng nhiên nghe vậy, tay có chút run, liền vội vàng buông xuống. Ngực khí cũng trở nên không kìm chế được: “Còn nói lung tung, em gọi điện thoại để bác tới lôi cổ anh về đó.”

“A! Tiểu Hàn, cậu không thể thấy chết mà không cứu a!” Lục đường huynh thiếu chút nữa là quỳ xuống tới ôm lấy bắp đùi Lục Thủy Hàn khóc lóc.

“Được được, anh đi ăn không?”

“Không. Anh không có tiền, không có tiền...” Vô cùng oán thán.

“Vớ vẩn! Lần trước anh đầu tư cổ phiếu, tiền kiếm được lại cầm đi tán gái hết rồi hả?” Lục Thủy Hàn tiếp tục trấn định cầm lấy ấm trà.

“Không...Không...” Lục đường huynh chợt dạ mở lớn mắt, thấy “tiểu Hàn” một chút cũng không tin đang liếc mình, đành xoa xoa tay. “Cái này, cái này... Anh phải ... phải... Đền ít tiền...”

“Phát sinh chuyện gì?”

Lục đường huynh đang muốn đáp lời, chuông cửa lại vang lên. Không đợi anh ta ngăn cản, Lục Thủy Hàn đã ra mở cửa, từ bên ngoài, một cô nàng hùng hùng hổ hổ xông tới

“Lục Triển Bằng đâu, Lục Triển Bằng đâu!”

“JoJo?” Lục Thủy Hàn nhíu mày, xoay tay lại đang muốn chỉ chỗ anh họ vừa ngồi – ngay sau đó đã sững cả người. Ông anh họ quý báu vừa ngồi kia đã biến đâu mất rồi

Lục Thủy Hàn sờ sờ cái mũi, hừ hừ vài tiếng bất mãn trong cổ họng

Không biết là bất mãn với Lục Triển Bằng hay là bất mãn với anh mà JoJo mặc kệ đây không phải nhà mình, hùng hùng hổ hổ xông vào, ngó nghiêng tìm kiếm khắp nơi.

Mất thấy cô nàng hung hăng đá văng cửa phòng ngủ rồi lại đập cửa phòng khách mà vẫn chưa tìm thấy người... Ai đó nhanh chóng theo sau, định ngăn cản thì nhoáng một cái đã thấy ông anh họ nhà mình không hiểu từ xó nào chui ra, phi thẳng ra cửa chạy mất dạng

Lục Thủy Hàn vô lực xoa xoa trán, ngăn JoJo lại: “Thôi thôi, anh ấy đã đi mất rồi”

“Hả?”. JoJo kinh ngạc quay đầu, nhìn Lục Thủy Hàn chớp mắt vài cái, uất hận đá tung cửa phòng rồi cũng ngoan ngoãn đi ra.

Lục Thủy Hàn trong lòng chỉ mong cô nàng mau đi cho để mình được yên. Ai dè, người vừa đi đến cửa đã vội đổi ý, uốn éo vòng eo, quay lại ghé sofa ngồi đúng lên chỗ Lục Triển Bằng vừa ngồi, hai chân bắt chéo, ý là nhất định không chịu đi

“Anh ấy còn chưa đi xa, cô không định đuổi theo sao?”. Lục Thủy Hàn “tốt bụng” nhắc nhở

Mỹ nhân quyền rũ liếc anh một cái, thò tay vào túi xách lấy ra một bao thuốc là và bật lửa, tao nhã rút một điếu đưa lên miệng: “Hút thuốc ở đây được chứ?”

“...”. Xin cô. Cô đưa thuốc lên tới tận miệng rồi, tôi còn cần được sao?

JoJo thấy anh trầm mặc không nói gì, coi như đó là đồng ý, bật lửa châm thuốc, bình thần hít một hơi. Môi son hé mở, bầu không khí như có như không bao phủ bởi khói thuốc mờ ảo

“Ngồi đi”. Cô nàng tao nhã hất cằm, như thể đây là nhà mình chứ không phải nhà người khác

Lục Thủy Hàn bất lực, đành nghe lời ngồi xuống, đối phương bỗng ném qua hai món đồ, chính là bao thuốc và chiếc bật lửa lúc nãy.

“Xem anh hôm nay tâm tình cũng không được tốt. Thử một điếu đi!”

Phụ nữ hút thuốc cũng có nét thu hút riêng. Lục Thủy Hàn không thể phủ nhận JoJo quả thật là một yêu nữ không thể coi thường

Ai đó lặng lẽ thở dài, mở hộp thuốc lá, ngậm một điếu lên miệng, châm lửa....

“Khụ, khụ...”

“Ha ha”. Yêu nữ cười lớn.”Reims, anh thật kém quá đi”

“Chuyện của cô và anh ấy là thế nào vậy?”. Lục Thủy Hàn bị sắc, nước mắt nước mũi giàn giụa, mùi vị thuốc lá lả lẩm khiến anh khó chịu, đem mấy thứ đó quăng trả lại cho JoJo, chậm rãi hỏi han

JoJo nhún vai, vung vẩy bao thuốc trong tay: “Anh thấy rồi đó.”

“Cô... Đuổi theo anh ấy?”

“Uh”. Cô nàng không hề phản bác, hung hăng hít một hơi: “Đàn ông Lục gia nhà các anh thật đáng ghét”

“Đừng tính cả tôi vào nữa chứ”

“Hừ! Anh là đáng ghét nhất”

Lục Thủy Hàn mất tự nhiên xoay xoay trên ghế; “Vì sao anh ấy lại trốn tránh cô?”

“Sợ tôi đòi nợ thôi!”

JoJo rất thần nhiên, thấy anh không hiểu liền từ tốn giải thích: “Anh ấy đánh nhau với người ta, phá tan cả quán bar, không có tiền đền, tôi liền đền giúp...”

Ai đó nghe xong lại càng không hiểu: “Vì sao anh ấy lại đánh nhau?”. Ông anh họ nhà mình, xét về tính cách hẳn là khó có thể tự nhiên gây chuyện đến nỗi phải đánh nhau.

Khuôn mặt tinh xảo bỗng nhiên thay đổi, cười cười sau đó lại nghiêm túc: “Bởi vì vừa vặn hôm đó tôi cũng ở quán bar ấy, mấy thằng nhãi con tính chuốc cho tôi say rồi...”

“...” Lục Thủy Hàn lúc này mới giật mình hiểu ra, hoá ra anh họ là anh hùng cứu mỹ nhân. Tiếc là cứu xong lại bị mỹ nhân đuổi cho chạy trốn chết

Quán bar đêm Thượng Hoàng hôm đó là một trong những câu lạc bộ đêm nổi tiếng nhất thành phố, tùy tiện uống một ly rượu cũng mất tới mấy ngàn, đánh nhau ở chỗ ấy rồi còn đập phá đồ đạc của người ta, không phải muốn đền tiền đến chết sao? Bất quá, Lục Triển Bằng lúc ấy chắc chẳng nghĩ xa được đến thế.

“Cô thích anh ấy sao?”

“Hừ. Tôi mà thêm.... Dù sao tôi cũng lớn tuổi rồi mà”.

Không sai, khóe mắt bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, viền đen quanh mắt cũng ngày càng đậm, tuổi thanh xuân chẳng thể níu kéo được nữa rồi...

Khuôn mặt này rốt cuộc cũng không còn nhan sắc làm biết bao người đàn ông mê đắm nữa, cũng nên tính chuyện tương lai đi là vừa.

“Nhưng thật ra cậu không muốn cùng tri kỷ tỷ tỷ này tâm sự một chút sao?”

“Tôi có cái gì cần tâm sự chứ?” Lục Thủy Hàn ngậy người, không chú ý, tàn thuốc bay trong không khí, rơi trên tay khiến anh giật mình.

JoJo đưa tay lấy chiếc gạt tàn, đem tàn thuốc dập tắt, tìm một tư thế thư thái, nghiêng người dựa vào sofa. “Cậu và học muội [1] của tôi, thế nào rồi?”

Ai đó lúc này mới hoàn hồn, nhìn lại, chậm chạp ngồi xuống. “Có gì thì sao mà không có gì thì sao?”

“Xem tôi là con cóc sao”. JoJo bật cười. “Nể tình tôi sắp là chị dâu của cậu, tôi nói cậu nghe chuyện này, được không?”

“Cô quen cô ấy à?”

“Không quen, nhưng tôi rất thân với Tiểu Bạch nên cũng coi như là biết chút ít.”

“Ai? Bạch Mặc Nhiên?”

“Đừng có dùng vẻ mặt này chứ...” JoJo có chút kinh hoàng. Suy nghĩ chậm rãi trôi nổi, bắt đầu trở lại bốn năm trước.

“Cậu mê đắm là bình thường, ngay cả Tiểu Bạch cũng chạy không thoát mà...”

“Hừ...” Ai đó khề hừ hừ, ngữ khí này...

“Cô cũng thích họ Bạch kia chứ gì?”

“Cái gì hả?” JoJo then quá hoá giận: “Cậu rốt cuộc muốn nghe hay không hả?”

“Cô nói tiếp đi”

“Đại học S khoa văn cậu biết không? Lúc ấy tôi là học trưởng... Cười cái gì mà cười, JoJo ta đây năm đó cũng là sinh viên ưu tú đó nha! Uh... Là như vậy...”. JOJO tóm tắt thật ngắn gọn, đơn thuần vì ái mộ tài năng, vừa nhập học không đến hai ngày, Diệp Hân Mặc đã tham gia cuộc sát hạch nghiêm khắc để vào tổ văn học, sau một ít bản thảo của cô được đăng trên tập san của trường, hấp dẫn được cả Bạch Mặc Nhiên cũng tham gia vào tổ văn học xã, sau đó liền gây lên một trận kinh thiên động địa về văn học — nghĩ năm đó, Bạch Mặc Nhiên là cái tên cả trường chẳng ai là không biết.

“Như vậy sao?”

“Là như vậy đó”.

Ai đó gắt gao bóp chặt tàn thuốc, trừng mắt.”Cô không phải vừa nói là cô ấy đá Bạch Mạc Nhiên sao?”

“Uh thì ... Lúc ấy rất nhiều người đồn đại cô ấy thích Tiểu Bạch, chỉ tiếc, bọn họ vào đoàn tổ xã hội không bao lâu thì tôi liền tốt nghiệp. Sau này cũng từng gặp lại Tiểu Bạch, bộ dáng hiện tại cũng không kém cậu bao nhiêu, vừa nhắc tới tiểu học muội liền nhảy dựng lên...”. JoJo nhún vai, gương mặt ra vẻ không cần nói cũng biết.

Bạch Mạc Nhiên tao nhã như thế lại phản ứng mạnh đến vậy, kỳ thật cũng không cần nghĩ nhiều, khẳng định là cảm tình không ít.

Lục Thủy Hàn nhắm mắt lại ngã người dựa vào sofa, đầu óc hỗn loạn. Chính miệng Hàn Mạch từng thừa nhận, cô thích Bạch Mạc Nhiên, nhưng anh ta không đáp lại, nên về sau cũng không cố chấp nữa, là bởi vì hợp đồng kia sao? Bọn họ đến tốt cùng là vì cái gì mới ký kết cái hợp đồng bất bình đẳng kia?

“Cứ cho là như vậy đi, dù sao cũng không can hệ gì đến tôi...”. Rất lâu sau, ai đó mới từ từ ngẩng lên.

“Tôi cam đoan, Tiểu Bạch không phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Cho nên, tiểu học muội không muốn dây dưa với cậu, tuyệt đối có liên quan đến cậu ta.”

“Cô làm sao biết là cô ấy không muốn, tại sao lại không là tôi không muốn dây dưa với cô ấy?”. Ai đó bị nói trúng tim đen, đỏ mặt, yêu tinh kia, thực dã man, không để cho ai chút mặt mũi gì hết.

“Đứa ngốc cũng có thể nhìn ra. Lần trước lúc Lily ôm cậu, cô nàng đó đến mí mắt cũng không động một cái. Nếu như đối với cậu có chút tâm tư, còn có thể ngồi đó mà không ăn dấm sao?”. Ngón tay trắng nõn vươn tới, gõ nhẹ lên trán Lục Thủy Hàn.

Lục Thủy Hàn thanh thoi định thần, lập tức đối với hành vi nhát gan của mình liền cảm thấy buồn cười. Cô ấy không để ý mình, thì mình sao phải coi chừng? Nghĩ thông suốt, trái tim tựa hồ mở ra, đập hết thống khổ bay ra ngoài.

Nhấn nhó một hồi, ai đó khí thế như lửa, chìa tay đến trước mặt yêu nữ.

“Làm gì thế?”. Hành động bất thường ,cư nhiên khiến JOJO thất thần.

“Tôi nói cho cô biết,hiện tại trong lòng tôi chỉ có một mình James, cô đừng...”

(anh Hàn biến thái, định làm 1 chuyện tình đam mỹ ở đây sao. Lại còn huynh đệ văn.haha. Bó tay)

“Nói cái gì đó! Để tôi yên!”

“ ... ”

.....

Sau một hồi vui cười, tức giận, mắng mỏ, là cô độc thật sâu. Mà cô độc nhất, chính là cuộc sống trống vắng của Diệp Hàn Mạch.

Hàn Mạch đang cầm trên tay chiếc ly sứ có chữ “Hàn”, ánh mắt xa xôi giữa không trung. Lướt qua kiến trúc cao ngất, lướt qua dòng người đông đúc, lướt qua bầu trời u tối, phảng phất như lão thiên gia biết trong lòng cô cũng đang u ám.

Đôi môi tái nhợt không chút huyết sắc, gương mặt trong suốt càng không có sức sống, ánh mắt thu về bên chữ “Hàn” trên thân cốc, lại nhẹ nhàng thở ra một hơi.”Đồ ngốc...”

Còn có một tuần nữa, là đến năm mới! Gió lạnh ngoài cửa sổ hung hãn quét quađánh úp lại, thân thể đơn bạc chậm rãi tiến ra đại sảnh, qua ô cửa bằng thủy tinh nhìn ra ngoài. Đám đồ đạc được người ta đưa tới xếp ở góc tường, thật là có chút chướng mắt, tựa như chủ nhân của chúng vậy.

Diệp Hàn Mạch lẹ xep lê dép, hóp một ngụm nước lạnh, quẹo vào phòng ngủ. Mới bước vào cửa, một chuỗi tiếngchuông phút chốc phá tan không khí u ám, bèn chậm rãi đi qua, tìm điện thoại trong túi áo khoác.

“Xin chào.”

“Hề Hề, Hề Hề, là tôi! Tiểu Trà Trà đây!”. Thanh âm nhẹ nhàng của đối phương truyền tới, ngữ điệu hoạt bát sáng sủa nhất thời khiến Hàn Mạch ấm lòng.

“Uh”. Thanh lãnh đáp lại một tiếng, Diệp Hàn Mạch ngồi ở đầu giường, tiếp tục mân mê ly nước đã lạnh ngắt.

“Hề Hề a! Tôi rất nhớ cô nha! Lúc nào rảnh, chúng ta cùng đi dạo phố được không?”

“Uhm.”

“Hắc hắc, hắc hắc...Hề Hề a, soái ca hôm đó...”. Cô nàng cười gian từng trợn.

“Là bạn trai tôi.”

“Oa, Hề Hề cô thực lợi hại nha! Dễ dàng câu được soái ca Tổng biên tập! Tôi rất là sùng bái cô đó!”

“Có gì đâu.”

“Không được, không được. Hề Hề, cô hiện tại có rảnh không, chúng ta ra ngoài đi. Ta muốn nghe chuyện của cô!”.

Động tác uống nước thoáng chậm một giây, thanh lãnh thanh âm tuyến lập tức đáp ứng.

“Được.”

17. Chương 33-34

Chương 33: Trà đắng

Tiểu Trà Trà vui vẻ báo địa chỉ, sau mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Nhẹ nhàng nắm lấy vật thể bằng kim loại trong tay, đến tận khi cảm thấy nó lạnh buốt. Rất lâu sau Diệp Hàn Mạch mới nhìn lên màn hình điện thoại. Trên màn hình, là một cô gái đang cười, nụ cười hồn nhiên không hề phòng bị.

Bàn tay trong suốt dường như có thể nhìn thấy mạch máu dưới da khẽ vuốt ve bức ảnh đó, kèm theo là tiếng thở dài như có như không.

Chờ Diệp Hàn Mạch đi gần tới trước cửa công ty Lôi Đình, đã thấy Tiểu Trà Trà đứng đó chờ. Nhìn thấy cô nàng, Tiểu Trà Trà liền lập tức thân mật nhào lên, khoác tay khoác chân, nói là vừa mới phát hiện một nơi rất hay, muốn đưa cô đi xem. Sau đó cứ tự cho rằng Hàn Mạch đã ngầm đồng ý nên hai người bắt đầu xuất phát.

Dọc đường đi Tiểu Trà Trà không ngớt lời khen nơi đó có trà rất ngon, Diệp Hàn Mạch lẳng lặng mặc kệ cô nàng vừa nói vừa túm lấy tay mình kéo đi.

Đi không bao lâu, rốt cục tới một tiệm trà khá tĩnh lặng. Là một cửa tiệm nho nhỏ bị che khuất bởi những khu nhà cao tầng xung quanh. Bên ngoài thoạt nhìn cũng khá bình thường, nhưng khi đi vào, theo hành lang nhỏ được bố trí rất nhiều cây xanh, phóng tầm mắt nhìn, sẽ thấy đây cũng là một nơi u nhã, gần gũi thiên nhiên

Gian phòng này có kiến trúc không đối xứng, hơn phân nửa vách tường đã được đổi thành thủy tinh, ánh mặt trời chiếu vào rực rỡ, những vách tường còn lại dùng giấy dán màu xanh biếc, hoà với ánh mặt trời,

cho người ta cảm giác an bình. Từng gian phòng được ngăn cách bằng những khóm cây, thật sự rất yên tĩnh. Tuy nhiên có vẻ là quán mới mở, lại thêm mặt tiền không bắt mắt nên khách khứa không nhiều. Gian phòng lớn thế này tính cả hai người họ, tổng cộng cũng chỉ có bốn người mà thôi.

“Thế nào, không tồi phải không?” Tiểu Trà Trà vô cùng hưng phấn.

Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng hưởng ứng, đem trà người phục vụ vừa mới bưng lên nhấp một ngụm nhỏ.

Trà vào miệng, liền thấy thanh tỉnh vài phần

Cư nhiên là trà đẳng chính gốc. Đúng lúc ấy chợt nghe văng vẳng tiếng hát như có như không.

“Pha một ly trà dần

Làm bạn với em suốt đêm dài

Người biết hay không

Người không xinh đẹp mỹ lệ nhưng đặc biệt

Cho anh dừng khi

Chống chọi cái rét lạnh của mùa đông

Thế nào mới tốt đây

Người đàn ông ấy...”

Các đốt ngón tay giữ chén trà hốt nhiên trở nên trắng bệch.

“Hề Hề, bạn trai cô để cô ra ngoài một mình mà không nói gì sao?” Tiểu Trà Trà cũng uống một ngụm trà, buông chén trà xuống, hạ thấp thanh âm, sợ sẽ phá vỡ bầu không khí an nhàn.

“Anh ấy... không biết.”

Không biết rõ là tại nói hán khôngbiết rõ nàng ra, vẫn là không biết rõ hán rốt cuộc có bỏ được hay không nàngrà.

Tiểu Trà Trà nghiêng đầu cười: “Hề hề à, cô vận khí tốt thật nha, tôi biết hai người có thể hạnh phúc mà! Đúng rồi, chức vụ của anh ta ở Lôi Đình là gì? Để hôm nào tôi đi quấy rối anh ấy! Ha ha.”

Hân Mạch cúi đầu, mấp máy môi. “Tôi cũng không rõ.”

“Không thể nào? Thế nào lại không biết?” Tiểu Trà Trà giật mình chớp chớp mắt, sau đó vẩy vẩy đầu ngón tay: “Mấy vị tổng đại biên tập ở Lôi Đình rất nổi danh nha! Như Sam Thụ, Hạnh Hoa, Tùng Bách... Sam Thụ khẳng định không phải rồi, Tùng Bách nghe nói đã bốn mươi, có khi cũng đã kết hôn mất rồi, Hạnh Hoa thì sao nhỉ ... A, tôi nghĩ ra rồi, còn có người là Trà nữa ...”

Diệp Hân Mạch tâm tình đang ủ ẻ, bỗngnhiên bị mấy lời nói đùa vừa rồi làm cho lo lắng: “Anh ấy không phải đại biên tập...”

“...”. Một câu này khiến Tiểu Trà Trà bị đả kích không ít, chỉ thấy cô nàng tròn mắt, tay khẽ run run, nửa ngày nói không nên lời.

Hân Mạch đưa tay vén tóc ra sau tai, nhúu mày.”Sao vậy?”

Duy trì tư thế kinh hãi quá độ khá lâu, Tiểu Trà Trà mới chớp chớp mắt, tỉnh lại. “Cô... Là Mật Đại?”

Lần này, đến phiên Diệp Hân Mạch giật mình.”Hả?”

“Không phải đại biên tập thì chỉ có thể là tổng biên mảng tiểu thuyết tình cảm, mà bộ phận đó chỉ có duy nhất một tổng biên là nam... Trước đó vài ngày, tôi có nghe nói vị tổng biên đó và Mật Đại...” Tiểu Trà Trà rốt cục thu tay về, trong tròng mắt đã đầy hưng phấn và mong đợi.”Hề Hề... À không, cô thực sự là Mật Đại sao? Thật sao, thật sao?”

“Uh.”

“Ôi trời ơi!!” Tiểu Trà Trà hung hăng vỗ trán.”Hề Hề, cô thật quá đáng nha! À, không, Mật Đại... Sao cô có thể lừa tôi chứ?! Hề Hề, cô... À không, là Mật Đại...”. Tiểu Trà Trà lâm vào trạng thái hưng phấn quá độ, nói năng lộn xộn hết cả.

“Tôi không có lừa cô mà.”

Tiểu Trà Trà chớp chớp mắt, hồi tưởng lại quãng thời gian từ khi quen biết đến nay cô nàng quả thật chưa từng nói tên mình là gì, rốt cuộc là ai... Ngược lại, chính mình lại là kẻ luôn mồm kêu Hề Hề không ngừng nghỉ thì không khỏi nhăn mặt..”Nhưng cô cũng không thể để mặc tôi hiểu lầm, cái gì cũng không nói thể chứ!”

Diệp Hân Mạch khẽ cười cười, tầm mắt lại hạ xuống bên chén trà, nhấp một ngụm nhỏ.

Hết chương 33

“Nên làm thế nào để anh biết rằng em yêu anh

Để được nghe anh nói rằng anh....

Muốn chăm sóc em

Muốn bảo vệ em

Giờ khắc này

Chỉ muốn ôm chặt em vào lòng...”

Giọng nữ trong vắt truyền tới, quán quýt khắp không gian!

“Xin hỏi, trà này gọi tên là gì?”. Diệp Hân Mạch bỗng nhiên chủ động lên tiếng.

“Hả? À! Trà này gọi là trà đắng”

Trà đắng.

Khóe miệng bất giác cười một tiếng, trong lòng lại đầy tâm tư.

“Hề Hề... A không, không đúng, Mật Đại... Tôi muốn được kí tên nha!” Tiểu Trà Trà bỗng nhiên đưa qua một quyển sách và một cây bút.

“Uh”. Diệp Hân Mạch kéo tầm mắt về. Trên bìa cuốn sách là một tinh cầu màu lam đang dần nát vụn, phía trên là dòng chữ: Toái Thiên Tinh, tác giả : Mật Đại. “Tôi không nhớ là cuốn này có được xuất bản đó.”

“Không phải! Mật Đại...Tôi...”. Tiểu Trà Trà bứt rứt nắm ngón tay, cắn môi. Diệp Hân Mạch lẳng lặng nhìn cô nàng hồi lâu, mãi sau Tiểu Trà Trà mới lấy hết dũng khí nói: “Đây là tôi tự mình in đó... Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn vi phạm bản quyền...”

“Ah.” Diệp Hân Mạch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại lập tức nhú mày. “Kí tên thì được thôi. Mà cô mỗi ngày đều mang theo nó sao?”. Bìa sách đã bị sờn hết, chứng tỏ nó đã bị giở qua giở lại rất nhiều lần.

“Uh! Mỗi lần không có việc gì làm tôi đều lấy nó ra xem!” Tiểu Trà Trà ra sức gật đầu.”Hề hề... A không, Mật Đại, cô viết hay lắm, tôi rất thích, rất thích... Hơn nữa, bộ thứ hai của cô là Toái Thiên Tinh tiền truyện tôi cũng có xem! Rất hay nha, còn có cuốn Người yêu hiện tại, cũng rất hay nữa...”

Diệp Hân Mạch khẽ cười.

Tiểu Trà Trà phảng phất như được cổ vũ, tiếp tục nói: “Nhân vật nam tên Hiểu Vũ trong cuốn Người yêu hiện tại ấy, oa, thực quá phong độ!! Nếu như tôi có bạn trai như thế, khẳng định sẽ không giống nữ chính, cái gì cũng không nghe không hỏi... Đúng rồi, Mật Đại, tôi tò mò liệu nữ chính rốt cuộc có thích Hiểu Vũ chút nào không vậy? Tuy đó là nam phụ, nhưng...”

Xem Tiểu Trà Trà giương đôi mắt sáng long lanh nhìn mình, Diệp Hân Mạch trong lòng chợt xao động. Tầm hình trên điện thoại di động bỗng nhiên lại xuất hiện trước mắt....

“Không thích...”

“A!” Tiểu Trà Trà kêu lên thăm thiết, vẻ mặt đau khổ: “Hề Hề à, sao cô ác quá vậy!! Độc giả như tôi ngàn lần không muốn....”

“Cô ấy yêu anh ta mà.”

“...” Tiểu Trà Trà bỗng đứng trờng to mắt, suýt hất tung chén trà. Sau một hồi vất vả với chén trà, cô nàng mới hỏi: “Hề Hề... À không, Mật Đại... Hiểu Vũ sẽ không trở thành nam chính đó chứ?”

“Không biết.”

“Vì cái gì! Vì cái gì a! Anh ấy tuy rằng không có tiền, không ôn nhu, nhưng cũng là người rất thật lòng! Nữ chính đã thích anh ấy thì vì cái gì không thể trở thành nam chính?”. Tiểu Trà Trà bạo phát, Hiểu Vũ của cô! Thật là đáng thương mà!

Bởi vì, đó là nam chính trong cuộc đời tôi.

Diệp Hân Mạch nhấp một ngụm trà, không tiếp lời, tùy ý Tiểu Trà Trà cương bức dụ dỗ thế nào cũng không hé răng thêm lời nào nữa.

Tiểu Trà Trà làm nũng hồi lâu, không thấy cô nàng nhả ra thêm gì, chép miệng giận dỗi tiếp tục uống trà.

“Không thể chờ anh mở miệng nói yêu em trước

Chi mong khi đó có thể nói với anh rằng em đồng ý

Anh không cần hỏi

Anh cũng không cần chờ đợi

Giờ khắc này

Đã khiến cho tình yêu trở nên vĩnh hằng...”

Giọng nữ tiếp tục triền miên, trà đắng càng ngày càng đắng.

“Được rồi, Hề Hề, tôi không thêm hỏi nữa! Cô thật là xấu!” Tiểu Trà Trà rưng rưng lên án, lại chợt phát hiện ai đó tư tưởng không tập trung nhìn chăm chăm về phía tiếng nhạc phát ra. Khẽ nhíu nhíu mày, Tiểu Trà Trà yên lặng thu sách bút trên bàn. “Hề Hề, cô... và anh ta xảy ra vấn đề gì sao?”

“Hả?” Diệp Hân Mạch ngạc nhiên quay đầu, thấy cô nàng trừng ra bộ mặt “tôi đoán trúng rồi nha”, đành chép miệng: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Nếu như không phải cô phân tâm nghe mãi bài hát này, quả thực tôi nhìn không ra.”

Người phục vụ lại tới, trên mặt tươi cười, đưa qua hai ly trà mới.

“Trà ở đây, chỉ có một vài loại thế này thôi sao?” Thực là kỳ quái.

“Đúng nha! Rất nhiều người không uống được trà đắng, cho nên mới bỏ lỡ vị ngọt lành sau cùng này”. Tiểu Trà Trà tươi cười rục rịch, hất cằm về phía ly trà. “Cô không muốn thử sao?”

Diệp Hân Mạch theo lời nhấp một ngụm trà “Thiết Quan Âm.”

“Mật Đại quả nhiên lợi hại a! Đây là trà thuần chính vùng An Khê, Thiết Quan Âm, hương vị nồng nhưng mát, dư vị vô cùng tuyệt. So với trà đắng, hương vị còn đậm hơn nhiều, phải không?” Tiểu Trà Trà hì hì cười.

“Ông ngoại tôi cũng rất thích trà.” Diệp Hân Mạch tiếp tục uống một ngụm, đôi mắt khép hờ. “Kỳ thật, tôi lại thích trà đắng hơn... Tiểu Trà Trà, nếu như một người đàn ông vẫn rất nhân nhượng với cô, nhưng có một ngày, cô làm tổn thương người đó, liệu người đó có thể trở lại bên cô không?”

Đây là Tiểu Trà Trà từ lúc quen biết Hân Mạch tới nay, mới nghe cô nói một câu dài như vậy.

Nhưng lần này Tiểu Trà Trà lại không có nhảy dựng lên hưng phấn, đôi mắt to sáng ngời ánh lên tia suy ngẫm. “Thực ra, chỉ cần cô chịu để anh ấy quay lại.”

Chỉ cần vậy thôi sao.

“Không thể chờ anh mở miệng nói yêu em trước

Chi mong khi đó có thể nói với anh rằng em đồng ý

...”

Tiếng ca, như thế.

.....

Diệp Hân Mạch nằm trên giường cuốn chăn kín người, đối với người trên màn hình thì thảo tự nói. “Khi nào anh mới chịu quay về đây?”. Đốt ngón tay đang siết chặt chiếc điện thoại, càng lúc càng tái nhợt.

Chung quy, anh vẫn không trở về. Trong phòng ngủ, còn lưu lại hương vị của anh, nhưng càng lúc càng mờ nhạt. Có lẽ kỉ niệm rõ ràng nhất chỉ còn là tấm hình chụp hai người mà Hân Mạch lưu giữ trên điện thoại.

Vì thế, cô nàng trở thành ốc sên, cả ngày cuốn trong chăn. Không muốn ăn, cũng không muốn động dậy. Một mỗi, thì nằm ngủ, tỉnh dậy liền nhìn điện thoại đến gần người; lúc đói cũng chỉ uống nước...

Thẳng đến nửa đêm tỉnh lại, chợt nghe thấy bên ngoài vọng tới tiếng reo hò ồn ã, ngay sau đó, là tiếng pháo hoa.

Sau vài ngày suy sút, Hân Mạch rốt cục cũng đứng lên, từng bước run rẩy vịn tường ra ngoài ban công. Đây trời khói hoa tựa như Thiên đình đang chúc phúc, người người tất bật nói cười..... Năm mới...

Anh nói: Hân Mạch, cùng anh về nhà đi!

Anh nói: Hân Mạch, để em lại một mình, anh không yên tâm.

Anh nói: em không đi, anh khắc có cách ép em phải đi

Bàn tay bắt giác nắm lấy lan can. Đồ ngốc kia, bỏ em lại một mình thế này anh yên tâm sao...

Ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi. Thân thể gầy yếu lặng lẽ chuyển động, đang định về phòng. Trong tích tắc xoay người ấy, lại bị ánh lửa chợt loé nơi bóng râm dưới lầu hấp dẫn ánh mắt. Chăm chú nhìn lại, thân ảnh đang nghiêng người dựa trên cửa xe, nhàn tản hút thuốc, nhất thời khiến đầu óc Hân Mạch trống rỗng, tim đập rộn lên, quên mất phải hít thở ra sao...

Hết chương 34

18. Chương 35-36

Thành phố S ven biển, đông phong xen lẫn hàn băng, quét đến trên mặt người tựa như lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Lục Thủy Hàn cúi đầu nhìn bóng dáng bản thân, dùng sức hít một hơi khói, rồi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía lầu 12 quen thuộc. Không rõ từ lúc nào, ánh đèn từ gian phòng ấy đã sáng lên.

Này, không phải nửa đêm em muốn ăn gì đó chứ?

Ai đó lại hung hăng hít một ngụm khói, mặc cho sương khói lượn lờ trong gió rét phiêu tán khắp nơi. Hiện tại là ngày đầu tiên của năm mới...

Năm mới, cũng nên có thời tiết tốt mới phải. Lục Thủy Hàn dụi tắt tàn thuốc, ném vào thùng rác cách đó không xa, khép kín vạt áo, xoay người ——

Thời gian như dừng lại.

Hân Mạch tóc dài xoã tung, áo ngủ mỏng manh, chân xỏ dép đi trong nhà đang đứng đó yên lặng nhìn anh.

Trên mặt đất lạnh lẽo phản xạ năm màu sáu sắc của ánh lửa pháo hoa, chốc lát lại lóe lên trong không trung, hai người bình tĩnh đối mặt nhau.

Bàn tay bên người Lục Thủy Hàn bắt giắc nắm chặt, đầu óc quay cuồng, hận không thể lập tức bước qua, đem cô ôm vào trong ngực, hung hăng đánh oho một trận. Hân Mạch ở bên kia, ăn mặc đơn bạc như thế, không sợ cảm lạnh sao? Tốt xấu cũng nên mặc áo khoác rồi hăng ra ngoài chứ!

Đã nhiều ngày không gặp! Một tuần? Hai tuần? Một tháng? Hay là một năm?

Một ngày không gặp, như oách ba thu. Lục Thủy Hàn từng nghĩ, cho dù yêu thương sâu đậm hơn nữa, anh vẫn phải là người làm chủ. Chỉ là không rõ từ khi nào, anh vứt bỏ suy nghĩ ấy.

“Anh chỉ là... Tới xem một chút”. Giọng nam khô khốc, trong gió dường như có chút hỗn độn. Truyền vào tai cô lại như chỉ thừa lại một nét thoáng thờ dài.

Diệp Hân Mạch cứ như thế nhìn, bất động và cũng không đáp lời.

Nắm tay siết chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói. “Lên nhà đi! Bên ngoài gió lớn lắm. Anh...”. Ngón tay giật giật, muốn đưa tay chạm vào cô, nhưng cuối cùng vẫn là không nâng lên nổi. Chỉ đành nhìn cô một cái, mím mím môi.”... phải đi rồi...”

Gió thổi đều hiu phớt qua hai má, lại là đau đón thấu xương.

Lục Thủy Hàn nói xong, thân thể cứng ngắc chuyển hướng đi tới cửa xe, không dám quay đầu. Anh sợ chính mình không kìm chế được, sẽ nhào tới ôm ấp cô, hôn cô, sẽ... yêu cô.

Ngay lúc mở cửa xe, trong nháy mắt phần lưng bị ôm siết. Ngay sau đó, bàn tay lạnh như băng ôm chặt eo anh. “Hân Mạch...”

Thân thể nam nhân cứng ngắc, tim đập kịch liệt, đã không còn giữ nổi bình tĩnh. Cô... Thế này xem như là giải thích sao?

Hân Mạch tiếp tục không nói chuyện, đưa cánh tay ngày một siết chặt hơn. Hai thân thể dán chặt vào nhau, khoe miệng lơ đãng nhovn lên một nét cười.

“Đồ ngốc...” Thật lâu sau, thanh lãnh thanh âm từ từ truyền tới.

“....” Lục Thủy Hàn mấp máy môi.

“Đồ ngốc, em đói.”

“...” Lục Thủy Hàn đang luống cuống bỗng nhiên bị hắt cho chậu nước lạnh, Hân Mạch...

“Đồ ngốc... Em lạnh.” Hân Mạch rất nghiêm túc trần thuật.

Thấy anh còn không phản ứng, Hân Mạch lại vuốt ve một trận, nói: “Đồ ngốc, em đau quá.”

Lục Thủy Hàn chấn động, gỡ tay cô ra, xoay người lại.”Chỗ nào đau?”

“Chân...” Cô dừng một chút, nhìn thẳng vào mắt anh. “Còn có trái tim cũng...”

Không đợi cô nói xong, lực đạo khổng lồ bỗng nhiên đem Hân Mạch ôm siết vào trong lòng. Gắt gao ôm chặt, truyền cho cô sự ấm áp

Hân Mạch bị ôm đến phát đau nhưng vẫn không lên tiếng, hai tay quấn quanh eo Lục Thủy Hàn, trong lòng dâng lên tư vị khó tả, khoe miệng không kìm được cũng khẽ cười

“Về sau, không cho phép anh trốn nhà đi nữa”

Thân thể cao lớn cứng đờ.”Uh...”, như con cừu nhỏ ngoan ngoãn, mang theo yêu thương nồng đậm

“Đồ ngốc...” Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ dụi dụi.”Về nhà nấu cơm đi, năm ngày rồi em chưa có ăn cơm đó”

“Em..”. Lục Thuỷ Hàn bỗng đứng đẩy Hân Mạch ra. Quát tướng lên: “Sao không chịu lo lắng cho bản thân một chút hả?”

“Tại anh không ở đây, nên.... nên em không muốn ăn”. Cô nàng uỷ khuất méu máo, bàn tay nín chặt vạt áo Lục Thuỷ Hàn, nhất quyết không chịu buông. Chỉ là một giây sau đó, thân thể như bay lên không. Lục Thuỷ Hàn nhắc bổng Hân Mạch, vác lên vai, sải bước đi về nhà.

Hân Mạch trên vai anh cười đến rức rở, Lục Thuỷ Hàn lại vẫn buồn bực: “Về sau còn dám không ăn cơm, anh sẽ đánh em đó”

“Được”.Cô nàng vẫn tươi cười

Khóe mắt lại lặng lẽ chảy nước mắt

“Cũng không được làm anh sợ như lần trước”

“Được.”

“Cũng không được đuổi anh đi”

“Được.”

“Không được không tin anh...”

“Được.”

...

Lục Thuỷ Hàn đem Hân Mạch ôm trở về nhà, từ trên xuống dưới đánh giá cô nàng một trận. Thấy cô sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh thì đánh cũng không nỡ mà mắng cũng không đành, chỉ cuống quýt xuống bếp nấu ăn

Đã lâu lắm rồi cô chưa thấy anh trong bộ dáng quen thuộc như thế này

“Mẹ em năm đó nhìn trúng ba em, thế nên mới gả tới Đài Loan...”

Bàn tay đang vo gạo của Lục Thuỷ Hàn chợt ngập ngừng

“Vì muốn gả cho ba em mà mẹ lúo ấy chưa học xong đại học cũng không thêm để ý cha mẹ phản đối, cứ thế bỏ nhà đi. Đến Đài Loan mới phát hiện, ba em kỳ thật phải mượn tiền ngân hàng để sống qua ngày, cha mẹ cũng đều không còn nữa”.

“Mẹ em cảm thấy nếu đã gả cho người ta thì phải ở cùng nhau. Sau khi sinh anh trai, chị và em, vì cuộc sống khó khăn, bà phải ra ngoài tìm việc làm. Nhưng vì không có bằng cấp, lại không quen với khí hậu bên đó nên thân thể ngày một suy kiệt..”

Lục Thuỷ Hàn lẳng lặng nấu nướng

“Khoảng thời gian đó tuy rất vất vả, nhưng cả gia đình luôn ở bên nhau, quả thực rất hạnh phúc. Đến khi... em được bốn tuổi, cả nhà đều bị bệnh, tiền tiết kiệm đã dùng hết, ngân hàng cũng không chịu cho vay thêm nữa.Em liền tới hiệu thuốc xin thuốc ọi người uống...”. Hân Mạch bỗng nhiên ngừng lời, phòng bếp lúc này chỉ còn ;lại tiếng dao thớt lạch cạch.

“Sau này mới biết, thuốc đó đã hết hạn sử dụng, ba và anh chị đều vì thế mà qua đời.... Mẹ đành mang em trở lại thành phố C”

Chuyện kể tiếp, không cần nói cũng biết. Mẹ và ông bà ngoại từ lâu đã từ mặt, mọi người trong nhà ai nhìn cũng không vừa mắt. Sau một hồi quở trách, mẹ cũng chỉ cầu mong mọi người niệm tình máu mủ mà cho hai mẹ con ở lại

Tiểu Hân Mạch biết rõ, ba mẹ không sai, ông bà ngoại và cậu mợ cũng không sai. Tất cả chỉ là do số mệnh

Năm đó, Hân mạch giương đôi mắt tinh khiết nhìn từng người trong gia đình mình ra đi, trong lòng cũng chẳng thể tức giận, chỉ âm thầm đau xót, khóc than

Không lâu sau, mẹ cũng qua đời. Bệnh tật kéo dài, mệt nhọc quá độ khiến thân thể người mẹ từ lâu đã suy yếu. Mẹ là một người phụ nữ ghê gớm, từ lâu đã không vừa mắt với hai mẹ con Hàn Mạch, cho nên sau khi mẹ mất, Hàn Mạch về sống cùng ông bà ngoại. Nhưng chính ông bà ngoại từ lâu cũng đã cạnh tranh với đứa con gái không biết nghe lời, thế nên Hàn Mạch lớn lên trong thiệt thòi cũng là điều dễ hiểu.

“Cái chết của mẹ em khiến ông bà ngoại bị kích rất lớn, hai người cũng đã có tuổi, mà em khi ấy lại còn nhỏ. Ông bà tuy không quan tâm nhưng cũng không dám để em ra ngoài nhiều, sợ xảy ra chuyện, thế nên ngày ngày nhốt em trong thư phòng. Cứ thế em lớn lên cùng những cuốn sách cũ của ông ngoại..”

“Gia đình mẹ là dòng dõi thư hương, từ khi còn nhỏ mẹ đã dạy em viết chữ, trẻ con tuy chưa nhận thức được nhiều, nhưng tiếp xúc với sách vở lâu như vậy, chắc chắn là có tiến bộ....”

Cả một quãng thời gian tuổi thơ và trưởng thành trong cô độc, tâm tư khép kín khiến người ngoài nhìn không ra. Ngày ngày Hàn Mạch chìm đắm trong thế giới của những cuốn sách khiến cho tâm tính dần trở nên lãnh đạm, cũng rụt rè trong việc giao tiếp với người ngoài.

Lục Thủy Hàn đem khoai tây tỉ mỉ rửa sạch sẽ, rồi lại cắt thành miếng nhỏ. Trong lúc nghe Hàn Mạch kể chuyện, anh đã vài lần suýt cắt phải ngón tay.

Sau này, đến khi đi học, vì chuyện công việc nên gia đình cậu mẹ chuyển đi nơi khác. Ông bà ngoại và Hàn Mạch vẫn ở lại thành phố này. Giữa ba người có chuyện khúc mắc, tự nhiên sẽ khó thân cận, nhưng ông bà vẫn chu cấp cho Hàn Mạch học hành đầy đủ.

Cứ như vậy mãi cho đến đại học.

“Mấy năm sau, ông ngoại nhận được một phong thư, là của ngân hàng bên Đài Loan gửi tới, nói ba em năm đó còn nợ họ một khoản tiền mấy trăm vạn, yêu cầu ông bà thay ba em hoàn trả món tiền đó”. Hàn Mạch nhắm mắt hít một hơi. “Ông bà ngoại vốn cũng không dư dả gì, vì chuyện học hành của em đã hao tổn khá nhiều tâm tư. Ông ngoại sau khi nhận phong thư ấy thì tức giận đến nổi thổ huyết, vài ngày sau thì qua đời. Bà ngoại vì quá đau lòng nên cũng đi theo ông. Cậu sau khi an táng hai người đã nói với em rằng giờ ông bà đã không còn, cậu cũng không thể có trách nhiệm gì với em nữa, món nợ ấy em phải tự lo lấy.”

“Cho nên, Đúng lúc ấy Bạch Mặc Nhiên xuất hiện, thay em trả hết món nợ kia và cũng nhân tiện làm ra cái bản hợp đồng vô lý ấy phải không?”. Lục Thủy hàn rót cục cũng hiểu thấu sự tình.

“Uh.” Cho nên, o ô cần cảm ơn anh ta. “Kỳ thật lúc ấy, các điều khoản trong hợp đồng đối với em đã là không thể tốt hơn rồi. Hiện tại tìm việc làm rất khó khăn, với tính cách lãnh đạm của em, khẳng định đi làm không bao lâu cũng làm người ta chán ghét mà mất việc. Anh ta thay em trả nợ, còn cho em một công việc. Như vậy đã là tốt lắm rồi...”

Chính là, hắn ta biết em sau này tiền đồ vô lượng nên mới làm thế.

Lục Thủy Hàn đun sôi dầu, đem khoai tây bỏ vào, nhà bếp liền vang lên tiếng chiên xào rộn rã. Bạch Mặc Nhiên, Bạch Mặc Nhiên...

“Những gì nên nói, em cũng nói hết cả rồi”. Hàn Mạch khẽ thở dài, thần sắc khó đoán, nhìn anh chằm chằm một hồi, mới chậm rãi đi qua. Hai tay ôm eo, mặt dán lên lưng Lục Thủy Hàn. “Là em không đúng, không chịu sớm kể cho anh.”

Lục Thủy Hàn buông thìa xuống, xoay người lại đem cô nàng ôm vào trong ngực, cằm đặt trên đỉnh đầu. U hương trên tóc tràn ngập khoang mũi, khiến tâm tình anh nặng trĩu. “Hàn Mạch, cảm ơn em”. Cảm ơn em hiện tại đã có thể nói chuyện này với anh, cảm ơn em đã giữ anh lại, cảm ơn em đã cho anh cơ hội được yêu em.

“Em chỉ không muốn khóc trước mặt anh, cho nên mới bảo anh ra ngoài, chứ chẳng hề muốn đuổi anh đi.” Hàn Mạch mềm nhẹ giải thích.

Lục Thủy Hàn ngớ ra, hận không thể ỳnh một cái bạt tai, thực là đồ ngốc! “Hàn Mạch... Anh sai rồi, sau này nhất định sẽ không nghĩ ngợi lung tung...”

“Em sợ... Anh sẽ lại bỏ đi...”. Thanh âm từ từ truyền tới, lướt lơ trong không khí, vẩn vẩn bên tai Lục Thủy Hàn. Nhiều năm như vậy, cô một người trải qua tất cả mọi chuyện, không có phụ mẫu, không có thân nhân.

Nếu như ngay cả anh cũng muốn rời đi, thì cô phải làm thế nào đây?

“Thực xin lỗi, từ nay về sau anh nhất định sẽ ở bên em, được không?”. Lục Thủy Hàm đem Hân Mạch ôm vào trong ngực, hung hăng hôn môi. Anh yêu cô, dù dỗi và đầy may mắn.

“Chính là, em cùng Bạch Mặc Nhiên...”

Người trong lòng vẫn im lặng, không biết có phải không muốn nhắc tới đề tài này hay không nữa. Lục Thủy Hàm ôm càng chặt hơn, cánh tay cứng ngắc không dám loạn động nửa phần.

“Đồ ăn...”. Rất lâu sau, thanh lãnh thanh âm mới rầu rĩ từ trong ngực truyền tới.

Lục Thủy Hàm hoảng loạn nháy nháy con ngươi, phục hồi tinh thần lại.”Ah! Uh...” Sau đó xoay người sang chỗ khác, cầm lấy đĩa đồ ăn hai cái.

Tiếng bước chân phía sau, chậm rãi hướng ra ngoài, từng bước, từng bước.

Tiếng bước chân gần biến mất sau cánh cửa, Lục Thủy Hàm nhẹ nhàng thở dài một hơi. Không hề báo trước, thanh âm quen thuộc bỗng bay tới: “Anh vì sao vẫn cứ canh cánh trong lòng chuyện về anh ta?”

Ai đó mấp máy môi, suy nghĩ một vài giây, sau đó rất thẳng thắn thốt lên: “Vì anh ghen!”

“...” Diệp Hân Mạch nghiêng người dựa vào cửa, xoay mặt ra ngoài, nhắm mắt không thôi.

“Kể cho anh nghe đi, được không?” Ai đó thấy cô nàng cũng không có vẻ gì là tức giận, liền đứng chống nạnh, tay nắm cái thìa, miệng nói liên tục —— khiến Hân Mạch bần rùn cả người.

“Anh cứ làm cơm xong đi đã.” Nói xong liền chạy mất dạng.

Lục Thủy Hàm vừa nghe xong liền cười hắc hắc, có cửa rồi nha! Sau đó lập tức hăng hái mười phần đem đồ ăn đang làm dở nấu hoàn tất rồi gọi Hân Mạch vào ăn cơm.

Đồ ăn trên bàn, ai đó không ngừng gấp vào bát Hân Mạch, đã xếp thành núi nhỏ trước mặt. Cô nàng lẳng lặng ăn, tựa hồ tuân thủ một cách nghiêm chỉnh nguyên tắc “lúc ăn không nói chuyện”, nhưng người ngồi đối diện lại không thể bình thản.

“Hân Mạch...”

“Sao?” Diệp Hân Mạch đang nhai một miếng khoai tây hầm, trong miệng lại tràn đầy vị giòn ngọt, ngậm buồn cười. “Thật khó ăn.”

“Này!” Lục Thủy Hàm mặc kệ, mình khuya khoắt nấu cơm thì dễ dàng chắc? “Đâu đến nỗi không ăn được! Không phải chỉ là hơi ngọt một chút thôi à... Mà thôi...” Thanh âm Lục Thủy Hàm càng ngày càng nhỏ.

“Anh so với anh ta quan trọng hơn.”Rất cục tại lúc anh cúi đầu trẻ môi, cô liền lên tiếng.

“Hả?” Ai đó còn không phản ứng kịp.

“Em nhớ là đã có lần giải thích với anh về vấn đề này rồi mà.”

“Chỉ là, em lúc ấy nói...” căn bản không được rõ ràng thôi!

“Anh đã nói sẽ không nghĩ ngợi lung tung”. Hân Mạch tiếp tục giữ vẻ mặt bình tĩnh ăn cơm.

“Nhưng mà...”

“Có lẽ, anh cũng nên giải thích chuyện giữa anh và hai vị học tỷ đó, còn có cả lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta nữa.”

“...” Rất hay. Ai nói đại thần không thù vật nào? Trí nhớ hoàn hảo của Diệp đại thần giờ mới phát huy tác dụng đây này! Lục Thủy Hàm bị ai gãi đầu, nghĩ muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích từ đâu.

“Anh có thể không nói.”Diệp Hân Mạch nhún vai, đậm đậm liếc mắt một cái.

“Anh...” Lục Thủy Hàn hiện tại là đang nấu bánh chẻo trong ấm trà, trong bụng một đồng lời nói, nhưng nói không nên câu. Vô đầu nửa ngày mới cẩn thận dè dặt quan sát thái độ Hàn Mạch: “Chuyện này... Anh, anh, anh thực không phải... Em phải tin tưởng anh...”

“Em tin anh.” Hàn Mạch mặt không đổi sắc lặp lại lời anh nói.

Chính là cô như vậy, ai đó lại càng hoảng sợ. Không chừng anh hiện tại cũng giống mình trong lòng bị dọa hoảng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ trấn định — a, đúng rồi, JoJo không phải nói anh đối với phụ nữ không quan tâm sao? Vô nghĩa! Cô đây rõ ràng là đang buồn bực ở trong lòng đây!

Nói dễ nghe thì là bình tĩnh, nói không dễ nghe thì là khó chịu!

“Hàn Mạch, đừng... Em tốt nhất là đừng giận, anh nói là được mà?”. Lục Thủy Hàn bị thống những tưởng ép được người khác nói ra, kết quả là lại rơi xuống cái hố người ta đào sẵn. “Kỳ thật, anh là bị Lục Triển Bằng cho vào bẫy. Năm anh vừa mới tốt nghiệp, anh ta nói muốn giới thiệu công việc, kết quả là lại mang anh vào một câu lạc bộ đêm. Lúc tối liền bị anh ta và một đám bằng hữu chuốc say, sau đó liền cùng Lily và JoJo... Lúc đó nhất thời hồ đồ, cảm thấy bọn họ ngày ấy hết sức tiêu sái. Cho nên suốt hai năm liền, cái gì cũng không có làm, mỗi ngày đều ban ngày thì ngủ, buổi tối mới hoạt động, một nhóm người cùng nhau ăn chơi đàng điếm, làm rất nhiều chuyện phóng túng...”

Đang nói, Hàn Mạch theo thói quen đem thịt băm trong thức ăn bỏ ra, để qua một bên, Lục Thủy Hàn lập tức không để ý mình đang sấm hối, gằm nhẹ nói: “Không được kiêng ăn, vốn đã gầy, còn dám chọn ——”. Âm cuối đột nhiên cao vút nhưng đến nửa chừng lại biến mất.

Diệp Hàn Mạch ngẩng đầu nhìn, thấy anh không có ý kiến gì với việc ăn uống của mình thì vừa lòng cúi đầu tiếp tục ăn. Chỉ là, lúc gấp đồ ăn, đôi đũa ngập ngừng một chút rồi cũng đem thịt băm gấp vào bát.

“Sau đó... Năm kia, gia đình Lục Triển Bằng giục anh ấy kết hôn. Anh lúc ấy oàn đang suy nghĩ, anh ta làm thế nào mà kết hôn được chứ? Trong lòng anh ta ít nhất cũng có đến mấy chục mỹ nữ ấy! Về sau, bác trai vì tức giận, liền trực tiếp tới quán bar tóm cổ anh ấy, mắng cho té tát. Lúc ấy anh mới biết, Lục Triển Bằng lúc còn đi học kỳ thật đã có một người bạn gái, chỉ là sau này, cha mẹ cô gái ấy ngại anh ấy quá thành thật, không cho hai người qua lại nữa...” Nói đến đây, Lục Thủy Hàn tiếp tục thở dài.

Bát cơm trong tay Hàn Mạch khẽ run lên một cái, muốn nhìn biểu tình trên mặt Lục Thủy Hàn, mà cuối cùng lại chỉ tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Hai anh em Lục gia này thực là giống nhau ở một điểm, chính là kỳ cục đó!

“Lúc ấy anh có chút sợ hãi, chính là sợ có một ngày, anh thực sự gặp được một người, giống như Lục Triển Bằng dù chết cũng không quên được, bởi vì lý do gì đó mà cự tuyệt anh...” Lục Thủy Hàn rất thành thật giải bày vấn đề. “Ngày gặp em, kỳ thật... Ban đầu chỉ là nghĩ muốn trêu chọc, sau... Là lỗi của anh... Hàn Mạch, là mị lực của em quá lợi hại, anh thật sự nhịn không được mà thôi...”

“Vậy sau này anh thế nào lại nhịn được?” Diệp Hàn Mạch bực bội trợn mắt.

“Sau... Sau... Sau này là bởi vì, bởi vì, bởi vì... Anh yêu em”. Ngập ngừng ấp úng hồi lâu, ai đó lần đầu tiên đồng dạng đem ba chữ kia nói ra.

Diệp Hàn Mạch nghẹn miếng cơm trong miệng, nuốt cũng không được, mà nhổ ra cũng không xong.

“Hàn Mạch... Anh cam đoan, về sau nhất định không lảng nhãng... Nhất định! Kiên quyết!”. Hai má Lục Thủy Hàn dần dần hiện lên hai mạt đỏ ửng, cúi đầu che dấu sự lúng túng, càng nói càng hăng say, càng về sau càng như muốn phát thệ.

“Ah”. Hàn Mạch rất nể tình đáp lại một tiếng, chỉ chỉ bát cơm.”Em no rồi.”

“Mới ăn một chén, không được, em mau ăn thêm đi”. Lục Thủy Hàn nhú mày, nhìn thân thể đơn bạc của oô, càng nhìn càng khó chịu, gầy như vậy, về sau làm sao mà sinh em bé đây! —— Lục đại thần a, ngài nghĩ xa thật đó nha!

“Buổi tối ăn quá nhiều không tốt cho dạ dày”. Hàn Mạch coi thường sự ngăn trở của anh, trực tiếp đem bát đũa trên bàn thu dọn gọn ghẽ.

Lục Thủy Hàn nghĩ ngợi, cũng thấy, lời này không sai. “VẬY... Em không giận sao?”

“Giận?”. Hàn Mạch bưng chén đĩa, xoay người đi qua, nghi ngờ. “Em không có giận!”

“...” Ai đó buồn bực.” Thế sao em còn...” còn hỏi về hai cô nàng kia, rồi cả chuyện trước kia nữa?

“Ah, chính là hiếu kỳ thôi”. Nói xong, cô nàng vào phòng bếp. Lúc trở ra, thấy Lục Thủy Hàn vẫn còn đang ngồi bên bàn ăn ngẩn người, khẽ nhún mày. “Anh mau đi tắm đi, sáng mai về nhà sớm một chút...”

“Ha... Em cùng anh về nhà hả?”. Lục Thủy Hàn phục hồi tinh thần, cười hì hì khom người xuống nhìn Hàn Mạch cười ảm muội.

“Em không đi, mừng một phải kiêng kỵ nhiều”. Coi như anh là người vô hình, cô nàng tiếp tục thu dọn chén đĩa, lau bàn, sau đó chui xuống phòng bếp rửa chén.

“Gi, em nói sẽ cùng anh về nhà mà. Không được, sáng mai về nhà cùng anh!”

“Tại chúng ta..., mừng một chỉ dành để người thân trong nhà gặp mặt, để người trẻ chúc tết trưởng bối mà thôi ...” Diệp Hàn Mạch nhăn nẻi giải thích.

Cái gì mà chỉ để người trẻ chúc tết trưởng bối? Lục Thủy Hàn gãi gãi đầu, cân nhắc hồi lâu, bỗng nhiên vỗ đầu. Đần quá! Thực là đần! Linh quang loé sáng, ai đó đi từ từ chui vào phòng bếp, vừa lúc Hàn Mạch rửa xong chén bát đi ra cửa, lại bị cản lại.

“Hi hi... Hàn Mạch, chúng ta kết hôn đi!”

Nửa ngày sau, Diệp Hàn Mạch nhìn thẳng mắt anh, không hề lên tiếng.

Ai đó kìm không được ý cười bên khóe miệng, Hàn Mạch à, muốn đấu với anh sao, không có cửa đâu! Hơn nữa, nếu như nói bọn họ sẽ kết hôn, cô liền có thể quang minh chính đại đến nhà mình! Ha ha, mình thực là thông minh nha!

Rất lâu sau, Diệp Hàn Mạch mới xoay lưng lại, nói. “Em nhớ lần trước không phải đã thử qua sao? Vẫn là, anh tự ý ly hôn còn gì?”

“Không phải, lần trước anh không phải cố ý, anh cũng không biết sự việc là thế nào... Không đúng không đúng, này này! Anh không nói chuyện trong game nha...” Lục Thủy Hàn theo phản xạ muốn phản bác, nhưng phản bác được một nửa, bỗng nhiên phát giác mình lạc đề, nhanh chóng ra oai trở lại, vội vàng tiến về phòng ngủ.

Hết chương 36

19. Chương 37 (kết)

Chương 37: Phụ nữ khi yêu rất mù quáng

Hàn Mạch đem quần áo đưa qua cho anh: “Đi tắm đi đã!”

Lục Thủy Hàn không thèm để ý đem cô nàng và cả quần áo ôm vào trong ngực. “Không, em mà không đồng ý thì anh không tắm rửa gì hết.”

Diệp Hàn Mạch thở dài một hơi: “Bây giờ thì chưa được.”

“Vì sao?”

“Đi tắm đi! Ngày mai về nhà, nhớ thay em hỏi thăm sức khỏe hai bác.” Diệp Hân Mạch cụp mi, đem quần áo ẩn vào trong ngực Lục ThủyHàn rồi vội vàng lui ra. Đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía giường, phảng phất như nơi đó đã nở hoa.

Lục Thủy Hàn giật mình, nhìn cô đứng ở đó, trong lòng lại dần ngượng ngùng. Khe khẽ thở dài, xoay người lại tươi cười. “Người đẹp à, lên giường chờ anh nha!”

“...”. Mỹ nhân phía sau trừng mắt với bóng lưng nửa buổi không nói lên lời.

Đêm này, một đêm triền miên.

Lục Thủy Hàn dùng hết tất cả kỹ xảo của mình, khiến Hân Mạch thở gấp liên tục, cuối cùng kìm lòng không được, phải tháo bỏ lớp mặt nạ hờ hững mà kêu lên. Ánh trăng nường theo rèm cửa phất phơ tràn ngập trong phòng.

Ngày kế tiếp, Lục Thủy Hàn cuối cùng nghe lời, sớm về nhà một mình. Nếu như không trở về, cha mẹ anh sẽ nghĩ rằng anh vì cô mà năm mới đến nhà cũng không thêm về, đến lúc đó khẳng định ấn tượng tự nhiên sẽ xấu đi. Cho nên, cự tuyệt anh như thế tuy có hơi nhẫn tâm nhưng cô vẫn phải làm.

Ngay khi Lục Thủy Hàn đóng cửa, đôi mắt trong trẻo liền mở ra.

Rời giường, Hân Mạch chậm rãi đến bên ban công, nhìn biển số xe quen thuộc rời đi trong sương sớm. Khuôn mặt xinh đẹp ngày gần gũi, đột nhiên nở nụ cười tuyệt mỹ như một đóa tuyết liên.

Anh đã cầu hôn cô, không phải sao?

Mười ngón tay đan vào nhau, đến khi gió lạnh thổi tới, Hân Mạch mới kéo vạt áo ngủ, chậm rãi quay về phòng ngủ.

Khởi động máy tính, đăng nhập QQ, con chuột không chút chần chừ kick vào biểu tượng trước tên Sam Thụ.

Sinh Hoạt 0322: bảo Bạch Mặc Nhiên tới tìm tôi.

Chờ đợi...

Chờ Diệp Hân Mạch ngấm lại, đành lắc đầu cười khổ. Chính mình thực là hồ đồ, mới mừng một thì người ta làm sao có thời giờ lên mạng chứ? Cả Bạch Mặc Nhiên cũng đừng mong gặp được!

Diệp đại thần của chúng ta suy nghĩ hồi lâu, ước chừng phải khoảng hai ngày nữa may ra mới liên lạc được với Sam Thụ. Khi ấy có khi Lục Thủy Hàn cũng quay lại rồi. Vì vậy đành kiên nhẫn chờ đợi

Mười ngày trôi qua, Lục Thủy Hàn vẫn chưa quay lại

Diệp Hân Mạch không rõ đã xảy ra chuyện gì. Ngây ngốc ngồi nhìn bóng dáng hai người trên hình nền máy tính, trong lòng phấp phồng bất an. Đã xảy ra chuyện gì mà lâu như vậy vẫn chưa chịu quay lại. Anh gặp tai nạn sao, hay là vướng mắc chuyện gì. Gấp đến nỗi không thể gọi điện báo cho cô một tiếng sao?

Nghĩ ngợi hồi lâu, dù sao cũng chỉ là đoán mò. Nhưng vô luận thế nào, thời điểm này Hân Mạch vẫn vô cùng bình tĩnh, đến giờ thì ăn cơm, rảnh rỗi thì chơi game, tối đến đúng giờ đi ngủ. Điểm khác biệt duy nhất đó là không sáng tác nữa, cho dù là mở word từ tám giờ sáng cho đến mười giờ tối nhưng cô không hề viết thêm được một chữ nào

Lục Thủy Hàn mất tích đến ngày thứ mười lăm, Hân Mạch quyết định tự đi tìm đáp án.

Kỳ thật hai người qua lại đã lâu nhưng những gì cô biết về anh lại ít đến thê thảm, Hân Mạch đến nhà anh ở, cửa phòng đóng im ỉm, bảo vệ toà nhà cũng nói lâu rồi không thấy Lục Thủy Hàn quay về. Lại đi đến Lôi đình, công ty vẫn đang trong kỳ nghỉ, chưa bắt đầu làm việc

Lang thang trên đường thật lâu, Hân Mạch nghĩ muốn gọi điện thoại cho anh, thế là tất tả chạy về nhà. Về đến nơi lại thấy di động của Lục Thủy Hàn ở trên bàn bèn mở danh bạ, tìm số của Lục Triển bằng.

“Ah ha! Tiểu Hàn à, rốt cuộc cũng chịu gọi cho anh sao?”. Đối phương nghe điện giọng điệu vô cùng hưng phấn

“Là tôi.”Diệp Hân Mạch lên tiếng

“A...Ha...” Lục Triển Bằng vì quá kinh ngạc, thanh âm đột nhiên cao vút lên

“Tôi muốn hỏi một chút, Lục Thuỷ Hàn hiện giờ..... đang ở đâu?”

“A? Cậu ta không phải tới chỗ cô sao?”

“Đã về nhà rồi. Nửa tháng nay tôi cũng không có liên lạc với anh ấy”. Hân Mạch bình thản trần thuật, tựa như người đang được nhắc đến không có can hệ gì tới mình vậy

“Vậy sao? Xem bộ dáng cậu ta không thể nào nửa tháng rồi mà không để ý tới cô chứ?”.Lục Triển Bằng nghi ngờ đáp lời, bỗng nhiên vô đầu nói: “Không phải là gặp chuyện gì rồi chứ?”

Diệp Hân Mạch đột nhiên thở gấp

“Mỹ nhân, đừng lo lắng, đừng lo lắng. Miệng tôi là miệng quạ đen, cô đừng để trong lòng nha. Như vậy đi, để tôi thử gọi về nhà cậu ta xem sao. Chờ tôi một chút”

“Được.”

Cúp điện thoại, các đốt ngón tay vì siết quá chặt mà trở nên trắng bệch.

“Này mỹ nhân, nghe nói là dì nhỏ gọi cậu ấy sang Australia rồi, chắc có việc gì đó quan trọng nên cậu ấy không kịp báo lại với cô, ngàn vạn lần không cần lo lắng nha. Dì Lục nói với tôi là khi nào cậu ta về sẽ giáo huấn một trận, mắng thay cho cả phần của cô luôn đó.”

“Vâng, cảm ơn.”. Vài câu nói này đã khiến tâm trạng Hân Mạch bình yên trở lại. Không có việc gì là tốt rồi Chờ Lục Triển Bằng cúp máy, lại có một cuộc gọi tới, là số lạ

“Xin chào?”

“A! Tiểu Mạch à! Bác là mẹ của tiểu Hàn. Ban nãy tiểu Bằng có gọi điện tới, lúc ấy bác mới biết thằng nhóc này đi mà không kịp báo lại, hại cháu lo lắng mấy ngày qua.... Tiểu Mạch à, bác thay mặt nó xin lỗi cháu nha. Chẳng hiểu dì nhỏ có việc gì mà gọi nó sang gấp như vậy, làm nó cuống quýt cả lên, lại không tìm thấy điện thoại nên không báo được cho cháu....”

“Không sao ạ, cháu sợ anh ấy xảy ra chuyện nên mới gọi điện hỏi thăm một chút”

“Haha, tiểu Mạch à, bác nghe tiểu Hàn kể nó đã cầu hôn với cháu phải không? Hai đứa gì mà lâu vậy chứ, làm bác và bố nó chờ tới sốt cả ruột rồi. Ah đúng rồi, giờ cháu có rảnh không, qua chơi với hai bác. Mấy cái phong tục cổ hủ không cần câu nệ làm gì. Thật lòng bác vẫn mong cháu sớm qua đây đó!”

“Cháu...”.Khó khăn lắm mới chen được vào giữa đoạn độc thoại của bà Lục, chưa kịp nói xong đã bị ngắt lời

“Ai nha! Tiểu Mạch à! Nãy giờ sao không có lên tiếng?”

“Ách...Bác...” Diệp Hân Mạch buồn bực! Bác à, bác nào có cho đứa con dâu tương lai này nói chen vào câu nào đâu

“Cái gì vậy? Giờ mà vẫn còn gọi bác sao? Không được, không được, mau đổi lại đi”. Giọng bà Lục phi thường bất mãn

“A?” Diệp Hân Mạch chớp chớp mắt. Cô đâu phải đứa ngốc, đương nhiên hiểu ý bà Lục, nhưng hiện tại không phải còn quá sớm sao?

“Gọi đi nào, ta đang chờ con này!”

“Cái này...”

“Hả?”

“Mẹ...” Rốt cục, Hân Mạch khẽ cắn môi, khép mắt, đã lâu rồi cô chưa từng được gọi tiếng“mẹ” này

“Ai!”.Hân là lúc này bà Lục đang cười đến tít cả mắt: “Tiểu Mạch thật là ngoan nha. mẹ hiện tại định sang nhà hàng xóm chơi mặt chược. Tiểu Mạch khi nào rảnh nhất định phải qua chơi đó”

“Vâng!” Diệp Hân Mạch xoa xoa mồ hôi lạnh, liên tục vâng dạ đáp ứng

Bà Lục nhiệt tình và giàu tình cảm đúng là khắc tinh của cô đây mà

Chờ khắc tinh cúp máy, Hân Mạch nằm lỳ trên giường cả nửa ngày, không có sức lực mà nhúc nhích. Trong lòng toả ra cảm giác ấm áp, từ giờ cô cũng đã có mẹ rồi đó. Sau này cô cũng có ba, có mẹ còn có cả.. .. ông xã nữa

Anh... Những ngày chờ đợi vừa qua, vừa dài vừa u ám. Giờ đây biết anh vẫn bình yên, cùng là an tâm

Ngày ngày trôi qua, ngoại trừ ngẫu nhiên nhận được tin nhắn quảng cáo trên điện thoại và lên game xem người ta cãi nhau ầm ĩ trên kênh [thế giới] thì Hân Mạch vẫn sinh hoạt như cũ. Tất nhiên, có thể bất thành linh, Tiểu Trà Trà sẽ gọi điện tới mè nheo một chút. Đặc biệt biết cô vì Lục Thủy hân không có ở đây nên không có hứng thú sáng tác, nên cô ấy thường xuyên đến ngày hẹn nộp bản thảo của Hân Mạch liền gọi điện tới thúc giục không ngớt lời, còn ầm ĩ hơn cả Sam Thụ đại nhân nữa

Hôm nay, điện thoại thúc giục lại tới nữa

“Tôi cam đoan hôm nay có truyện, được chưa nào?”. Hân Mạch không chờ cô cô ấy mở miệng, lên tiếng chặn họng trước

Ai biết lần này Tiểu Trà Trà lại có chuyện khác để nói, chỉ là cô nàng trầm mặc một , hai giây, ngáp ngừng mãi mới nói: “Mật Đại à, tôi vừa thấy bạn trai cô...”

Bàn tay nắm điện thoại khẽ run lên: “Ở đâu?”

“Thành phố S, khách sạn Hải Thành nhà phòng(*) 509”

.....

Nhà phòng 509 khách sạn Hải Thành

Một người áo đen ngồi đối diện một người áo trắng

Hai nam nhân trầm mặc rất lâu, cuối cùng, người mặc âu phục màu đen lên tiếng, phá vỡ bầu không khí kỳ lạ giữa hai người họ: “Bach tổng tài, lâu rồi không gặp.”

“Lục tổng biên... ah, phải là Lục đồng học mới đúng, lâu rồi không gặp”. Người đàn ông mặc âu phục trắng cười ôn hoà

“Ồ Lôi Đình, phiên Bạch tổng tài chiếu cố.” Lục Thủy Hàn mỉm cười, đưa ly rượu lên môi

Bạch Mặc Nhiên cũng mỉm cười cùng anh chạm cốc, ngửa đầu uống xong. “Nói đi”. Hai người đàn ông trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng chẳng hề muốn cười.

“Hôm nay hẹn Bạch tổng tài qua đây, là có việc muốn thương lượng với anh.”

“Sao?”. Bạch Mặc Nhiên khẽ nhướn mi, biết rõ còn cố tình hỏi.

Lục Thủy Hàn cũng không để ý, lông mi đảo qua trước mắt bóng ma. “Xoá bỏ chữ ‘tạm thời’ sau chức vụ tổng biên của tôi, tôi sẽ nói nguyên nhân.”

“Cậu nói, cậu muốn đi làm một việc mà chính bản thân mình cũng không biết có thể làm được hay không...Hiện tại xem ra đã xác định được rồi...”. Bạch Mặc Nhiên tiếp tục cười, khẽ gật đầu.

“Là.” Lục Thủy Hàn cũng gật đầu thừa nhận.”Tôi nghĩ, hiện tại phải dùng tư cách này đứng trước mặt đối thủ để nói câu này.”

“Cậu vẫn có tư cách mà.” Không biết vì cái gì, nụ cười Bạch Mặc Nhiên, bỗng nhiên mang theo chút thâm lương.”Cậu so với tôi có tư cách hơn.”

Lục Thủy Hàn ngậy người, lập tức cúi đầu cười trộm một chút, sau đó ngẩng đầu.”Dù nói thế nào, tôi vẫn hi vọng mình có thể đạt được thành công như Bạch tổng tài.”

“Dù không đạt tới, cũng không sao hết...” Bạch Mặc Nhiên cười khổ lắc đầu, thuận thế uống một ngụm rượu.”Cậu biết rõ còn gì, cho dù cậu không tới tìm tôi, cô ấy cũng sẽ tới...”

“Cô ấy...”Lục Thủy Hàn nghe anh ta nhắc tới Hân Mạch, thì có chút hoảng hốt, nhưng ngay lập tức lại khôi phục bình tĩnh. “Tôi cảm thấy, hai người đàn ông khi đối thoại đều muốn so sánh một chút...”

“Em không nghĩ vậy.”

Lần này, không phải là lời của Bạch Mặc Nhiên, mà là của người đang đứng trước cửa — Diệp Hân Mạch.

“Hân Mạch!”

“Tiểu Mạch...”

Hai người đàn ông cùng đứng dậy, cuối cùng người mặc âu phục màu đen chạy vội qua, đem na Hân Mạch gắt gao ôm chặt tại trong lòng.”Hân Mạch, có nhớ anh không?”

“...” Hân Mạch mắt kiên nhẫn trợn trắng mắt.

“Hân Mạch...” Lục Thủy Hàn không vừa ý dậm chân, lại bị làm lơ nữa rồi.

“Được rồi! Em có nhớ anh.” Diệp Hân Mạch vỗ vỗ lên lưng, ra hiệu cho anh buông cô ra. “Em có chút chuyện muốn nói với anh ta, anh ra ngoài chờ em một lát đi.”

Lục Thủy Hàn mấp máy khóe môi, nhưng không nói ra lời.

“Đi đi mà! Giải quyết xong chúng ta cùng về nhà.” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu, thay anh thất lại cả vật bị lệch, lại vỗ vỗ lên vai, tựa như đang dỗ trẻ con.

“Được... Anh ra ngoài chờ em!”. Lục Thủy Hàn luyến không rời bước tới cửa, không thấy Hân Mạch có ý giữ mình lại, đành dứt khoát bước ra ngoài.

(*) Nhà phòng: là phòng được bao riêng để đối tác gặp mặt hay tụ họp bạn bè, người thân. Giống như phòng VIP ở nhà hàng ấy, chứ không phải phòng ngủ thông thường

Hết chương 37

Đại kết cục

Diệp Hân Mạch quay đầu lại, thân ảnh bạch sắc ngồi bên bàn, trong tay đang đưa chén rượu, hai mắt vô thần nhìn mông lung. Cô mấp máy môi, đi qua ngồi xuống chỗ Lục Thủy Hàn vừa ngồi.

“Trước sau tựa như hai người khác vậy, cậu ta có vẻ rất yêu em!”, Bạch Mặc Nhiên đặt chén rượu xuống, quay lại cười với cô.

“Có lẽ vậy!” Diệp Hân Mạch lãnh đạm cắt lời. “Hôm nay tôi tới đây, là muốn cùng anh thanh lý hợp đồng”

“Hả?” Bạch Mặc Nhiên mặt mày không hề có biết tình gì, chỉ là nhẹ nhàng cắt cao âm cuối.

Hai người nhìn nhau, không có thấu hiểu, không có oán hận, cũng không hề vui vẻ.

“Bản hợp đồng đó không có kỳ hạn, cũng có nghĩ nó là bản hợp đồng không có giá trị, tôi chỉ muốn tới báo cho anh một tiếng mà thôi. Mấy năm qua phiền anh phải chiếu cố, nên số tiền anh nói sẽ chuyển cho tôi xin đừng chuyển nữa, hãy coi đó là lời cảm ơn của tôi đối với anh.

Bạch Mặc Nhiên nhíu mày, khóe miệng tiếp tục mang tiểu ý. “Em sớm đã biết bản hợp đồng ấy vốn làm ra chỉ để lừa gạt em, tại sao còn đồng ý?”

“Hợp đồng ấy đối với tôi rất có lợi.”

“Được, vậy vì sao bây giờ em muốn huỷ bỏ nó?”

Diệp Hân Mạch khẽ động con ngươi, trầm mặc rất lâu mới cắt lời: “Vì anh ấy sẽ hiểu lầm”

“Hiểu lầm anh và em sao?”. Ngón tay ôn nhu khẽ khàng vuốt ve ly rượu, thanh âm của anh ta tựa như tràn tới từ một nơi vô cùng xa xôi.

Hân Mạch từ chối cho ý kiến, nhìn anh ta trầm ngâm. Đột nhiên, trong chớp mắt người đàn ông ôn hoà kia lại hướng cô nở một nụ cười: “Tiểu Mạch, chúc mừng em!”

“Cám ơn.”

“Anh quên chưa nói, trong số những món đồ gửi tới mừng sinh nhật em có gồm cả một bản thanh lý hợp đồng”, thanh âm êm ái lại khiến cho trời quang nổi sấm: “Tiểu Mạch à, không phải em chưa mở quà anh gửi cho em đấy chứ??”

Đôi mắt đẹp bỗng long lanh, cô lập tức cúi đầu, khoé miệng nhướn lên cũng chỉ là hai chữ: “Cám ơn.”

“Không cần khách khí.”

“Tôi phải đi rồi. Hẹn gặp lại sau.” Sau tiếng thở dài thật nhỏ, Hân Mạch đứng dậy bỏ đi.

Ánh mắt ôn nhu đi theo bóng dáng cô, khi bàn tay Hân Mạch chạm vào tay nắm cửa, Bạch Mặc Nhiên bỗng lên tiếng: “Tiểu Mạch à, kỳ thật năm đó anh rất ghen tị với em.”

Bóng lưng gầy yếu bất giác run run, không động đậy, chờ anh ta tiếp lời

“Em quá hoàn mỹ, khiến cho anh muốn tìm đủ mọi cách vùi dập tài năng của em.”

“Cho nên, bản thảo của em là anh lấy đi...”

“Cũng chính anh là người cho đăng chúng lên tuần san của trường..”

“Tất cả đều do anh làm, không liên quan đến Miêu Thái.....”

Bàn tay nắm chặt tay nắm cửa, các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch.

“Tiểu Mạch, chỉ trách, em quá thông minh.”. Một tiếng thở dài thê lương, rốt cục Bạch Mặc Nhiên cũng ngừng lời

Cửa nhẹ nhàng mở ra, bóng hình xinh đẹp kia lặng lẽ rời đi. Ánh mắt cô lúc này chỉ chứa đựng hình ảnh Lục Thủy Hàn đứng tựa người vào vách tường phía ngoài gian nhà phòng ngủ, nghe thấy tiếng vang liên vội vã quay đầu. Hai ánh mắt gặp nhau liền khiến khuôn mặt anh rạn rở, vội vàng tới gần.

“Hân Mạch...”

“Uh?”

“Có tức giận không?”

“Không có.”

“Sao em không hỏi anh tới đây làm gì?”

“Anh tới đây làm gì?”

“...” Ai đó bỗng nhiên dừng lại, một Hân Mạch biết nghe lời thế này, đột nhiên có chút không quen: “Dì nhỏ tới gặp bạn trai cũ của dì, là cái người đã từng cứu dì đó, nên nhờ anh qua đó trông coi giúp công việc”

“Uh”. Thấy Hân Mạch nhẹ nhàng đáp ứng, nhưng ánh mắt lại mơ hồ mông lung.

Lục Thủy Hàn cảm thấy có gì đó không thích hợp, khẽ lay vai cô, khiến cô phải chú ý, bất mãn nói: “Này, em đang nghĩ gì vậy?”

Hân Mạch chớp chớp mắt, nhìn anh một hồi, mới tiếp tục hướng phía cửa bước ra ngoài. “Năm nhất đại học, em tham gia vào tổ văn học.”

Lục Thủy Hàn ngây người, nhanh chóng đuổi kịp bước chân cô. “Có liên quan tới Bạch Mặc Nhiên sao?”

“Khi em học năm nhất, anh ta học năm hai, nghe nói rất có tài khí, mặc dù là người ôn hòa, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà vẫn không tham gia tổ văn học, làm cho biết bao người phải tiếc nuối. Cho nên sau này, khi anh ta nói với tất cả thành viên rằng anh ta tham gia tổ văn học là vì em thì mọi người đều nói bọn em là một đôi trai tài gái sắc...” Diệp Hân Mạch khẽ nhún mày, chậm rãi tự thuật. Đây là lần đầu tiên

trong đời cô xúc động như vậy, có lẽ chỉ là suy đoán của mọi người, nhưng khi đó, cô thực cũng cho rằng mình hết sức may mắn, hoặc nói thẳng ra, là hạnh phúc.

Bên cạnh Lục Thủy Hàn ra sức nhả mặt, hừ mũi, có cái gì giỏi chứ! Không phải là chỉ được cái đẹp mà thôi sao!

“Anh ta đối với người ngoài luôn luôn ôn hòa hữu lễ, đối với em cũng vậy.” Chính là tâm tồn thiếu nữ khi ấy lại mơ mộng, đem cử chỉ ôn nhu bình thường ấy xem thành đặc biệt, tự lừa mình như thế. Ở trong lòng, khát vọng và bài xích mâu thuẫn nhau, cô đành phải tiếp tục nhìn anh ta đối tốt với mình, còn có các thành viên trong hội thường xuyên trêu chọc, nhưng cũng không ít người vì trong lòng yêu thích anh ta mà sinh đồ kỵ rồi tìm đủ cách gây khó dễ cho cô – Miêu Thái là một trong số đó

Giống như truyện cổ tích về công chúa Bạch Tuyết và cô bé Lọ Lem, Miêu Thái có tính cách điển hình của nhân vật phản diện, là kiểu người chanh chua hòa, cao ngạo. Cô ta khi nhìn thấy Hàn Mạch sẽ hất mặt lên, hừ mũi tỏ vẻ coi thường, sau đó ngạo nghễ dặm mạnh đôi giày cao gót bỏ đi.

Dù thế, lúc ấy, Hàn Mạch trong lòng vẫn âm thầm ngọt ngào. Miêu Thái càng như vậy, càng chứng tỏ mối quan hệ giữa cô và Bạch Mặc Nhiên càng rõ ràng. Chỉ tiếc, đương sự Bạch Mặc Nhiên đối với mấy kẻ nhàn rỗi sinh lảm chuyện cũng chỉ cười cười rồi xoay người bỏ đi.

“Khi em học năm thứ hai, anh ta không hề khó khăn gì ngồi lên vị trí tổ trưởng. Tổ xã hội sau đó thông báo, nói là có rất nhiều đoàn sinh viên muốn tới trường khảo sát, vì thế anh ta liền đem nhiệm vụ sáng tác kịch bản vở diễn dịp hội trường giao cho em.”

Lục Thủy Hàn nghe xong lại nhú mày.”Cái kịch bản đó, có phải là thứ kẹp trong cuốn sổ lần trước em nhận lại được không?”

Thanh lãnh tay tại hần lòng bantayvi vì rút rút, nhưng không có rút.”Là hôm đó, lúc kết thúc buổi họp tổ xã hội, đột nhiên Miêu Thái xuất hiện, nói ngoài cổng có người tới tìm em, còn nói sẽ giúp em mang kịch bản giao cho Bạch Mặc Nhiên. Không đợi em đồng ý, cuốn sổ đã bị cô ta đoạt đi rồi, em đuổi không kịp, đành phải đi ra cổng...”

“Cô ta lừa em sao?”

“Không có, người tới tìm em, là muốn báo tin ông bà ngoại đã qua đời...”. Lúc ấy, Miêu Thái không có lừa cô. Chỉ là không biết vì cái gì, cô lại cảm thấy Miêu Thái nhất định có chuyện lừa mình.

Vì thế cho nên mới cố chấp cho rằng Bạch Mặc Nhiên nói anh ta không nhận được bài viết của cô là thực.

Cho nên, cô cũng cố chấp cho rằng những gì cô viết trong cuốn sổ đó là do Miêu Thái nặc danh đăng lên tuần san của trường.

Cho nên, sự cố chấp ấy khiến cô cho rằng bản thân đi tìm Miêu Thái đối chất là chính xác.

Hàn Mạch lãnh đạm làm sao đấu lại với cái miệng ghê gớm chua ngoa của Miêu Thái. Chỉ có thể yếu ớt mà nói rằng mình không sai. Mình thật sự không sai...

Sai lầm chỉ là, đưa tới cho Bạch Mặc Nhiên, đưa tới cho lãnh đạo trường, đưa tới cho cô một hồi tai bay vạ gió.

Miêu Thái gia cảnh khá giả, người bình thường há có thể so sánh, mà cô chưa ra đời đã mắc nợ ba trăm sáu mươi bảy vạn. Tại thời điểm ấy, Bạch Mặc Nhiên xuất hiện, đáp ứng thay cô giải quyết nợ nần và hết thấy vấn đề ở trường. Với ba điều kiện, một là giải thích với Miêu Thái; hai là kí kết bản hợp đồng vô lý kia; ba là nhất định phải độc thân.

“Vì cái gì muốn em nhất định phải độc thân?” Lục Thủy Hàn khó hiểu thắc mắc.

“Bởi vì thời điểm đó, em thích anh ta”. Anh ta không muốn cô tiếp cận lại gần, mà cũng không chịu để cô ly khai. Tâm tư Bạch Mặc Nhiên, cô đoán không ra. Còn tâm tư cô, Bạch Mặc Nhiên cũng chẳng nhìn thấu.

“Vậy hiện tại, em còn thích anh ta không?” Lục Thủy Hàn nhìn cô bất an. Nếu dám nói cô còn thích hần ta, anh lập tức khóc chết cho cô xem.

Cô gái nhỏ nghiêng đầu nhìn anh, bỗng nhiên bật cười: “Nếu như còn thích anh ta, thì em sẽ không nói những lời này...”. Chính là cảm kích, cho nên dù bị áp bức cũng không nói một tiếng. Nhưng dường như anh ta không cần cô phải cảm kích.

“Hắc hắc, Hân Mạch, vẫn là em lợi hại!”

Diệp Hân Mạch cười cười: “Anh ta đã sớm đem hợp đồng trả lại cho em, chỉ là em không biết thôi.”

“Hắn ta vẫn thích em...” Ai đó lại bắt đầu ăn giấm không đâu.

Diệp Hân Mạch lại cười nữa, nhớ lại khi cô rời gian nhà phòng, nam nhân ôn hoà ấy đã nói rằng: “Anh rất ghen tị với em...”. Cô thể mà không phát hiện, anh ta cứ nhiên nhìn nhận về cô như vậy, cũng không phát hiện, học trưởng kỳ thật một chút cũng không ôn hòa, mình năm đó khổ sở như vậy rốt cuộc chỉ là anh một tay che trời.

Vị học trưởng “ôn hoà” ấy đã bẻ gãy đôi cánh vốn đã chẳng lấy gì làm tự do của Hân Mạch, vây hãm cô trong một không gian nhỏ hẹp. Nếu như năm đó không có thời gian làm biên tập và quen biết với Sam Thụ thì liệu dưới bàn tay của vị học trưởng ấy, Hân Mạch có thể trở thành một đại thần Mật Đại nổi tiếng như hiện nay không.

A, đại thần.

Thứ cô mơ ước không phải là chút danh tiếng phù du này, mà đơn giản chỉ là phần chân tình ấm áp mà thôi.

Cửa ra ngày càng gần, ánh sáng phía bên ngoài và nét mờ ảo của những ngọn đèn trong hành lang tạo nên hai hình ảnh đối lập. Bước ra ngoài, ánh sáng chói lọi khiến cô phải đưa tay che mắt.

“Hân Mạch...”

“Uh?”

“Này, ý tứ của anh ta không phải là đã thừa nhận hiện giờ em không còn độc thân nữa sao?”. Lục Thủy Hàn cười gian trá.

Hân Mạch không thèm nhìn về phía anh.

“Hắc hắc, Hân Mạch, về sau, anh chính là người của em nha! Phải đối xử tốt với anh đó!”

“...”

“Đúng rồi, bộ đồ này là mượn của dì nhỏ đó, còn phải đem trả nữa chứ. Hân Mạch à, sau này anh không việc làm, không nhà cửa, liệu em có chịu nuôi anh không?”

Hân Mạch giờ phút này chỉ biết nhìn trời thở dài.

“Còn có điều này nữa, anh đã tiếp quản công xưởng của ba.....”. Lục Thủy Hàn khẽ nín tay áo cô, bước chân cũng chậm lại.

Diệp Hân Mạch nhú mày, công xưởng? Chính là thứ Lục Triển Bằng nói rằng “là thứ rách nát mà các trưởng bối muốn dẹp đi luôn cho rồi” à?

“Ba anh nói, những công nhân ở đấy phải dựa vào công việc này để nuôi sống gia đình, nên ông không nỡ dẹp bỏ nó...”. Lục Thủy Hàn tựa hồ như không nhìn ra được phản ứng của Hân Mạch, bèn kéo cô vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm: “Hân Mạch à, sau này gả cho anh, em sẽ phải vất vả lắm đó, em có sợ không?”

“Ai nói sẽ gả cho anh?”. Hân Mạch đột nhiên lên tiếng, phá tan bầu không khí mùi mẫn mà Lục Thủy Hàn vừa vất vả dựng lên.

Lục Thủy Hàn quả nhiên nóng nảy, tóm lấy Hân Mạch, ngăn ở trước cửa, lấy thân mình chặn lại: “Lần trước anh cầu hôn, em đã đồng ý rồi còn gì?”

“Anh có cầu hôn sao?”. Hân Mạch nghiêng đầu, chậm rãi ngẩng lên, trong mắt không giấu được ý cười.

“Sao lại không?”. Lục Thuỷ Hàn tiếp tục cau có, bỗng nhiên trừng mắt nhìn cô. Hoá ra ý của bà xã tương lai là như thế sao? Mình cũng thực là ngốc: “Hân Mạch, anh biết rồi, chờ anh một chút nha!!!”

Nói xong, ai đó đã nhanh chóng chạy mất.

Trong đại sảnh khách sạn bài trí lộng lẫy, đèn chùm thuỷ tinh rực rỡ cùng với đài phun nước cẩm thạch và sàn nhà sáng bóng, Diệp Hân Mạch khẽ lắc đầu, tiến lên trước vài bước, bỗng nhiên thân ảnh mặc âu phục đen chạy lại, quỳ gối trước mặt cô, tạo nên một tư thế cầu hôn vô cùng hoàn hảo, giờ lên một chùm hoa đỏ rực

“Hân Mạch, gả cho anh đi!”

Nói lời này mà mặt không đỏ, khí không suyễn, thanh âm của Lục Thuỷ Hàn vang vọng khắp đại sảnh. Trong nháy mắt, tầm mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút về phía họ, người xem náo nhiệt ngày càng đông vui. Lục Thuỷ Hàn cười hì hì, mục tiêu của mình đã đạt được rồi. Hoa cũng đã có, quỳ gối cũng đã quỳ rồi. Ah, còn nhẫn nữa. thôi thì về nhà rồi mua vậy.

“Hân Mạch, anh yêu em. Anh xin cam đoan, sau này em bảo anh đi hướng đông, anh tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, em bảo anh nấu cơm, anh tuyệt sẽ không đi giặt quần áo, em bảo anh đánh boss anh nhất định sẽ không ngồi chơi.... Hân Mạch, gả cho anh đi, được không?”. Nói nói nói, nói xong còn trưng ra bộ mặt méo mếu, như thể nếu như Hân Mạch không chịu đồng ý, Lục Thuỷ Hàn sẽ khóc cho xem

Mắt thấy đám người chung quanh càng ngày càng nhiều, Hân Mạch cảm nín nhìn trần nhà, bàn tay trắng nõn duỗi ra, kéo Lục Thuỷ hàn đứng dậy.

“Hắc hắc, Hân Mạch, em đồng ý nha!”

“Biết rồi!”

Cầu hôn thành công, chung quanh vỗ tay ầm ĩ. Cho dù là người đi đường, cũng chúc phúc cho hai người họ.

Lục Thuỷ Hàn ngây ngô cười, lập tức quay xung quanh cảm ơn.”Ha! Mọi người nên vì tôi mà làm chứng nha. Tôi, Lục Thuỷ Hàn, hôm nay cầu hôn với Diệp Hân Mạch, cô ấy đã đồng ý rồi. Nếu như sau này cô ấy phủ nhận, mong mọi người chủ trì một phen!”

“Được được, chúng tôi đều đã nhìn thấy!!”

“Anh chàng đẹp trai này, ông chồng già của tôi cũng chưa từng lãng mạn như vậy nha!”

“Cô ấy thật là hạnh phúc.....!”

...

“Hi hi, xem em còn dám phủ nhận không?” Ai đó đắc ý hả hê thấp giọng cười bên tai Hân Mạch.

Hân Mạch nhăn mũi: “Xin anh, có ai dùng hoa mào gà để cầu hôn như anh không?”

“...” Nguyên lai bó hoa trên tay là hoa mào gà a! Lục Thuỷ Hàn nhìn những bông hoa hồng hồng nhưng hình dáng là lạ kia mà mặt cũng dần đổi màu theo

Sau một hồi náo loạn, mọi người đang định tản đi thì lại có hai nhân viên bảo vệ của khách sạn bước tới

“Chàng trai, cậu cầu hôn là chuyện tốt, thế nhưng hoa trong khuôn viên khách sạn không thể hái bừa. Hiện tại mời cậu theo chúng tôi đi làm thủ tục bồi thường...”

“...” Lần này, Diệp Hân Mạch nhìn mấy bông hoa kia mà nín cười

Lúc hai người theo bảo vệ tới nơi nộp tiền ra, Lục Thuỷ Hàn vẫn đang cầm một đồng hoa mào gà, toét miệng cười.

“Còn cười, mau đi đi!”

Xong xuôi mọi việc, Lục Thuỷ Hàn lôi kéo bà xã tương lai đi dạo loanh quanh. Đành đi, bỗng nhiên liền nghĩ đến một chuyện — “Hân Mạch, mấy ngày nữa dì nhỏ muốn kết hôn, cùng đi chứ!”

“Không đi.”

“Đi đi mà!”

“Không đi.”

“Nhất định phải đi!”

...

Đương nhiên, công phu dây dưa lằng nhằng của Lục đại thần là vô địch thiên hạ, Hân Mạch cuối cùng không đi cũng phải đi. Rốt cuộc hai người họ là ai khắc chế ai cũng còn chưa rõ

.....

Ánh mặt trời rực rỡ trong phòng trà, một cô gái xinh đẹp chậm rãi bày ra một cuốn sổ, lại hộp một ngụm trà, nhàn nhã chờ đợi. Không lâu sau, tiếng phong linh thanh thúy ngoài cửa vang lên.

“Chị họ, chị tới rồi! Ngồi đi”. Cô gái ấy đầu cũng không ngẩng lên, nhấp một ngụm trà.

“Xa thật đó, quán trà này của em thực là khó tìm.”. Gương mặt ỉnh xảo dẫn theo một tia mỉm cười, nhưng tiểu dung vẫn rạng rỡ. Ước chừng là vội vàng, hơi thở có phần gấp gáp khiến cô nàng không thể không dừng lại đưa một ngụm trà tiến miệng, khi cảm thụ được hương vị thì mở to hai mắt nhìn bà chủ trước mặt, không dám phun ra, đành phải nuốt vào.

Cổ Dao Dao nhẹ nhàng cười, lúc này mới giương mắt lên.”Cha nói, cũng không trông cậy vào khả năng kiếm tiền của em.”

“Dượng rất yêu quý em!”. Cô gái kia bất mãn nhấp thêm một ngụm trà, nhưng lần này chỉ dám uống một ngụm nhỏ.

Cổ Dao Dao cũng không tức giận, đem cuốn sổ trước mặt nhẹ nhàng gấp lại.”Ra sao rồi? Chị và Bằng ca...”

“Cái con bé tiểu nha đầu này, dám giễu cợt chị sao. Cũng không nghĩ chị đây là vì ai...”

“Được thôi, được thôi! Xem như là vì em, mà cũng là vì chị nha!” Cổ Dao Dao tiếp tục cười nói.

“Như thế à! Học muội của chị cùng với Lục Thủy Hàn, hiện tại là dính như keo đó... Ah, không đúng, là Lục Thủy Hàn dính như keo mới đúng. Hẳn trước kia không phải như vậy đâu! Thế mà trước mặt Diệp học muội liền biến thành một người khác.” – Cao Dương, hay còn có tên gọi rất quen thuộc — JoJo.

“Đây cũng là nguyên nhân cô ấy nhìn trúng anh ta mà!”. Cổ Dao Dao biếng nhác quơ quơ ngón tay, hoàn toàn không có chút gì giống với lúc ở trước mặt thần tượng “Mật Đại” nhiệt tình như lửa, mà là biểu tình Cao Dương vẫn khâm phục – ổn trọng và thản nhiên.

“Chị không hiểu nổi, em sao lại làm mối cho hai người bọn họ, còn bảo chị đi theo Lục Thủy Hàn nói điều kiện để tiểu Bạch buông tay.” Cao Dương rất không hiểu, vì sao cô em họ trước mặt người khác là một bộ hoạt bát khả ái, sau lưng lại tỉnh táo như vậy, tự nhiên vạn sự đều định liệu trước được.

Cổ Dao Dao tao nhã uống một ngụm trà. “Nếu như không thể khiến Diệp Hân Mạch triệt để biến mất, cắt đứt ý niệm trong đầu anh ấy là cách duy nhất.”

“Em nói...” Cao Dương trừng lớn mắt, không thể tin nổi.”Tiểu Bạch?”. Thấy em họ không lên tiếng, lại cân nhắc suy nghĩ: “Có chuyện như vậy sao? Tiểu Bạch thực sự thích Diệp Hân Mạch?”

“Có lẽ không chỉ là thích.” Cổ Dao Dao cười nhạt, nhưng lại không có ý bất mãn.

“Vậy em...” Em định xử lý thế nào đây?

“Mặc kệ thôi... Anh ấy nghĩ rằng mình rất chán ghét Diệp Hân Mạch.” Cho nên, anh ta cũng cho rằng mình yêu Cổ Dao Dao.

“...” Cao Dương chợt nhớ tới lời cô em họ nhờ mình chuyển cho Lục Thủy Hàn — “Sau cũng đã gấp lại tiểu Bạch, biểu hiện so với cậu không kém là bao, vừa nhắc tới tiểu học muội liền nhảy dựng lên, cho nên...”

Cố Dao Dao hạ tầm mắt xuống trang bìa mặt, tình cầu màu lam nát vụn, nát vụn không chỉ là thế giới của cô ấy, còn có cả tình yêu. Diệp Hân Mạch sẽ không biết, cô thích học trường, đồng thời học trường ôn hòa lại đối với thứ tình cảm cuộn trào mãnh liệt cũng không biết phải làm sao, luôn luôn tự hạn chế năng lực, sợ hãi bản thân mình không khống chế được, đành đem chút cảm tình ấy quy kết thành oán hận.

Anh oán hận cô tài hoa, oán hận cô lãnh đạm, oán hận cô hờ hững.

Vội dập cô là giấc mộng của anh, lại đúng khi cô thực sự tuyệt vọng tung ra cành olive duy nhất.

Thời gian qua đi, anh ta dường như quên mất người mình từng mơ tưởng hủy diệt, cũng có lẽ, là cố ý quên đi.

Cố Dao Dao nhìn thấy anh đau đớn, nhìn thấy anh khó xử, lại không thể nhắc nhở. Bởi vì, cô yêu anh. Cho dù phải phá hủy hết thảy, Cố Dao Dao cô cũng nhất định phải có được Bạch Mặc Nhiên. Nếu không, cô sẽ như nữ chính kia, tan nát cõi lòng đến tuyệt vọng. Cô không thể cho phép tình huống như vậy phát sinh.

Buổi gặp mặt tác giả đơn thuần chỉ là một sự mở đầu.

Tiểu Trà Trà chỉ muốn đi gặp tình địch một lần, không ngờ lại đem hai người xa lạ đẩy lại gần nhau. Không thể không thừa nhận, sự việc sau này phát triển ngoài dự liệu của cô. Lục Thủy Hàn truy xét Hồ Hề Hề không có kết quả, khiến lòng hiếu kỳ của cô cũng nổi lên.

Nguyên lai, Hồ Hề Hề, cũng là Diệp Hân Mạch.

Cố Dao Dao đối với kết quả này thoáng chờ đợi, tình địch của cô rốt cuộc đang làm cái gì? Nếu như không phải cô biết uẩn khúc của Hồ Hề Hề qua một người bạn học, mà bạn học đó, vừa vặn là thân thích của Sam Thụ, cô thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, Diệp Hân Mạch ở Lôi Đình lại bí ẩn như vậy.

Lần thứ hai truy xét, Cố Dao Dao mới biết đến bản hợp đồng giữa Mật Đại và Bạch Mặc Nhiên. Diệp Hân Mạch phải trả nợ, cho dù ngoài mặt thanh lãnh vô song, nhưng trên thực tế, so với sự ngạo nghễ của Bạch Mặc Nhiên là vô pháp so sánh, tự tôn của cô chỉ đơn thuần xây dựng trên tài năng.

Diệp Hân Mạch và Bạch Mặc Nhiên quá kiêu ngạo, thế cho nên không để mắt đến mũi nhọn xung quanh, chỉ có người vô cùng nhân nhượng, mới có thể ở bên hai người họ. Vì thế, Diệp Hân Mạch có Lục Thủy Hàn, Bạch Mặc Nhiên có Cố Dao Dao.

“Nếu như Tiểu Bạch biết em đem hợp đồng tự tiện trả lại cho học muội, cậu ấy có tức giận không?” Cao Dương có chút lo lắng hỏi.

Ngày nào đó, Hân Mạch cũng ngồi đối diện với cô, hỏi rằng. “Nếu như có một người đàn ông vẫn rất nhân nhượng với cô, có một ngày, cô làm tổn thương người ấy. Vậy người ấy còn có thể trở về không?”

Chỉ cần cô chịu.

Cố Dao Dao nhớ rõ, chính mình đã trả lời như vậy, cũng là tự nói với chính mình.

“Anh ấy đã sớm biết rồi.”

“Không thể nào?” Cao Dương kinh ngạc.

Phong linh ngoài cửa lại thanh thúy reo vang.

Cao Dương chớp chớp mắt quay đầu lại, ngăn người nhìn nam tử áo trắng ôn hòa như thiên thần đang chậm rãi đi tới.

Đối diện, Cố Dao Dao cười khê, thân nhiên đứng lên, duỗi tay ra, nói: “Anh tới rồi.”

Bàn tay to bắt lấy bàn tay nhỏ bé, thanh âm ôn nhu lưu chuyển trong phòng trà.”Anh tới rồi.”

Đây cũng chỉ là một câu chuyện cũ.

—— hết trọn bộ ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-dai-than-gap-dai-than>